

C:\Users\Plazma\Desktop\306\Child_Lee-Zasah.pdb

PDB Name: Child_zasah
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 17.11.2006
Modification Date: 17.11.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Policajt vylezl z auta přesně čtvrt minuty předtím, než ho provrtala kulka. Pohyboval se, jako by už věděl o osudu, který se má naplnit. Zatlačil do dveří, pohybujících se ztuhla v zadřených pantech, pomalu se vysoukal z ošoupaného vinylového sedadla a rozkročil se na silnici. Oběma rukama sevřel rám dveří a protáhl se. Vteřinu zůstal stát v chladivém průzračném vzduchu a potom se otočil a zabouchl za sebou.

Další vteřinu nepohnutě stál. Pak vykročil dopředu a opřel se ze strany o kapotu, kousek od reflektorů. Opíral se o sedm let starý chevy caprice. Byl černý, bez policejního označení. Ale měl tři antény a obyčejné pochromované poklice kol. Většina poldů tvrdí, že caprice patří k vůbec nejlepším policejním autům, jaké kdy vyrobili. Tenhle chlápek jim svým postojem dával za pravdu. Vypadal jako detektiv mající k dispozici celý vozový park. On si však dobrovolně vybral staříčkový chevrolet, protože nové fordý mu nic neřikaly. Až ke mně z něj vyzařovalo zarytý staromilství. Rozložitou postavu zdůrazňoval jednoduchý tmavý oblek ze silné vlněné látky. Byl vysoký, ale sehnutý. Starý muž. Rozhlédl se na jih a na sever po silnici a pak natáhl masitý krk a podíval se přes rameno na bránu univerzity. Stál necelých třicet metrů ode mne.

Univerzitní brána plnila jen symbolickou funkci. Dva vysoké cihlové sloupky se zvedaly ze širokého pruhu upraveného trávníku za dlážděným chodníkem. Spojovala je vysoká dvoukřídlá brána z umělecky propletených a zprohýbaných železných tyčí. Černě se leskla, vypadala jako čerstvě natřená. Patrně ji natírali po každé zimě. Nesloužila žádnému bezpečnostnímu účelu. Nezvaným návštěvníkům ji stačilo objet přes trávník.

Byla však otevřená. Za ní se otvírala příjezdová cesta s malými, ke kolenům sahajícími železnými sloupky, které začínaly dva a půl metru od vjezdu. Měly západky. K sloupkům byla přichycená doširoka rozevřená křídla brány.

Sto metrů příjezdové cesty vedlo k shluku malebných cihlových budov s příkrými střechami pokrytými mechem. Zastiňovaly je stromy. Lemovaly i příjezdovou cestu a dlážděný chodník. Stromy tady rostly úplně všude.

Právě na nich začínaly rašit listy. Malé, stočené a jasně zelené. Za šest měsíců se roztáhnou do úctyhodné šířky a zčervenají a zezlátnou. Davy fotografů se budou předhánět o nejlepší fotografii do univerzitní ročenky.

Dvacet metrů za policajtem, jeho autem a bránou parkovala na druhé straně ulice malá otevřená dodávka. Stála těsně u chodníku, předkem ke mně, asi padesát metrů daleko. Působila poněkud nepatřičně. Byla vybledle červená a předek zdobil mohutný černý nárazník. Zprohýbaný a mnohokrát opravovaný. V kabině seděli dva muži. Mladí, vysocí, hladce oholení, světlolasi. Bez pohnutí upírali pohled do prázdna. Neřídali se na nic určitého. Ani na policajta, ani na mě.

Já jsem lelkoval u anonymně hnědé skříňové dodávky, kterou jsem zaparkoval před obchodem s hudebninami.

Podobné obchody najdete snad u každé univerzitní brány. Na chodníku se tyčily regály s ceděčky z druhé ruky a ve výkladu visely plakáty zvoucí na naprosto neznámé skupiny.

Zadní dveře dodávky jsem nechal otevřené. Kupily se za nimi krabice.

V ruce jsem svíral listy papíru. Oblékl jsem si kabát, protože dubnová ráno bývají chladná. Natáhl jsem si rukavice, abych se nepoškrábal o svorky vyčnívající na otevřených krabicích. Ze zvyku jsem byl ozbrojený. Zbraň jsem měl zastrčenou vzadu v kalhotách pod kabátem. Byl to Colt Anaconda, velký revolver z nerez oceli s bubínkem na náboje Magnum .44. Na délku měřil přes třicet tři čísel a vážil téměř dvě kila. Rozhodně ne moje nejoblíbenější zbraň: tvrdá, těžká a studená. Celou dobu jsem ji cítil.

Zastavil jsem se uprostřed chodníku, vzhlédl od papírů a zaslechl v dált" slartovat dodávku. Nepohnula se z místa. Motor běžel naprázdno. Kol"t"l l zadních kol se převalovala bílá oblaka výfukových plynů. Byla zima.

lJlilt" zela v brzkých ranních hodinách prázdnotou. Postavil jsem se za své l.JUlo a podíval se podél obchodu s hudebninami k univerzitním budovám.

PfC'd jednou z nich čekal černý lincoln s odděleným místem pro řidiče.

VC'dlC' něj postávali dva muži. Sto metrů daleko, ale přesto ani jeden z nich nC'vypadal na šoféra. Soféři limuzín nepracují ve dvojici, nejsou mladí a ud~laní a nechovají se s napjatou ostražitostí. Tihle dva chlápci působili přesně jako tělesní strážci.

Budova, před kterou lincoln stál, připomínala malou studentskou kolej.

Na velkých dřevěných dveřích se skvěla řecká písmena. Dřevěné dveře se otevřely a vyšel z nich hubený mladíček. Patrně student. Měl dlouhé rozcuchané vlasy, oblečení jako bezdomovec, ale nesl koženou tašku svítící drahotou. Jedna gorila zaujala pozici, druhá otevřela dvířka, mladíček odhodil tašku na zadní sedadlo a vklouzl za ní. Dvířka se zavřela a ze stometrové vzdálenosti ke mně dolehlo slabé, tlumené zabouchnutí. Gorily se kolem sebe pozorně rozhlédly, naskočily na přední sedadla a auto se rozjelo. Třicet metrů za ním se pomalu vynořilo vozidlo univerzitní bezpečnostní služby, nikoliv aby ho doprovázelo, ale zřejmě jen náhodou. Seděli v něm dva zapůjčení policajti.

Hluboce zaboření do sedadel, otrávení a znudění.

Sundal jsem si rukavice a odhodil je dozadu do dodávky. Vyšel jsem na ulici, abych lépe viděl. Lincoln důstojně plul po příjezdové cestě. Černý, nablýskaný, bez poskvrnky. Měl na sobě spoustu chromu. Spoustu vosku.

Univerzitní policajti se ploužili daleko za ním. Zastavil u symbolické brány, zahrnul doleva a pokračoval směrem na jih k černému policejnímu caprici.

Směrem ke mně.

Další události se odehrály během osmi vteřin, připadalo mi to však jako okamžik.

Vybledlá červená dodávka stojící dvacet metrů od brány se odloupila od chodníku. Prudce zrychlila. Dohnala lincoln, vybočila a předjela ho přesně v úrovni caprice. Prohnala se třicet čísel od policajtových kolen. Pak opět zrychlila, popojela dopředu, řidič strhl volant a narazil rohem nárazníku kolmo do předního blatníku lincolnu. Nechal volant stočený, nohu na plynu a tlačil lincoln z ulice na krajnici. Vylétly drny trávy, lincoln náhle zpomalil a narazil předkem do stromu. Ozvalo se kovové zadunění, praskání trhaného plechu, zvonění rozbitých reflektorů, zpod kapoty vyrazil mohutný oblak páry a v nehybném ranním vzduchu hlasitě zašustily drobné zelené lístky.

Potom chlapi z dodávky zahájili střelbu. Měli černé automatické pistole a pálili jimi na lincoln. V uších mi duněla ozvěna výstřelů. Sledoval jsem, jak na asfalt dopadá sprška prázdných nábojnic. Pak se chlápci vrhli ke dvířkům lincolnu.

Rozrazili je. Jeden se natáhl dozadu a začal vytahovat hubeného mladíka. Druhý stále pálil do přední části vozu.

Najednou zajel levou rukou do kapsy a vytáhl cosi jako granát. Hodil ho dovnitř, zabouchl dvířka, popadl svého kumpána a mladíka za ramena, otočil je a srazil k zemi. V lincolnu zaduněla mohutná exploze. Vyrázila všech šest oken.

Stál jsem přes dvacet metrů daleko, a přesto mě ovanula nárazová vlna. Vzduchem létaly úlomky skla a ve slunci se třpytily jako duha. Chlápek, který hodil granát, vyskočil ze země a vyrazil ke dveřím spolujezdce dodávky. Druhý vstrčil mladíka do kabiny a nacpal se za ním. Dvířka se zabouchla a mladík zůstal uvězněný na prostředním sedadle. V obličeji se mu zračila hrůza. Zbělel šokem a přes špinavé přední sklo jsem viděl, jak otevřel ústa v němém výkřiku. Řidič zařadil rychlost, motor zařval, pneumatiky zakvřlely a dodávka se rozjel: přímo kC' mně.

Byla to toyota, za nárazníkem prosvítal na masce chladiče nápis TOYOTA. Seděla vysoko nad zemí. Vepředu vykukoval černý diferenciál velikosti fotbalového míče. Náhon na všechna čtyři kola. Velké tlusté gumy. Promáčkliny a vybledlá barva nemytá od doby, co dodávka opustila továrnu. Řítla se přímo na mě.

Měl jsem necelou vteřinu na rozhodnutí...

Odhodil jsem cíp kabátu a vytáhl kolt. Pečlivě jsem namířil a vystřelil na chladič. Z velké zbraně vyšlehl plamen, ozvalo se zaburácení a do ruky mě udeřil zpětný náraz. Obrovská kulka ráže .44 roztříštila chladič. Podruhé jsem vystřelil na levou přední pneumatiku. Rozlétla se ve velkolepou smršť černých chuchvalců. Vzduchem prosvištěly metry rozervaného pláště. Dodávka se stočila a zůstala stát stranou řidiče, ke mně, asi deset metrů daleko. Přikřčil jsem se za zadek svého auta, zabouchl dveře, vyběhl na chodník a vystřelil na levou zadní pneumatiku. Stejný výsledek. Guma se válela všude po okolí. Dodávka klesla na levé ráfky. Řidič otevřel dvířka, vypadl na silnici a vyhrabal se na koleno. Zbraň držel v nesprávné ruce. Neohrabaně ji pozvedl. Počkal jsem, dokud jsem neměl jistotu, že mi skutečně usiluje o život. Pak jsem si levačkou podepřel pravé předloktí zatížené dvoukilovým koltem a přesně, jak mě to učili, jsem zamířil na střed těla a stiskl spoušť. Chlápkova hrud' se rozprskla jako krvavý pomeranč. Hubený mladík v kabině strnul. Jenom vyděšeně zíral. Ale druhý chlápek se už dostal z dodávky a teď postupoval podél přední kapoty. Zbraň stáčen mým směrem. Obrátil jsem se doleva, okamžik počkal a podepřel si předloktí. Zamířil jsem na hrudník. Vypálil. Dosáhl jsem stejného výsledku. Padl na záda vedle blatníku, v oblaku červené mlhy.

Hubený mladíček v kabině se pohnul. Rozběhl jsem se k němu, a vytáhl ho přes tělo řidiče a dovlekl ho ke svému autu. Byl zmatený a ochromený šokem. Vstrčil jsem ho na sedadlo spolujezdce, zapráskl za ním dveře a vyrazil k sedadlu řidiče. Koutkem oka jsem zahlédl, jak po mně jde třetí chlap.

Sahal si do kapsy saka. Vysoký pořízek v tmavém obleku. Podepřel jsem si paži, vystřelil a chlápkův hrudník se rozletěl na kusy přesně v okamžiku, kdy jsem si uvědomil, že se jedná o policajta z caprice a z kapsy chtěl vytáhnout odznak. Zlatý odznak v odřeném koženém pouzdře mu vylétl z ruky, několikrát se otočil a dopadl na obrubník těsně před mé auto.

Ležal jsem zastavil.

Třeštil jsem oči na policajta. Ležel na zádech ve strouze. Hrudník se prománil v krvavou kaši. Pokrývala ho od hlavy k patě. Netrýskala z něj ani nevytřkaná krev. Ani známka srdeční činnosti. Vkošili mu zela velká roz. třepená díra. Vůbec se nehýbal. Hlavu měl obrácenou na stranu ti tváří se dotýbl ilsf.,hu. Ruce rozhodil za hlavu a na záp~stkh se mu rýsovaly bled~

žily. Ulice mi připadala neskutečně černá, tráva jedovatě zelená a obloha blankytně modrá. Slyšel jsem, jak v nových listech stromů zašustil závan větru, na pozadí. ozvěny výstřelů, která mi stále duněla v uších. Vyzábly mladík chvíli zíral předním sklem na mrtvého policajta a pak se obrátil ke mně. Z brány vyjel vůz univerzitní bezpečnostní služby a zabočil. doleva. Pohyboval se pomaleji, než by náleželo. Padl tučet výstřelů. Možná si nebyli jistí, kam sahá jejich pravomoc. Nebo prostě měli strach. Za sklem se rýsovaly bledě růžové obličej. Dívaly se na mě. Vůz se plížil sotva třicítkou. Ale přibližoval se. Pohlédl jsem na odznak ve stoce. Kov byl ohlazený mnoha lety používání. Přejel jsem očima po svém autě. Stálo naprosto nehybně. Před dávným časem jsem se naučil, že zastřelit člověka je hračka. Vrátit mu život se však už nikdy nepodaří.

Hrčení motoru vozu univerzitní stráže nabývalo na síle. Pod koly praskaly kamínky. Vše ostatní tonulo v naprostém tichu. Potom se čas opět rozběhl, v hlavě se mi ozvalo utlkej a já poslechl. Naskočil jsem do auta, odhodil zbraň na prostřední sedadlo, nastartoval a otočil se tak zprudka, že jsme se zhoupili na dvě kola. Hubeně vyžle poletovalo po kabině. Srovnal jsem volant, šlápl na plyn a vyrazil na jih. Dění za sebou jsem mohl sledovat jen ve zpětném zrcátku, zahlédl jsem však, že univerzitní stráž rozsvítila varovnou konzolu a vyrazila za mnou. Mladíček vedle mě seděl tiše jako

pěna. Ústa měl otevřená. Veškeré úsilí věnoval tomu, aby se udržel na sedadle. Já se ze všech sil snažil dosáhnout co nejvyšší rychlosti. Provoz nás naštěstí nezdržoval. Projížděli jsme ospalým novoanglickým městečkem, velice brzy ráno. Podařilo se mi vyždímat stodesítku a sevřel jsem volant tak pevně, až mi zbělely klouby na ruku. Díval jsem se přímo před sebe, jako bych se bál ohlédnout.

„Jak jsou daleko?“ zeptal jsem se mladíka.

Neodpověděl. Byl otupělý přestálým zážitkem a tiskl se do rohu co nejdál ode mne. Zíral vzhůru do stropu. Pravačkou se zapíralo dveře. Světlá pokožka, dlouhé prsty.

„Jak jsou daleko?“ zopakoval jsem otázku. Motor hlasitě řval.

„Zabil jste policajta,“ šeptl. „Ten chlap byl policajt.“ „Já vím.“ „Zastřelil jste ho.“ „Nešťastnou náhodou,“ opáčil jsem.

„Jak jsou daleko?“ „Ukazoval vám odznak.“ „Jak daleko jsou za námi ti ostatní?“ Zavrtěl se, otočil a sklonil trochu hlavu, aby viděl malými zadními okny.

„

„Třicet metrů,“ prohlásil bezvýrazně. V hlase mu zazníval strach. „Hodně blízko. Jeden visí se zbraní z okna.“ Jako na povel se ozvalo hvízdnutí kulky a zakvilení pneumatik, sotva slyšitelné v řevu motoru. Popadl jsem z prostředního sedadla kolt. Opět jsem ho odhodil. Byl prázdný. Vystřelil jsem šestkrát. Do chladiče, dvou kol a dvou chlapů. A do policajta.

„Přihrádka na rukavice,“ přikázal jsem.

„Měl byste zastavit,“ namítl mladík. „Vysvětlit jim, k čemu došlo. Snažil jste se mi pomoci. Spletl jste se,“ Nedíval se na mě. Upíral pohled ze zadního okénka.

„Zastřelil jsem policajta.“ Snažil jsem se mluvit zcela neutrálně. „To jim stačí. Víc je nezajímá. Důvody jsou jim ukradené.“ Mladíček mlčel.

„Přihrádka na rukavice,“ zopakoval jsem.

Odvrátil se od okna a začal zápasit s dvířky. V přihrádce ležela další anaconda. Úplně stejná. Z naleštěné nerez oceli, plně nabitá. Vzal jsem ji mladíkovi z ruky. Stáhl jsem okénko. Do kabiny pronikl ledový vítr. Přinášel s sebou štěkání výstřelů, rychlé, pravidelné, blízko za námi.

„Do precele,“ ulevil jsem si.

Mladík mlčel. Zbraň neúnavně štěkala, hlasitě a agresivně. Jak je možné, že se netrefí?

„Lehni si na zem,“ nařídil jsem. Posunul jsem se stranou, zapřel levým ramenem o rám dveří, ohnul pravačku, vysunul nabitou zbraň z okna a zamířil dozadu. Vystřelil jsem a mladík na mě vyděšeně vytřeštil oči. Pak sklouzl ze sedadla, stočil se do prostoru pod přístrojovou deskou a objal si rukama hlavu. O vteřinu později se roztránilo zadní okénko, tři metry za místem, kde měl zátylek.

„Do prdele,“ zopakoval jsem. Zajel jsem blíž ke krajnici, abych mohl střílet z lepšího úhlu. Znovu jsem zmáčkl spoušť.

„Potřebuju, abys sledoval dění za námi,“ požádal jsem. „Zůstaň ale přikrčený.“ Mladík se nehýbal.

„Vstaň,“ vyzval jsem ho. „Okamžitě. Potřebuju, abys dával pozor.“ Trochu se nadzvedl, otočil a vystrčil hlavu jen o takový kousek, aby viděl ze zadního okénka. Všiml si, že je rozbité. Sledoval jsem, jak si uvědomuje, že měl hlavu v jeho přímce.

„Zpomalím,“ oznámil jsem. „Nechám je předjet.“ „Nedělejte to,“ zaprosil mladík. Jdtě pořád jim to můžete vysvětlit.“

Nevšímal jsem si ho. Zpomalil jsem asi na osmdesát, přesunul se dopředu.

„Va ti univrtl. it ní .luto mi> 1.lblo 1.C' zvyku předjížděh Když se vynořilo

u mého levého boku, vypálil jsem na ně tři zbývající náboje. Přední okno se roztránilo a auto začalo klouzat přes silnici. Jako bych zasáhl řidiče nebo kolo. Zajelo předkem na opačnou krajnici, prorazilo živý plot a zmizelo z dohledu. Odhodil jsem vedle sebe na sedadlo prázdnou zbraň, vytočil okénko a šlápl na plyn. Mladík mlčel. Jen se díval dozadu.

Roztráštěné okénko vydávalo podivný kvílivý zvuk, jak jím pronikal vzduch.

„Výborně,“ prohodil jsem zadýchaně. „Teď můžeme jet.“ Mladík se ke mně otočil.

„Zbláznil jste se?“ „Víš, co se stane s lidmi, kteří zabili policajta?“ Neodpověděl. Třicet vteřin jsme ujížděli v naprostém tichu. Kilometr jsme jen mrkali, lapali po dechu a jako uhranutí zírali předním oknem.

Dodávka páchla stělným prachem.

„Byla to nešťastná náhoda,“ prohodil jsem. „Nemůžu ho oživit. Tak se na něj pojďme vykašlat.“ „Kdo jste?“ vydechl.

„Ne, kdo jsi ty?“ odpověděl jsem otázkou.

Mlčel. Ztěžka oddechoval. Podíval jsem se do zrcátka. Silnice za námi zda prázdnotou. Stejně jako silnice před námi.

Vjeli jsme do otevřené krajiny. Zhruba deset minut od dálničního nájezdu.

Jsem cílem,“ ozval se. „Cílem únosu.“ Tak podivnou formulaci jsem dlouho neslyšel.

„Chtěli mě unést.“ „Opravdu?“ zapochyboval jsem.

Mladík přikývl. „Už to jednou udělali.“ „Proč?“ „Kvůli penězům. Nabízí se snad jiný důvod?“ J . b h ' f ' . SI o atý.

„Můj otec.“ „Kdo to je?“ „Prostě otec.“ „Ale bohatý otec,“ zdůraznil jsem.

„Dovází koberce.“ „Koberce?“ podivil jsem se. Jaké koberce?“ M(>ric"ntální." Ml'O se dn zbohatnout na dovozu orientálních koberců?“ .. Vrli('e dobře,“ ujistil mě mladík.

IIM~ 11<j,lk~ jrn~no?" „I{l(hurd,“ predst,wil sr, "Rithllrd Brk,“

~

Znovu jsem se podíval do zrcátka. Silnice za námi stále zela prázdnotou.

Stejně jako před námi. Trochu jsem ubral plyn, srovnal dodávku doprostřed pruhu a snažil se řídit jako normální člověk.

„Kdo byli ti chlapi?“ zeptal jsem se.

Richard Beck potřásl hlavou. „Nemám tušení.“ „Věděli, kde tě hledat. A kdy.“ „Chystal jsem se domů na matčiny narozeniny. Má je zítra.“ „Kdo všechno o nich ví?“ „Nejsem si jistý. Každý, kdo zná naši rodinu. Patrně každý ze

společenství koberců; 1 sme známí." "To existuje celé společenství?" odtušil jsem. "Dovozců koberců?" "Konkurujeme si. Používáme stejné zdroje, pohybuje se na stejném trhu. Všichni se známe." Neodpověděl jsem. Jen jsem v tichosti řídil, rychlostí devadesát kilometrů v hodině.

"7 také máte nějaké jméno?" zeptal se.

"Ne."

Přikývl, jako by pochopil. Chytrý chlapec.

"Co podniknete?"

"Vysadím tě u dálnice. Můžeš chytnout stop nebo si zavolat taxík a pak na mě zapomenout." Ztichl jako pění.

"Na policii tě odvézt nemůžu. Tc;> je ti snad jasné. Zabil jsem jednoho z nich. Možná tři. Viděl jsi to na vlastní oči."

Stále mlčel. Rozhodující okamžik. K dálnici zbývalo šest minut.

"Smlsi by si na mně. Už bych se v životě nedostal na svobodu. Dopustil jsem se chyby, nechtěně, nikdo by se ale se mnou nebavil. Nikdy nenaslouchají. Takže nepředpokládej, že se někam nechám předvolat. Jako svědek nebo cokoliv jiného. Prostě mě vůbec neznáš. Platí?" Nevydal ze sebe hlásku.

~ nesnaž se mě popsat. Vysvětlí, že si na nic nepamatuješ. Utrpěl jsi šok. Jestli naši dohodu porušíš, najdu si tě a odkrouhnu." Ani nepípl.

"Vysadím tě a v životě jsme se neviděli." Pohnul se. Přetočil se na bok a pohlédl mi přímo do tváře.

"Odvezte mě domů," požádal. "K rodičům. Zaplatíme vám. Pomohl jste mi. Jestli chcete, tak vás ukryjeme. Všichni vám budou vděční. Chci říct, jd jsem vám vděčný. Opravdu. Zachránil jste mě. K té věci s policajtem došlo ndt'astnou náhodou. Ve vypjaté situaci. Jsem si toho vědom. Neudáme vás."

"Svou pomoc si strč za klobouk. Jenom se tě potřebuju zbavit." "Musím se ale dostat domů. Pomůžeme jeden druhému." K dálnici zbývaly čtyři minuty.

"Kde bydlíš?" zeptal jsem se.

"V Abbotu." "Kde Abbot leží?" "Ve státě Maine. Na pobřeží. Mezi Kennebunkportem a Portlandem." „Jedeme nesprávným směrem." "Na dálnici můžete otočit na sever." "Do Abbotu to musí být nejméně tři sta kilometrů."

"Zaplatíme vám. Nebudete litovat." "Vysadím tě u Bostonu. Do Portlandu dojedeš autobusem." Vehementně zavrtěl hlavou.

"Nepřipadá v úvahu. Nemůžu jet autobusem. Nemůžu cestovat bez doprovodu. Ne po tom, co se stalo. Potřebuji ochranu. Ti chlapi po mně možná pořád jdou." Jsou po smrti," upozornil jsem. "Stejně jako ten zatracený policajt."

"Třeba mají společníky." , Další neobvyklý výraz. Vypadal malý, hubený a vyděšený. Na krku mu pulzovala žila.

Oběma rukama si shrnul vlasy a otočil se k přednímu sklu, ti bych viděl na levé ucho. Chybělo. Zůstala jen zjizvená hrudka. Připomínala kousek syrového těsta. Jako neuvařená taštička tortellini.

"Uřizli ho a poslali poštou," vysvětlil. "Při prvním únosu." „Kdy?" „Když mi bylo patnáct." „Tvůj otec nezaplatil?" „Ne dostatečně rychle." Nic dalšího jsem neřekl. Richard Beck tam seděl, ukazoval mi pozůstatky lil ha, otřesený a vyděšený, a dýchal jako parní stroj.

„Jsi v pořádku?" zeptal jsem se.

"Odvezte mě domů," zaprosil úpěnlivě. "Nenechávejte mě samotného." K dálnici zbývaly dvě minuty.

"Prosím," za škemral. "Pomozte mi." "Do prdele," zaklel jsem potřetí.

"Prosím. Pomůžeme si navzájem. Potřebujete se schovat." .

"Nemůžeme cestovat v téhle dodávce. Její popis se už patrně šíří po celC'III státě." Upřel na mě pohled plný naděje. K dálnici zbývala minuta.

„Musíme nAjit jiné auto," pokračoval jsem.

"Kde' ?"

KNIHOVNA

~~~~~
"Kdekoliv. Na auta člověk narazí všude možně." Na jihozápadě čtyřlístku dálniční křižovatky se roztahovala příměstská průmyslová zóna. Už se vyloupila v dálce. Obrovské plechové budovy bez oken a jasné neonové nápisy. Rozlehlá, poloprázdná parkoviště. Zabočil jsem a celé místo objel. Připomínalo samostatné město. Všude se hemžili lidé. Ti mě znervózňovali. Opsal jsem druhý okruh a zamířil podél kontejnerů na odpad k zadní části velkého obchodního domu.

"Kam jedeme?" zeptal se Richard.

"Na parkoviště pro zaměstnance. Zákazníci vcházejí a vycházejí, jak se jim zachce. Zaměstnanci musejí zůstat vevnitř. To je bezpečnější." Podíval se na mě, jako by nechápal, o čem mluvím. Přibrzdil jsem u řady osmi aut stojících předky k holé stěně. Vedle zhruba tříletého nissanu maxímy neurčitě barvy bylo volné místo. Zatím všechno vycházelo.

Nenápadné, anonymní auto. Stojatá voda soukromého parkoviště. Popojel jsem dopředu a zacouval do volné mezery. Těsně ke stěně.

"Musíme schovat rozbité okénko," vysvětlil jsem.

Mladík mlčel. Zastrčil jsem si do kapsy prázdné kolty a vystoupil. Vyzkoušel jsem dvířka maxímy.

"Najdi nějaký drát," požádal jsem. "Nejlépe silný elektrický kabel nebo ramínko na šaty." "Vy to auto chcete ukrást?"

Přikývl jsem. Beze slova.

Je to rozumný nápad?" "Kdybys toho policajta zastřelil ty, tak bys ho za rozumný považoval." Mladík nasadil prázdný výraz, pak se vzpamatoval a šel splnit příkaz. Já jsem vyprázdnil anacondy a odhodil dvanáct použitých nábojnic do kontejneru na odpadky. Mladík se vrátil s metrovým kabelem z hromady vyhozených obalů. Stáhl jsem zuby izolaci, udělal na konci háček a zastrčil ho za gumové těsnění na okénku maxímy.

"Hlídej," nařídil jsem.

Ustoupil, rozhlédl. se po parkovišti a já jsem zatím zasunul drát dolů k zámku. Chvilí jsem s ním otáčel a pak v zámku

cvaklo. Odhodil jsem drát zpátky na hromadu, sklonil se pod volant a odstranil plastický kryt.

Prohrábl jsem dráty, našel dva potřebné a spojil je. Startér zavrněl, motor naskočil a pravidelně se rozběhl. Mladík se tvářil náležitě ohromeně.

"Divoké mládí," prohodil jsem na vysvětlenou.

Je to rozumné?" zopakoval.

Přikývl jsem. "Nic rozumnějšího nemůžeme udělat. Na krádež přijdou teprve v šest, možná v osm večer. Až zavřou obchod. Tou dobou už bude doma,"

Zarazil se s rukou na dveřích spolujezdce, potřásl hlavou a vklouzl dovnitř. Posunul jsem sedadlo řidiče, upravil zrcátka a vycouval z mezery. Pomalu jsem se rozjel přes parkoviště nákupního střediska. Sto metrů od nás se vynořilo hlídkující policejní auto. Zaparkoval jsem na prvním volném místě a s běžícím motorem počkal, až zmizí. Pak jsem vyrazil k výjezdu, obkroužil dálniční křižovatku a o dvě minuty později jsme se už letyhadnou stovkou hnali širokým pruhem na sever. Auto pronikavě vonělo po parfému a našel jsem v něm dvě krabičky s papírovými kapesníky.

Zadní okénko zdobil chlupatý medvídek s přísavkami místo tlapek. Na zadním sedadle ležela chlapecká baseballová rukavice a v kufru cinkala hlin (ková pálka.

"Máma taxikářka," poznamenal jsem.

Mladík neodpověděl.

..Nelam si s tím autem hlavu. Patrně je pojištěná. Jako každá slušná oběť. "Netrápí vás výčitky? Kvůli tomu policajtovi?" Podíval jsem se na něj. Krčil se v koutě, hubený a bledý. Rukou se opírá o dvířka. S dlouhými prsty vypadal jako hudebník. Patrně se na mě mrazil najít nějaké dobré stránky, nepotřeboval jsem však jeho náklonnost. ..Chyby se stávají. Nemá cenu se jimi zabývat. "Co je to, sakra, za odpověď?" ..Jediná možná. Došlo k malé vedlejší škodě. Zcela bezvýznamné, pokud nás nezačne pronásledovat. Nedá se napravit, tak musíme hledět dopředu." Mlčel. ..Kromě toho za ni může tvůj otec. "Protože je bohatý a má syna?" "Protože najal mizerné bodyguardy." Pohlédl stranou. Stále mlčel.

..Tvoji průvodci přece byli gorily?" Přikývl. Mlčky.

..T akže tebe netrápí výčitky svědomí? Není ti jich líto?" ..Trochu," připustil. "Moc jsem je neznal." ..Zachovali se jako amatéři. "Ke všemu došlo hrozně rychle. "Únosci na tebe čekali hned u brány. Stará otlučená dodávka v malebném univerzitním městečku? Takového rozporu by si měla všimnout každá hranka. Copak ti chlapi nikdy neslyšeli o odhadu nebezpečí?" ..Vy jste si to dodávky všimli?" "Snad bychom, " ..Nn obyčejného řidiče donlí 51ulný výkon," "Sloužil jsem v armádě jako vojenský policista. Ve střežení osob se vyznám. A vím, co jsou vedlejší škody." Mladík nejistě přikývl.

"Už máte nějaké jméno?" "záleží na okolnostech. Potřebuji mít jistotu, na jaké straně stojíš. Nemůžu si dovolit riskovat. Zabil jsem nejméně jednoho policajta a ukradl auto. " Mladík se odmlčel. Podřídil jsem se. Dával jsem mu čas na rozmyšlenou.

Kilometr za kilometrem. Už jsme skoro vyjížděli z Massachusetts.

"Moje rodina oceňuje loajalitu," ozval se. "Prokázal jste mi službu. Tím pádem i jim. Přinejmenším jste jim ušetřil peníze. Odvděčí se vám. Rozhodně je ani nenapadne, aby vás udávali." "Potřebuješ jim zavolat?" Zavrtěl odmítavě hlavou.

"Očekávají mě. Pokud se objevím, nemusím jim volat. "Policie je určitě informovala. Dělají si o tebe starosti. "Nemají jejich telefonní číslo. Nemá je vůbec nikdo. "Na univerzitu ho musejí znát. Policie si ho zjistila. "Opět zavrtěl hlavou.

"Univerzita nemá ani moji adresu. Stejně jako kdokoli jiný. Dáváme si na takové věci veliký pozor." ..

Pokrčil jsem rameny, zmlkl a ujel další kilometr.

"A jak je to s tebou?" zeptal jsem se. "Ty mě neudáš?" Sáhl si na pravé ucho. Na to, které mu zbylo. Očividně zcela podvědomě gestem..

"Zachránil jste mi kůži. Neudám vás. " "Dobře. Jmenuju se Reacher." Během několika minut jsme protнули úzký výběžek Vermontu a zamířili na severovýchod přes New Hampshire. Připravili jsme se, na dlouhou cestu. Adrenalin vyprchal, mladíček se vzpamatoval z šoku a padla na nás únava. Otevřel jsem okénko, abych se nadýchal čerstvého vzduchu a vyvětral zbytky parfému. Do auta pronikl hluk, udržoval mě však v bdělosti.

Trochu jsme si povídali. Richard Beck mi prozradil, že je mu dvacet. Studuje v prvním ročníku. Jakési moderní výrazové umění, jehož popis mi připomínal malování prstem. Měl problémy s navazováním vztahů, byl jedináček. S rodinou ho poutaly rozpolcené city. Byl to uzavřený klan a on z něho napůl toužil uniknout, ale napůl potřeboval zůstat jeho součástí.

První únos mu způsobil těžké trauma. Napadlo mě, jestli s ním - kromě ucha - nedělali ještě něco jiného. Něco mnohem horšího.

Vyprávěl jsem mu o artnidě. Zdůraznil jsem své zkušenosti s hlídáním osob. Chtěl jsem v něm vzbudit podíl, žil si nachází v těch nejhlubších.

kách. Alespoň dočasně. Jel jsem rychle a plynule, maxima měla plnou nádrž. Nemusel jsem zastavovat u benzinové pumpky. Oběd nechtěl. Udělal jsem jednu přestávku u toalet. Motor jsem nechal běžet, abych se vyhnul spojování kabelů. Když jsem se vrátil, seděl nehybně v autě. Najeli jsme zpátky na dálnici, minuli Concord v New Hampshire a zamířili na Portland v Maine. Čas plynul. Čím víc jsme se blížili k domovu, tím víc se uvolňoval. Ale byl také tišší. Rozpolcenost citů.

Překročili jsme hranici státu. Třicet kilometrů před Portlandem se otočil, pečlivě zkontroloval silnici za námi a přikázal sjet na další výjezdu. Ocitli jsme se na úzké silnici vedoucí na východ k Atlantiku. Podjeli jsme pod 1-95 a pokračovali dvacet kilometrů přes žulové útesy k moři. Rozeklaná krajina musela v létě vypadat krásně. Stále ale byla zima a nevlídno. Na skaliskách ošlehaných vichřicemi a přibojem se skláněly stromy zmražené sláným větrem. Silnice se kroutila, jako by se snažila probít co nejvíc na východ. Zahlédl jsem před sebou oceán. Ocelově šedivý. Vybrali

jsem zatáčku na posledním kousku pevniny. Otevřel se nám pohled na malé pláže z hrubého písku. Potom silnice uhnula doleva a vzápětí doprava a začala se šplhat na mys ve tvaru dlaně. Dlaň se zužovala do prstu napřaženého přímo do moře. Skalnatý poloostrov byl zhruba sto metrů široký a necelý kilometr dlouhý. Do auta se opřel vítr. Najel jsem na poloostrova spatřil ohnuté, stále zelené stromky snažící se zakrýt vysokou žulovou zeď. Byly však tak zakrmělé a prořídle, že neměly naději na úspěch. Zeď se zvedala do dvaapůlmetrové výšky. Na vrcholku se ježily spirály silného ostnatého drátu. V pravidelných rozestupech ho doplňovala bezpečnostní světla. Zeď protínala celou šíří prstu poloostrova a na obou stranách končila v moři, podepřená obrovskými kamennými kvádry. Kvádry se zelenaly mořskými řasami. Přesně uprostřed ji dělila brána. Nepropustně uzavřená.

"Tak jsme doma," utrousil Richard Beck. "Tady bydlím." Silnice vedla přímo k bráně. Za ní přecházela v dlouhou, rovnou, příjezdovou cestu. Na konci příjezdové cesty stál šedivý kamenný dům. Tyčil se na konci prstu, vysoko nad oceánem. Za branou jsem zahlédl jednopodlažní kamennou vrátnici. Stejná architektura a stejný materiál jako velký dům, ale mnohem menší a nižší. Byla zapuštěná do zdi. Zpomalil jsem a zastavil před branou.

"Zatrubte," poradil mi Richard Beck.

Maxima měla na krytu airbagu malé tlačítko. Jedním prstem jsem ho zmáčkł a klakson poslušně zatroubil. Jako pozorné skleněné oko na mě hledělo ze sloupu brány naločen~ b~ern. Dlouhou chvíli se nedělo nic .I pak s(" olt'vlcly dve-k vnhnire-. Vyle-I chlłlp v lmtV~m oble-ku. Musd ho zakoupit v nadměrných velikostech, největší možné číslo, ale i tak ho obepínal v ramenou a z manžel mu vykukovala předloktí. Byl o hodně větší než já, což ho řadilo do kategorie zřůd. Působil jako pohádkový obr. Zastavil se těsně u své strany brány a zadíval se na nás. Mně věnoval dlouhý pohled a mladíka jen přejel očima. Potom odemkl bránu a otevřel ji.

Jedťe přímo k domu," požádal Richard. "Nezastavujte u něj. Nemám ho dvakrát v lásce." Projel jsem branou. Bez zastavení. Jel jsem ale pomalu a rozhlížel se kolem sebe. Při vstupu na neznámé území nejprve zjistíte únikové cesty. Zeď padala do hlubokého moře. Nedala se přeskočit a kvůli kotoučům ostnatého drátu ani přelézt. Za ní se táhl třicetimetový volný pruh. Země nikoho. Nebo minové pole. Celou plochu pokrývala bezpečnostní světla. Jediná úniková cesta vedla branou. Obr ji za námi zavíral. Viděl jsem ho ve zpětném zrcátku.

K domu nám to trvalo velice dlouho. Po třech stranách hučel oceán.

Dům byl starý a impozantní. Možná sídlo námořního kapitána, z dávných dob, kdy lov velryb ještě úctyhodně vynášel. Byl postavený výlučně z kamene, se zdobnými obrubami, římsami a varhánky. Celou severní stěnu pokrývaly šedé lišejníky. Zbytek zelené skvrny. Měl dvě patra a tucet komínů na složité zprohýbané střeše. Zněť lomenic obepínaly krátké okapní žlaby se spoustou silných železných trubek na odvod dešťové vody. Dubové vstupní dveře chránily kovové pásy a knoflíky. Příjezdová cesta končila širokým kruhem. Ve směru hodinových ručiček jsem ho objel a zastavil přímo přede dveřmi. Otevřely se a vyšel další chlápek v tmavém obleku. Byl přibližně mé velikosti, takže o mnoho menší než obr z vrátnice. Líbil se mi však stejně málo. Měl kamenný obličej a prázdný pohled. Otevřel dvířka maximy, jako by ji už vyhlížel, což patrně také vyhlížel, protože strážný z vrátnice ho musel varovat.

"Počkáte na mě?" otázal se Richard.

Vyklouzl z auta a vešel do přitmi domu. Chlápek v obleku za ním zabouchl dubové dveře a zaujal před nimi stráž. Nedíval se na mě, ale věděl jsem, že mě pozoruje koutkem oka. Rozpojil jsem kabely pod volantem, vypnul motor a čekal.

Čekal jsem značně dlouho, téměř čtyřicet minut. Bez zapnutého topení se auto rychle měnilo v lednici. Lehce se kolébalo v mořské bríze točící se kolem domu. Upíral jsem pohled předním sklem přímo před sebe jasným, pročištěným ,zd uchem na severovýchod. Po levé straně se kroutila čára pobřeží. Zhr l Jha třicet kilometrů daleko se nad horizontem vznášel nahnědlý opal l'lt~ně smog Z~ zneči~těn~ho Portlandu. Město však zakrýval l'lt"s.

Dubové dveře zaskřípěly, strážný zdvořile ustoupil a na prahu se objevila žena. Bezpochyby matka Richarda Becka. Stejně křehká postava a bledá pleť. Dlouhé, štíhlé prsty. Měla na sobě džíny a tlustý rybářský svetr. Přibližně padesátnice s větrem rozevlátými vlasy. Vypadala unaveně a napjatě.

Zastavila se necelé dva metry od auta, jako by mi naznačovala, že by bylo zdvořilé vylézt a sejít se s ní na půl cesty. Tak jsem otevřel dvířka a vystoupil. Po dlouhé jízdě mě bolelo celé tělo. Udělal jsem krok dopředu a žena napřáhla ruku. Stiskl jsem ji. Ledově studenou šlachovitou ruku kostlivce.

"Syn mi vyličil, co se stalo," oznámila. Mluvila potichu a trochu zastřeně. Možná hodně kouřila nebo nedávno srdceryvně plakala. Jsem vám nesmírně vděčná, že jste mu pomohl." Je v pořádku?" položil jsem zdvořilostní dotaz. Protáhla obličej, jako by si nebyla jistá. "Sel si lehnout:

Přikývl jsem. Pustil její ruku. Ochable ji svěsila podél těla. Rozhostilo se rozpačité ticho.

Já jsem Elizabeth Becková," představila se.

Jack Reacher." "Syn říkal, že jste se ocitl v nepříjemné situaci." Velice neutrální výraz. Nic jsem na něj neodpověděl.

"Manžel se vrátí dneska večer," pokračovala. "Bude vědět, jak si s tím poradit." Přikývl jsem. Nastala další rozpačitá pauza. Vyčkával jsem.

"Mohu vás pozvat dovnitř?" navrhl.

Otočila se a vešla do vstupní haly. Následoval jsem ji. Když jsem prol házel dveřmi, ozvalo se zapínutí. Rozhlédl jsem se a spatřil detektor kovů namontovaný na vnitřní straně zárubně.

..Prominete?" mávla Elizabeth Becková omluvně rukou k hnusákovi v obleku. Chlap ke mně přistoupil a rozkročil se k prohlídce.

"Dvě zbraně," oznámil jsem. "Obě prázdné. V kapsách kabátu." Vytáhl je zkušeným úsporným pohybem strážce, který už prohledal 'poustu lidí. Odložil zbraně na stolek, přidřepl, přejel mi rukama po noh.kh. postavil se a prověřil mi paže, pas, hrud' a záda. Počínal si velice pečlivě ti ne zrovna jemně.

„Omlouvám se,“ zamumlala Elizabeth Becková.

(Chlap v obleku odstoupil a opět se rozhostilo rozpačité ticho.

„Potřebujete něco?“ otázala se Elizabeth Becková.

Něpadla mě spousta věd. Zavrtěl jsem však jen hlavou.

„Jistě dost unavěný.“ postěžoval jsem si. „Mám za sebou první den.

Na chvíli v~t~ho bych si položil hlavu.“

Krátce se usmála. Patrně se jí ulevilo, že nebude muset udržovat společenskou konverzaci s vrahem policistů.

„Samozřejmě,“ souhlasila. „Duke vám ukáže pokoj.“ Chvilí se na mě ještě dívala. Pod napjatou sinalou pokožkou se skrývaly rysy krásné ženy. Měla jemné kosti a kvalitní plet. Před třiceti lety se o ni museli muži prát. Otočila se a zmizela v útrokách domu. Já jsem se obrátil k chlapovi v obleku. Pochopil jsem, že je to Duke.

„Kdy mi vrátíte zbraně?“ zeptal jsem se.

Duke neodpověděl. Jen pokynul ke schodišti a vykročil za mnou. Pak ukázal na další schodiště a vystoupali jsme do druhého patra. Dovedl mě ke dveřím a otevřel. Ocítl jsem se v prosté čtvercové místnosti obložené dubem. Stál v ní masivní starý nábytek. Postel, skříň, stůl, židle. Podlahu pokrýval orientální koberec. Tenký a chatrný. Možná jen bezcenný, odložený hadr. Duke se protáhl dovnitř, prošel na druhou stranu a ukázal mi koupelnu. Choval se jako hotelový poslíček. Znovu se kolem mě protáhl a zamířil ke dveřím.

„Večeře se podává v osm,“ oznámil stručně.

Pak vyšel na chodbu a zavřel za sebou. Nic jsem neslyšel, ale když jsem do dveří strčil, zjistil jsem, že jsou zvenku zamčené. Na vnitřní straně chyběla klíčová díрка. Přesl jsem k oknu a zadíval se ven. Ubytovali mě v zadním traktu domu a přede mnou se nerozkládalo nic jiného než širý oceán.

Okno vedlo na východ a od Evropy mě dělily jen nekonečné masy vody.

Pohlédl jsem dolů. V patnáctimetrové hloubce dorážely na skály zpěněné vlny. Patrně nastal příliv.

Vrátil jsem se ke dveřím, přiložil na ně ucho a pozorně naslouchal. Ticho. Prohledal jsem ozdobné lišty a nábytek, velice důkladně, centimetr po centimetru. Žádné kamery jsem nenašel. Na mikrofonech nezáleželo.

Nehodlal jsem dělat hluk. Posadil jsem se na postel a stáhl pravou botu.

Otočil jsem ji v ruce a nehty vytáhl hřebík z podpatku. Svinul jsem podrážku, obrátil botu podpatkem dolů a zas třásl.

Na postel vypadl malý čtyřúhelník z černé umělé hmoty. Nepatrně poskočil. Bezdrátový přístroj na posílání elektronické pošty. Nic luxusního. Jen komerční výrobek, ale přeprogramovaný tak, aby zprávy zasilal pouze na jednu adresu. Zhruba velikosti většího pageru. S natěsnanou miniaturní klávesnicí. Zapnul jsem ho a napsal stručnou zprávu. Pak jsem stiskl odeslat.

Zpráva sdělovala: jsem uvnitř.

2

Tou DOBOU JSEM vSAK "UVNrm." BYL)I2)EDENAc DNí. OD ONÉ VLHKÉ, zářivé sobotní noci v centru Bostonu, kdy jsem zahlédl přejít přes chodník a nastoupit do auta mrtvého muže. Nešálily mě smysly. Nejednalo se o neskutečnou podobu. Nebyl to jeho dvojník, dvojče, bratr ani bratranec. Potkal jsem muže, který zemřel před deseti lety. Stoprocentně.

Nezmátla mě hříčka světla. Vypadal o náležitý počet let starší a nesl stopy jizev po zraněních, jež ho zabila.

Spěchal jsem po Huntington Avenue, do kilometr a půl vzdáleného baru, o kterém jsem slyšel. Bylo pozdě. Ze Symphony Hall se valili milovníci hudby. Hrdost mi nedovolila přejít na druhý chodník a tak jsem se proplétal davem. Mezi vyšňořenými, navoňenými, většinou postaršími lidmi.

U obrubníku stála ve dvou řadách auta a taxíky. S běžícími motory a nepravidelně poletujícími stěrači. Ze dveří foyer po mé levici vyšel muž v silném kašmírovém kabátu, s rukavicemi a šálou. Bez klobouku. Přibližně padesátník. Málem jsme se srazili. Zůstal jsem stát. On se také zastavil.

Podíval se přímo na mě. Předvedli jsme taneček přeplněného chodníku.

Zaváhali jsme, oba vykročili a zase znehybněli. Nejdřív jsem si myslel, že mě nepoznal. Potom se mu obličejem mihnul stín. Velice neurčitý. Udělal jsem krok dozadu, nechal ho projít a nastoupit na zadní sedadlo černého (Lidillacu DeVille čekajícího u chodníku. Pozoroval jsem, jak se šofér noří mezi projíždějící auta a mizí z dohledu. V uších mi znělo svištění pneumatik na mokré vozovce.

Zapamatoval jsem si poznávací značku. Nepropadl jsem panice. Nepo(hyboval jsem. Věřil jsem důkazu spatřenému na vlastní oči. Jediná vteřinka změnila celých deset dlouhých let. Byl naivní. Cíť vznikl obrovský problém.

První den první. Během se mi lípne vypalil z hlavy. Vrátil jsem se přímo do hotdu i z ohl~vJI položil polní~nuló~sIt z tas' u voj(onskt

policie. Potřeboval jsem někoho, koho jsem znal a komu jsem mohl důvěřovat, ale z armády jsem odešel již před šesti lety a pozdní sobotní večer mi zrovna nehrál do ruky. Nakonec jsem narazil na muže, který o mně prý slyšel, což mohlo, ale nemuselo ovlivnit výsledek. Tím mužem byl dozorčí důstojník Powell.

„Potřebuji ověřit civilní poznávací značku,“ oznámil jsem. „Jde o čistě přátelskou službu.“ Věděl, kdo jsem, tak se neobtěžoval s lamentováním, že to není možné.

Sdílel jsem mu značku. Pověděl, že se dle mého pevného názoru jedná o soukromé auto, nikoliv nájemní. Nechal si nadiktovat telefonní číslo a slíbil zavolat následující ráno. V den druhý.

Nezavola. Místo toho mě prodal. Za daných okolností by se tak patrně zachoval každý. Den druhý připadl na neděli.

Vstal jsem brzy, objednal si na recepci snídani a čekal na zavolání. Ozvalo se však zaklepání na dveře.

Chvilí po desáté. Při tisku jsem oko na kukátko a spatřil dva lidi stojící těsně u sebe, abych na ně viděl. Muž se ženou. V tmavých sakách. Bez kabátů. Muž svíral aktovku. Oba ukazovali jakýsi oficiální odznak, vysoko a natočený do světla chodby.

"Federální agenti," oznámil muž přes dveře přiměřeně slyšitelným tónem.

V podobných situacích nemá cenu předstírat, že nejste doma. Takhle přede dveřmi jsem stával víc než často. Jeden zůstane na místě a druhý dojde pro ředitele hotelu s náhradním klíčem. Tak jsem otevřel, ustoupil a vpustil je dovnitř. Zpočátku se chovali ostražitě. Brzy se však uklidnili, když zjistili, že nejsem ozbrojený a nevypadám na maniaka. Podali mi odznaky a zdvořile počkali, až je přelouskám. Nahoře stálo: Ministerstvo spravedlnosti Spojených států. Dole jsem se dočetl: Protidrogové oddělení. Uprostřed zářila nejružnější razítka, podpisy a vodotisky. Doplněné fotografiemi a jmény.

Muž se jmenoval Steven Eliot, s jedním "el" jako ten starý básník. Duben měsíc nejkrutější. Svatá pravda. Fotografie Stevena Eliota věrně vystihovala.

Táhlo mu na čtyřicetku, byl podsaditý, měl tmavé, trochu prořídle vlasy a přátelský úsměv. Ve skutečnosti ještě příjemnější než na fotografii. Žena se jmenovala Susan Duffyová. Byla o něco mladší než Steven Eliot.

Také o něco vyšší. Bledá, štíhlá a velice přitažlivá. Od dob fotografie změnila účes.

"Tak se do toho pusťte," vyzval jsem je. "Prohledejte pokoj. Časy, kdy jsem před vámi měl co skrývat, dávno pominuly." Podal jsem jim průkazy. Zastrčili si je do vnitřních kapes a saka rozhrnuli natolik, abych nepřehlédl zbraně v naldtčných náramenných pouzdech.

V Eliotově podpaží jsem našel zbraň glocku 17. Duffyová

se ozbrojila devatenáctkou, což byla stejná pistole, jen o trochu menší. Bořila se jí do pravého žebra. Musela střílet levačkou.

"Nechceme prohledávat pokoj," odmítla návrh.

"Chceme si pohovořit o poznávací značce," vysvětlil Eliot.

"Žádné auto nevlastním," upozornil jsem ho.

Pořád jsme stáli v úhledném semknutém trojúhelníku těsně za dveřmi.

Eliot stále svíral aktovku. Snažil jsem se odhadnout, kdo velí. Možná ani jeden. Třeba jsou si rovni. A oba nadřízení.

Byli dobře oblečení, ale vypadali unaveně. Jako by celou noc pracovali a přiletěli zdaleka. Například z Washingtonu D. C.

"Můžeme se posadit?" požádala Duffyová.

"Samozřejmě," svolil jsem. Ale levný hotelový pokoj nenabízel nejlepší podmínky. Posadit se dalo na jedinou židli, momentálně zastrčenou pod stůl vtěsnaný mezi stěnu a skříňku s televizí. Duffyová si ji přitáhla a otočila k posteli. Já jsem se usadil na postel k polštáři. Eliot k nohám a odložil vedle sebe aktovku. Pořád se na mě přátelsky usmíval. Docházel jsem k přesvědčení, že upřímně. Duffyové to na židli slušelo. Seděla v přesně správné výšce. Sukni měla krátkou a pod černými punčocháči jí bíle prosvítala kolena.

"Vy jste Reacher, že ano?" zahájil Eliot.

Odtrhl jsem pohled z nohou Duffyové a přikývl. Tuto informaci si už li řídit zjistili.

"Pokoj je psaný na jakéhosi Calhouna," pokračoval Eliot. "Zaplacený hotově jen na jednu noc." "Ze zvyku," odušil jsem.

"Zítra odjízďte?" "Vždycky se zdržím jen na den." "Kdo je Calhoun?" "Viceprezident Johna Quincyho Adamse," vysvětlil jsem. "Přišlo mi, že se do tohoto kraje hodí. Prezidenty jsem už dávno vypotřeboval. Tak jsem se pustil do viceprezidentů. Calhoun vybočil z řady. Rezignoval, aby mohl kandidovat do Senátu." "Uspěl?" "Nevím." "Proč používáte falešná jména?" "Ze zvyku," zopakoval jsem.

Susan Duffyová se dívala přímo na mě. Ne jako na blázná. Se zájmem.

Patrně objevila, že je to účinná výslechová technika. Tak jsem ji při výslechu používal. Devadesát procent vyptávání změní na naslouchání odpovědi.

"Mluvili jsme s vojenským policistou jménem Powell," ozvala se. "Požádal jste ho, aby vystopoval jistou poznávací značku." Hlas měla hluboký, teplý a trochu zastřený. Mlčel jsem.

"Tuhle značku v počítačích přísně hlídáme. Okamžitě jsme se dozvěděli, když se o ni začal zajímat. Zavolali jsme mu a zeptali se, proč se po ní ptá.

Pověděl nám, že o ni máte zájem vy." "Doufám, že neochotně." Usmála se. "Vzpamatoval se natolik rychle, že nám na vás dal vymyšlené telefonní číslo. Takže si nelamte hlavu s vojenskou loajalitou." "Nakonec vám to číslo ale dal." "Pod pohružkou." "V tom případě se vojenská policie skutečně změnila." "Pochopil, že je to pro nás důležité," vložil se Eliot. "Takže teď jste pro nás důležitý vy," doplnila Duffyová.

Odvrátil jsem pohled. Podobnou situaci jsem zažil bezpočtukrát, ale tón, který jí zazněl v hlase, mě přesto potěšil.

Docházel jsem k přesvědčení, že je šéfkou. Nebo alespoň zatraceně dobrou vyšetřovatelkou.

"Civilista se začne zajímat o poznávací značku," pravil Eliot. "Z jakého důvodu? Možná do něj to auto nabouralo. Nebo ho řidič srazil a odjel.

Obrátil by se však kvůli tomu na vojenskou policii? A vy jste nám právě sdělil, že stejné auto nevlastníte." "Takže jste v tom autě patrně nebyl," nadhodila Duffyová.

Zbytek nechala nevyřčený. Ocitli jsme se v bludném kruhu. Hlavy 22.

Pokud jsem v autě zahlédl svého přítele, stál jsem na nepřátelské straně.

Pokud se jednalo o nepřítele, chystala se se mnou uzavřít přátelství.

"Už jste snídali?" zeptal jsem se.

"Ano," odpověděla.

Já taky," opáčil jsem.

"To už víme. Snídání jste si objednal na recepci. Hromadu palačinek, vajíčko, velký hrnek černé kávy. Na sedm čtyřicet pět a přinesli vám ji v sedm čtyřicet čtyři. Zaplatil jste v hotovosti a dal číšníkovi tři dolary spropitného."

"Chutnala mi?" "To musíte vědět sám." Eliot cvakl zámky a otevřel aktovku. Vytáhl svazek papírů převázaný gumovou páskou. Papíry vypadaly nově, ale písmo bylo šedivé. Fotokopie faxů, vyrobené patrně během noci.

"Váš služební záznam," vysvětlil.

V aktovce jsem zahlédl fotografie. Cernobílé, lesklé. dvacet na dvacet ph Výslodky n!jJkc'ho sll"dování.

"Třináct let jste pracoval jako vojenský policista," pokračoval Eliot.

"Rychle jste se vyšplhal z podporučíka na majora. Spousta zásluh a medailí. Vážili si vás. Byl jste dobrý. Velice dobrý."

"Děkuji. " "Byl jste lepší než velice dobrý. Při řadě akcí vás nasadili jako svou špičkovou zbraň." "To souhlasí."

"Nechali vás ale odejít." "Zredukovali mě." "Zredukovali?" podívala se Duffyová.

"Redukce ozbrojených sil. Armáda se vyžívá ve slangu a zkratkách.

Skončila studená válka, vláda snížila dotace a armáda se smrškla. Už nepotřebovala tolik špiček." "Nepřestala však existovat," namítl Eliot. "Nezredukovali úplně všechny." "Správně." "Tak proč právě vás?" "To byste nepochopil." Nenaléhal.

"Můžete nám pomoci," ozvala se Duffyová. "Koho jste viděl v tom autě?" Neodpověděl jsem.

"Užívaly se v armádě drogy?" zeptal se Eliot.

Usmál jsem se.

"Armáda drogy miluje," přiznal jsem. "Odkakživa. Morfium, benzedrin.

Němci vynalezli extázi. Jako prostředek na tlumení hladu. CIA vynalezla LSD a vyzkoušela ho na amerických vojácích.

S drogami má zkušenost spousta vojáků." "Rekreačně?" "Průměrný věk rekrutů se pohybuje kolem osmnácti. Tak co myslíte?" "Představovalo to problém?" "Žádný velký problém jsme z toho nedělali. Bačkorák dostane dovolenku a vykouří u své holky v ložnici pár jointů. Lepší než aby vypil pár piv.

Mimo dohled jsme je měli raději otupělé než agresivní." Duffyová se podívala na Eliota a Eliot vytáhl z aktovky fotografie. Podal mi je. Byly čtyři. Zrnité a trochu rozmazané. Na všech se skvěl stejný cadillac DeVille, který jsem zahlédl předešlý večer. Poznal jsem ho podle značky. Zachytili ho v nějaké podzemní garáži. Vedle ku&U stáli dva muži. Na dvou fotografiích u zavřeného kufru. Na dvou u otevřeného. Muži se dívali dovnitř. Nedalo se poznat na co. Jeden byl hispánský seladon.

Druhý postarší občan v obl"ku. Neznal jsem ho.

Duffyová musdn pozorovAl l1\~j obli~l"j.

"Viděl jste někoho jiného?" "Neřekl jsem, že jsem někoho viděl." "Ten Hispánc je hlavní překupník," objasnil Eliot.

"Hlavní překupník pro téměř celou oblast Los Angeles. Zatím mu to nemůžeme dokázat, ale velice dobře o něm víme. Vydělává miliony dolarů týdně. Žije si jako král.

A vážil cestu až do Portlandu v Maine, aby se sešel s tím druhým mužem." Dotkl jsem se jedné fotografie. "Pochází z Portlandu v Maine?" Duffyová přikývla. "z podzemní garáže v centru. Jsou zhruba devět týdnů staré. Sama jsem je dělala." "Kdo je ten druhý muž?" "Tím si nejsme tak úplně jisti. Vystopovali jsme poznávací značku. Je přihlášená na společnost Bizarre Bazaar. Hlavní kancelář má v Portlandu v Maine. Začínala jako bezvýznamný dovozce-vývozce obchodující s Blízkým východem. Nyní se specializuje na dovoz orientálních koberců.

Vlastníkem by měl být Zachary Beck. Domníváme se, že se jedná o muže na fotografii." "Což z něj dělá velice důležité zvíře," ujal se slova Eliot. "Když za ním ten překupník přiletěl až z LA, prokázal mu laskavost. Překupník z LA prokazuje laskavost jen lidem na vyšší příčce. A kdokoliv na vyšší příčce se vznášá ve stratosféře. Takže Zachary Beck je velký šéf a vodí nás za nos.

Místo s koberci obchoduje s drogami. Dělá si z nás srandu." "Moc mě mrzí, ale nikdy jsem ho neviděl." "Neomlouvejte se," předklonila se Duffyová na židli. "Daleko víc nám vyhovuje, že není mužem, kterého jste zahlédl. Becka už známe. Rádi bychom se dozvěděli něco o jeho společnících. Pokusili bychom se mu přes ně dostat na kobylku." "To ho nemůžete dostat přímo?" Rozhostilo se krátké ticho. Vyzařovala z něj jistá rozpačitost.

"Vyskytl se problém," připustil Eliot.

"Na toho překupníka z LA už přece něco máte. A Becka jste zachytili v jeho přítomnosti." "Ty fotografie nejsou tak úplně košer," přiznala Duffyová. "Udělala jsem chybu." Opět ticho.

"Ta garáž je soukromá. Leží pod kancelářskou budovou. Neměla jsem povolení. Čtvrtý dodatek ústavy je zakazuje použít." "Nemohla byste lhát? Tvrdit, že jste stála mimo garáž?" "To není vzhledem k architektonickému řešení možné. Obhájce by na to okamžit~ přišel [I případ by se sesypal jako domeček z karet." ..Potřebuj't'mt' vl~dl-t, koho j.tt' vid~I," prohlásil Eliot..

Neodpověděl jsem.

"Opravdu to potřebujeme vědět," požádala Duffyová. Tichým hlasem, kvůli kterému muži skáčí z oken. Ale nezazníval v něm falešný tón. Nic nehrála. Netušila, jak svým hlasem na muže působí. Skutečně nemela tušení.

"Proč?" zeptal jsem se.

"Musím napravit svou chybu." "Každý se někdy dopustí chyby." "Poslali jsme za Beckem tajnou agentku. Zmizela." Ticho.

"Kdy?" "Před sedmi měsíci." "Hledali jste ji?" "Nevíme, kde začít. Nevíme, kam Beck odjel. Nevíme ani, kde bydlí. Není na něj napsaná žádná nemovitost. Dům musí patřit fiktivní společnosti.

Hledáme jehlu v kupce sena." "Copak jste ho nesledovali?" ..Pokusili jsme se. Má tělesné strážce a řidiče. Zatraceně dobré." "Příliš dobré na DEA?" .

"Příliš dobré na nás. Pracujeme na vlastní pěst. Ministerstvo spravedlnosti akci kvůli mé chybě odvolalo." ..Přestože zmizela agentka?" ..Neví, že zmizela. Nasadili jsme ji, až když nás vyšachovali. Oficiálně vůbec neexistuje." Vytřeštil jsem na ni oči.

"Neoficiální je celý náš postup." "Jak tedy pracujete?" "J sem vedoucí týmu. Nikdo se mi nedívá přes ramel)o.

Předstírám, že pracuji na jiném případě. Což není pravda. Pracuji na téhle záležitosti." ..Takže nikdo neví, že zmizela." \ „Jenom můj sedmičlenný tým. A nyní vy." Nic jsem na to neřekl.

"Okamžitě jsme za vámi vyrazili. Potřebujeme vás. Proč bychom za vámi jinak litali v neděli?" Místnost ztichla. Podíval jsem se z ní na Eliota a zpátky na ni. Potřebovali m~. Já potřeboval je. A líbili se mi. Hodně se mi líbili. Čestní, sympau {tí lidé. Připomínali nejlepší lidi, s jakými jsem dřív pracoval.

"Navrhuji obchod," prohlásil jsem. "Informaci za informaci. Uvidíme, 'Ilk Rt' shodneme. Pak vám možná pomůžu." „(0 potřebujete?"

III

Potřeboval jsem deset let staré nemocniční záznamy z Eureka v Kalifornii. Upozornil jsem ji, co hledat, a sdělil, že počkám v Bostonu. Požádal jsem, aby si nedělala poznámky. Pak odešli a v den dva se nic pozoruhodného nestalo. Nic pozoruhodného se nestalo ani v den třetí. Stejně jako v den čtvrtý. Poflakoval jsem se po městě. Na několik dní Boston ušel. Podobná města jsem nazýval osmačtyřicítka. Dalo se v nich vydržet čtyřicet osm hodin a pak už nudila. Podobný účinek na mě má většina měst, nevydržím dlouho na místě. Takže na počátku pátého dne mi už hrabalo a nabýval jsem přesvědčení, že na mě úplně zapomněli. Chystal jsem se na ně vykašlat a zvednout kotvy. Uvažoval jsem o Miami, prohrát si trochu kosti. Pozdě ráno však zazvonil telefon. Ozval se její, na poslech příjemný hlas.

"Vyrážíme za vámi," oznámila. "Sejdeme se u velké jezdecké sochy. Nevím, kdo na ní sedí, ale najdete ji u Freedom Trail. Sraz ve tři." Zažil jsem už přesnější popis schůzky, pochopil jsem však, co má na mysli. Sochu v North End, kousek od kostela. V chladném jarním počasí tam nemělo cenu jezdit předčasně, přesto jsem to ale udělal. Posadil jsem se na lavičku vedle stařenky krmící úlomky chlebové kůrky vrabce domácí a holuby skalní. Podívala se na mě a přesunula se jinam. Ptáci se jí hemžili kolem nohou a klovali do štěrku. Mezi dešťovými mraky se probojovávalo vodnaté slunce. Na koni seděl Paul Revere.

Duffyová s Eliotem dorazili na čas. Měli na sobě černé příslušné se spoustou malých poutek, přezek a pásků. Stejně tak dobře si mohli kolem krku pověsit ceduli Federální agenti, Washington D. C. Posadili se, Duffyová po mé levici, Eliot po pravici. Zaklonil jsem se a oni se předklonili, lokty opřené o kolena.

"Před deseti lety, jižně od Eureka v Kalifornii, vylovili záchranáři z Pacifiku chlapa," oznámila Duffyová. "Běloch, čtyřnáctník. Dva zásahy v hlavě, jeden v prsou. Malým kalibrem, pravděpodobně ráží .22. Došli k závěru, že ho někdo shodil z útesů do příboje." "Žil, když ho vylovili?" zeptal jsem se zbytečně. Odpověď jsem už znal.

"Skoro ne. Kulka mu uvízla těsně u srdce a při pádu utrpěl zlomeninu lebky. Měl zlomenou paži, obě nohy a pánev. Také byl napůl utopený.

Operovali ho patnáct hodin. Strávil měsíc na jednotce intenzivní péče a dalších šest měsíců se léčil." "Totožnost?" "V záznamech figuruje jako John Doe, pan Neznámý." "Pokoušeli se ho prověřit?" "Otisky prstů negativní. Nenašli ho ani na seznamu pohrđovaných. Nikdo ho neshón~l." Přikývl jsC"m. l'0(1/(1(' '~Idm () olisrfrfJ prslti sdl/(jm 10, co dml0/(pro,f,l,rmm.

"A dál?" zeptal jsem se.

"Zotavil se. Po šesti měsících. Zvažovali, jak s ním naložit, když se najednou vypaňl. Už ho nikdy nespátřili." "Prozradil něco o sobě?" "Diagnostikovali amnézii způsobenou traumatem. Na útok a předešlé dva dny si patrně nepamatoval. Starší události by však zapomenout neměl, i když předstíral opak. Sepsali o něm pěkně tlustou složku. Psychiam a další specialisté. Pravidelně ho zpovídali, ale choval se velice zatvrzele. Neprozradil o sobě ani slovo." "V jakém fyzickém stavu se nacházel, když zmizel?" "V poměrně dobrém. Zbyly mu jen viditelné jizvy po zásazích." "Dobře," zaklonil jsem hlavu a zadíval se na oblohu.

"Kdo to byl?" "Kdo myslíte?" opáčil jsem.

"Zásahy malým kalibrem do hlavy a prsou?" ozval se Eliot. "Hrob v oceánu? Organizovaný zločin. Úkladná vražda. Dostal ho najatý vrah." Mlčky jsem pozoroval oblohu.

"Kdo to byl?" zopakovala Duffyová.

Nespouštěl jsem pohled z oblohy a vrátil se deset let do minulosti, do zcela jiného světa.

"Vyznáte se v tancích?" položil jsem otázku.

"Ve vojenských tancích? V pásech a dělech? Moc ne." "Není na nich nic pozoruhodného. Chcete, aby se pohybovaly rychle, nezklamaly a v optimálním případě nespouštěly moc paliva. Když ale obě strany vlastní tank, na čem záleží nejvíc?" "Na čem?" "Dokážu vás zasáhnout jako první? O nic jiného nejde. Dokážu vás zasMmout ze vzdálenosti jedné míle? Nebo dokážete zasáhnout vy mě?" "Dál?" "Fyziku neošálíte. Pravděpodobná odpověď zní, že když vás dokážu zas~hnout ze vzdálenosti jedné míle, dokážete to taky. Takže záleží na municí. Jestli se stáhnou o dvě stě metrů a střela se ode mne neškodně odrazí, podaří se mi vyvinout střelu, která se od vás neodrazí? Na téhle otázce je "ložený princip tanků. Z moře vylovili důstojníka zpravodajské služby.

Vydíral armádního odborníka na zbraně." "Proč se ocítl v oceánu?" "SI"dovali jste v televizi válku v Golském zálivu?" „Já ill10," ozval se Eliot.

„%.'pom('"' na chylr~ bomby. Hlavní hvězdou se stal bojový l.IIk M I A I Abřl\lt1s. Z,lbodov..1 v IIC"JIII~nt' čtyfC"dl litel'h pNpJdt'(h .1 za.

hnal na útěk Iráncé vybavené zbraněmi z nejlepších možných zdrojů. Válku však přenášela televize. Odkryli jsme celému světu karty a museli začít uvažovat o novince do dalšího kola. Tak jsme ji začali vyvíjet." "Úspěšně?" zeptala se Duffyová.

"Když chcete, aby měla střela větší dosah a průbojnost, můžete do ní nacpat víc střeliviny. Nebo ji odlehčit. Popřípadě obojí. Samozřejmě, jestli do ní nacpete víc střeliviny, podaří se vám ji odlehčit jen nějakým velice radikálním zásahem, což přesně udělali. Vyndali výbušnou nálož. Zní to zvláštně, že? Jakou škodu taková střela způsobí? Zazvoní a odrazí se? Změnili však tvar. Vymysleli obrovskou šipku. Se zabudovanými křídélky a všim ostatním. Ulitou z wol&amu a

ochuzeného uranu, nejhustších z dostupných kovů. Je velice rychlá a létá opravdu daleko. Dostala přezdívku Dlouhý ocas." Duffyová se na mě podívala zpod sklopených víček, usmála se a zapýřila.

Opětoval jsem její úsměv.

"Ted' se jmenuje jinak. Nazvali ji APFSDS, Armour Piercing Fin Stabilized Discarding Sabot. Jak už jsem říkal, vojáci milují zkratky. Pohání ji vlastní raketový motor. Nepřátelský tank zasáhne s obrovskou kinetickou ~nergii. Ta se přemění v energii tepelnou, přesně jak nás učili ve fyzice na střední škole. Šipka se během zlomku vteřiny propálí pancířem a pokropí vnitřek tanku roztaveným kovem, který zabije řidiče a zapálí veškeré výhušniny a hořlaviny. Jedná se o velice důmyslný trik. A jakmile jednou vypálíte, nemůžete prohrát, protože i když je pancíř příliš silný nebo střílíte I moc velké dálky, šipka se zabodne a roztrhne, čímž rozervе vnitřní vrstvu pancíře a s ničivostí ručního granátu vmete do tanku kusy žhavého kovu. Nepřátelská posádka se rozprskne jako žába v mixéru. Jednalo se II .kvělou novou zbraň." .
„Co má společného s chlápem v oceánu?" .Získal modrotisky od odborníka, kterého vydíral. Část po části, v dl ouhr 111 časovém období. Sledovali jsme ho. Přesně jsme věděli, co dělá. Chy'141 se je prodal irácké rozvědce. Iráčané chtěli v příštím kole bojovat na '11'Jn~ úrovni. Americká armáda to nehodlala dopustit." Eliot na mě třeštil oči. "Tak ho nechala zabít?" .1.1Vrtěl jsem hlavou. "Poslala za ním několik vojenských policistů, aby ho y.1ltkli. Standardní postup, naprosto legální a férový. Jenže se nevydařil.

1'1.1ček u&nnul. Měl v úmyslu zmizet. To americká armáda skutečně nemohla dopustit." "Potom ho nechala zabít?"

Zi.díval jsem se na oblohu. Neodpověděl.

"To už standardní postup nC'byl," nal~hal Eliot. "Není.liž pravda?"

^

Mlčel jsem.

"Neoficiální akce. Souhlasí?" Neodpověděl jsem.

~e neuměl," ozvala se Duffyová. Jak se jmenoval?" "Q!1inn. Vyklubal se z něj největší křivák, jakého jsem kdy poznal." ~ právě jeho jste v sobotu zahlédli v Beckově autě?" Přikývl jsem. "Řidič ho odvážel od Symphony Hall." Poskytl jsem jim veškeré dostupné informace. Všichni jsme však věděli, že zbytečně. Q!1inn určitě změnil totožnost. Mohl jsem nabídnout jen fyzický popis bílého padesátníka s jizvami po kalibru .22 na čele. Lepší než nic, příliš jim to však nepomohlo.

"Proč nenašli jeho otisky prstů?" zeptal se Eliot.

"Vymazali je. Jako by nikdy neexistoval." "Proč nezemřel?" "Dvaadvacítka s tlumičem. Naše obvyklá zbraň na tajnou práci z blízkosti. Ale ne příliš účinná." Je pořád nebezpečný?" "Pro armádu ne. Z tohoto hlediska patří historii. K t~m událostem došlo před deseti lety. APFSDS se brzy ocitnou v muzeu. Stejně jako tanky Abrams." "Proč jste se ho tedy snažil vystopovat?" "Podle toho, kolik si pamatuje, by mohl být nebezpečný pro člověka, který ho postřelil." Eliot přikývl. Mlčky.

"Vypadal důležitě?" zeptala se Duffyová. "V tu sobotu v Beckově autě?" "Vypadal blahobytně. V drahém kašmírovém kabátě, kožených rukavicích a s hedvábnou šálou. Vypadal jako chlápek uvyklý službám řidiče.

Naskočil dovnitř, jako by to dělal každý den." "Pozdravil řidiče?" "Nevím." "Musíme ho zařadit. Do kontextu. Jak se choval? Nechal se odvézt Beckovým autem, měl ale na něj nárok? Nebo mu jen někdo prokázal službu?" "Měl na něj nárok. Tvářil se, že ho běžně používá." "Takže jsou si s Beckem rovni?" Pokrčil jsem rameny. "Mohl by být Beckovým šéfem." "Spíš partnerem," opravil mě Eliot. "Náš překupník z LA by necestoval za podřízeným." "Nedokážu si Quinna jako partnera představit." „Jaký byl?"

"Normální. Na důstojníka zpravodajské služby. Ve většině ohledů." "Až na špionáž," upozornil Eliot.

"Správně. Až na špionáž." "A na to, kvůli čemu ho nechali neoficiálně zastřelit." "To také." Duffyová zmlkla. Usilovně přemýšlela. Určitě o tom, jak by mě mohla využít. Vůbec mi to nevadilo.

"Zůstanete v Bostonu?" zeptala se. "Kde vás najdeme?" Sdělil jsem, že zůstanu, a oni odešli. Tak skončil den pátý.

"Vůbec. Tenhle druh zločinu vymřel. Takže se muselo jednat o souboj konkurenčních gangů. Což prakticky dokazuje, že tatík se živí nekalými obchody." "Pouhá domněnka." "Ale nabízí se. Únos vůbec nenahlásili. FBI o něm nemá jediný záznam.

Poradili si soukromou cestou. A značně nešikovně. Spolužák tvrdí, že Richardu Beckovi chybí ucho." „0 co vám jde?"

Neodpověděla. Jen ujížděla na západ. Natáhl jsem se na sedadle a koutkem oka ji pozoroval. Vypadala dobře. Byla vysoká, štíhlá a hezká, s živými očima. Nenalíčená. Patřila k ženám, které líčidla rozhodně nepotřebují.

Vychutnával jsem její přítomnost. Nevezla mě však na výlet, to bylo zjevné.

Měla něco v plánu.

"Přečetla jsem si vaše služební záznamy. Do poslední podrobnosti. Udělaly na mě obrovský dojem." "Děkuju za kompliment." "A příroda vás vybavila velkýma nohama. Přesně takové potřebuju." "Proč?" "Uvidíte." "Vysvětlíte mi to." Jsme si velice podobní. A máme něco společného. Já se chci dostat k Zacharymu Beckovi, abych zachránila svou agentku. Vy se k němu chcete dostat kvůli Q!1innovi." "Vaše agentka je mrtvá. Po sedmi měsících nečekejte nic jiného. Nevěřte na zázraky. Smiřte se se skutečností." Mlčela.

"A na Q!1innovi mi nezáleží." Pohlédla doprava a zavrtěla hlavou.

"Záleží vám na něm. Dokonce hodně. Vidím vám to na nose. Užíráte se.

Máte nevyřízený účet. A odhaduji vás na chlapa, kterému nevyřízené účty vadí," odmlčela se na okamžik. "A já se řídím předpokladem, že moje agentka stále žije. Dokud mi nedodáte jasný důkaz o opaku." Já?" podivil jsem se.

"Vlastní lidi nasadit nemůžu. To snad chápete. Z pohledu ministerstva obrany je celá akce nelegální. Takže se nesmí dozvědět o žádném z následujících kroků. A předpokládám, že nelegální akce vám nejsou cizí. Dokážete si s nimi poradit. Možná jim dokonce dáváte přednost." "Možná." "Potřebuj u n~koho nasadit do Beckova domu. A dosp~la

jsem k rozhodnutí, že vy se přímo nabízíte. Použiju vás jako svou dlouhoocasou šipku."

Ve sportovním baru jsem narazil na překupníka vstupenek a většinu dne šestého a sedmého strávil v parku Fenway sledováním Red Sox. Probojovávali se na domácí půdě jedním z prvních zápasů sezony. Páteční hra trvala sedmnáct směn a skončila velice pozdě. Většinu osmého dne jsem tudíž spasal a večer vyrazil k Symphony Hall. Q! Inn mohl mít předplatné. V davu jsem ho však nezahlédl. Přehrával jsem si, jak se na mě podíval.

Možná se jednalo jen o omluvný pohled zaskočeného chodce. Klidně ale také o mnohem víc. .

Susan Duffyová mi zavolala v neděli ráno. V devátý den. Měla jiný hlas.

Jako člověk, který hodně přemýšlel. A vypracoval plán.

"V poledne ve vestibulu hotelu," oznámila.

Přijela autem a sama. T aurusem zredukovaným jen na nejnужnější vybavení, uvnitř neútluným jako každé vládní vozidlo. Měla na sobě vybledlé džíny, kvalitní boty a ošoupanou koženou bundu. Čerstvě umyté vlasy si sčesala z čela. Nastoupil jsem, Duffyová přešla šest pruhů a zamířila k ústí tunelu vedoucího k Mass Pike.

"Zachary Beck má syna," oznámila.

Rychle projela zatáčkou ke konci tunelu a vynořili jsme se ve slabém poledním dubnovém světle hned za parkem Fenway.

"Studuje v prvním ročníku na malé bezvýznamné škole. Rádoby umělecké, jak bývá v podobných kruzích zvykem. Mluvili jsme s jeho spolužákem, výměnou za ututlání malému s travou. Syn se jmenuje Richard Beck. Nepřilíš oblíbený podivín. Ještě nezpracoval traumatický zážitek, který ho postihl před pěti lety." "K čemu došlo?" "Unesli ho." Neodpov~d~l jsem.

"Chápete? Víte, jak často se v současné době stávají normální lidé obětmi l~nosu?" "Nt"mdm luAt"nf."

Jak?" "Richard Beck vás pozve na návštěvu."

Eliot se na mě podíval. "Slabiny?" "Dvě," odušil jsem. "Za prvé, jak chcete zneškodnit gorily, aniž byste je vážně zranili? Předpokládám, že i při neoficiálních akcích nejdete za jisté meze." "Využijeme rychlosti, šoku a překvapení," vysvětlil. "Únosce vybavíme automatickými pistolemi se spoustou slepých nábojů. A také umrtvovacím granátem. Jakmile dostaneme dítě z auta, hodíme ho dovnitř. Nadělá spoustu rámusu a světla. Gorily jenom om~áci, ale Richard bude přesvědčený, že je rozmetán na kusy." "Dobře," souhlasil jsem. "Zbývá ale druhý problém. Mám sehrát náhodného ~olemdoucío, shodou okolností schopného přemoci únosce.

Takže jsem chytrý a zkušený. Měl bych ale potom Richarda dopravit na první policejní stanici. Nebo počkat na hlídku a poskytnout výpověď. Proč bych ho vozil domů?" Eliot se obrátil k Duffyové.

"Bude vyděšený," řekla. "Bude chtít, abyste ho odvezl." "Proč bych souhlasil? Na jeho přání nezáleží. Musím se chovat logicky.

Protože nebudeme mít jen jednoho diváka. Přesvědčit musíme dva lidi. Richarda Becka a Zacharyho Becka. Richarda na místě a Zacharyho později.

Bude se na události dívat z retrospektivy. Daleko méně zaujatě." "Richard vás požádá, abyste policii nic nehlásil. Jako posledně." "Proč bych mu měl vyhovět? Pokud vystupuj u jako pan Nonnální, policie je první, na koho bych se obrátil. Spořádaní občané se řídí předpisy." "Bude se bránit." ~t se klidně brání. Proč by měl schopný a zkušený dospělý poslechnout nezralého kluka? To působí příliš podbízivě, vypočítavě a strojeně. Příliš přmočaře. Zachary Beck by okamžitě zbystřil." .

"Až nasednete do auta, mohli bychom vás začít pronásledovat." Jel bych přímo. na policejní stanici." "Krucinál," ulevila si Duffyová.

"Plán jste vymyslela dobře," pochválil jsem. ~le musíme si poradit s hlavní slabinou." Opět jsem se zadíval z okna. Do jasného dne. Všude se zelenaly nové lístky. Na stromech, keřích i vzdálených zalesněných svazích. Koutkem oka jsem viděl, že Eliot a Duffyová upírají pohledy do země. Pět mužů sedělo nehnutě na židlích. Působili jako schopný tým. Dva o něco mladší než já, vysocí a světlí. Dva zhruba mého věku, nenápadní a obyčejní. Jeden o hodně starš {, shrbený a šedivý. Usilovně jsem přemýšlel. Únos, záchran, Beckův dům. Potř.bujel Sf. do n!,' dostat. Velice nutnl. Protoie chce! Qjtinna.

Sedesát kilometrů západně od Bostonu sjela z hor a zabočila na sever do Massachusetts. Projížděli jsme dokonalými novoanglickými vesnicemi.

Požárníci ležili před zbrojnicemi auta. Ptáci zpívali. Občané opečovávali trávníky a zastříhovali keře. Vzduch voněl kouřem z páleného dřeva.

Zastavili jsme u motelu v opuštěné krajině. U úhledné budovy s decentní cihlovou fasádou a zářivě bílými rámy oken a dveří. Na parkovišti stálo pět aut, těsně před vchody do pěti posledních pokojů. Všechna vládní.

Steven Eliot čekal v prostředním pokoji s dalšími pěti muži. Přinesli si židle a seděli v úhledném polokruhu. Duffyová mě uvedla dovnitř a kývla na Eliota. Pochopil jsem, co mu sděluje: Už;sem mu to řekla a zatím neodmítl.

Přešla k oknu a otočila se čelem do místnosti. Zezadu ji ozařovalo jasné denní světlo. Téměř v něm nebyla vidět. Odkáslala si. V místnosti se rozhostilo ticho.

"Dávejte dobrý pozor," zahájila. Ještě jednou opakuji, že se jedná o neoficiální akci, nemáme pozhennání nadřizených, budeme pracovat ve volném čase a na vlastní riziko. Pokud se to někomu nelíbí, může teď odejít." Nikdo se nepohnul. Nikdo neodešel. Chytrá taktika. Předvedla mi, že mají s Eliotem k dispozici alespoň pět lidí, kteří je .budou ochotně následovat až do pekel.

"Zbývá nám čtyřicet osm hodin," oznámila. "Richard Beck odjíždí pozítří domů na oslavu matčiných narozenin. Náš zdroj tvrdí, že to tak dělá každý rok. Vykašle se na vyučování a zmizí. Otec pro něj pošle auto s dvěma gorilami, protože synáček má strach z dalšího únosu. My toho strachu využijeme. Zneškodníme gorily a uneseme ho." Odmlčela se. Nikdo nepromluvil.

"Naším cílem je dostat se do domu Zacharyho Becka. Únosce by k sobě ne=pozval. Takže to zařídíme tak, že Reacher vyrvе synáčka únoscům ze spárů. V rychlém sledu, únos a blesková záchrana. Richard se bude rozplývat vděčností a přivede spasitele k rodinnému krbu." Muži chvíli mlčky seděli. Pak se začali vrtět. Plán měl víc děr než švýcarský ementál. Upíral jsem pohled na Duffyovou. Potom jsem se přistihl, že se dívám z okna. Diry se da; i zacpat. Kolečka v mozku se dala do pohybu.

Uvažoval jsem, kolik děr Duffyová odhalila. Na kolik vycpávek už přišla.

A také jestli ví, že podobné hry miluji.

"Budeme mít jediného diváka. Všechno záleží na názoru Richarda Becka.

Unos bude.- od počátku do konce fingovaný, on však musí být přesvědčený o oJ>ilku."

Dva mladší muži dostali úkol únosců. Rozhodli jsme, že budou řídit dodávku značky Toyota, zapůjčenou ze zásob vozidel zkonfiskovaných při zátažích DEA. Použijí zabavené uzi nabitě devítimilimetrovými slepými náboji. Umrtvovat granát jim obstarají ze skladů DEA. Potom jsme začali nacvičovat mou roli zachránce. Jako správní podvodníci jsme se rozhodli držet co nejblíž pravdy. Takže se stanu bývalým vojenským policistou, ktC'ry lit' ve správnou dobu odtl na správném míst~. Budu mít zbraň,

což není v Massachusetts povolené, ale podobné překročení zákona ne- \ vzbudí v mém případě podezření.

"Budu potřebovat velký starodávný revolver," oznámil jsem. "Takový, co používají řádní občané. A můj zásah musí působit náležitě dramaticky, od začátku až do konce. T oyota se rozjede směrem ke mně a já ji zneškodním. Několika výstřely. Takže potřebuji tři ostré náboje a tři slepé, v přesném pořadí. Ostré náboje na dodávku a slepé na lidi."

"Takhle vám můžeme nabít jakoukoliv zbraň," nabídl Eliot.

"Musím vidět komory. Těsně předtím, než začnu střílet. Bez vizuální kontroly bych smíšené náboje nikdy nepoužil.

Potřebuj u jistotu, že začínám na správném místě. Takže nejlépe se hodí revolver. Velký, abych pořádně viděl."

Pochopil, o co mi jde. Udělal si poznámku. Potom jsme postaršího muže jmenovali místním policajtem. Duffyová navrhla, že se mi jen připleče do střelné dráhy.

"Ne," odmítl jsem. "Musím se dopustit správné chyby. Nemůžu ho za..

střelit náhodou. Zachary Beck by mě považo, val za nešiku. Policajta zastřelím sice nedopatřením, ale úmyslně.

Předvedu, že jsem horkokrevný šílenec, který rozumí své práci." Duffyová souhlasila a Eliot v duchu prošel dostupné vozy a nabídl mi starou skříňovou dodávku. Navrhl, že budu vystupovat jako doručovatel zboží. Což mi poskytne oprávněný důvod stát na ulici. Vypracovali jsme seznam, písemný i pomyslný. Dva muži mého věku seděli nešťastně na židlích a toužili po úkolu.

"Budete dělat policejní zálohu," rozhodl jsem. "Kluk si možná ani nevšimne, že už jsem jednoho policajta zastřelil. Třeba omdlí nebo něco podobného. Vyrazíte za námi, a až budu mít jistotu, že se opravdu dívá, tak vás oddělám." "Zálohu si nemůžeme dovolit," ozval se postarší muž. Jak by to vypadalo, kdyby se celé okolí najednou začalo bezdůvodně hemžit policajty?" "Můžeme si dovolit univerzitní stráž," vložila se Duffyová. "Takové ty najaté policajty. Prostě se vynoří. Popojíždění po školní půdě mají v popisu práce." "Skvělé," zajásal jsem. "Vyjedou z areálu. A můžou celou akci řídit zezadu vysílačkou." Jak je zlikvidujete?" zeptal se Eliot vážně.

Přikývl jsem. Chápal jsem, v čem spočívá problém. Když se vynoří, bude revolver po šesti výstřelech prázdný.

"Nemůžu znovu nabít. Ne za jízdy a slepými náboji. Kluk by si toho mohl všimnout."

Hraješ dlouhou hru. Zvažoval jsem únos z pohledu dítěte. Potom z pohledu otce. .

"Plán máme dobrý," zopakoval jsem pochvalu. "Potřebuje ale vybrousit.

Musím se stát člověkem, který by se na policajty neobrátil," odmlčel jsem se. "Nejlépe přímo před očima Richarda Becka." Jak?" zeptala se Duffyová.

Podíval jsem se na ni. "Někoho zraním. Nechtěně, ve víru událostí. Dalšího chodce. Nevinného člověka. Za nejednoznačných okolností. Mohl bych někoho přejet. Například starou dámu venčící psíka. Dokonce ji zabít.

Propadnout panice a ujet." "Taková situace se nedá jen tak lehce narafičit," namítla. ~ k útěku stejně nestačí. Podobné nehody se stávají a jsou omluvitelné." Přikývl jsem. V místnosti panovalo ticho. Zavřel jsem oči, znovu se zamyslel a v hlavě se mi začaly rýsovat obrysy správné scény.

"Co řl'káte tomuhle," navrhl jsem. ~ abiju policajta. Nešťastnou náhodou." Nikdo nepromluvil. Otevřel jsem oči.

"Velký slam jako v kartách. Naprosto dokonalý. Zachary Beck pochopí, proč jsem se nezachoval normálně a nešel za policajty. V životě jim nenahlásíte, že jste zabil jednoho z nich, i když nechtěně. Tomu Beck rozumí. A získám důvod, abych se u něj zdržel. Což potřebuji. Bude si myslet, že se schovávám. Poskytnutím azylu se mi odvděčí za záchranu syna a jako zločince ho nebude trápit svědomí." Nezaslechl jsem žádné námitky. Jen ticho a pak mumlavé úvahy, dohadování a souhlas. Nejlepší jsem si nechal na konec. Hraješ dlouhou hru. Usmál jsem se.

„Ještě jsem nepověděl všechno. Možná mě najme. Dokonce po mně bude nejspíš prahnout. Vytvoříme dojem, že jeho rodině hrozí náhlé nebezpečí, plijde o dvě gorily a bude vědět, že jsem lepší než ony, protože jsem je zneškodnil. A najme mě s radostí, jelikož vraha policajta, kterého skrývá, prakticky vlastnf." Duffyová se také usmála.

"T ak se pusťme do práce. Zbývá nám necelých osmačtyřicet hodin."

Tak skončil den devátý. Duffyová chtěla, abych se přestěhoval do motelu, a navrhla, že mě odvezou do Bostonu pro zavazadla. Vysvětlil jsem, že žádná nevlastním. Vrhla po mně postranní pohled a nic na to neřekla.

Ubytoval jsem se vedle postaršího muže. Někdo dojel pro pizzu. Všichni pobíhali a telefonovali. Nechali mě samotného. Lehl jsem si na postel a znovu zvažoval plán, od začátku do konce, ze svého pohledu. Sestavoval jsem v duchu seznam aspektů, které jsm~ nevzali v úvahu. Byl to dlouhý seznam. Záležitost, která mě nejvíc trápila, na něm však nefigurovala. Spíš prolínala všechny aspekty. Vstal jsem a šel za Duffyovou. Našel jsem ji na parkovišti, jak pospíchá z auta k sobě na pokoj.

"Zachary Beck není klíčová postava," oznámil jsem. "Nemůže být. Pokud je do nekalých čachrů zapletený Qyinn, dělá

šefa. Nikdy by nehrál druhé housle. Pokud ovšem Beck není horší než Qyinn, a něco takového se neodvažuji domyslet." »Třeba se Quinn zm~nil. Dostal dva zásahy do hlavy. Mohly mu pocuchat mozek. Nepracuje už tak dobře jako dřív." Neodpovídl jSt"m. Duffyová odkvačila a já se vrátil na pokoj.

III

Desátý den začal příjezdem aut. Postarší muž dostal sedmiletý chevy caprice jako neoznačené policejní vozidlo. Mělo v sobě motor corvette z posledního roku, než je General Motors přestaly vyrábět. Vypadalo příhodně. Dodávka byla velká obluda natřená červenou vybledlou barvou.

Vepředu měla mohutný nárazník. Mladší muži se dohadovali, jak ho využít. Mně přidělili hnědou skříňovou dodávku.

Nejail onymnější, jakou jsem kdy viděl. Celou uzavřenou, jen s dvěma malými zadními okénky.

Podíval jsem se dovnitř. Příhrádka na rukavice mě potěšila.

"V pořádku?" připojil se Eliot.

Gestem zkušeného řidiče nákladáku jsem plácl dlaní do postranice. Slabě zaduněla v odpověď.

"V naprostém. Revolvery by měly být velké magnumy .44. Se třemi těžkými náboji s měkkou špičkou a devíti slepými. Slepé upravte, aby dělaly co největší rámus." "Dobře," souhlasil. "Proč s měkkými špičkami?" "Kvůli odraženým střelám. Nechtěl bych někoho zranit. Měkké špičky se zdeformují a zůstanou vězet v místě zásahu. Vypálím jednou na chladič a dvakrát do pneumatik. Hodně je napumpujte, aby se rozletěly. Předvedeme pěkné divadlo." Eliot od spěchal a přišla za mnou Duffyová.

"Budete potřebovat tohle," podala mi kabát a rukavice. "Dodají vám na důvěryhodnosti. Po ránu bývá zima. A kabát zakryje zbraň." Vzal jsem si od ní oblečení. Padlo jako ulité. Očividně gokázala odhadnout velikosti.

"Záleží na psychologii. Podfídíte se situaci. Kluk možná upadne do apatie a budete ho muset probrat. V ideálním případě ale bude při smyslech a mluvit. Pak se trochu braňte. Nechte se k odvozu domů přemluvit. Ale zároveň se chovejte dominantně. Události musí odsýpat, aby moc neuvažoval o podrobnostech." "Fajn," přitakal jsem. "Měním však objednávkou munice. Druhý náboj v druhé zbrani potřebuji ostrý. Příkladu mu lehnout na podlahu a prostřelím za ním okénko. Bude si myslet, že mu skutečně hrozí nebezpečí. Kromě toho si mě zvykne poslouchat a nebude mu tolik vadit, až na univerzitní policajty zaútočím. Nerad bych totiž, aby se mi v tom snažil zabránit a začal se se mnou prát. Mohli bychom se vybourat a zabít." "Měl byste na něj zapůsobit. Aby o vás mluvil co nejlépe. Protože kdyby vás jeho otec skutečně najal, získal byste přístup všude po domě. Tak se toho kluka pokuste ohromit. Postupujte ale opatrně. Nemusíte mu být

"Co kdybyste do nich najel? Vytlačil je ze silnice?" "Se starou dodávkou těžko. Budu potřebovat druhý revolver.

Nabitý a schovaný v autě. Nejlépe v příhrádce na rukavice." Jezdíte po okolí s dvěma nabitými revolvery?" podívil se postarší muž.

"To působí v Massachusetts dost divně." Souhlasně jsem kývl. Já vím. Slabina. Pár jich ale musíme risknout." "Takže se obléknu do civilu," pokračoval muž. Jako detektiv. Zastřelit uniformovaného policistu by nebyla správná chyba.

Další slabý bod." „Jsem pro, dobrý nápad. Budete detektivem, vytáhnete odznak a já si budu myslet, že tasíte zbraň. K podobným omylům dochází." „Jak ale umřu? Mám se chytit za žaludek a skácat k zemi jako ve starých westernech?" "

To by moc přesvědčivé nepůsobilo," přidal se Eliot. "Celá scénka musí vypadat naprosto věrohodně. Alespoň z pohledu Richarda Becka." "Potřebujeme filmářské vybavení," rozhodla Duffyová. "Neprůstřelné vesty a kondomy naplněné falešnou krví, co se odpalují na dálku rádiem." "Můžete je sehnat?" "Možná v New Yorku nebo Bostonu."

"Tlačí na nás čas." "To mi povídejte."

sympatický. Stačí, když vás bude považovat za drsného chlapa, co rozumí svému řemeslu." Zašel jsem za Eliotem a potom mě vyhledali dva muži hrající univerzitní policajty. Dohodli jsme se, že na mě nejprve vypálí pět slepých nábojů, já na ně jeden slepý, pak prostřelím zadní okénko dodávky a nakonec vystřelím v rychlém sledu poslední tři slepé náboje. Oni si na závěr prostřelí ostrým nábojem z vlastní zbraně přední sklo a smykem sjedou z vozovky, jako by dostali zásah nebo přišli o pneumatiku.

»Nespleťte si náboje," požádal jeden z nich.

»Nápodobně," opáčil jsem v odpověď.

K obědu jsme si dali další pizzu a pak se jeli podívat na inkriminovanou oblast. Zaparkovali jsme kilometr a půl před ní a prošli několik map. Potom jsme si dovolili tři jízdy ve dvou autech přímo kolem univerzitní brány.

Býval bych si místo rád prohlédl podrobněji, nechtěli jsme však vzbudit pozornost. V tichosti jsme se vrátili do motelu a shromáždili se v Eliotově pokoji.

»Nevypadá to špatně," zahájil jsem. »Kterým směrem se budou vracet?" »Maine leží na severu," odpověděla

Duffyová. »Předpokládám, že bydlí někde u Portlandu." Přikývl jsem. »Zahnou ale na jih. Podívejte se do mapy. Jižní trasou se dostanou rychleji na dálnici. A základní bezpečnostní pravidlo hlásá co nejdřív na širokou silnici s hustým provozem." "Sázka do loterie." „Zabočí na jih," nenechal jsem se zviklat.

"Něco dalšího?" otázal se Eliot.

„Jenom blázen by si ponechal dodávku," oznámil jsem. »Starý Beck by pojal podezření. Musím ji odstavit a ukrást jiné auto." "Kde?" chtěla vědět Duffyová.

"Na mapě jsem našel nákupní středisko u dálnice." "Náhradní klíčky pod kapotou?" navrhl Eliot.

Duffyová zavrtěla hlavou. "Příliš průhledné. Auto je nutné ukradnout doopravdy." "To neumím. V životě jsem auto neukradl." V místnosti se rozhostilo ticho.

„Všechno, co umím, jsem se naučil v armádě. Vojenská vozidla se nezamykají. A nemají klíčky k zapalování. Startují se čudlíkem." "Dobře," smířil se Eliot s mou neschopností. »Tak to vyřešíme jinak. Nech6me auto nezamčené. Budete ale postupovat, jako by zamčené bylo.

Předvrdtr vypátrní 7.6mku. Pohodíme opodál drát n n~kolik rámečků. Po-

,

~

'i tl

I

žádejte kluka, aby vám je pomohl najít. Dodá mu to pocitu spolupráce, a vylepší iluzi. Potom trochu zašťouráte za těsněním a dveře se otevrou.

Uvolníme kryt pod volantem. Stáhneme izolaci ze správných kabelů. Jenom ze správných. Vy je najdete, spojíte a rázem se stanete šikovným zlodějem aut." »Skvělé," zajásala Duffyová.

Eliot se usmál. »Snažím se." »Čas na přestávku," navrhla Duffyová. »Pokračování po večeři."

Po večeři zapadly do skládačky poslední části. Dva muži se vrátili se zbývajícím vybavením. Obdržel jsem dvě stejné anacondy. Velké, brutálně vypadající kolty. Působily drazé. Nezeptal jsem se, odkud je mají. K nim jsem dostal krabičku ostrých magnumů .44 a krabičku slepých .44. Slepé náboje pocházely ze železářství. Byly určené pro vysokovýkonnostní zadoukačku hřebíků. Takovou, co prorazí i beton. Otevřel jsem bubínky a špičkou pilníku na nehty vyškrabal X na jednu komoru každé z anacond.

Bubínky koltu se otáčejí po směru hodinových ručiček, na rozdíl od Smithe a Wessona, který se otáčí proti směru hodinových ručiček. X bude první komora. Nastavím ji do polohy deset hodin, kde na ni uvidím. Sklouzne pod úderník prvním stisknutím spouště.

Duffyová mi přinesla boty. Moji velikost. Pravá měla pod podpatkem prohlubeň. Podala mi bezdrátový přístroj na posílání elektronických zpráv. Krásně do prohlubně zapadl.

»Proto jsem byla ráda; že máte velké nohy. Boty se lépe upravují." »Je ten přístroj spolehlivý?" »Pevně doufám. Jedná se o nový vládní vynález. Pro tajnou komunikaci ho v současné době používají všechna oddělení." »Skvělé," povzděchl jsem si. Nejvic kiksů, které jsem za svou kariéru zažil, způsobila vadná technika.

»Nic lepšího vám nabídnout nemůžeme. Všechny ostatní přístroje by našli. Podrobí vás osobní prohlídce. A při odposlechu rádia zachytí jen krátké zašumění modemu. Budou ho považovat za statickou elektřinu." Od kostyméra z jednoho newyorského divadla získali tři rekvizity na vytváření krvavých scén. Objemné, třicet centimetrů velké čtverce neprůstřelné látky, která se přichytí na hrud' oběti. Obsahovaly gumové nádržky na krev, rádiový přijímač, odpalné zařízení a baterie.

»Oblečte si volné košile," poradil Eliot.

Rádio se spouštělo zvláštními knoflíky, jež si připevním na pravé předloktí. Napojené baterie si schovám do vnitřní kapsy. Knoflíky byly natolik velké, abych je cítil přes kabát, sako a košili. Nebude působit divně, když si těžký kolt podepřu levačkou. Vyzkoušeli jsme scénu. Nejprve řidič toyoty. Jeho knoflík nahnátnu nejbliž zápěstí. Stisknu ho ukazováčkem. Potom spolujezdec. Knoflík uprostřed. Prostředníček. Nakonec falešný policista.

Knoflík u loktu, prsteníček.

"Později se zařízení budete muset zbavit," upozornil Eliot. "Před vstupem do Beckova domu vás určitě prohledají. Zastavte u toalety a všechno zahodte." »Nacvičovali jsme do padnutí. Na parkovišti motelu jsme vytvořili zmenšeninu ulice. Kolem půlnoci jsme dosáhli nejlepší možné dokonalosti. Budeme potřebovat celých osm vteřin, od začátku do konce.

"Kritické rozhodnutí záleží na vás," upozornila Duffyová. Jste jediný, kdo ho může učinit. Pokud se cokoliv zvrtné, skutečně cokoliv, necháte toyotu bez povšimnutí projet. Se zbytkem si nějak poradíme. Máte vypálit tři ostré náboje na veřejnosti a nechci, abyste zasáhl náhodného chodce, cyklistu nebo běžce. Na rozhodnutí budete mít necelou vteřinu."

"Chápu," souhlasil jsem, i když jsem si nedokázal představit, jak by zahlazovali stopy po akci, která dospěla tak daleko. Pak Eliot vyřídil několik posledních telefonátů. Potvrdil, že se podařilo zapůjčit vozidlo univerzitní strážce a za hlavní obchod nákupního střediska postaví hodnověrný nissan maximu, který zabavili bezvýznamnému pěstiteli marihuany ve státě New York. Stále tam platily přísné protidrogové zákony. Našroubují na ni falešnou massachusettskou poznávací značku a po vnitřku rozesejí věci typické pro prodavačku z obchodáku.

"Do postele," zavelela Duffyová. "Zítřka nás čeká perný den."

K snídani mi Duffyová přinesla na pokoj koblihy a kávu. Brzy ráno jedenáctého dne. Naposledy jsme všechno o samotě probrali. Ukázala mi fotografie pohřešované agentky, třicetileté blondýny, kterou před padesáti osmi dny nasadila pod jménem Teresa Danielová jako úřednici do Bizarre Bazaaru. Byla křehká, pohledná a vypadala inteligentně. Díval jsem se na fotografii, snažil si vštípit její rysy, před očima mi však plul obličej jiné ženy.

"Předpokládám, že je stále naživu," ozvala se Duffyová. "Nic jiného mi nezbývá." »Neodpověděl jsem.

"Pokuste se, aby vás najali. Ověřili jsme si vás a Beck patrně udělá to samé. Nejistili jsme nic podstatného. Narazili jsme na znepokojivě prázdná místa, jemu však moc starosti dělat nebudou." Vrátil jsem ji fotografii.

"Lepšího kandidáta by tižko pohledal. Události se dají do pohybu s efektem sněhové koule". Budou mu chybět gorily a bude se cítit ohrožený. Ne-

hodlám ale na něj tlačit. Naopak, trochu se postavím na zadní. Jinak by mohl pojmout podezření." "Dobře," souhlasila.

"Máte sedm úkolů, z nichž první tři zní: velká opatrnost. Domníváme se, že proti sobě máme krajně nebezpečné lidi."

Přikývl jsem. "Pokud je do hry zapletený Q!tinn, znamená vaše domněnka absolutní jistotu." "Tak podle toho postupujte. Bez servítků, hned od začátku." "Ano," překřížil jsem pravačku přes prsa a začal si mnout levé rameno. Pak jsem překvapeně přestal. Jeden vojenský psycholog mi vysvětlil, že se jedná o neuvědomělé gesto naznačující zranitelnost. ° defenzivní gesto.

První krok před zalezením do postele a stočením se do klubička. Duffyová musela číst stejné knihy, protože si ho všimla a zadívala se na mě.

"Vy se Q!tinna bojíte, že je to tak?" "Nebojím se vůbec nikoho. Udělalo by mi radost, kdyby byl po smrti." "Můžeme akci odvolat." Zavrtěl jsem odmítavě hlavou. Jsem rád, že se mi ho možná podaří najít." "Co se při zatýkání zvrtilo?" Opět jsem zavrtěl hlavou.

„0 tom nechci mluvit." Duffyová se na okamžik odmlčela. Ale nenaléhala. Jen odvrátila pohled, opět se na mě podívala a pokračovala v opakování příprav. Tichým, odhodlaným hlasem.

"Úkolem číslo čtyři je najít mou agentku. Najít ji a dopravit zpátky." Přikývl jsem.

"Úkolem číslo pět dodat nezvratné důkazy, abych mohla usvědčit Becka." Jak si přejete." Zase se odmlčela. "Sestým najít Q!tinna a provést s ním, cokoli potřebujete. A sedmým co nejrychleji zmizet." Přikývl jsem. Mlčky.

"Nepojedeme za vámi. Kluk by si nás mohl všimnout. Bude pěkně podezíravý. A nepřípevníme na nissan naváděcí zařízení, protože by ho patrně našli. Údaje o poloze domu nám budete muset zaslat elektronickou poštou, hned jakmile tam dorazíte." "Dobře," potvrdil jsem.

"Slabiny?" zeptala se.

Přinutil jsem se přestat myslet na Q!tinna.

"Celkem tři. Dvě menší a jedna zásadní. Zadní okénko prostřelím z dodávky a kluk bude mít deset minut na to, aby zaznamenal, že chybí odpovídající průstřel v předním skle a střepy leží na nesprávné straně." "Tak na okénko nestřilejte,"

"Musím to udělat. Aby se nestihl vzpamatovat a byl celou dobu řádně vyděšený." "Tak dozadu postavíme krabice. Stejně je budete potřebovat, když vystupujete jako zaměstnanec dodávkové služby. Znesnadní mu výhled. Jinak nezbývá než doufat, že si během deseti minut nedá dvě a dvě dohromady." Přikývl jsem. "Starý Beck dříve či později zavolá místním policajtům.

Možná také do novin. Aby si ověřil průběh událostí." "Dodáme policajtům náležitý scénář. Pře tlumočí ho novinám. Potřebují nás, tak budou spolupracovat. V čem spočívá hlavní slabina?" "V gorilách. Jak dlouho je můžete držet?"

Nesmí se dostat k telefonu, jinak by zavolaly Beckovi. Takže je nemůžete oficiálně zatknout, zařadit do právního systému. Budete je muset držet v izolaci, naprosto nelegálně. Na kolik dnů si troufnete?" Pokrčila rameny. "Na čtyři, nanejvýš na pět. Déle vás chránit nemůžeme.

Tak si pospěšte." "Nic jiného nemám v úmyslu. Jak dlouho vydrží baterie v tom přístroji na posílání zpráv?" "Zhruba pět dní. Tou dobou už byste měl být venku. Nemůžeme vám dát nabíječku. Vzbudila by podezření. Ale můžete použít nabíječku na mobil, když na nějakou narazíte." "Dobře," odušil jsem.

Jen se na mě dívala. Už neměla co říct. Pak přistoupila a políbila mě na tvář. Zcela nečekaně. Hebkými rty. Na pokožce mi ulpěl jemný cukr z koblíh.

"Hodně štěstí," popřála. "Myslím, že jsme na nit: nezapomněli." Zapomněli jsme však na spoustu věcí. Při uvažování jsme se dopustili mnoha trapných chyb, které se mi měly později vymstít.

3

GORILA DUKE ZA MNOU PŘIŠLA PĚT MINUT PŘED SEDMOU, NA VEČERU bylo ještě příliš brzy. Zaslechl jsem kroky před místností a tiché cvaknutí zámku. Seděl jsem na posteli. Přístroj na odesílání zpráv jsem měl zpátky v botě a botu na noze.

"Vyspal ses, mrzáku?" zavrčel.

"Proč jsem zamčený?" odpověděl jsem otázkou.

"Protože jsi vrah policajtů." Odvrátil jsem pohled. Možná sám patřil k policajtům, než se osamostatnil. Spousta bývalých policajtů dělá do bezpečnostních služeb, jako poradci, soukromá očka nebo tělesní strážci. V každém případě z něj vyzařovala jistá organizovanost, s čímž bych mohl mít potíže. Zároveň však svým chováním potvrzoval, že uvěřil historce Richarda Becka, takže převažovaly kladné stránky. Chvilí se na mě díval a v obličeji se mu nepohnul ani sval. Pak mě odvedl po schodišti dvě patra do přízemí a tmavou chodbou do severní části domu. Slaný vzduch se mísil se zápachem vlhkých koberců. Koberce se povalovaly úplně všude. Na některých místech ve dvou vrstvách. Svítily tlumenými barvami. Zastavil se přede dveřmi, otevřel, ustoupil a pokynul, abych vešel. Ocítl jsem se ve velké, čtvercové místnosti obložené tmavým dubem. Celou podlahu pokrývaly koberce. Hluboké výklenky osvětlovala malá okna. Za nimi se rozkládaly tmavé skály a šedivý oceán. Na dubovém stole ležely moje dvě anacondy. Prázdné, s otevřenými bubínky. V čele stolu seděl muž. Na dubové židli s vysokým opěradlem a opěrkami na ruce. Znal jsem ho z fotografií Susan Duffyové.

Ve skutečnosti působil překvapivě nenápadně. Ani velký, ani malý.

Něco přes sto osmdesát čísel vysoký, zhruba devadesát kilo těžký. Šedé vlasy ani husté, ani řídké, ani krátké, ani dlouhé. Táhl mu na padesát.

Měl na sobě šedý oblek z drahé látky střížený bez jakéhokoliv stylu. Bílou košili doplňovala kravata neurčité barvy benzínu. Bledé ruce a obličej na-

značovaly dlouhé hodiny strávené v podzemních garážích u otevřeného kufru cadillacu.

"Posaďte se," vyzval mě. V tichém hlase mu zaznívalo napětí, jako by mluvil se staženým hrdlem. Posadil jsem se proti němu na druhý konec stolu.

„Já jsem Zachary Beck," představil se.

„Jack Reacher," opáčil jsem.

Duke jemně zavřel dveře a opřel se o ně zevnitř svým mohutným tělem.

V místnosti se rozhostilo ticho, rušené jen zvukem oceánu. Nikoliv rytmickým šuměním vln, jež slyšíte na pláži. Příboj útočil na skály s neutuchajícím, nepravidelným třeskotem a mlaskáním. V jezírcích na útesech rachotily kamínky a příbojové vlny vybuchovaly s hlasitostí kanónu. Pokusil jsem se počítat. Sedmá prý bývá největší.

"Takže," zahájil Beck. Měl před sebou nízkou sklenici ze silného skla.

Naplněnou jantarovou tekutinou olejnatou jako skotská nebo bourbon.

Kývl na Dukea. Ten zvedl druhou sklenici, připravenou na servírovacím stolku. Se stejnou jantarovou olejnatou tekutinou. Duke ji držel nešikovně mezi prstem a palcem dole u dna. Přesl přes místnost, trochu se sklonoil a opatrně ji přede mne postavil. Usmál jsem se. Věděl jsem, proč mi ji nabízí.

"Takže," zopakoval Beck.

Cekal jsem.

"Syn mi vyličil vaši nepříjemnou situaci," prohlásil Beck. Použil stejnou formulaci jako manželka.

"Nechtěná souhra náhod," odpověděl jsem.

..Přesto pro mě představuje problém. Jsem řádným obchodníkem a svazuje mě občanská zodpovědnost." Stále jsem čekal.

Jsem vám nesmírně vděčný," pokračoval. "Nechápejte mě, prosím, ~p3tn~. " "Ale ?" "Jde o právní stránku věci," vydechl s lehkým podrážděním, jako bych ho dohnal do situace, která přesahuje jeho možnosti.

"Nebavíme se o teorii relativity," opáčil jsem. „Jenom potřebuju, abyste přimhouřil oko. Alespoň na čas. Ruka ruku myje. Pokud vám ovšem svědomí n~co takového dovolí." Op~t se rozhostilo ticho. Naslouchal jsem oceánu. Širokému spektru nejrůzn~jších zvuků. O žulu se třely mořské řasy a dál na východě syčel zp~tný spodní proud. Zchnry Beck t~kal očima po místnosti. Zadíval se do stolu. nit podlnhu II nllkonec do prázdna. M~I úzký obličej témH bez ~(lilti. Oči posilz(n~ blízko II sr.bt', Starostliv(I krčil obočí. Spulilllzk~ rty.

Zlehka pohyboval hlavou. Věrný obrázek poctivého obchodníka zápasícího s vlastními zásadami.

"Došlo k tomu omylem?" "K té záležitosti s policajtem? Ze zpětného pohledu samozřejmě. V tu chvíli jsem se však snažil jen o nejlepší." Ještě chvíli přemýšlel a pak přikývl.

"Dobře. Za daných okolností bychom se vám mohli pokusit pomoci.

V rámci možnosti. Odvedl jste naši rodině velkou službu." "Potřebuj u peníze." "Na co?" "Budu muset vyrazit na cesty." "Kdy?" "Hned teď." „Je to rozumné?" Zavrtěl jsem hlavou. "Moc ne. Raději bych pár dní počkal, až opadne počáteční rozruch. Nechci vás ale zneužívat." "Kolik potřebujete?" "Pět tisíc dolarů by mělo stačit." Neodpověděl. Jen začal opět tčkat pohledem po místnosti. Tentokrát se mu však v očích zračilo víc odhodlání.

"Chtěl bych vám položit pár otázek. Tedy než odjedete. Pokud odjedete.

Dvě jsou základní. Za prvé, kdo byli ti lidé?" "Copak to nevíte?" "Mám spoustu konkurentů a nepřátel." "Zašli by tak daleko?" "Dovážím koberce. Sníval jsem o jiném povolání, ale staly se mi osudem. Patrně se domníváte, že obchoduji jen s obchodními domy a bytovými architekty, ve skutečnosti však jednám s nejrůznějšími hnusáky v bohem zapomenutých zemích, kde zotročené děti pracují osmáct hodin denně, až jim krvácejí prsty. Jejich majitelé nařikají, že je odírám a ničím jejich kulturu, což je patrně pravda, sami však nedělají nic jiného. Nepatří k dvakrát příjemným společníkům. Musím postupovat s jistou tvrdostí, abych se uživil. A vtip spočívá v tom, že stejně postupují i moji konkurenti. Obchodování s koberci není procházka růžovou zahradou. Mezi dodavateli a konkurenty by se našlo pár lidí ochotných unést mého syna, aby mě srazili na kolena. Jednou to už ostatně udelali, před pěti lety. Syn vám o tom určitě vyprávěl." Mlčel jsem.

"Potřebuji v~d~t, kdo se o únos pokusil," zdůraznil vážně, jako by mu na tom opravdu záleželo. Tak jsem mu cdou událost vyličil, vteřinu po vte-

(

řině, metr po metru. Věrně a podrobně jsem mu popsal oba vysoké, světlolase muže v toyotě DEA.

"Takové muže neznám," namítl.

Neodpověděl jsem.

"Měla ta toyota poznávací značku?" zeptal se.

Zamyslel jsem se a pověděl mu pravdu.

"Viděl jsem ji jen zepředu. Tam žádnou neměla." "Takže pochází ze státu, kde auta vepředu značku nemusejí mít. To trochu zužuje pole pátrání." Mlčel jsem. Po dlouhé chvíli zavrtěl hlavou.

"Chybějí mi potřebné informace. Můj společník se oklikou spojil s tamějším policejním oddělením. Zemřel jeden městský policajt, jeden univerzitní, dva neznámí muži z lincolnu a dva neznámí v dodávce značky Toyota. Přežil jediný očitý svědek, druhý univerzitní policajt, a ten je zatím stále v bezvědomí, po bouračce osm kilometrů od univerzity. Takže nikdo neví, k čemu přesně došlo. Pokus o únos je zatím nenapadl. Krvavou lázeň přičítají válce mezi gangy, bez přesného důvodu." "Co se stane, až prověří poznávací značku lincoIIU?" Zaváhal.

Je zaregistrovaná na společnost. Nevede přímo ke mně." Přikývl jsem. "Výborně. Až se ale ten policajt probere, chci se procházet po západním pobřeží. Dobře si mě prohlédl." "A já chci vědět, kdo si se mnou zahrává." Podíval jsem se na anacondy na stole. Ležely tam vyčištěné a lehce naolejované. Najednou jsem byl hrozně rád, že jsem zahodil prázdné nábojnice. Zvedl jsem skleničku. Sevřel jsem ji palcem a všemi čtyřmi prsty a přičichl k obsahu. Neměl jsem nejmenší ponětí, co mi nalili. Rozhodně bych dal přednost šálku kávy. Postavil jsem skleničku zpátky na stůl.

Jak se daří Richardovi?" zeptal jsem se.

Je naživu," odpověděl Beck. "Chtěl bych vědět, kdo přesně na mě útočí." "Pověděl jsem vám, co jsem viděl.

Neprokázali se mi. Neznám je. Prostě jsem se jim připlétl do cesty. Čeho se týká vaše druhá klíčová otázka?" Rozhostilo se ticho. Za okny rachotil a hřměl příboj. „Jsem opatrný člověk," ozval se Beck. "A nechci vás urazit." "Ale?" "Ale zajímalo by mě, kdo přesně naproti mně sedí." "Chlápek, co zachránil vašemu synovi ucho." Beck se podíval na Dukea, který pohotově přistoupil ke stolu a odnesl mou skleničku. Stejně jako předtím ji nešikovně držel palcem a ukazováčkem u dnn.

"A teď jste získali moje otisky prstů. Jasně a zřetelně." Beck opět přikývl. Pohybem muže, který činí uvážlivé rozhodnutí. Ukázal na anacondy položené na stole.

"Hezké zbraně." Neodpověděl jsem. Posunul ruku a šťouchl do jedné klouby. Pak mi ji poslal přes stůl. Těžká ocel na dubovém dřevě prázdně zaduněla.

"Vysvětlíte mi ty značky na komoře?" Naslouchal jsem oceánu.

"Nevím, jak se tam ocitly. Už jsem je tak koupil." "Koupil jste je z druhé ruky?" "V Arizoně." "V obchodě se zbraněmi?"

"Na výstavě zbraní." "Proč?" "Nemám rád kontroly totožnosti." "Na ty značky jste se nezeptal?" "Považoval jsem je za odkazovací známka. Napadlo mě, že někdo zbraně testoval a označil si nejpřesnější komoru. Nebo tu nejméně přesnou." "Copak se komory liší?" "Všechno se liší. Každý výrobek." "Dokonce i revolvery za osm set dolarů?"

"Podle toho, na jak velkém rozdílu vám záleží. Pokud počítáte na desetitisíciny milimetru, liší se všechno na světě." Je to důležité?" "Pro mě ne. Když na někoho namířím, je mi jedno, kterou krvinku zasáhnu." Chvilí tiše seděl. Potom sáhl do kapsy a vytáhl náboj. Mosazně lesklý, s tupou olověnou špičkou. Postavil ho před sebe jako miniaturní dělostřelecký granát. Pak ho porazil a válel prsty po stole. Nakonec ho opatrně položil, cvrnkl do něj a poslal ho ke mně. Opsalladný oblouk. S tichým bzučením přelétl po dřevě. Nechal jsem ho spadnout a chytil do dlaně. Bezplášťový remington .44 magnum. Těžký, patrně přes tři sta granů. Brutální věcička. Za téměř jeden dolar, ještě teplá z jeho kapsy.

"Hrál už jste někdy ruskou ruletu?" zeptal se.

"Musím se zbavit ukradeného auta," opáčil jsem.

"T o už jsme udělali." Jak?" "Tak, aby ho nikdo nenašel." Odmíchl se. Nic jsem neříkal. Jen jsem se na něj díval, jako bych uvažoval.

Zbavuji se řádných obchodníků u Nradt 1 týr! J aut? Nechávejí registrovat své limuzíny

/

na stínové společnosti? Znají z hlavy ceny anacond? Odebírají hostům otisky prstů z whiskovek?

"Hrál už jste někdy ruskou ruletu?" zopakoval otázku.

"Ne. Nikdy v životě." "Útočí na mě. A právě jsem ztratil dva muže. Za dané situace si oslabenou obranu nemohu dovolit. Naopak, potřebuji ji posílit." Čekal jsem, pět vteřin, deset. Tvářil jsem se, že jeho narážku zpracovávám.

"Vy mě chcete najmout? Nejsem si jistý, jestli můžu zůstat na jednom místě." "Nic nenabízím. Jen se rozhoduji.

Vypadáte užitečně. Možná vám zaplatím pět tisíc dolarů, abyste zůstal, nikoliv odešel. Možná." Mlčel jsem.

"Proberte se, člověče. Když vás budu chtít, tak vás taky dostanu. V Massachusetts zemřel policajt, vím, jak se jmenujete, a mám vaše otisky prstů." "Ale?"

"Ale nevím, kdo jste." "To neví spousta lidí. Jak zjišťujete, kdo je kdo?" "Mám své zdroje. A kandidáty testuji. Co kdybych vás požádal, abyste zabil dalšího policajta? Jako projev dobré vůle?" "Odmítl bych. Ještě jednou opakuji, že prvního jsem zastřelil nešťastnou náhodou, které hluboce lituji. A začínám pochybovat, že jste skutečně řádným obchodníkem." "Do mých obchodů vám nic není. Nestrkejte nos do cizích záležitostí." Mlčel jsem.

"Zahrajte si se mnou ruskou ruletu." "Co tím dokážete?" "Federální agent by si se mnou nezahrál." "Máte z federálních agentů strach?" "Ani do toho vám nic není." "Nejsem federální agent." "Tak to dokažte. Zahrajte si se mnou ruskou ruletu. Já ji ostatně už hraji, obrazně řečeno. Nevím, kdo jste, a pustil jsem vás do domu." "Zachránil jsem vám syna."

"Za což jsem velice vděčný. Natolik vděčný, že se s vámi bavím jako civilizovaný člověk. Dokonce vám možná nabídnou útočiště a práci. Protože oceňuji schopné muže." "Nehledám práci. Jenom bych se rád na čtyřicet osm hodin schoval a pokračoval dól." "Postaráme se o vás, Nikdo vás nenajde. Budete u nás v naprostém bezpC'N. Pokud složíte zkoušku,"

"Tou zkouškou má být ruská ruleta?"

"Nejspolehlivější ze všech zkoušek. Mám bohatou zkušenost." Neodpověděl jsem. V místnosti se rozhostilo ticho. Předklonil se v křesle.

"Buď jdete se mnou, nebo proti mně. Musíte dokázat, jakou stranu jste zvolil. Doufám, že se rozhodnete správně."

Duke se odlepil od dveří. Pod nohama mu zapraskala prkna. Naslouchal jsem oceánu. Nad útesy stříkala vodní tříšť, vzduchem poletovaly těžké chomáče pěny a ťukaly na okna. Dovalila se sedmá vlna a zaduněla hlasitěji než ostatní. Zvedl jsem anacondu. Duke vytáhl zpod saka zbraň a namířil ji na mě pro případ, že bych měl v úmyslu něco jiného než ruskou ruletu. Používal samopal Steyr SPP z řady Steyr TMP zkrácený do formy pistole. Vzácný kousek z Rakouska. V Dukeově ruce vypadal veliký a odporný. Odvrátil jsem pohled a soustředil se na kolt. Palcem jsem zatlačil náboj do náhodné komory, zavřel bubínek a zatočil s ním. Zapředl do ticha.

"Hrajte," vyzval mě Beck.

Znovu jsem zatočil bubínkem, pozvedl revolver a přiložil si ústí na spánek. Na pokožce mě zastudila chladná ocel.

Podíval jsem se Beckovi zpřímá do očí, zadržel dech a stiskl spoušť. Bubínek se otočil a kohoutek natáhl. Bez jediného zadrhnutí. Mechanika dokonale fungovala. Stiskl jsem spoušť až dolů. Kohoutek dopadl. Ozvalo se hlasité cvaknutí. Ocelí projela rezonance úderu, nic jiného jsem však necítil. Vydechl jsem, sklonil zbraň, podržel ji v ruce a opřel hřbet ruky o stůl.

Jste na řadě," oznámil jsem.

V místnosti panovalo ticho. Usmál jsem se.

"Chcete, abych to udělal ještě jednou?" zeptal jsem se.

Beck neodpověděl. Znovu jsem pozvedl zbraň, otočil bubínkem a počkal, až se zastaví. Přiložil jsem si ústí k hlavě.

Hlaveň byla tak dlouhá, že jsem musel vytočit loket. Rychle a odhodlaně jsem stiskl spoušť. Do ticha se ozvalo hlasité cvaknutí. Zvuk mechaniky za osm set dolarů pracující přesně, jak náleží. Sklonil jsem zbraň a potřetí zatočil bubínkem. Zvedl zbraň. Stiskl spoušť. Nic. Zopakoval jsem to počtvrté, rychleji. Nic. Popáté, ještě rychleji. Nic.

"Dobře," ozval se Beck.

"Povězte mi o orientálních kobercích," vyzval jsem ho.

"Není na nich nic zvláštního. Pokládají se na podlahu. Lidé je kupují.

Někdy za spoustu peněz." Usmál jsem se. Znovu pozvedl zbraň.
"Sance jedna ku šesti," oznámil jsem. Pošesté jsem zatočil bubínkem.
V místnosti se rozhostilo naprosté ticho. Přiložil jsem si zbraň k hlavě.

I

Stiskl spoušť. Cítil jsem, jak úderník dopadl na prázdnou komoru. Nic jiného.

..Stačí," zarazil mě Beck.

Sklonil jsem kolt, otevřel bubínek a vyklopil náboj. Opatrně jsem ho narovnal a poslal mu ho přes stůl. Pře drnčel po dřevě. Zastavil ho hřbetem ruky a dvě tři minuty jen mlčky seděl. Díval se na mě jako na zvíře v zoologické zahradě.

Patrně si přál, aby nás dělily mříže.

..Richard mi řekl, že jste pracoval jako vojenský policista," promluvil.

..Třináct let." ..Byl jste dobrý?" ..Lepší než ta nemehla, co jste pro něj poslal." ..Pěje na vás chválu." .. Taky si ji zasloužím. Zachránil jsem mu kůži. A přišlo mi to dost draho." ..Bude vás někdo postrádat?" ..Ne." ..Rodina?" "Žádnou nemám." "V práci?" "Tam se za daných okolností vrátit nemůžu." Chvilí si pohrával s nábojem, válel ho bříškem ukazováčku. Potom ho opět sevřel v dlani.

"Komu můžu zavolat?" zeptal se.

"Kvůli čemu?" Zatřásl nábojem jako hrací kostkou.

"Kvůli pracovnímu doporučení. Musíte mít nějakého šéfa." Chyby, které se mi mají vymstít.

..Jsem na volné noze." Položil náboj na stůl.

..S živnostenským listem a pojištěním?" Na okamžik jsem zaváhal.

"Ne tak zcela," přiznal jsem.

"Proč?" "Z několika důvodů." "Máte na dodávku papíry?" "Obávám se, že jsem je někam založil." Přejížděl prsty po náboji. Podíval se na mě. Viděl jsem, jak přemýšlí.

V hlavě se mu honily nejrůznější aspekty. Zpracovával informace. Snažil 8~ je porovnat s vlastními závěry. V duchu jsem ho povzbuzoval. Ozbrojil tý drsňák St S/Illroll dodtlvkOll, k/mJ mli ntpftřř(. Z/odlj aut. Vrah policajtů.

Usmál Ir.

..Hudebniny z druhé ruky," pravil. ..Toho obchodu jsem si všiml." Neodpověděl jsem. Jen jsem se mu díval do očí.

..Dovolte mi hádat. Prodáváte kradená cedéčka." Chlápek z jeho světa. Zavrtěl jsem hlavou.

..Pirátské nahrávky. Nejsem zloděj. Jenom bývalý vojenský policista, který se snaží uživit. A věří ve svobodu projevu."

..Nevykládejte nesmysly," zavrčel. ..Věříte ve vydělávání peněz." Chlápek z jeho světa.

..To také." ..Vede se vám dobře?" ..Poměrně ano." Stiskl náboj v dlani a hodil ho Dukeovi. Ten ho jednou rukou chytil a zastrčil si ho do kapsy saka.

..Duke velí mé ochrance," vysvětlil Beck. ..Budete pod ním pracovat, s okamžitou platností." Podíval jsem se na Dukea a zpátky na Becka.

..Co kdybych pod ním pracovat nechtěl?" namítl jsem zkušečně.

..Nic jiného vám nezbyvá. V Massachusetts zemřel policajt, víme, jak se jmenujete, a máme vaše otisky prstů.

Zaměstnám vás na zkoušku, dokud se nepřesvědčím, co jste opravdu zač. Nezapomínejte na lepší stránku věci.

Na pět tisíc dolarů. Mnohem víc než za pirátská cedéčka."

\

Rozdíl mezi váženým hostem a zaměstnancem na zkoušku spočívá v tom, že večeříte s ostatními pracovníky v kuchyni. Obr ze strážního domku se neukázal, jenom Duke a další chlápek, patrně všestranný mechanik nebo údržbář. K nim ještě služebná a kuchařka. Seděli jsme v pěti u prostého dřevěného stolu a vychutnávali stejně dobrou večeři jako rodina v jídelně.

Možná dokonce lepší, protože kuchařka do jejich třeba plivla a nedokázal jsem si představit, že by plivla do naší. Strávil jsem spoustu času s bačkoráky a poddůstojníky a věděl jsem, čeho jsou schopni.

Příliš jsme se nebavili. Kuchařka byla nevládná šedesátnice. Služebná plaše mlčela. Musela nastoupit teprve nedávno.

Nevěděla, jak se chovat. Mladá a nenápadná. V bavlněných šatech a propínacím svetru. S těžkými, plochými botami.

Mechanik byl středního věku, hubený, šedivý a tichý.

Duke také mlčel, protože přemýšlel. Beck ho postavil před problém a on uvažoval, jak s ním naložit. Může využít mých služeb? Může mi věřit? Výzařovala z něj jistá inteligence. Chápal všechna úskalí a chystal se. je prověřit. Byl zhruba mého věku. Možná o trochu mladší, možná o trochu starší. Měl drsný, vypasený obličej, na kterém se stáří moc nepozná. Byl stejně vysoký. Mě příroda obdařila trochu těžšími kostmi, jeho udělanější postavou. V áží(jsme museli téměř na kilogram přesně. Seděl jsem naproti němu, jedl večeři a snažil se načasovat otázku, kterou by položil každý normální člověk.

"Povězte mi něco o těch kobercích," vyzval jsem ho tónem naznačujícím, že Beck obchoduje s něčím úplně jiným.

"Později," odpověděl, jako by měl na mysli ne před ostatním personálem.

A pak se na mě podíval způsobem stejně si nejsem jistý, jestli se mi chce povídat se ftl encem ochotným prohnat si šestkrát kulku hlavou.

"Ten náboj byla atrapa, že je to tak?" popíchl jsem ho.

"Prosím?" "Bez střelného prachu. Nejspíš nacpaná jenom bavlněnou cupaninou." "Proč bychom vám měli dávat atrapu?" "Abych ho nezastřelil." "Proč byste to dělal?" "Nic takového jsem neměl v úmyslu, ale je velice opatrný.

Nepodstoupil by tak velké riziko." "Držel jsem vás v šachu." "Zastřelil bych vás jako prvního. Pak obrátil vaši zbraň na něj." Trochu ztuhl, ale neodpověděl. Soutěživý. Moc mi neseděl. Což bylo jedině dobře, protože jsem tušil, že ho zanedlouho postihne neštěstí.

"Podržte," nařídil.

Vytáhl z kapsy náboj a podal mi ho.

"Počkejte," dodal.

Vstal ze židle a vyšel z kuchyně. Postavil jsem náboj jako předtím Beck.

Dojedl večeri. Moučnickem mě nepoctili. Ani kávou. Duke se vrátil s jednou z anacond. Měl ji zavěšenou na ukazováčku. Prošel kolem mě k zadním dveřím a pokynul mi, abych ho následoval. Sebral jsem náboj a sevřel ho v dlani. Vykročil za ním. Zadní dveře zapípaly. Další detektor kovů.

Úhledně zapuštěný do rámu. Poplašené zařízení však chybělo. Moře, zeď a ostatní drát poskytovaly dostatek bezpečí. Zadní dveře vedly na studenou, vlhkou verandu, z níž se chatrnými vnějšími dveřmi vycházelo na dvůr. Tvořila ho špička skalnatého prstu. Jen sto metrů široká, zakončená obloukem klesajícím do hlubiny. Světla z domu se odrazila na šedivé žule. Foukal vítr a v dálce světélkovaly zpěněné hřebeny vln. Příboj duněl a vířil. Za rychle se ženoucími cáry mraků vykukoval měsíc. Černý horizont působil nekonečně. Ze vzduchu dýchal chlad.

Otočil jsem se, zaklonil hlavu a našel ve výšinách okno svého pokoje.

IIN~boj." pík~zal.

ObrMiI jlit"111 lit" a podal mu ho.

"DÓVt"jh." pm~or."

Nabil kolt. Trhnutím ruky zavřel bubínek. Přimhouřil oči do měsíčního světla a otáčel bubínkem tak dlouho, až se nabitá komora ocitla v poloze deset hodin.

"Dávejte pozor," zopakoval.

V natažené paži pozvedl zbraň a zamířil těsně pod horizont na ploché žulové desky. Natáhl kohoutek. Bubínek se otočil, úderník dopadl, kolt poskočil, z hlavně vyšlehl plamen a ozvalo se zaradícení. Na skalách ve stejný okamžik vzplála jiskra a kovově zazvonila odražená střela. Pak se rozhostilo ticho. Kulka patrně dopadla sto metrů hluboko do Atlantiku.

Možná zabila rybu.

"Nebyla to atrapa," pravil. Jsem dostatečně rychlý." "Dobře," souhlasil jsem smířlivě.

Otevřel bubínek a vyklepl prázdnou nábojnici. Zacinkala o skálu kousek od jeho nohou.

Jste mrzák," oznámil. "Vrah policistů." "Býval jste jedním z nich?" Přikývl. "Kdysi dáyno." Jmenujete se Duke křestním jménem nebo příjmením?" "Příjmením." "Proč potřebuje dovozce koberců ozbrojenou stráž?" "Už vám vysvětlil, že je to drsné řemeslo. Točí se v něm spousta peněz." "Opravdu chcete, abych pod vámi pracoval?" Pokrčil rameny. "Možná. Pokud někdo čumchá po okolí, budeme potřebovat kanónenfutr. Lepší vy než já." "Zachránil jsem kluka." "A co má být? Proberte se. Toho jsme už zachránili všichni. Stejně jako paní Beckovou a samotného pana Becka." "Kolik mužů máte k dispozici?" "Méně, než bych si přál. Pokud na nás skutečně útočí." "Co měl ten únos znamenat? Vyhlásili vám válku?" Neodpověděl. Jen kolem mě prošel do domu. Otočil jsem se zády k neklidnému oceánu a následoval ho.

V kuchyni se nic nedělo. Mechanik zmizel a kuchařka se služebnou uklízely. Skládaly nádobí do myčky tak velké, že by uspokojila celou restauraci. Služebná niěla obě ruce levé. Nevěděla, kam co patří. Porozhlédl jsem se po kávě. Stále žádnou neuvařily. Duke se posadil k prázdnému dřevěnému stolu. Nečinně. Beze spěchu. Uvědomoval jsem si, jak plyne čas.

Pětí dnům Susan Duffyové jsem nevěřil. Na hlídání dvou zdravých, neoficiálně zadržených mužů je to pěkně dlouhá doba. Daleko víc by mě

(
uklidnilo, kdyby řekla tři dny. Posílilo by to mou víru v její smysl pro skutečnost.

"Běžte si lehnout," vyzval mě Duke. "Začínáte v půl sedmé ráno." "Co budu dělat?" "Co vám nařídím." "Zamknete mě?" "To si pište. Přijdu vás odemknout ve čtvrt na sedm. V půl sedmé sraz tady dole."

Čekal jsem na posteli, dokud nepřijde nahoru a nezamkne dveře. Pak jsem ještě chvíli počkal, abych se ujistil, že se nevrátí. Sundal jsem si botu a podíval se, jestli došla pošta. Malý přístroj se probudil k životu a na drobné zelené obrazovce naskočil potěšující text psaný kurzívou: Máte zprávu!

Pouze jednu. Od Susan Duffyové. Obsahovala jediné slovo: Poloha? Stiskl jsem odpověď a napsal: Abbot, Maine, 30 km jižně od Portlandu, osamelý dům na skalnatém výběžku. To muselo stačit. Neznal jsem adresu ani přesné zeměpisné souřadnice. Když se však podívá na podrobnou mapu, měla by dům najít. Zmáčkl jsem odeslat.

Potom jsem zíral na obrazovku. Nebyl jsem si jistý, jak elektronická pošta funguje. Jedná se o okamžitou komunikaci jako při telefonickém rozhovoru? Nebo se moje zpráva pozdrží v zemi nikoho, než se k ní dostane? Předpokládal jsem však, že na ni čeká. Střídají se s Eliotem nepřetržitě dvacet čtyři hodin.

Po devadesáti vteřinách obrazovka opět oznámila: Mdte zprávu! Usmál jsem se. Zatím to vychází. Tentokrát napsala víc. Pouze dvacet jedna slov, ale musel jsem je posunovat, protože najednou se na obrazovku nevešla.

Sdělovala mi: Podívdme se do mapy, díky. Otisky prokázaly, že naše dvě gorily sloužily varmdě. Mdme všechno pod kontrolou. Co ry? Pokrok?

Odpověděl jsem: Patrně najatý. Pak jsem se zamyslel, před očima mi vytanuli Q!1inn s T eresou Danielovou a připsal jsem: Jinak žddný pokrok. Ještě chvíli jsem přemýšlel a doplnil: Na gorily se zeptejte vojenskiho policisty Powella.

10-29, 10-30, 10-24, 10-36. Mým jménem. Pak jsem zprávu odeslal.

Přístroj oznámil splnění úkolu. Zadíval jsem se do temnoty za oknem.

Doufal jsem, že Powellova generace stále hovoří naší řečí. 10-29, 10-30, 1024 a 10-36 byly čtyři standardní rádiové kódy vojenské policie. Poměrně nedůležité. 10-29 znamenal slabý signál, procedurální stížnost na špatné spojení. 10-30 hlásal potřebuji blinou pomoc. 10-24 oznamoval podezřelá osobu. 10-36 pfeďte, pros(m, mou zprávu. Žádost o běžnou pomoc zbavovala kódy ostnu nnl~h:\vosti. Nevzbudí ničí pozornost. Zaznamenají je, uloží ollpndnoll v ZllpOll1n~nf.

Dohromady VŠII k tvořily cosi jako podzemní žar-

t

I;

'~!

!

I

\

I i t

gon. Alespoň dříve, když jsem nosil uniformu. Slabý signál znamenal nešifte dál. Žádost o běžnou pomoc se dala vyložit jako: mimo oficiální ZtíZnam.

Podelel osoba hovořila sama za sebe. Nedejte, prosím, mou zprávu znamenalo zafadte mě do informační smylky. Pokud je Powell v obraze, pochopí můj vzkaz následovně: nendpadně ty chlapy prověřte a dtjte mi vědět. A doufal jsem, že v obraze je, protože mi dlužil službu. Hodně velkou službu. Prodal mě. Takže jsem předpokládal, že se svůj prohřešek pokusí napravit.

Podíval jsem se na malou obrazovku. Mde zprávu! Duffiová napsala:

Dobře, pospěšte si. Odpověděl jsem: De lám, co je v mých sildch, vypnul přístroj a zastrčil ho do podpatku. Potom jsem si prohlédl okno.

Spodní část se vysunovala nahoru, před horní částí. Síťka proti hmyzu chyběla. Vnitřní rám pokrývala úhledná tenká vrstva barvy. Vnější hrubá, silná krusta svědčila o vytrvalém boji proti nepřízní počasí. Přejel jsem prsty po mosazné zástrčce. Starobylé, na hony vzdálené modernímu zabezpečovacímu zařízení. Uvolnil jsem ji a vysunul okno. Drhlo na nánosech barvy. Ale pohybovalo se. Otevřel jsem ho na deset čísel. Ovanul mě chladný mořský vzduch. Sklonil jsem se a pátral po poplašných destičkách. Žádné jsem nenašel. Vysunul jsem okno až nahoru a zkontroloval celý rám. Nenarazil jsem na jedinou známku zabezpečovacího systému.

Což mě nepřekvapilo. Okno se vznášelo patnáct metrů nad skalami a oceánem. Vysoká stěna a voda dělaly z domu nedosažitelnou pevnost.

Natáhl jsem se a podíval dolů. Viděl jsem místo, kde jsem stál, když Duke vystřelil. Pět minut jsem zůstal do pasu vykloněný, opíral se o lokty, upíral pohled na černý oceán, vdechoval slaný vzduch a přemýšlel o náboji. Šestkrát jsem zmáčkl kohoutek. Nadělal by pěknou spoušť. Hlava by se mi rozprskla jako zralý meloun. Pošpinil by koberec a rozštípl dřevěné obložení. Zívnuł jsem. Z přemýšlení a slaného vzduchu na mě padala únava. V soukal jsem se do místnosti, stáhl okno a šel spát.

Když Duke ve čtvrt na sedm následujícího dvanáctého rána, ve středu, v den narozenin Elizabeth Beckové, odemkl dveře, byl jsem už osprchovaný a oblečený. A stačil jsem zkontrolovat zprávy. Žádná nedošla. Ani sebekratší.

Neznepokojilo mě to. Strávil jsem deset poklidných minut u okna. Svítalo přímo přede mnou, nad šedivým, olejnatě krotkým mořem.

Odliv obnažil skály, na nichž se vytvořila jezírka. Na pobřeží jsem viděl ptáky - černé alkouny. Začínalo jim růst jarní peří. Šedá přecházela do černé. Měli jasně červené nohy. V dále kroužili kormoráni a rackové s černými zády. Stříbrní rackové se vrhali střemhlav za snídaní.

Počkal jsem, až odezní Dukeovy kroky, sešel po schodech, vkročil do kuchyně a narazil na obra ze stědního domku.

Stál u dřezu a pil vodu ze

I

...

sklenice. Patrně právě polkl své bobule. Sám měřím sto devadesát pět čísel a musím dávat pozor, abych prošel normálně širokými dveřmi. T enhle chlap mě převyšoval o nejméně patnáct centimetrů a ramena mělo dvacet pět centimetrů mohutnější. Na váze by dosáhlo devadesát kilo lepšího výsledku. Možná ještě účtyhodnějšího. Když stanu před chlapem, vedle kterého si připadám jako trpaslík, zamrazí mě v kostech. Dostávám pocit, že se známý svět zachvěl v základech.

"Duke je v tělocvičně," oznámil obr.

"Vy máte tělocvičnu?" "Ve sklepe." Mluvil slabým vysokým hlasem. Steroidy do sebe musel cpát po hrstech už celá léta. Otupily mu oči a zničily pokožku. Věkově se pohyboval mezi třicítkou a čtyřicítkou. Svaly mu zdůrazňovaly tričko bez rukávů, doplněné sportovními kalhotami. Měl světlé umaštěné vlasy a paže silnější než já nohy. Připomínal karikaturu.

"Před snídaní posilujeme," pravil.

Jak chvályhodné. Tak se do toho dejte." "Vy taky." "Zásadně neposiluju." "Duke vás očekává. Pracujete pro nás, tak budete posilovat." Podíval jsem se na hodinky. Šest dvacet pět. Čas plynul.

Jak se jmenujete?" položil jsem otázku.

Neodpověděl. Jen se na mě díval, jako by tušil nějakou léčku. Další nežádoucí účinek steroidů. V příliš velké míře vám vygumují mozek. A tenhle chlap ho neměl nejbystřejší ani na počátku. Působil hloupě a zákeřně, lépe by se ho popsát nedalo. Ne zrovna nejlepší kombinace. Zračila se mu v obličeji. Nelíbil se mi. Na kolegy jsem štěstí neměl.

"Nezeptal jsem se na nic složitějšího," pobídl jsem ho.

"Paulie," vysoukal ze sebe.

Přikývl jsem. "Těší mě, Paulie. Já jsem Reacher." "To už vím. Sloužil jste v armádě." "Vadí vám to?" "Nemám rád důstojníky." Provlíhli si ml. Věděli, jaké hodnosti jsem dosáhl. Měli své zdroje.

"Proč je nemáte rád? Propadl jste u důstojnické zkoušky?" Neodpověděl.

"Pojďme za Dukem," navrhl jsem.

Odložil sklenici a provedl mě zadní chodbou a dveřmi k dřevěným schodům vedoucím do podzemí. Sklep se rozkládal pod celým domem.

Museli ho vyhlámit v~ skálr. Ilrubé kamenné stěny poupravili betonem.

Vzdudl páchl vlhkmlí, 1 zilluhlinoll. N.I strop~ svítily hol~ žárovky v drá-

těných košících. Podzemní prostory se dělily na mnoho místností. Jedna rozlehlá byla natřená na bílo a podlahu pokrývalo bílé linoleum. Čpěla starým potem. Stál v ní rotoped, šlapací mlýn a přístroj se závažími. Ze stropního trámu visely dva pytle, jeden těžký a jeden rychlostní. Na polici ležely boxerské rukavice. V držácích se kupily činky a vedle lavice komínky závaží. Duke čekal vedle nich. Měl na sobě svůj tmavý oblek. Vypadal unaveně, jako by se vůbec nedostal do postele. Nestačil se osprchovat. Vlasy měl rozčuchané a oblek pomačkaný, zejména vzadu dole na saku. Paulie se okamžitě pustil do jakéhosi komplikovaného protahovacího rituálu. Byl tak obalený svalstvem, že nedokázal pořádně pohybovat ruka.ma a nohama. Nedotkl by se prsty ramen. Měl příliš velké bicepsy. Podíval jsem se na přístroj se závažími, vybavený nejrůznějšími pákami, tyčemi a držadly. Po kladkách se vinuly pevné černé kabely napojené na vysokou hraničku olovených cihel. Kdybyste jimi chtěli pohnout, museli byste zvednout přes dvě stě kilo.

"Posiloval jste?" oslovil jsem Dukea.

"Do toho vám nic není," dostalo se mi odměřené odpovědi.

"To máte pravdu." Paulie otočil býčí šiji a podíval se na mě. Potom se položil zády na lavici a posunul ramena pod tyč na stojanu. Tyč měla na koncích hrozny závaží. Paulie zachrochtal, sevřel tyč rukama a samým soustředěním povystrčil jazyk. Pak zatlačil a zvedl ji ze stojanu. Zachvěla se a ohnula. Závaží ji stahovala k zemi jako ve starých filmech o ruských olympionících. Opět zachrochtal a vzpíral tak dlouho, až měl napřímené paže. Chvilí tyč podržel a potom ji s bouchnutím pustil do stojanu. Otočil hlavu a vrhl po mně vítězoslavný pohled, jen částečně oprávněný. Zvedl obrovskou váhu a měl impozantní svaly vyhanané steroidy. Takové svaly dobře vypadají, ale pomůžou vám leda proti mrtvé váze. Jsou pomalé, těžké a věčné tahání nadbytečné váhy vás unaví.

"Dokážete vleže zvednout dvě stě kilo?" křikl na mě poněkud zadýchaně.

"Nikdy jsem se o to nepokoušel." "Chcete si to zkusit?" "Ne," odmítl jsem.

"Skrček jako vy by měl trochu cvičit." "Patřím do třídy důstojníků. Nepotřebuju cvičit. Kdybych chtěl zvednout dvě stě kilo, najdu si nějakého vymaštěného sval ovce a poručím mu, aby to za mě udělal." Zíral na mě. Nevšímal jsem si ho a přikročil k těžkému pytli. Podobné se najdou v každé tělocvičně. Nejlepší léta už měl za sebou. Strčil jsem do něj

„
t. ,

dlaní a lehce ho rozkolébal na řetězu. Duke mě pozoroval. Pak se podíval na Paulieho. Zachytil signál, který mi ušel.

Opět jsem šťouchl do pytle. Těžké pytle jsme často používali při nácviku boje zblízka. Oblékli jsme si parádní uniformy simulující civilní oblečení a učili se na nich kopat. Před lety jsem jeden roztrhl patou. Písek se vyvalil na podlahu.

Takové číslo by na Paulieho zapůsobilo. Nehodlal jsem se však o něj pokoušet. V podpatku jsem měl schovaný přístroj na odesílání zpráva bál jsem se, že bych ho možná poškodit. V duchu jsem si udělal absurdní poznámku. Říct Duffyové, aby přístroje dávala do levé boty. Byla však levačka. Možná mi jenom chtěla pomoci.

"Vůbec se mi nelíbíte," zapiš těl Paulie. Díval se přímo na mě, tak jsem usoudil, že mluví na mou adresu. Měl malé oči. Lesklou pokožku. Chodící chemická výbušnina. Jedovaté sloučeniny mu prýštily ze všech porů.

"Budeme se přetlačovat pažemi," prohlásil.

"Prosím?" "Budeme se přetlačovat pažemi," zopakoval. Tiše a zlehka ke mně přistoupil. Obrovská hora masa. Téměř mě zastínil. Páchl ostrým, štiplavým potem.

"Nechci se přetlačovat," odmítl jsem. Duke mě sledoval. Podíval jsem se na Paulieho ruce. Zat'até v pěst, ale ne příliš velké. Steroidy na ruce neúčinkují, pokud je necvičíte, a to většinu lidí nenapadne.

"Srabe," osočil mě.

Nereagoval jsem.

"Srabe," zkusil znovu.

"Odměna pro vítěze?" zeptal jsem se.

"U spokojení." "Dobře." "Dobře co?" "Budeme se přetlačovat." Zatvářil se překvapeně, ale poměrně rychle se vrátil k lavici se závažími.

Sundal jsem si sako a úhledně ho položil přes rotoped. Rozepnul pravou manžetu a vyhrnul si rukáv k rameni. Moje paže vedle něj působila velice tence. Ruku jsem však mělo něco větší. Delší prsty. A za svaly jsem vděčil genetickému vybavení, nikoliv pilulkám z lékárny.

Klekli jsme si proti sobě přes lavici a zapřeli se lokty. Předloktí mělo něco delší než já, což mi vyhovovalo, protože bude muset stočit zápěstí.

Uchopili jsme se dlaněmi a stiskli. Paulieho pokožka vlhce studila. Duke zaujal soudcovské postavení v čele lavice.

"Do toho," zavelel.

Svindloval jsem od prvního okamžiku. Cílem přetlačování je sklopit protivníkovu ruku na podložku za použití síly paže i ramene. Tímto způsobem jsem neměl šanci. Ani nejmenší. Ne proti takovému obrovi. Zbývalo mi jen udržet ruku ve vzduchu. Takže jsem se nepokusil vyhrát. Pouze jsem stiskl. Miliony let evoluce nás vybavily palcem, který lze postavit proti ostatním prstům. Dohromady fungují jako kleště. Uchopil jsem ho za kotníky a nemilosrdně sevřel. Mám velice silné ruce. Snažil jsem se udržet paži vztyčenou. Upřeně jsem se mu díval do očí a tiskl tak dlouho, až jsem cítil, jak mu kotníky začínají praskat. Pak jsem sevřel ještě pevněji.

A pevněji. Nevzdal se. Byl neuvěřitelně silný. Pokračoval jsem v nátlaku.

Potil jsem se, ztěžka oddechoval a dělal vše pro to, abych neprohrál. Drželi jsme se tak celou minutu, napjatí a

rozechvělí, za hrobového ticha. Zesílil jsem stisk. Nechal jsem ho pocítit bolest. Viděl jsem, jak se mu odráží v obličeji. Potom jsem ho sevřel ještě víc. To je obvykle dostane. Myslí si, že bolest nemůže být horší, a pak je vyvedu z omylu. Trpí dál a dál. Pomalu utahuji svěrák, kousek po kousku. Vystavuji je nekonečné agonii, s nemilosrdností dobře promazaného stroje. Brzy se nedokáže soustředit na nic jiného než vlastní muka. A pak se jim v očích mihne poznání. Ví, že podvádím, nemohou mě však zarazit. Nemohou se bezmocně podívat na sudího a zanaříkat. Působí mi bolest! To není fit! Po počátečních výhrůžkách by udělali sraby sami ze sebe. Tak mlčí. Mlčí a uvažují, jestli se bolest ještě vystupňuje. Samozřejmě že se vystupňuje. ° hodně. Nemá hranici. Díval jsem se Pauliemu do očí a tiskl. Pokožku měl slizkou potem. Ruka mi hladce klouzala, bez jediného zadrhnutí, které by ho mohlo rozptýlit. Vnímal jen nesnesitelnou bolest v kotnících.

"Stačí," křikl Duke. "Nerozhodný výsledek." Nepovolil jsem. Paulie se nenechal zlomit. Paži držel pevně vztyčenou.

"Řekl jsem stačí," zařval Duke. "Čeká vás spousta práce." Pozvedl jsem loket, natolik vysoko, aby mě nepřekvapil blesk. Vým výpadem. Podíval se stranou a odtáhl paži z lavice. Pustili jsme se. Na ruce mu zůstaly jasně červené a bílé skvrny. Bříško palce jsem měl jako v ohni. Zvedl se, narovnal a vyšel z místnosti. Dřevěné schodiště zadunělo pod jeho těžkými kroky.

"To byla pěkná pitomost," ozval se Duke. "Získal jste dalšího nepřítele." Lapal jsem po dechu. "Měl jsem snad prohrát?" "Rozhodně byste si víc pomohl." "Nepřipadá v úvahu." "V tom případě jste opravdu pitomec." "Velice tělesně stráží. Měl jste ho zarazit." "To není tak jednoduché." "Tak se ho zbavte." "Ani to není jednoduché."

I

#..

Pomalu jsem se postavil, stáhl si rukáv a zapnul manžetu. Podíval jsem se na hodinky. Téměř sedm. Čas ubíhal.

Jaký úkol mě dneska čeká?" zeptal jsem se.

"Řídit dodávku. To přece umíte?" Přikývl jsem, protože jsem nemohl odmítnout. Richarda Becka jsem zachránil jako řidič dodávky.

"Musím se osprchovat," požádal jsem. "A potřebuji čisté oblečení." "Tak řekněte služebné," opáčil unaveně. "Copak jsem váš komorník?" Chvilí si mě prohlížel. Pak zamířil ke schodišti a nechal mě ve sklepě samotného. Chvilí jsem se protahoval, oddechoval a proklepával si zápěstí. Potom jsem si oblékl sako a vyrazil hledat T eresu Danielovou. Teoreticky ji mohli zamknout někde v podzemí. Ale nenašel jsem ji. Sklep připomínal skalní bludiště. Většina místností měla jasný účel. Narazil jsem na kotelnu s chrchlajícím kotlem a změtí trubek. Prádelnu s obrovskou pračkou na vysokém dřevěném stole, aby voda lépe odtékala do odpadu zapuštěného ve výši kolen ve stěně. Nejružnější úložné prostory. Jen dvě místnosti byly zamčené. Měly masivní dveře. Přiložil jsem na ně ucho, nic jsem však nezaslechl. Zlehka jsem zaklepal. Žádná odpověď.

Vrátil jsem se do přízemí a v hale narazil na Richarda Becka s matkou.

Richard si umyl vlasy, rozdělil je nízko na pravé straně pěšinkou a sčesal nalevo přes chybějící ucho. Připomínal postaršího marnivce snažícího se zakrýt přehazovačkou pleš na temeni. Stále se tvářil rozpolceně. Na jedné straně rád, že se ocitl v temném bezpečí domu, na druhé straně polapený v pasti. Setkání se mnou ho potěšilo. Díval se na mne nejen jako na svého zachránce, ale patrně i jako na jediného zástupce nedosažitelného venkovního světa.

"Všechno nejlepší k narozeninám, paní Becková," popřál jsem.

Polichoceně se na mě usmála. Vypadala daleko lépe než předchozí den.

Byla nejmeně o deset let starší, ale při náhodném setkání v baru, klubu nebo ve vlaku bych jí možná věnoval pozornost.

"Prý se u nás zdržíte," prohodila. Potom jí zřejmě došlo z jakého důvodu.

Skrývám se, protože jsem zabil policistu. Zrozpačitěla, uhnula pohledem a vyšla z haly. Richard ji následoval, a než zmizeli, letmo se po mně podíval přes rameno. Vrátil jsem se do kuchyně. Paulie tam nebyl. Místo něho na mě čekal Zachary Beck.

Jaké měli zbraně?" zeptal se. "Ti chlapi v toyotě?" "Uzi," odpověděl jsem. Drž se co nejlíh. pravdy jako kaidj správný podvodník. "A granát." "Jlk~ md?" "M"lá mikr.I."

"Zásobníky?" "Krátké. Na dvacet nábojů." Jste si naprosto jistý?" Přikývl jsem.

"Vyznáte se ve zbraních?" , "Vymyslel je nadporučík izraelské armády. Jmenoval se Uziel Gal. Byl všemuhl. Tak dlouho zlepšoval staré české modely 23 a 25, až přišel s novou zbraní. V roce 1949. Původní uzi se začaly vyrábět v roce 1953. Licenci mají Belgie a Německo. Pár jsem jich viděl." Jste si absolutně jistý, že se jednalo o mikra s krátkými zásobníky?" "Ano. " "Dobře," řekl zamýšleně, jako by pro něj ta informace měla význam. Potom vyšel z kuchyně. Zůstal jsem stát a přemýšlel o naléhavosti v jeho hlase a záhybech na Dukeově obleku. O kombinaci, která se mi vůbec neh'bila.

Našel jsem služebnou a oznámil jí, že potřebuji oblečení. Ukázala mi dlouhý seznam nákupů a oznámila, že právě odjíždí do obchodu. Vysvětlil jsem, že nechci, aby mi nové oblečení kupovala. Jen bych si ho rád od někoho vypůjčil.

Zčervenala, trhla hlavou a zmlkla. Vrátila se kuchařka a smílovala se nade mnou. Osmažila mi vajíčka se slaninou. A také uvařila kávu, což hned postavilo celý den do lepšího světla. Dojedl jsem, dopil a vyšel dvě patra do své místnosti.

Služebná mi nechala v chodbě oblečení, úhledně složené na zemi. Černé džíny, černou džínovou košili, černé ponožky a bílé spodní prádlo. Každý kousek vypraný a pečlivě vyžehlený.

Odhadoval jsem, že patří Dukeovi. Beckovo a Richardovo oblečení by mi bylo malé a Paulieho by plاندalo jako stan.

Zvedl jsem ho a odnesl dovnitř. Zamkl jsem se v koupelně, sundal botu a podíval se na zprávy. Došla jedna. Od Susan Duffyové. Polohu domu jsme našli na mapě. Přesuneme se do motelu u I-95 40 km jihovýchodně od vás. PoweO vzkazuje důvěrně, oba TP po 5, 10-2, 10-28. Pokrok?

Usmál jsem se. Powell hovoří starou řečí. Oba TP po 5 znamenalo, že oba muži sloužili pět let v armádě a pak je za trest propustili. Pět let je příliš dlouhá doba, aby je potrestali kvůli nevhodnému chování nebo chybám při tréninku. Takové

věci se prokáží velice brzy. Po pěti letech vyhodí jen skutečné křiváky. A kódy 10-2, 10-28 to potvrzovaly. 10-28 je standardní kontrolní odpověď jasný a hlasitý příjem. 10-2 znamená standardní volání sanitka naléhaví nutná.

Dohromady však oba kódy sanitka naléhaví nutné, jasný a hlasitý příjem tvoří tajný slang vojenské policie. Tihle chlapi by ml/i být mrtvi, postarejte se o ni. Powell prošel záznamy a nelíbilo se mu, co našel.

Vyhledal jsem ikonu odpověď a napsal: Pokrok zatím žddný, zůstaňte na příjmu. Potom jsem stiskl odeslat a vrátil přístroj do boty. Se sprchováním jsem si pospíšil. Jen jsem setřel pot z tělocvičny a oblékl si vypůjčené oblečení.

Ponechal jsem si vlastní boty, sako a kabát od Susan Duffyové. Sešel jsem ze schodů a zjistil, že Zachary Beck s Dukem už čekají v hale. Oblečení do kabátů. Quke držel v ruce klíčky od auta. Ještě pořád se nestihl osprchovat. Stále vypadal unaveně a mračil se. Možná se mu nelíbilo, že mám na sobě jeho věci. Otevřenými vstupními dveřmi jsem zahlédl služebnou ve starém zaprášeném saabu. Odjížděla na nákupy. Možná dostala za úkol obstarat narozeninový dort.

"Pojďme," zavelel Beck, jako by nás čekala spousta práce a neměli jsme na ni moc času. Vyvedli mě hlavními dveřmi. Detektor kovů dvakrát zapípal, na Becka a Dukea, u mě mlčel. Privítal nás chladný, čerstvý vzduch a jasná obloha. Na točně příjezdové cesty stál připravený Beckův černý cadillac.

Duke přidržel zadní dvířka a Beck se usadil. Duke vklouzl za volant. Já jsem nastoupil vedle něho. Přišlo mi to příhodné. Neprohodili jsme ani slovo.

Duke nastartoval, zařadil rychlost a rozjel se po cestě. V dále jsem zahlédl Paulieho. Pouštěl branou služebnou v saabu. Opět se převlékl do obleku. Stál a čekal na nás. Prohnali jsme se okolo a zamířili na západ, směrem od moře.

Otočil jsem se. Paulie zavíral bránu.

Ujeli jsme dvacet kilometrů do vnitrozemí a zabočili na sever na dálnici do Portlandu. Díval jsem se dopředu a uvažoval, kam přesně mě vezou.

A co se mnou udělají, až tam dorazíme.

Dovezli mě k přístavu na okraji města. Z vody vykukovaly palubní nástavby lodí a všude se ježily jeřáby. Mezi plevelem se rozpadaly opuštěné kontejnery a do nedohledna se táhly nízké budovy. Nákladáky příjížděly a odjížděly. Ve vzduchu vřískala hejna racků. Duke zajel k bráně vedoucí na malý pozemek pokrytý rozpraskaným betonem a záplatami asfaltu.

Uprostřed stálo zcela osamocené vozidlo. Středně velká krabice posazená na rámu dodávky. Krabice ze stran obtékala kabinu. Přesně takové nabízejí půjčovny aut. Nepatří ani k nejmenším, ani k největším. Modré, rzi prolezlé stěny nezdobil jediný nápis. Bylo vidět, že většinu svého dlouhého života strávila na slanečném vzduchu.

"Klíčky najdete v kapse na dveřích," oznámil Duke.

Beck se naklonil ze zadního sedadla a podal mi útržek papíru. S popisem cesty do jakési díry v New Londonu v Connecticutu.

"Dovezte auto na tuhle:" adresu," přikázal. Je to parkoviště velice podobné tomuhle. Najdete:" na n~m stejnou dodávku. Klíčky v kapse na dveřích.

První tmn 11(" (h~t(' stát .1 dnhou pfiveze:'tt" zp:hky."

...

"Nedívejte se dovnitř," doplnil Duke.

"A jeďte pomalu," přisadil si Beck. "Udržujte povolenou rychlost. Nechci, abyste vzbudil pozornost." "Proč?" podívil jsem se. "Co povezu?" "Koberce," poučil mě Beck zezadu. Jenom беру v potaz vaši bezpečnost. Jde po vás policie. Tak na sebe neupozorňujte. Nepospíchejte. Zastavte se na kávu. Chovejte se jako normální řidič." Víc už neřekl. Vystoupil jsem z cadillacu a nasál pach moře, oleje, nafty a ryb. Foukal vítr. Přinášel s sebou zvuky přístavního ruchu a skřehotání racků. Došel jsem k modré dodávce. Na klíce zadních navinovacích dveří visela malá olověná pečť. Otevřel jsem dveře řidiče a v postranní kapse našel klíče. Nastoupil jsem a nastartoval. Připoutal jsem se, pohodlně usadil, zařadil rychlost a vyjel z parkoviště. Beck s Dukem mě pozorovali ze svého auta, prázdné výrazy v obličejích. Přibrzdil jsem u první odbočky, zahnul doleva a vyrazil na jih.

(

4

zakrývaly výhled. Vyhoupil jsem se na vrchol nájezdu a pomalu sjel ke klasickému dálničnímu odpočívadlu. Tvořila ho široká cesta lemovaná příčnými místy na parkování a vpravo se krčil shluk nízkých, cihlových budov.

Za nimi vykukovala benzinová pumpa. U toalet stálo zhruba deset aut včetně taurusu Susan Duffyové, posledního na levé straně. Čekala venku, s Eliotem po boku.

Krokem jsem projel okolo, rukou naznačil poc"kejte a zaparkoval tři místa za ní. Vypnul jsem motor a chvíli jen vděčně vychutnával nastalé ticho.

Vrátil jsem přístroj do doplatku a zavázal si botu. Potom jsem se pokusil vypadat jako normální řidič. Protáhl jsem se, otevřel dvířka a vystoupil.

Procvičil jsem ztuhlé nohy a předvedl nade chování čerstvého lesního vzduchu. Dvakrát jsem obešel auto, prohlédl si okolí, zastavil se a upřel pohled na nájezd. Nikdo po něm nepřijížděl. Z dálnice ke mně doléhaly zvuky řídkého provozu. Blízkého a dost hlasitého, 'avšak decentně schovaného za stromy. Odpočítal jsem sedmdesát dvě vteřiny, což je doba, za jakou ujedete osmdesátkou jeden a půl kilometru. Nájezd stále zel prázdnotou. A sledovanou osobu od sebe na víc než kilometr a půl nepustíte.

Tak jsem se rozběhl k Duffyové a Eliotovi. Měl na sobě sportovní oblečení a vypadal v něm poněkud nesvůj. Duffyová zvolila obnošené džíny a odřenou koženou bundu, kterou jsem už znal. Nesmírně jí to slušelo.

Neztráceli čas zdravením, což mi vyhovovalo.

"Kam jedete?" zeptal se Eliot.

"Do New Londonu v Connecticutu." "Co vezete?" "Nevím." "Nemáte stín," konstatovala Duffyová.

"Možná elektronický," upozornil jsem.

"Kde?" "Pokud uvažují logicky, tak vzadu. Máte pájedlo?" Ještě ne. Ale je na cestě. K čemu ho potřebujeme?" ~ajistili zadní dveře pečeti. Budeme je muset znovu zavřít." S obavami se podívala k nájezdu. "To nebude tak snadné."

"Pojďme se zatím podívat, na co můžeme," navrhl Eliot. "Abychom neztráceli zbytečně čas." Doklusali jsme k modré dodávce. Lehl jsem si na zem a prohlédl spodek.

Pokrývaly ho cákance prastarého šedivého bláta a olejnaté skvrny.

"Tady nic nebude," oznámil jsem. "Na kov by se museli dobíjet dlátem." Eliot zabodoval v kabině. Nepotřeboval víc než patnáct vteřin. Stěnici připevnili malým připínáčkem zespu na molitan sedadla spolujezdce.

Kovovou krabičku o něco vědí než čtvrták a přes centimetr silnou. Visel

ev AS UBIHAL s NEÚPROSNOU NEVYVRATITELNos11. VYSTAVIU M~ JAKÉMUSI pokusu či zkoušce. Zabere mi nejméně deset drahocenných hodin.

Deset hodin, které jsem si nemohl dovolit. A dodávka se řídila strašně. Byla stará, jankovitá, moťor řval, převodovka kvílela. Pérování měla měkké, opotřebované a celé auto se kymácelo a převalovalo. Ale ve velkých, pravoúhelníkových zrcátkách připevněných na dveřích jsem krásně viděl víc než deset metrů za sebe. Ujížděl jsem řídkým provozem po 1-95 na jih. Nikdo mě nesledoval. Byl jsem si tím jistý, ale ne stoprocentně. Zpomalil jsem, co nejvíc jsem se odvážil, rozhlédl se, sundal levou nohu z plynu, sehnul se a zul pravou botu. Přendal jsem si ji do klína a jednou rukou vylovil přístroj na odesílání zpráv. Opřel jsem si ho o volant a za jízdy napsal: Nutné okamžité setkání na prvním odpočívadle na 1-95 jižní od sjezdu do Kennebunku, přivezte s sebou pájedlo, olovo na pájení a nářadí. Potom jsem zprávu odeslal a odložil přístroj na vedlejší sedadlo. Nohu jsem zastrčil do boty, sešlápl pedál a narovnal se. Znovu jsem se podíval do zpětného zrcátka. Nikde nikdo. Tak jsem se pustil do počítání. Kennebunk dělí od New Londonu tři sta kilometrů, možná trochu víc. Čtyři hodiny při rychlosti osmdesát kilometrů. Dvě hodiny padesát minut při sto deseti a víc než sto deset z té rachotiny patrně nevyždímám. Takže na svůj plán jsem měl rezervu nanejvýš hodinu deset minut.

Pokračoval jsem v cestě pravidelnou osmdesátkou v pravém pruhu.

Všichni mě předjížděli, nikdo se za mnou nedržel. Nesledovali mě. Nevěděl jsem, jestli je to dobré znamení. Jiná možnost mohla být daleko horší.

Po dvaceti devíti minutách jsem minul výjezd na Kennebunk. O kilometr a půl později jsem zahlédl nápis oznamující parkoviště. Sliboval jídlo, benzin a toalety deset kilometrů daleko. Těch deset kilometrů mi zabralo osm a půl minuty. Pak se vynořil nízký nájezd stáječící se doprava do svahu zarostlého hustými stromy. S čC'rstv~ vyrašenými lístky, all" tak hojnými, že

l

z ní dvaceticentimetrový drátek, patrně anténa. Eliot sevřel přístroj v dlani, vycouval rychle z kabiny a zadíval se na ústí nájezdu.

"Co se děje?" zeptala se Duffyová.

"Něco nehraje," odpověděl Eliot. "Tyhle přístroje mívají jenom baterii na odposlech. Slabou, s malým dosahem. Ze vzdálenosti větší než tři kilometry je už nezachytíte. Tak kde vězí osoba, která vás sleduje?" Ústí nájezdu bylo úplně opuštěné. Projel jsem jím jako poslední. Stáli jsme tam a zírali do prázdna, oči nám slzely ve studeném větru. Za stromy svištěla auta, ale na odpočívadlo nezabočil jediný řidič.

"Před kolika minutami jste přijel?" ozval se Eliot.

"Zhruba před pěti." "To nedává smysl. Stín by musel jet šest až osm kilometrů za vámi. A tak daleko by nic neslyšel."

"Třeba mě nesledují. Vzbudil jsem jejich důvěru." "Proč by tedy dávali do kabiny stěnici?" "Může tam ležet léta. Prostě na ni zapomněli." "Příliš mnoho náhod najednou," namítl.

Duffyová se zprudka otočila doprava a zadívala se na hradbu stromů.

"Možná zastavili na krajinici," navrhl. "Na dálnici, na naší úrovni." Otočili jsme se s Eliotem také doprava a zapátrali pohledem mezi stromy. Logický úsudek. Zajat na odpočívadlo a zaparkovat hned vedle sledované osoby nepatřilo k nejchytřejším pozorovacím metodám.

"Pojďme se podívat," prohlásil jsem.

Překonali jsme úzký pruh upraveného trávníku a stejně široký pruh posypaný odřezky kůry a osázený keři. Pak jsme se ocitli před lesem. Dálnice ho ořízla na východě a odpočívadlo zarovnálo ze západu, uprostřed však bujelo dobrých sto metrů původního porostu. Téměř neprůchodného. Prodírali jsme se popínavými rostlinami, pichlavými ostružinami a nízkými větvemi. Naštěstí v dubnu, v červenci nebo srpnu bychom patrně vůbec neprošli.

Zastavili jsme se na hranici nižších křovisek. Za nimi se táhla plochá travnatá krajnice. Postoupili jsme co nejvíc dopředu a podívali se do stran. Nikde nikdo. Napravo ani nalevo, kam až jsme dohlédli, nestálo jediné auto.

Provoz byl velice řídký. Uplynulo celých pět vteřin, než se vynořilo první vozidlo.

Eliot pokrčil nechápavě rameny, otočili jsme se a prodrali zpátky na parkoviště.

"To ned~v~ 5I11Y51," zopakoval.

"Chyb~if jim lidi," nahádl j!lc.-m vysv~tlc.-nf.

"Ne, jedou po jedničce," ozvala se Duffyová. "Určitě. Vede přece souběžně s 1-95 celou cestu po pobřeží. Z Portlandu na jih. Většinou méně než tři kilometry od dálnice." Opět jsme se otočili na východ a zadívali na les. Jako bychom dokázali prohlédnout mezi stromy až na auto ploužící se po souběžné silnici.

"Přesně tak bych to udělala." Přikývl jsem. Byla to přijatelná varianta. S jistými technickými nevýhodami. Při vzdušné vzdálenosti tří kilometrů naruší signál skoro každé projíždějící auto. Na druhé straně ale potřebují znát jen směr, jakým se pohybují.

"To je možné," souhlasil jsem.

"Nikoliv, pravděpodobně," opravil mě Eliot. "Duffyová má pravdu.

Uvažují prakticky. Chtějí zůstat co nejdéle mimo dohled." Znovu jsem přikývl. "Dobře, předpokládejme, že jedou po jedničce.

Kam až vede souběžně s dálnicí?" "Daleko," poučila mě Duffyová. "Až za New London v Connecticutu.

"Kolem Bostonu se silnice rozcházejí, pak se ale zase napojí." "Fajn," podíval jsem se na hodinky. "Už jsem s vámi strávil devět minut.

Dostatečně dlouhá doba, abych si došel na záchod a dal si kávu. Nejvyšší čas vyslat odposlech na cestu." Požádal jsem Eliota, aby si vysílačku zastrčil do kapsy, nasedl do taurusu Duffyové a jel osmdesátkou na jih. Před New Londonem ho dohoním v dodávce. Vrácení vysílačky vyřešíme později. Eliot uposlechl a nechal mě samotného s Duffyovou. Sledovali jsme, jak mizí na jih, a pak jsme se zadívali na sever na sjezd z dálnice. Zbývala mi jedna hodina, jedna minuta a potřeboval jsem pájedlo. Čas plynul.

„Jaké je to v domě?“ zeptala se Duffyová.

"Děsné," odpověděl jsem po pravdě. Popsal jsem jí dvaapůlmetrovou žulovou stěnu, bránu, detektory kovů na dveřích a místnost bez vnitřní kliky.

Neopomněl jsem ani Paulieho.

"Nějaká stopa po mé agentce?" "Sotva jsem se nastěhoval." "Díí ji v domě," prohlásila pevně. "Ničemu jinému nevěřím." Nic jsem na to neřekl.

"Musíte dosáhnout nějakého pokroku. Každá další hodina komplikuje situaci. Vaši i její." "To mi povídejte." „Jaký je Beck?“ "Rozhodně ne vzor poctivosti." Vylíčil jsem příhodu s otisky prstů na sklenici a odstranění maximy. Pak jsem se zmínilo ruské ruletě.

"Vy jste hrál?"

i

„...

"Sestkrát," odpověděl jsem s pohledem upřeným na sjezd z dálnice.

. Vytréštila na mě oči. "Zbláznil jste se? Při šanci šest ku jedné byste měl být dávno mrtvý." Usmál jsem se. "Už jste někdy hrála?" "Nikdy. Tak malá šance na přežití se mi vůbec nelíbí." "Uvažujete jako většina lidí. Stejně jako Beck. Domníval se, že poměr je šest ku jedné. Ve skutečnosti je však šest set ku jedné. Nebo spíš šest tisíc.

Když vložíte do kvalitní a udržované zbraně jeden jediný těžký náboj, musel by se stát zázrak, aby se zastavil nahoře.

Hybná síla roztočeného bubínku ho vždycky stlačí dolů. Přesný mechanismus, trocha oleje a přitažlivost stojí na vaší straně. Nezbláznil jsem se. Ruská ruleta je mnohem bezpečnější, než si většina lidí myslí. A trocha rizika za najmutí stála." Chvilí mlčela.

"Vytvořil jste si na něj názor?" položila otázku.

"Tváří se jako dovozce koberců. Koberce se valí úplně všude." "Ale?" "Ale s koberci neobchoduje. Na to klidně vsadím celou penzi. Zeptal jsem se ho a moc mi toho nepověděl. Jako by ho koberce vůbec nezajímaly. Většina lidí o svém povolání zaujatě vypráví. Spousta jich ani nedokáže přestat." "Dostáváte penzi?" "Ne." Na vrcholku nájezdu se vynořil šedivý taurus, až na barvu úplně stejný jako auto Duffyové. Na okamžik zpomalil, řidič se rozhlédl po parkovišti a pak sešlápl plyn a vyrazil přímo k nám. Za volantem seděl postarší muž, kterého jsem zastřelil u univerzitní brány.

Zastavil těsně u modré dodávky, otevřel dvířka a vystoupil stejným pohybem jako ze zapůjčeného policejního caprice.

Držel velkou černočervenou tašku s nářadím. Vyboulenou narovnanými krabicemi. Zvedl ji do vzduchu, usmál se, přikročil ke mně a potřásl mi rukou. Měl na sobě čistou košili, oblek si však nepřevlékl. Po falešné krvi mu zůstaly tmavé skvrny. Představil jsem si, jak stojí v motelu u umyvadla a snaží se je odstranit ručníkem. Moc se mu to nepovedlo. Vypadal, jako by se při večeři potřísnil kečupem.

"Už vás pověřili úkolem?" prohodil.

"Nevím ale, v čem spočívá. Překážku tvoří zapečetěné dveře." Přikývl. "To mi došlo. Při nákupním seznamu, který jste poslal." „Máte s pečetěním zkušenosti?“ „Pocházím ze staré školy. Kdysi jsme zvládali deset pečetí za den. Náklad~k z~st~l~v~l, a než si řidič objednal polévku, měli jsme ho prohlédnutý, I 7.íl~v~l~n~ý:"

Přidřepel a rozložil na zem obsah tašky s nářadím včetně pájedla, a cívky s nevýrazným letovacím drátem a inventuru, který napojí na zapalovač cigaret ve svém autě, aby měl proud pro pájedlo. Což znamenalo, že motor bude muset nechat běžet. Tak nastartoval a o kousek couvl, aby mu vystačila šňůra. , Pečeť tvořil olovený drát se štítky na koncích. Štítky k sobě přitiskli nějakým žhavým předmětem, takže se roztavily ve velkou kapku. Postarší muž si konců ani nevšiml. Bylo jasné, že tuhle práci nedělá poprvé. Zasunul kabel do zástrčky a nechal pájedlo zahrát. Zkusmo na něj plívl. Když byl spokojený, oťel špičku o rukáv saka a dotkl se v nejtenčím místě drátu. Drát se se zasyčením rozdělil. Rozevřel ho jako miniaturní pouta a vyvlékl. Sklonil se do svého auta a položil ho na přístrojovou desku. Já jsem popadl kliku a otevřel dveře.

"Tak co máme uvnitř?" naklonila se nedočkavě Duffyová.

Uvnitř jsme měli koberce. Dveře vyjely nahoru a denní světlo ozářilo úložný prostor se zhruba dvoustovkou koberců, pečlivě sbalených, převázaných provázky a poskládaných svisle jeden vedle druhého. Byly různé veliké, nejvyšší stály u kabiny a nejmenší u dveří. Svažovaly se k nám jako prastarý čedičový útvar. Srlílovali je drsným rubem nahoru, takže jsme viděli jen nejasné, neurčité barvy. Hrubé provázky byly zežloutlé věkem. Vzduch silně páchl surovou vlnou a o něco slaběji rostlinným barvivem.

"Měli bychom je prohlédnout," navrhla Duffyová. V hlase jí zaznívalo zklamání. .

"Kolik času nám zbývá?" zeptal se postarší muž.

Podíval jsem se na hodinky.

"Čtyřicet minut," odpověděl jsem.

"Prohlédneme je jen namátkou." Vytáhli jsme několik koberců z přední řady. Pevně sbalených, bez vnitřních papírových rolí. Jenom je stočili a převázali. Jeden měl trásně. Čpěl starobou a zatuchlinou. Pokusili jsme se nehty rozvázat uzlíky na provázcích, byly však staré a zploštělé.

"Museli bychom je přestříhnout," povzddechla si Duffyová. "A to nemůžeme." "Ne, to nemůžeme," potvrdil postarší muž.

Hrubé provázky vypadaly starobyle. Takové jsem už dávno neviděl. Vyrobity je z nějakého přírodního vlákna. Patrně z juty nebo konopí.

"Co podnikneme?" zeptal se postarší muž.

Vytáhl jsem další roli. Potěžkal ji v ruce. Vážila jako správný koberec.

Stiskl jsem ji. Nekladla odpor. Opřel jsem ji koncem o silnici a udeřil do prostředka pěstí. Trochu S~ prohnula, přesně jako pevně sbalený koberec.

i

Jenom koberce," oznámil jsem.

"A co pod nimi?" navrhla Duffyová. "Možná jsou ty vysoké vzadu ve skutečnosti menší. Mohli je na něco postavit."

Vyložili jsme další role a pečlivě je vyrovnali na zem, abychom nepopletli pořadí. Klikatou uličkou jsme se probojovali až ke kabině. Vysoké role nebyly nic jiného než velké koberce pevně převázané provázkem a poskládané vedle sebe.

Nic se pod nimi neskrývalo. Vylezli jsme z dodávky, zůstali stát v absurdním obklíčení koberců a dívali se na sebe.

"Fingovaná zásilka," ozvala se Duffyová. "Becka napadlo, že byste se mohl dostat dovnitř." "Možná," souhlasil jsem.

"Nebo se vás chtěl na nějakou dobu zbavit." "Proč by to dělal?" "Aby si vás prověřil. Pojistil se." Podíval jsem se na hodinky.

"Čas nakládat. Už takhle budu uhánět jako šílenec." "Pojeďte s vámi. Samozřejmě jenom na setkání s Eliotem."

Přikývl jsem. "Dobrý nápad. Rád bych si s vámi promluvil." Vrátili jsme koberce do dodávky a nakopali je a nastrkali na původní místa. Potom jsem stáhl dveře a postarší muž se pustil do práce. Navlékl zlomenou pečeť a přitáhl volné konce. Zahřál pájedlo, zastrčil ho špičkou do mezery a dotkl se drátu. Mezera se zaplnila stě. brnou kapkou. Měla

nesprávnou barvu a byla moc velká. Drát připomínal kresleného hada polykajícího králíka.

"Nebojte," zamumlal muž.

Opatrně začal přejíždět špičkou pájedla po kapce. Čas od času odklepl přebytečný kov. Postupoval velice pečlivě. Po dlouhých třech minutách však pečeť vypadala skoro stejně, jako když jsem přijel. Nechal ji trochu vychladnout a pak na ni zprudka foukl. Nová stříbrná barva okamžitě zešedla. Tak neviditelný zásah jsem ještě neviděl. Rozhodně mnohem lepší, než bych dokázal sám.

"Výborně," pochválil jsem. "Budete ale muset udělat ještě jednu. Mám přivést jinou dodávku. Pro jistotu se do ní také podíváme. Sejdeme se na prvním odpočívadle severním směrem za Portsmouthem v New Hampshire." "Kdy?" "Za pět hodin."

Nechali jsme ho s Duffyovou na parkovišti a vyrazili co nejrychleji na jih. Víc než sto deset se mi z dodávky nepodařilo vyždímat. M~la tvar cihly a brzdil ji odpor vzduchu. Sto d~st'1 iil~ stačilo. ZbÝV;Jla rezerva n~kolika minut.

1/.

~

"Viděl jste jeho kancelář?" zeptala se Duffyová.

"Zatím ne. Musíme ji ale prověřit. Vlastně bychom měli prověřit všechny jeho přístavní operace." "Už na tom pracujeme." Skoro křičela. Motor a převodovka dělaly při stodesítce dvakrát větší rámus než při osmdesátce.

"Do Portlandu naštestí nepřiplouvá tolik lodí, mezi americkými přístavy leží objemově na čtyřicátém čtvrtém místě. Za rok do něj dovezou zhruba čtrnáct milionů tun zboží, což dělá kolem čtvrt milionu tun týdně. Na Beckovo konto připadá deset tun, dva až tři kontejnery." "Prohledávají celníci jeho dodávky?" "Stejně jako každého jiného. Zasahují asi ve dvou procentech. Pokud doveze sto padesát kontejnerů ročně, otevrou tak tři." Jak to tedy dělá? "Třeba spoléhá na náhodu a snaží se omezit žhavé zboží na jeden kontejner z deseti. Sance, že celníci na něco narazí, by pak klesla na nula celá dvě procenta. Mohl by unikat celá léta." "Uniká už celá léta. Určitě někoho podplácí." Přikývla. Mlčky.

"Nemůžete zařídít přísnější dohled?" "Ne bez vysvětlitelného důvodu. Nezapomínejte, že nemáme oficiální povolení.

Potřebujeme pádný důkaz. A pokud se skutečně jedná o uplácení, pohybujeme se po minovém poli. Mohli bychom narazit na nesprávného úředníka." Pokračovali jsme v cestě. Motor řval a pérování se kolébalo. Všechny jsem předjížděl. Nyní jsem ve zpětném zrcátku nepátral po stínu, ale po policajtech. Duffyová by si s nimi dokázala s průkazem DEA poradit, ale nechtěl jsem ztrácet čas zdlouhavým vysvětlováním.

Jak Beck reagoval? Váš první dojem?" "Byl zmatený. A trochu podrážděný. Uvědomujete si, že Richarda Becka ve škole vůbec nehlídali?" "Bezpečné prostředí." "Moc ne. Unést dítě ze školy nepředstavuje nejmenší problém. Pokud ho nehlídali, nic mu nehrozilo. Ozbrojený doprovod domů ho měl uklidnit.

Jenom gesto shovívavého otce vůči paranoidnímu synovi. Beck ho nepovažoval za nutný, jinak by ho nechal střežit i ve škole. Nebo by ho do ní vůbec neposílal." "Takže?" "Takže se domnívám, že v minulosti uzavřel nějaký obchod. Možná na základě původního únosu. Dohodu, která mu zajistila stabilitu. Proto nepostavil gorily do ložnic~ nn kolrji. A

l

"O

"Myslíte?" Přikývl jsem. "Byl překvapený, zmatený a rozčilený. Neustále se ptal kdo?" "Logická otázka." "Vložil však do ní tón, jak se mohli odvážit. Velice naléhavý. Někdo vybočil z řady. Neptal se všeobecně. Zlobil se na konkrétní lidi." "Co jste mu pověděl?" "Popsal jsem dodávku. A vaše muže." Usmála se. "V tom případě nic nehrozí." Zavrtěl jsem hlavou. "Pracuje pro něj chlap jménem Duke. Křestní jméno neznám. Bývalý policista. Sěfuje ochrance. Dneska ráno jsem se s ním sešel. Celou noc nezamhouřil oka. Vypadal unaveně a nestačil se osprchovat. Oblek měl

pomačkaný, dole na zádech." "Záleží na tom?" "Celou noc řídil. Patrně se jel podívat na toyotu. Zkontrolovat zadní poznávací značku. Co jste s ní udělali?" "Přenechali jsme ji státním policajtům. Kvůli věrohodnosti. Nemohli jsme ji vrátit do garáže DEA. Patrně stojí někde na hlídaném parkovišti." "Kam vede poznávací značka?" "Do Hartfordu v Connecticutu. Rozprávili jsme tam menší bandu obchodující s extází." "Kdy?" "Minulý týden." Pokračoval jsem v cestě. Provoz housti.

"Naše první chyba," prohlásil jsem. "Beck na ni přijde. A bude se divit, proč se mu bezvýznamní překupníci extáze z Connecticutu pokusili unést syna. Pak začne žasnout, jak se tyhle nicky z Connecticutu mohly pokusit unést jeho syna, když je minulý týden zavřeli všechny do vězení." "Do prdele," ulevila si Duffyová.

"A to nejhorší teprve přijde. Duke se patrně podíval i na lincoln. Má pomačkaný předek a vysypaná okna, ale žádné díry po kulkách. A nevypadá, že ~y v něm vybuchl skutečný granát. Lincoln je živoucím důkazem, že celé přepadení bylo fingoané." "Ne. Lincoln jsme schovali. Daleko od toyoty." "Určitě? Beck se mě dneska ráno totiž vyptával na uzi. Jako by chtěl, abych se vlastními slovy usvědčil ze lži. Dvě mikra, zásobníky na dvacet nábojů, čtyřicet výstřelů a žádná stopa na autě?" "Ne," zopakovala. "Nepřipadá v úvahu. Lincoln je schovaný." "Kde?" "tř V Bostonll. V naU garáži, ale podl~ protokolů stojí v okresní márnici.

Došlo v něm ke zločinu. Gorily jsou rozmetané po celém vnitřku. Snažili jsme se o věrohodnost. Tuhle možnost jsme vzali v úvahu." "Až na poznávací značku toyoty." Zatvářila se schlíple. "Lincoln je ale v pořádku. Sto šedesát kilometrů od toyoty. Duke by musel řídit celou noc." "Řídil celou noc. A proč Beckovi tak záleželo na uzi?" Zmlkla. "Musíme odvolat akci," pravila. "Kvůli toyotě. Ne kvůli lincolnu. Ten je v pořádku." Podíval jsem se na hodinky. Zkontroloval silnici před sebou. Dodávka se kymácela jako splašená. Brzy se setkáme s Eliotem. Počítal jsem čas a vzdálenost.

"Musíme akci odvolat," prohlásila znovu.

"Co vaše agentka?" "Nepomůže jí, když vás zabijou." Před očima mi vytanul Qyinn.

„0 tom si promluvíme později. Zatím budeme pokračovat."

Na Eliota jsme narazili po osmi minutách. Ujížděl vzornou osmdesátkou ve vnitřním pruhu. Předjel jsem ho, přizpůsobil se jeho rychlosti a Eliot zvětšil odstup. Obkroužili jsme celý Boston a zajeli na první odpočívadlo jižně od města. O něco rušnější. Zůstali jsem s Duffyovou sedět a sedmdesát dvě vteřiny pozorovali ústí nájezdu. Vynořila se čtyři auta. Řidiči nám nevěnovali nejmenší pozornost. Dva měli spolujezdce. Chovali se zcela správně. Chvilí stáli u otevřených dvířek, zívali, rozhlíželi se po okolí a pak zamířili k toaletám a restauraci s rychlým občerstvením.

"Kde čeká druhá dodávka?" zeptala se Duffyová.

"V New Londonu." "Klíče?" "V kapse na dveřích." "Takže tam na vás také čekají lidé. Nezamčenou dodávku s klíči nenechá nikdo bez dozoru. Nevíme, jaký dostali pokyn. Možná vás mají zlikvidovat." "Do pastí nevlezu. To není můj styl. A v druhé dodávce třeba najdeme něco užitečného." "Dobře," souhlasila. "Prohlédneme ji v New Hampshire. Pokud se tam dostanete." "Mohla byste mi půjčit glock." Bezděčně si zajela rukou do podpaží. "Na jak dlouho?" "Dokud ho budu potřebovat."

(
"

"Co se stalo s kolty?" "Vzali mi je." "To nejde. Nemůžu vám půjčit služební zbraň." "Už jste porušila spoustu předpisů." "Krucinál," povzddechla si. Vyndala glock z pouzdra a podala mi ho. Byl zahřátý jejím tělem. Podržel jsem ho v dlani a vychutnával blahodárný pocit.

Zašátrala v kabelce a vytáhla dva náhradní zásobníky. Zastrčil jsem si je do kapsy a zbraň do druhé.

"Děkuju," ocenil jsem.

"Sejdeme se v New Hampshire. Podíváme se do dodávky. A pak se rozhodneme." "Dobře," odpověděl jsem, i když jsem se už rozhodl. Přišel k nám Eliot a vylovil z kapsy vysílačku. Duffyová mu udělala místo a Eliot vysílačku připevnil zpátky pod sedadlo. Potom se společně vrátili ke státnímu taurusu. Počkal jsem věrohodnou dobu a vyjel na dálnici. k dodávce. Objel jsem s ní blok a vjel na pozemek. Zaparkoval jsem předkem k předku jejího dvojčete. Vytáhl klíč a vhodil ho do kapsy na dveřích.

Naposledy se rozhlédl a vystoupil. Zastrčil ruku do kapsy a sevřel zbraň Duffyové. Pozorně se zaposlouchal. Jen vítr honící štěrky a nejasné zvuky sešlého města proboujávajícího se dalším dnem. Nic mi nehrozilo, pokud se mě nechystali odstřelit na dálku puškou. Proti ní by mi glock v kapse nepomohl.

Nová dodávka byla studená a tichá; Nezamčená, klíč jsem našel na domluveném místě. Posunul jsem sedadlo a upravil zrcátka. Upustil jsem klíč na zem, zdánlivě nešikovně, a prohledal prostor pod sedadly. Žádná vysílačka. Jen několik ztvrdlých žvýkaček a chuchvalce prachu. Nastartoval jsem. Vycouval od původní dodávky, objel pozemek a zamířil zpátky na dálnici. Nikoho jsem nezahlédl. Nikdo za mnou nevyrazil.

New London jsem našel hravě. Staré špinavé hnízdo, nikdy jsem tam zatím nebyl. Neměl jsem nejmenší důvod. Je to město válečného námořnictva, stavějí v něm ponorky. Nebo někde poblíž. Možná v Grotonu. Podle Beckových pokynů jsem sjel poměrně brzy z dálnice a propletl se upadající průmyslovou oblastí. Míjel jsem prastaré cihlové budovy, vlhké, začouzené a zvětřelé. Zhruba kilometr od místa, kde jsem předpokládal parkoviště, jsem zajel ke straně. Pak jsem zabočil doprava a doleva a pokusil se ho objet. Zastavil jsem u zničených parkovacích hodin a zkontroloval zbraň Duffyové. Byl to Glock 19, přibližně rok starý a plně nabitý. Stejně jako náhradní zásobníky. Vystoupil jsem z dodávky a od průlivu ke mně dolehlo vzdálené kvílení mlhové sirény. Připlouval trajekt. Vítr hnál ulicí se šustěním odpadky. Ze dveří vykoukla šlapka a usmála se na mě. Je to město válečného námořnictva. Nevycítila vojenského policistu jako její sestry kdekoli jinde.

Obešel js~m roh a otevřel se mi částečný výhled na hledané parkoviště.

Pozemek se svažoval k moři a stál jsem nad ním. Zahlédl jsem dodávku.

Dvojče té, kterou jsem přijel. Stejně stará, stejný typ. Stejná barva. Čekala přesně uprostřed prázdného čtverce pokrytého rozdrčenými cihlami a plevelem. Před dvěma desetiletími srovnali se zemí staré budovy a nové už nepostavili.

Nikoho jsem neviděl, i když mě obklopovala tisícovka špinavých oken a za každým se teoreticky mohli skrývat pozorovatelé. Nic jsem však necítil. Pociť je mnohem riskantnější než jistota, občas se na něj ale musíte spoléhnout. Ti~("jsC'm sl~l, dokud se' do mě nedala zima, a pak jsem se vrátil

Nová dodávka se řídila o trochu lépe než stará. Byla o něco tišší a rychlejší. Tachometr se přetočil možná jen dvakrát. Ukrajovala kilometry a unášela mě na sever. Díval jsem se předním sklem a měl pocit, že osamělý dům na skalnatém výběžku se zvětšuje s každou minutou. Přitahoval mě i odpuzoval zároveň. Tak jsem jen nehybně seděl, ruku opřenou o volant, oči dokořán otevřené. V Rhode Islandu panoval klid. Nikdo mě přes něj nesledoval. Massachusetts mě provedl táhlým obloukem kolem Bostonu a severovýchodním zakončením okolo zapadáků jako Lowell nalevo a výstavních letovisek Newburyport, Cape Ann a Gloucester daleko napravo. Žádný stín. Potom přišel New Hampshire. I-95 jím vede třicet kilometrů a končí Portsmouthem. Minul jsem ho a pátral po značce ohlašující odpočívadlo. Narazil jsem na ni hned za hranicí Maine. Prozradila mi, že s Duffyovou, Eliotem a postarším mužem v potřísněném obleku se setkám za dvanáct kilometrů.

Nesetkal jsem se jen s Duffyovou, Eliotem a postarším mužem. Povolali i psi jednotku DEA. Když poskytnete vládním pracovníkům dostatek času na přemýšlení, přijdou občas s nečekaným nápadem. Zajel jsem na odpočívadlo velice podobné odpočívadlu u Kennebunku a spatřil dva taurusy zaparkované na konci řady vedle nenápadné dodávky s otáčejícím se větrákem na střeše. Zastavil jsem čtyři místa od nich, absolvoval obvyklou proceduru čekání a pozorování, nikdo za mnou však nepřijel. S krajnicí jsem se nezdržoval. Zakrývaly mě stromy. Rostly úplně všude. Maine je rozhodně velice lesnatý stát.

Vystoupil jsem z dodávky, postarší muž ke mně okamžitě popojel a pustil se do práce s pájedle'tn. DuíTyová mě odtáhla za loket stranou.

u"

"Zavolala jsem pár lidem," pozvedla svou noki, jako by mi to chtěla dokázat. "Mám pro vás dobré a špatné zprávy." "Začněte dobrými," požádal jsem. "Potřebuji zlepšit náladu." "Ta záležitost s toyotou je možná v pořádku." "Možná?" "Složitě vysvětlování. Od amerických celníků jsme získali Beckův plavební plán. Veškeré zboží dováží z Oděsy. Přístav v Ukrajině u Černého moře." "Vím, kde leží Oděsa." "Věrohodný zdroj koberců. Přes Turecko je z různých končin sváží na sever. Z našeho pohledu je však Oděsa heroinovým přístavem. Veškerý materiál, který se k nám nedostane přímo z Kolumbie, putuje přes Mghánistán, Turkmenistán, Kaspické moře a Kavkaz. Takže pokud Beck používá Oděsu, znamená to, že obchoduje s heroinem a obchodník s heroinem překupníky extáze vůbec nezná. V Connecticutu ani kdekoliv jinde. Nemají nic společného. Vůbec nic. Jak by také mohli? Operují v úplně jiných oblastech. Beck začíná pátrat od nuly. Poznávací značka toyoty mu sice prozradí jméno a adresu, k ničemu mu však nebudou. Potrvá pár dní, než zjistí, co je to za lidi a čím se zabývají." "Tomu říkáte dobrá zpráva?" "Dostatečně dobrá. Věřte mi, jedná se o oddělené světy. A víc než pár dní nám stejně nezbývá. Nemůžeme ty gorily držet věčně." "A jakou máte špatnou zprávu?" "Na okamžik se zarazila. "Nelze vyloučit možnost, že se k lincolnu dostala nepovolaná osoba." "K čemu došlo?" "K ničemu konkrétnímu. Garáž jenom možná nebyla dostatečně zabezpečena." "Což znamená?" "Nemůžeme zaručit, že do ní nikdo nepronikl." Dolehlo k nám zachocení zadních dveří dodávky. Se zařinčením vyjely nahoru a o vteřinu později nás naléhavě volal Eliot. V nadějném očekávání jsme se k němu rozběhli. Ukazoval však na další vysílačku. Na známou kovovou krabičku s dvacetimetrovou anténou. Byla přilepená na vnitřní kovové ostění, hned u dveří, ve výšce hlavy.

"Paráda," zaúpěla Duffyová.

V nákladovém prostoru se tísnily koberce. Přesně stejný pohled, jaký jsme už znali. Klidně jsme se mohli dívat do stejné dodávky. Pevné role pře~vázn~ provázky a podle~ velikosti poskládané svisle jedna vedle druhé.

..Pl'Ohl~dán\('jd' 1.(1'1011 1(' postilrU InUŽ.

i I I

!

II

"

~

f

al

"Nemáme čas," odmítl jsem. „Jestli někdo sedí na odposlechu, ví, že na běžnou přestávku mi stačí deset minut."

"Pusťte dovnitř psa," rozhodla Duffyová.

Muž, se kterým jsem se ještě nesetkal, otevřel zadní dveře dodávky DEA a vyvedl bigla, trochu obtlouklého, připosazeného psa v pracovním postroji. S dlouhými ušima a dychtivým výrazem. Mám rád psy. Občas uvažuji, že si nějakého pořídím. Dělal by mi společnost. T enhle si mě ani nevšiml. Jenom se nechal svým pánem dovést k modré dodávce a čekal na další příkazy. Psův od ho vyzvedl do úložného prostoru a postavil na svažitě schodiště koberců. Luskli prsty, pronesl jakýsi rozkaz a odpojil vodičko. Pes popobíhal nahoru dolů a ze strany do stran. Měl krátké nohy a různá výška koberců mu činila potíže. Prohledal však každý centimetr a pak se vrátil tam, kde začal, a zůstal stát. Vrtěl ocasem, oči mu zářily a tlamu roztahoval do vlhkého, nedočkavého úsměvu, jako by se ptal J{ úkol?

"Nic," oznámil psův od.

"Poctivý náklad," doplnil Eliot.

Duffyová přikývla. "Proč ho ale posílají na sever? Do Oděsy koberce nikdo nedopravuje. Byl by to úplný nesmysl."

"Chtěli mě vyzkoušet," navrhl jsem. "Třeba jestli se podívám dovnitř." "Obnovte pečeť," požádala Duffyová. Psovod odvedl bigla, Eliot se napřáhl a stáhl dveře. Postarší muž popadl pájedlo a Duffyová mě odtáhla stranou.

"Rozhodnutí?" zeptala se.

„Jak byste se zachovala vy?“ "Odvolala akci. Lincoln představuje velkou neznámou. Mohl by vás stát život." Podíval jsem se přes rameno a sledoval, jak postarší muž pracuje. Už ztenčoval nový spoj.

"Uvěřili naši verzi. To plně chápu. Je skvělá." "Možná si prohlédli lincoln." "Nevidím důvod, proč by to dělali."

Postarší muž končil. Sehnul se a chystal se fouknout na drát, aby zešedl.

Duffyová mi položila ruku na paži.

"Proč se Beck vyptával na uzi?" "Nevím." "Hotovo," zavolal postarší muž.

"Rozhodnutí?" zopakovala Duffyová.

Vzpomněl jsem si na Quinna. Jak mi přejel pohledem po obličeji, ani rychle, ani pomalu. Vybavily se mi jizvy po kalibru .22, připomínající dvě náhradní oči na le."vé straně čela.

/

"Vrátím se. Nic strašného mi nehrozí. Kdyby měli pochybnosti, pokusili by se mě oddělat už dneska ráno."

Duffyová neodpověděla. Nepřela se. Jen odtáhla ruku a nechala mě jít.

5

NECHALA MĚ ODEJÍT, ALE NEPOŽÁDALA, ABYCH JI VRÁTIL ZBRANĚ. MOŽNÁ podvědomě. Nebo úmyslně.

Zastrčil jsem si ji dozadu za pásek kalhot. Padla tam daleko lépe než velký kolt. Náhradní zásobníky jsem schoval do ponožek. Pak jsem vyrazil na cestu a k pozemku u portlandských doků jsem dojel přesně za deset hodin. Nikdo mě nečekal. Ani stopa po černém cadillacu. Zajel jsem dovnitř a zaparkoval. Odhodil klíč do kapsy na dveřích a vystoupil. Unavený a částečně ohluchlý po osmi stech kilometrech strávených na dálnici.

Bylo po šesté a slunce už zapadlo za siluetu města po mé levici. Ze vzduchu dýchal chlad a vlhkost od moře. Zapnul jsem si kabát a minutu nehnutě stál pro případ, že by mě někdo sledoval. Potom jsem se odlepil z místa. Snažil jsem se působit bezcílně. Postupoval jsem ale na sever a dobře si prohlédl budovy před sebou. Pozemek hraničil s nízkými kancelářemi. Vypadaly jako maringotky bez kol. Levné a neudržované. Patřila k nim malá špinavá parkoviště plná levnějších aut. Z celého místa vyzařovala přízemní činorodost. Probíhaly zde obchody všedního světa. Žádné výstavní mrakodrapy, mramor a sochy, jen obyčejní lidé bojující o živobytí za špinavými okny s polámanými žaluziemi.

Některé kanceláře přilepili k malým skladištím, moderním kostkám z kovových prefabrikátů. Ve výši pasu k nim vedly betonové nákladové plošiny, doplněné úzkými pruhy pro nákladáky, vyznačenými silnými betonovými sloupky. Na sloupcích zbyly stopy po snad všech existujících autolacích.

Beckův cadillac jsem našel po pěti minutách. Stál na popraskaném obdélníku asfaltu, nakřivo u boku skladiště, kousek od dveří kanceláře. Dveře klidně mohly patřit barabizně na předměstí. V koloniálním stylu, vyrobené z tvrdého dřeva. Nikdy nezažily barvu a ve sláném vzduchu zešedly a zhrubly. Skvěl se na nich vybledlý nápis Bizarre Bazaar, ručně vyrobený

/

u.

u.

a připomínající cosi od Haight-Ashbury šedesátých let. Jako by propagoval koncert ve Fillmore West, kde Bizarre Bazaar vystoupí se svou jedinou známou písní před skupinami Jefferson Airplane a Grateful Dead.

Zaslechl jsem příjízďící auto, ustoupil za sousední budovu a čekal. Bylo to velké auto a příjízďelo pomalu. Ve vlhkých výmolech mlaskaly mohutné, měkké pneumatiky. Vynořil se lincoln s odděleným místem pro řidiče.

Blýskavě černý, totožný s tím, který jsme zničili před univerzitní branou.

Z výrobního pásu musely sjet ve stejnou dobu, patrně těsně za sebou.

Proplížil se kolem Beckova cadillacu, zahnul +za roh a zastavil v zadu za skladištěm. Od volantu vystoupil neznámý muž. Protáhl se a zazíval, jako po osmisetkilometrové jízdě. Byl středně velký, udělaný, s krátkými černými vlasy. Úzký obličej, nekvalitní pokožka. Znechuceně se mračil. Vypadal nebezpečně, zároveň ale podřízeně. Stál na nižším žebříčku hierarchie. A to ho činilo nevypočitatelným. Naklonil se do auta a vytáhl přenosný rádiový snímač. S dlouhou pochromovanou anténou a síťovaným reproduktorem, který se rozkašle a rozpraská, jakmile se dostane na dva tři kilometry od příslušné vysílačky.

Obešel roh a protáhl se nenatřenými dveřmi. Zůstal jsem stát. Přehrával jsem si v hlavě uplynulých deset hodin. Podle rádiového přenosu jsem zastavil třikrát. Pokaždé na omluvitelně krátkou dobu. Optická kontrola by prozradila něco zcela jiného. Byl jsem si však jistý, že černý lincoln jsem ani jednou nezahlédl. Přikláněl jsem se k názoru Duffyové. Chlápek se snímačem se pohyboval po jedničce.

Ještě minutu jsem počkal. Potom jsem vyšel na volné prostranství a zamířil ke dveřím. Otevřel. Vstupní chodba se hned za prahem lomila v pravém úhlu doleva. Vedla do malé otevřené místnosti zaplněné psacími stoly a kartotékami. Na nikoho jsem v ní nenarazil. Psací stoly byly opuštěné.

Donedávna se na nich však pracovalo. Patřily ke kanceláři. Na všech třech zůstaly zbytky po zakončeném dni.

Rozložené papíry, opláchnuté šálky, poznámky, reklamní hrnky s tužkami, balíčky papírových kapesníků.

U stěn se krčila elektrická kamínka a v horkém vzduchu se vznášela slabá vůně parfému.

Zpoza zavřených dveří na konci otevřeného prostoru se ozývaly hlasy.

Poznal jsem Beckův a Dukeův. Rozmlouvali se třetím mužem, patrně špiónem se snímačem. Nerozuměl jsem, co říkají.

Nedokázal jsem zařadit tón.

Zaznívala v něm však jistá naléhavost. Dohadovali se. Nikoli rozčileně, ale o přípravě firemního večírku rozhodně nejednali.

Prohlédl jsem si předměty na stolech a stěnách místnosti. Visely na nich dvě mapy pod tlustým tvrdým papírem. Jedna celého světa, kde se Černé moře nalézalo vlně uprostřed na Oděsu srchovalo nhlavo od Krymu.

u.

I

~

ského poloostrova. I bez vyznačení jsem si uměl vybavit trasu zboží. Loď propluje Bosporem, Egejským mořem, Středozemním mořem, kolem Gibraltaru a plnou parou vyrazí přes Atlantik do Portlandu v Maine. Dvoutýdenní cesta. Možná třítýdenní. Většina lodí je hrozně pomalá.

Druhá mapa ukazovala Spojené státy. Portland se změnil v ošoupanou, zmaštěnou skvrnu. Představil jsem si, jak na něj lidé přikládají špičku prstu, roztahují dlaň a počítají čas a vzdálenost. Malá roztažená dlaň by vystačila na den jízdy: tím pádem neležel Portland zrovna výhodně, odevšad do něj bylo daleko.

Papíry na psacích stolech mi nic neřekly. Dokázal jsem rozluštit data a dodávky. Zhlédl jsem jakýsi ceník s velkými i malými položkami doplněnými kódy. Možná koberec. Nebo něčeho jiného. Místnost na první pohled vzbuzovala dojem nevinné lodní kanceláře. Napadlo mě, jestli v ní pracovala Teresa Danielová.

Zaposlouchal jsem se do hlasů. Tentokrát jsem zachytil hněv a obavy.

Vycouval jsem do chodby. Vytáhl zpoza opasku Glock, zastrčil ho do kapsy a provlékl prst lučičkem spouště. Glocky nemají bezpečnostní západku. Jen něco jako spoušť na spoušti. Je to malá tyčka, která se zasune, když stisknete.

Zlehka jsem na ni zatlačil. Zajela dovnitř. Chtěl jsem být připravený. Nejprve zastřelím Dukea. Potom chlápka s rádiem. Naposledy Becka.

Becka jsem považoval za nejpomalejšího a nejpomalejší si vždycky necháte na konec.

Druhou ruku jsem také vrazil do kapsy. Člověk s jednou rukou v kapse působí ozbrojeně a nebezpečně. Člověk s oběma rukama v kapsách líně a uvolněně. Mírumilovně. Nadechl jsem se a hlučně vstoupil zpátky do místnosti.

„Je tady někdo?“ zavolal jsem.

Dveře kanceláře se okamžitě rozlétly. Vyhrnuli se všichni tři. Beck, Duke a neznámý chlápek. Beze zbraní.

„Jak jste se dostal dovnitř?“ zeptal se Duke. Vypadal unaveně.

„Dveře byly otevřené.“ „Jak jste věděl, které jsou ty pravé?“ přisadil si Beck.

Nechal jsem ruce v kapsách. Nemohl jsem mu prozradit, že jsem si přečetl nápis, protože název podniku mi sdělila Duffyová.

„Stojí před nimi vaše auto.“ Přikývl.

„Dobře,“ spokojil se s vysvětlením.

Na průběh dne se nezeptal. Musel mu ho vyličit chlápek se snímačem.

Ten jenom stál a probírával mě pohledem. Byl mladší než Beck. Mladší než Duke. Mladší než já. Kolem pětatřiceti.

Stále vypadal nebezpečně. Měl

!

U.

ploché lícní kosti a tupé oči. Připomínal stovky křiváků, které jsem odrovnal v armádě.

„Jelo se vám dobře?“ oslovil jsem ho.

Neodpověděl.

„Viděl jsem vás přicházet se snímačem.“ oznámil jsem. „Našel jsem jednu štenici. Pod sedadlem.“ „Proč jste ji hledal?“ zeptal se.

„Ze zvyku. Kam jste schovali druhou?“ „Do zadu. Nezastavil jste na oběd.“ „Chybějící peníze. Zatím mi žádné nedali.“

Chlápek se neusmál.

„Vítejte v Maine.“ prohlásil. „U nás peníze nikdo nedává. Musíte si je vydělat.“ „Chápu.“ utrousil jsem.

„Já jsem Angel 0011.“ představil se, jako by čekal, že na mě jeho jméno zapůsobí. Nezapůsobilo.

„Já jsem Jack Reacher.“ „Vrah policistů.“ poznamenal s náznakem čehosi v hlase.

Chvilí se na mě ještě díval a pak uhnul pohledem. Nedokázal jsem ho zařadit. Beck velel a Duke řídil jeho ochranu. Ale tomuhle mladíkovi dovolili převzít slovo.

„Máme důležité jednání.“ oznámil Beck. „Počkejte u auta.“ Vešel se svými společníky do kanceláře a zavřel za sebou.

Tím mi prozradil, že v místnosti pro sekretářky na nic užitečného nenarazím. Zamířil jsem tedy ven a po cestě si dobře prohlédl zabezpečovací systém. Poměrně jednoduchý, ale účinný. Na dveřích a oknech jsem objevil dotekové destičky.

Malé obdélníky, od kterých se podél podlahových lišt táhly dráty velikosti a barvy špaget. Scházely se v kovové krabici upevněné na stěně vedle informační nástěnky ze zažloutlého papíru, přeplněné údaji o pojištění zaměstnanců, hasicích přístrojích a únikových cestách. Krabice měla tlačítka a dvě světýlka. Červené s nálepkou zapnuto a zelené označené vypnuto. Žádné oddělené zóny. Žádné pohybové senzory. Jen primitivní obvodová obrana.

Nečekal jsem u auta. Trochu jsem se procházel, abych získal cit pro okolí.

Pro bludiště, v němž musely probíhat velice podobné operace. Po točitých cestách jezdily nákladáky. Patrně jednosměrně. Z mol stahovaly na sever kontejnery a vykládaly je do skladišť. Pak přebíraly zboží a odjížděly na jih.

Beckovo skladiště stálo uprostřed pěti dnějších, všem na očích. Nemělo ale vnější přikladit. Jni mmpu vt' výši pasu.

Jt'n stíhovnd dvře, dočasné

zatarasené autem Angela Dolla. Dostatečně veliké, aby jimi projel nákladák. Nahrazovaly nedostatek soukromí.

Na rozdíl od doků vojenského námořnictva chybělo jakékoliv vnější zabezpečení. V pohybu nebránil ostnatý drát.

brána, závory ani strážé v budkách. Díval jsem se jen na velkou, špinavou, stoakrovou plochu s budovami, loužemi a tmavými zákoutími. Ráno se probudí k životu. Nevěděl jsem, jak rušnému. Pravděpodobně ale dostatečně na to, aby zakryl tajné příjezdy a odjezdy.

Když trojice vyšla, opíral jsem se o blatník cadillacu. Nejprve se vynořili Beck s Dukem. 0011 se zarazil ve dveřích. Pořád jsem měl ruce v kapsách. Stále odhodlaný zastřelit Dukea jako prvního. Jejich pohyby však nenaznačovaly nejmenší násilí. Ani ostražitost. Beck s Dukem prostě kráčeli k autu. Unavení a zadumaní. 0011 se majetnický roztahoval ve dveřích „Jedem.“ přikázal Beck.

„Počkejte.“ křikl 0011. „Chci si promluvit s Reacherem.“ Beck zůstal stát. Neobrátil se.

„Pět minut.“ zavolal 0011. „Víc nepotřebuju. Potom všechno zamknu.“ Beck neodpověděl. Stejně jako Duke. Tvářili se podrážděně, ale nevznikli jedinou námitku. S rukama v kapsách jsem se vrátil ke dveřím. 0011 se otočil a provedl mě místností pro sekretářky do zadní kanceláře a potom dalšími dveřmi do skleněné kostky v samotném skladišti. Zhlédl jsem vysokozdvizný vozík a ocelové regály s koberci. Regály byly přes šest metrů vysoké, koberce sbalené a pevně převázané provázky. Kostka měla služební východ na parkoviště a na kovovém stole stál počítač. Jedno ošoupané křeslo, z jehož švů vykukoval špinavý, nažloutlý molitan. 0011 se posadil.

vzhlédl a roztáhl ústa do karikatury úsměvu. Postavil jsem se k boku stolu a podíval se na něj.

„O co kráčí?“ zeptal jsem se.

„Vidíte tenhle počítač? Mám z něj přístup do všech dopravních oddělení.“ „Proč mi to říkáte?“ „Mohu prověřovat poznávací značky.“ Neodpověděl jsem. 0011 vytáhl z kapsy zbraň. Zručným pohybem, rychlým a plynulým. Jednalo se však o dobrou kapesní zbraň. O PSM z éry Sovětského svazu, malou automatickou pistoli, dokonale hladkou a štíhlou, aby nedrhla o oblečení. Používá se do ní podivná ruská munice, kterou není snadné sehnat. Pojistnou západku najdete v zadní části šoupátka. 0011 ji měl posunutou dopředu. Nepamatoval jsem si, jestli to znamená zaji/tlno či nezaji/tmo.

„Co po mně chcete?“

(

)III

„Chci si s vámi něco vyjasnit. Než s tím vyjdu na veřejnost a vysloužím si povýšení o jednu dvě příčky.“ Rozhostilo se ticho.

„Jak byste si to představoval?“ „Prozradím jim maličkost, kterou zatím netuší. Možná dokonce získám hezkou mimořádnou prémii. Například těch pět tisíc, co vyčlenili pro vás.“ Stiskl jsem v kapse pojistku glocku a pohlédl doleva. Viděl jsem až na okno zadní kanceláře. Beck s Dukem postávali u cadillacu. Otočení zády.

Zhruba deset metrů ode mne. Pětliš blízko.

„Postaral jsem se o maximu,“ oznámil Doll.

„Kam jste ji schoval?“ „Na tom teď nezáleží,“ opáčil. Pak se opět usmál.

„Děje se něco?“ „Vy jste ji ukradl, správně? Náhodně, u nákupního střediska.“ „A co má být?“ „Měla massachusettskou poznávací značku. Falešnou. Žádná taková nebyla nikdy vydána.“ Chyby, které se mi vymstí. Mlčel jsem.

„Tak jsem prověřil identifikační číslo. Mají ho všechna auta. Vyražené do malé kovové destičky nahoře na přístrojové desce.“ Já vím.“ „Číslo skutečně patří maximě. Vyskytl se ale malý háček. Je zaregistrované v New Yorku. Na chlápka zatčeného před pěti týdny. Vládními agenty.“ Mlčel jsem.

„Můžete mi to nějak vysvětlit?“ Neodpověděl jsem.

„Možná mi vás dovolí odkrouhnout vlastní rukou. Dost by se mi to líbilo.“ „Opravdu?“ „Pár lidí jsem už zabil,“ pochlubil se.

„Kolik?“ „T o byste se divil.“ Zadíval jsem se oknem kanceláře, pustil glock a vytáhl ruce z kapes.

Prázdné.

„Newyorské dopravní oddělení zapomíná seznamy obnovovat,“ promluvil jsem. „Maxima byla stará rachotina. Stát ji mohl před rokem prodat.“

Podíval jste se na ověřovací kód?“ „Kam?“ „Nahoru na obrazovku, do pravého rohu. Podle čísel se pozná, jestli zá1..11<lm aktualizovali. Pracoval jSt'm jako vojenský policista. Systém newyor"kt'ho dopr.lVní!to oddí'lt'ní jsem používal mnohem čnst~ji než vy.“

/

~

„Vojenské poldy nenávidím.“ Sledoval jsem, co dělá se zbraní.

„Je mi úplně jedno, koho nenávidíte. Jenom vám vysvětluji, jak ten systém pracuje. Sám jsem se nejednou dopustil stejné chyby.“ Chvilí mlčel.

„Kecáte,“ prohlásil.

Tentokrát jsem se usmál já.

„Jak si přejete. Ztrapněte se. Mně je to jedno.“ Dlouho jen tiše seděl. Potom přendal zbraň do levačky a začal se zabývat myší. Pohyboval s ní, otvíral stránky a snažil se mě koutkem oka sledovat. Přistoupil jsem, jako by mě dění na obrazovce zajímalo. Objevila se vyhledávací stránka newyorského dopravního oddělení. Přisunul jsem se ještě blíž, přímo za jeho rameno. Zpaměti zadal původní poznávací značku maximy. Stiskl hledej. Objevila se nová stránka. Opět jsem se pohnul, zdánlivě dychtivý dokázat, že se mylí.

„Kde?“ zeptal se.

„Tady,“ ukázal jsem na monitor. Ukazoval jsem ale oběma rukama a všemi prsty a až k obrazovce jsem se nedostal.

Pravačku jsem zastavil u jeho hrdla. Levačkou jsem mu vzal zbraň. Odhodil ji. Na překližce pokryté linoleem zarezonovalo půl kila oceli. Oči jsem nespouštěl z okna kanceláře. Beck s Dukem stáli pořád zády ke mně. Popadl jsem ho oběma rukama za krk a stiskl. Zmítal sebou. Bránil se. Posunul jsem prsty. Křeslo se skácelo k zemi. Sevřel jsem ho pevněji. Sledoval okno. Beck s Dukem nečinně postávali. Zády ke mně. Nad hlavami se jim vznášel sražený dech. Doll mi zařal nehty do zápěstí. Zesílil jsem stisk. Jazyk mu vyklouzl z úst. Pak mi chytře pustil zápěstí a zaútočil na oči.

Zaklonil jsem hlavu, zahákl mu ruku pod bradu a dlaň druhé opřel o spánek. Otočil jsem jeho čelist zprudka doprava, temeno dolů doleva a zlomil mu vaz.

Narovnal jsem křeslo a přistřelil ho pořádkumilovně ke stolu. Zvedl jsem Dollovu zbraň a vyndal zásobník. Plně nabitý osmi nálevkovitými náboji sovětské výroby, ráže 5.45 milimetrů, zhruba stejně velkými jako .22, ovšem pomalejšími, zato údajně velice údernými. Sovětské bezpečnostní síly je milovaly. Podíval jsem se do komory, našel náboj a zkontroloval pojistku. Odjištěno. Složil jsem zbraň dohromady a nechal ji nataženou a zajištěnou. Zastrčil jsem si ji do levé kapsy.

Potom jsem mu prohledal oblečení. Obvyklý osobní majetek: náprsní taška, mobilní telefon, téměř prázdná peněženka a velký svazek klíčů. Beck s Dukem mi zakryl roh budovy. Neviděl jsem je, takže neviděli ani oni mě.

Nikde ani živá duk Došel jsem k Dollovu lincolnu a otevřel dveře

(
řidiče. Nahmatl páčku na otvírání kufru. Tiše cvakla a víko se nadzvedlo.

Vrátil jsem se a za límec vytáhl tělo. Otevřel kufr a vhodil tělo dovnitř. Pak jsem kuž tiše zaklapl a zavřel dveře řidiče. Podíval se na hodinky. Pět minut uplynulo, odvoz odpadků budu muset vyřídít později. Prošel jsem skleněnou kostkou, zadní kanceláři, místností pro sekretářky a předními dveřmi ven. Beck s Dukem mě slyšeli a otočili se. Beck vypadal prokřehle a podrážděně. Tak proč jste to zdržení dopustil? Duke se chvěl, oči mu slzely a zíval. Přesně jako člověk, který třicet šest hodin nespál. Trojítd výhoda pro ml.

»Budu řídit,« navrhl jsem mu. »Pokud si přejete.« Zaváhal. Neodpověděl.

»Moc dobře víte, že to umím. Řídl jsem celý den. Přesně, jak jste si přáli.

DolI vás podrobně informoval.« Mlčel.

Jednalo se o další zkoušku?" zeptal jsem se.

»Našel jste štenici.« »Myslel jste si, že ji nenajdu?" »Kdybyste ji nenašel, choval byste se možná jinak.« »Proč? Jenom jsem se chtěl dostat zpátky, rychle a ve zdraví. Deset dlouhých hodin jsem nastavoval holou kůži. Ani trochu se mi to nelíbilo. Měl jsem víc co ztratit než vy, ať už podnikáte cokoliv.«

Nic na to neřekl.

Jenom mě n~padlo, že byste si chtěl odpočinout,« prohlásil jsem lhostejně, jako by mi na řízení vůbec nezáleželo.

Ještě jednou zaváhal a pak vydechl a podal mi klíče. První výhoda. Předání klíčů má v sobě cosi symbolického. Jde o důvěru a kamarádství.

V stoupil jsem do jejich kruhu. Přestal jsem být outsiderem. A podal mi hodně klíčů. Nejen od auta, ale i od domu a kanceláře. Něco přes deset. Spousta kovu. Velký symbol. Beck celou transakci pozoroval a neohradil se ani slovem. Jen se otočil a nasedl dozadu. Duke se uvelebil na sedadlo spolujezdce. Já se vsoukal za volant a nastartoval. Upravil jsem si kabát, aby mi kapsy se zbraněmi ležely v klíně. Při prvním zazvonění mobilu bych je vytáhl a použil. Hrozila mi padesátiprocentní šance, že příští zavolání se bude týkat Dollova nalezeného těla. Poměr šest set nebo šest tisíc ku jedné mi nevadil, padesát procent však na mě bylo trochu moc.

Telefon se neozval. celou cestu domů. Jel jsem plynule, ohleduplně a našel všechny správné silnice. Nakonec jsem zahrnul na východ k Atlantiku.

Už se úplně setmělo. Vyhoupil jsem se na mys ve tvaru dlaně, vjel na skalnatý prst a zamířil k domu. Po celém vrcholku zdi plála světla. Ostnatý drát SI" t"pytil. LJ brdny črk..l Puulic. Otev"el é\ zíral nn m~. NevMmal jsem

""

.

.

1..

si ho, prohnal se po příjezdové cestě a zastavil na točně hned u dveří. Beck okamžitě vystoupil. Duke se probral a následoval jeho příkladu.

»Kam mám zaparkovat auto?" zeptal jsem se.

»00 garáže, kreténe,« dostalo se mi odpovědi. »T ámhle na druhé straně.« Druhá výhoda. Nechají mě pět 'minut samotného.

Obkroužil jsem točnu a zajel k jižní straně domu. Garáže stály samostatně na malém dvorku obehnaném zdí. Původně v nich patrně bývaly stáje. Kolem přední části vedl dlážděný chodník a na střeše trčely věžičky průduchů na odvětrávání pachu. Stání pro koně spojili do čtyř míst pro auta. Seník předělali na byt. Předpokládal jsem, že v něm bydlí nemluvný mechanik.

Garáž na levém konci byla otevřená a prázdná. Zajel jsem dovnitř a vypnul motor. Obklopilo mě přítí. Rozeznal jsem police s obvyklým vybavením. Plechovky od oleje, kyblíky a lahve se starým voskem. Elektrický kompresor a hromada použitých hadrů. Zasunul jsem klíče do kapsy a vystoupil. Zaposlouchal jsem se, jestli v domě nezvoní telefon. Ticho. Přistoupil jsem k polici. Vybral si hadr velikosti ručníku na ruce. Zčernalý vazelinou, olejem a špinou. Otřel jsem jím pomyslnou skvrnu na předním blatníku cadillacu. Rozhlédl se. Nikde nikdo. Zabalil jsem do hadru Dolliuv PSM, glock Duffyové a její náhradní zásobníky. Pak jsem si zastrčil balíček pod kabát. Možná by se mi podařilo pronést zbraně do domu. Možná. Prošel bych zadními dveřmi, nechal zapípat detektor, zatvářil se překvapeně a vytáhl svazek klíčů.

Omluvně, vysoko do vzduchu. Klasický příklad odvedení pozornosti. Mohli by na to skočit. Záleží na tom, nakolik mě podezírají. Vynést zbraně ven by ale bylo daleko těžší. Pokud nezazvoní v brzké době telefon, budu patrně příště odcházet s Beckem nebo Dukem a chyběla záruka, že mi opět svěří klíče. Takže jsem se musel rozhodnout.

Riziko či opatrnost? Zvolil jsem opatrnost. Zbraně nechám venku.

Vyšel jsem z dvorku s garážemi a zamířil k zadní části domu. U rohu zdi obepínající dvorek jsem se zastavil. Vteřinu jsem počkal, otočil se o devadesát stupňů a vykročil podél zdi na skaliska, jako bych se chtěl pokochat oceánem. Pokojným

a majestátným. Z jihovýchodu se valila dlouhá, olejnatá vlna. Černá voda vypadala nekonečně hluboká. Chvilí jsem na ni hleděl a potom jsem se sehnul a vložil zbraně do malé prohlubně těsně u zdi.

Plazil se přes ni neduživý plevel. Kdybyste ji chtěli najít, museli byste o ni zakopnout.

Procházkovým krokem jsem se začal vracet, zachumlaný do kabátu, jako rozjímavý romantik, který potřeboval pár minut pro sebe. Všude panoval klid. Mošti ptáci ztichli. Ve tmě zvolili bezpečí hnízd. Zamířil jsem k zadním dvřím. Prošel p"es verandu do kuchyně. Detektor za pípal. Duke, me-

I

...

chanik a služebná se ke mně otočili. Zarazil jsem se a vytáhl klíče. Pozvedl je do vzduchu. Odvrátili pohled. Vstoupil jsem dovnitř a odhodil klíče na stůl před Dukea. Nechal je lhostejně ležet.

"Ani to vás nemusí zajímat." Odmíchl jsem se.

"Vznikl však problém," pokračoval Beck. "Muži, které jste popsali, nejsou majiteli dodávky." "Určitě?" Přikývl. "Popsal jste nám vysoké, světlavé muže. Dodávku vlastní Spaněl. Malí a snědí." "Tak koho jsem viděl?" zeptal jsem se z povinnosti.

"Existují dvě vysvětlení. Možná jim dodávku někdo ukradl." "Nebo?" "Nebo rozšiřují personál." "Pravděpodobné je obojí," navrhl jsem.

Zavrtěl hlavou. "Ne první možnost. Volal jsem jim. Nikdo se neozval.

Tak jsem se trochu poptal. Zmizeli. A nezmizeli by kvůli ukradené dodávce." "V tom případě expandují." Přikývl. "A rozhodli se zakousnout do ruky, která je krmit." Neodpověděl jsem. Jste si jistý, že použili uzi?" "Viděl jsem je na vlastní oči." "Nespletl jste si je s MP5K?" "Ne," odmítl jsem a podíval se stranou. Tyhle dva typy nesnesou srovnání.

Nejsou si ani trochu podobné. MP5K je krátký samopal od firmy Heckler & Koch, vyvinutý na počátku sedmdesátých let. Má dvě mohutná držadla z drahého plastiku. Vypadá velice futuristicky, jako filmová rekvizita. Uzi vedle něj působí jako šunt smontovaný slepcem na koleno.

"Nepřipadá v úvahu." "Nemohlo se jednat o náhodný únos?" pokračoval ve vyptávání.

"Těžko. S pravděpodobností milion ku jedné." Opět přikývl.

"Takže mi vyhlásili válku. A zalezli do úkrytu." "Proč by to dělali?" "Nemám tušení." Rozhostilo se naprosté ticho.

Mlčelo i moře za okny. Táhlé vlny se převalovaly zcela neslyšně.

"Pokusíte se je najít?" zeptal jsem se.

"To si pište."

Třetí výhoda plynoucí z Dukeovy únavy se stupňovala během večeře. Sotva dokázal udržet oči otevřené. Neřekl ani slovo. Ve vlhkém teple kuchyně jsme jedli jídlo, které by uspalo každého. Hustou polévku, stejky a brambory. Sotva se vešly na talíře. Kuchařka pracovala jako výkonná výrobní linka. Na pultě měla připravenou další kompletní porci.

Někdo si možná dával dvě za sebou.

Jedl jsem rychle a špicoval uši, jestli se neozve telefon. Popadl bych klíče, a ještě než by doznělo první zazvonění, stál bych před domem. Po druhém bych už seděl v cadillacu. Po třetím měl za sebou polovinu příjezdové cesty. Mohl bych se probít branou. Přejel Paulieho. Telefon se však neozýval. Až na přežvykování panovalo v domě naprosté ticho.

Kávu nám kuchařka nenabídla. Začínal jsem to považovat za osobní urážku, kávu přímo miluju. Musel jsem se však spokojit s vodou. Z kohoutku nad dřezem.

Chutnala po chloru. Když jsem dopíjel druhou skleničku, vynořila se z rodinné jídelny služebná. Zamířila k mému místu, neohrabaná ve svých staromódních botách. Styděla se. Vypadala jako Irka, která právě připlula z Connemary a nepodařilo se jí v Bostonu najít práci.

"Pan Beck si s vámi přeje mluvit," pípla.

Bylo to podruhé, co jsem ji vůbec slyšel mluvit. Dokonce měla lehký irský přízvuk. Svetr s knoflíky ji pevně obepínal.

"Hned teď?" "Myslím, že ano." Čekal na mě ve čtvercové místnosti s dubovým jídelním stolem, kde jsem hrál ruskou ruletu.

"Toyota pocházela z Hartfordu v Connecticutu," oznámil. "Angel Doll ji dneska ráno vystopoval." "Connecticut nevyžaduje přední poznávací značky," utrousil jsem, protože něco jsem říct musel.

"Známe majitele." Rozhostilo se ticho. Upřeně jsem se na něj díval. Zloměk vteřiny mi trvalo, než jsem pochopil, co mi sděluje.

"Odkud?" zeptal jsem se.

"Pojí nás obchodní vztahy." ..V oblasti kobereců?" "Podstata nn~kh ntaňu vás nemusí zajímat." "Co je- to ZII lidi?"

Duke na mě čekal v kuchyni. Naštvaný a netrpělivý. Musel mě odvést nahoru a zamknout. Nebránil jsem se. Zamčené dveře bez vnitřní kliky slouží jako velice dobré alibi.

(

»Zítří v šest," zavrčel. »Začátek služby." Pozorně jsem naslouchal. Ozvalo se cvaknutí zámku a na schodech zaduněly kroky. Počkal jsem, až odezní. Pak jsem se věnoval botě. Přišla jedna zpráva. Od Duffyové: Vrdtil jste se v pořádku?

Odpověděl jsem: Připravte auto kilometr od domu. Klíčky nechte na sedadle. Přijďte nendpadnl, bez světla.

Stiskl jsem odeslat. Následovala krátká odmlka. Patrně používala laptop.

Měla ho v motelu zapojený v síti a čekala, až zapípá a oznámí došlou poštu. .

Zeptala se: Proč? Kdy?

Poslal jsem: Nelze vysvětlovat. O půlnoci.

Tentokrát se ozvala až po delší odmlce: O.K.

Napsal jsem: Odvezte ho v lest "mo. Tajně.

Stejná odpověď: O.K.

Pokračoval jsem v dopisování: Beck znd majitele toyoty.
Ozvala se po nekonečných devadesáti vteřinách: Odkud?
Odpověděl jsem: Údajnl obchodní vztahy.

Zeptala se: Konkrétní údaje?

Odeslal jsem: Odmítl podat.

Zareagovala dvěma slovy: Do prdele.

Čekal jsem. Víc nenapsala. Patrně se radila s Eliotem. Představil jsem si, jak rychle hovoří, nedívají se na sebe a snaží se dospět k rozhodnutí. Poslal jsem otázku: Kolik lidí jste zatkli v Hartftřdu? Dostalo se mi odpovědi:

Vlechny, tj. tři. Pokračoval jsem ve vyptávání: Mluví? Odpověděla: Vůbec.

Zeptal jsem se: Prdvníci? Odpověď: Žddní.

Byl to velice těžkopádný způsob komunikace. Ale umožňoval mi spoustu času na přemýšlení. Právníci by znamenali katastrofu. Beck by se k nim snadno dostal. Dříve či později ho napadne, jestli jeho kumpáni náhodou neskončili ve vězení.

Napsal jsem: Můžete je držet v izolaci?

Odpověděla: Ano, dva tři dny.

Požádal jsem: Udelejte to.

Na delší dobu se odmlčela. Pak poslala: Co si myslí Beck?

Odpověděl jsem: Že mu vyhlásili vdlku a zalezli do úkrytu.

Zeptala se: Co podniknete?

Odpověděl jsem: Nevfm přesně.

Poslala: Připravme auto, doporučujeme stdhnout se z akce.

Napsal jsem: Možnd.

Op~t nastala dem odmlka. Pak upozornila: Vypnlte přístroj, !etěte baterii.

lJsm~l jSt'111 St'. Duffjov6 byln vdice praktickó žena.

III

Tři hodiny jsem ležel plně oblečený na posteli a dával pozor, jestli nezazvoní telefon. Nic se neozvalo. Těsně před půlnocí jsem vstal, odhrnul orientální koberec, natáhl se na zem, přiložil hlavu na dubová prkna a poslouchal. Nejlepší způsob, jak zachytit jemné zvuky v domě. Topení tiše hučelo. Kolem domu slabounce nařikal vítr. Oceán odpočíval. Bytelný kamenný dům nevrzal ani neskřípal. Panovalo v něm naprosté ticho. Ani stopa po lidské činnosti. Žádný hovor či pohyb. Vyčerpaný Duke patrně spal jako dřevo. Třetí výhoda. Nikdo jiný mi nevadil. Ostatní byli amatéři. Pevně jsem si zavázal boty a sundal sako. Stále jsem měl na sobě černé oblečení od služebné. Vysunul jsem okno a posadil se čelem do místnosti na parapet. Zadíval jsem se na dveře. Otočil se a pohlédl ven. Úzký srpek měsíce. Několik hvězd. Slabý vítr. Stříbrné cáry mraků. Chladný slaný vzduch. Pomalé, neutuchající pulzování oceánu.

Přehodil jsem nohy do noci a posunul se stranou. Pak jsem se přetočil na břicho, zatápal prsty u nohou a nahnatal hranu tesané obruby. Zapřel jsem se o ni, sevřel parapet a zaklonil se. Jednou rukou jsem stáhl okno a nechal jen pětcentimetrovou mezeru, udělal opatrný krok a zašátral po okapové trubce vedoucí ze střechy. Narazil jsem na ni po metru. Na silnou rouru z litiny, zhruba patnáct čísel v průměru. Zatlačil jsem do ní dlaní pravé ruky. Působila pevně. Ale byla daleko. Nepatřím k nepružnějším osobám, na olympiádě bych zazářil jako boxer nebo vzpěrač, ne jako gymnasta. Položil jsem pravačku zpátky na parapet, přešoupal se po špičkách co nejvíc napravo a zajellevačkou až do rohu okna. Napřáhl jsem pravačku, zahákl ji za okapovou rouru. Byla natřená a vlhká večerní rosou. Klouzala a studila. Uchopil jsem ji mezi palec a prsty a zkušebně sevřel. Ještě víc jsem se zaklonil, vypjatý jako orel s rozepjatými křídly. Vyrovnal jsem tlak mezi rukama a přitáhl se. Odrazil jsem se od římsy a přehodil nohy obkročmo kolem trubky. Znovu jsem se přitáhl, pustil parapet a přidal levačku. Nyní jsem svíral trubku oběma rukama. Podařilo se mi ji udržet. Chodidly jsem se opíralo zed'. Zadek mi trčel do vzduchu, patnáct metrů nad útesy. Ve vlasech mi tančil studený vítr.

Boxer, nikoliv gymnasta. Dokázal bych se tak držet celou noc. Bez problému. Nebyl jsem si však jistý, jak se dostanu na zem. Napjal jsem paže a přitáhl se ke zdi. Zároveň jsem sjel rukama o patnáct centimetrů níž. Pak jsem posunul nohy o stejnou vzdálenost a nechal svou váhu klesnout dozadu. Zdálo se, že to funguje. Pokus jsem zopakoval. Sestoupil jsem o dalších patnáct čísel. Jednu po druhé jsem si otřel dlaně, aby tolik neklouzaly.

Navzdory chladu ze m~ crčel pot. Pravačka mě bolela po souboji s Paulicm. Stále jsem visel přes čtrnáct metrů nad zemí. Spouštěl jsem se dolů.

Dostal jsem se na úroveň prvního patra. Pomalý postup. Ale bezpečný. Až

....

na to, že jsem každých pár vteřin rozvibroval trubku sto dvaceti kily živé váhy. Trubka pamatovala patrně celé staletí. A železo rezne a pórovatí.

Pohnul jsem se. Trubka se zatřásla, zachvěla a rozklepala. A klouzala. Musel jsem ji ze zadu pevně svírat prsty. Klouby se mi odíraly o kámen. Po patnácti centimetrech jsem se sunul dolů. Zdokonaloval rytmus. Přitáhnout, klesnout, přemístit ruce, zmírnit chvění nataženými pažemi, zarazit ho rameny, posunout nohy. Dopracoval jsem se do přízemí. Trubka už tolik nevibrovala. Možná ji jistil betonový základ. Postupoval jsem rychleji. Dostal se až na zem. Dotkl se nohama skály, vydechl úlevou a odstoupil od zdi. Otřel si dlaně o kalhoty, tiše stál a naslouchal. Uniknout z domu byl nádherný pocit. Hladil mě hedvábný vzduch. Chladný.

Svěží. Nic jsem neslyšel. V oknech se nesvítilo. Zastudily mě zuby a uvědomil jsem si, že se usmívám. Pohlédl jsem k měsíci, otřásl se a tiše vykročil pro zbraně.

Našel jsem je nedotčené, zabalené v hadru v prohlubni za stonky plevelu. Dollův PSM mě nezajímal, dávám přednost glockům. Vybalil jsem ho a ze zvyku zkontroloval. Sedmáct nábojů ve zbrani, sedmáct v každém z náhradních

zásobníků. Padesát jedna devítimilimetrových parabellum.

Pokud vypálím jeden, budu patrně muset vypálit všechny. Až skončím, zbyde jen vítěz a poražený. Zastrčil jsem zásobníky do kapsy, glock za opasek a obešel zezadu dvorek s garážemi, abych předběžně obhlédl ochrannou zeď. Světla stále svítila. Studeně, modře a agresivně, jako na fotbalovém stadionu. Domek u brány se koupal v jejich záři. Ostatný drát se leskl. Nepřetržitý, třicet metrů široký pruh světla s absolutní tmou v pozadí. Brána byla zavřená a zajištěná řetězem. Celé zařízení připomínalo vnější hranici věznice z devatenáctého století. Nebo uzavřené oddělení psychiatrie.

Díval jsem se a zaryl si do paměti, jak se dá přelstít. Pak jsem obešel roh a vstoupil na vydlážděný dvorek. V bytě nad garážemi panovala tma a ticho. Obrovské dveře z prastarého dřeva byly zavřené, ale bez zámku.

Zasadili je v době, kdy nikoho nenapadlo krást auta. Čtvery dveře, čtyři garáže. V levé stál cadillac. Tu už jsem znal.

Tiše a pomalu jsem si prohlédl ostatní. V druhé zleva se roztahoval další lincoln s odděleným místem pro řidiče, stejný, jakým přijel Angel Doll a v jakém jsme vyřídili góřily. Navoskovaný, nablýskaný a zamčený.

Třetí byla prázdná. Naprosto. Čistá a zametená. V olejnatých skvrnách na podlaze zůstaly stopy po smetáku. Tu a tam leželo pár vláken z koberec. Člověk s koštětem je musel přehlédnout. Krátká a tuhá. Ve tmě jsem nedokázal rozeznat barvu. Vypadala šedivě. Pocházela patrně ze zadní hrubé osnovy. Nic mi ndíkaln. Tak jsem se přemístil do čtvrté gadže.

..0

I

Ij

~

Tam jsem našel, co jsem potřeboval. Otevřel jsem dveře a vpustil dovnitř trochu měsíčního světla. Předkem k truhlářskému ponku stál starý, zaprášený saab, kterým jezdila služebná na nákupy. Nad ponkem se rýsovalo malé upatlané okno, prosvětlené měsícem nad oceánem. Na ponku stál příšroubovaný svěrák a leželo na něm nářadí. Staré, s držadly zčernalými věkem a olejem. Našel jsem šídlo. Tupou ocelovou jehlu zasazenou do baňatého dubu. Jehla měřila pět centimetrů. Zasunul jsem ji do svěráku, zhruba půl centimetru hluboko a pevně svěrák utáhl. Zatlačil jsem na držadlo a ohnul špičku do pravého úhlu. Pak jsem uvolnil svěrák, prohlédl si své dílo a zastrčil ho do kapsy košile.

Potom jsem objevil truhlářské dláto s centimetr a půl širokým listem a hezkým jasanovým držadlem. Nejméně sedmdesát let staré. Poohlédl jsem se kolem a našel brousek a zrezivělou plechovku s brusnou tekutinou.

Nalil jsem trochu tekutiny na brousek a rozetřel ji špičkou dláta. Pohyboval jsem listem tak dlouho, až se blýskalo jako prvotřídní pittsburská ocel.

Navštěvoval jsem spoustu středních škol, mimo jiné i starodávne zařízení v Guamu. V dílnách nás učili praktickým věcem, například jak brousit nářadí. Všichni jsme dosáhli vynikajících výsledků. Takové vyučování nás bavilo. Naše třída měla nejostřejší nože ve městě. Otočil jsem dláto a nabrousil druhou stranu, pečlivě zarovnal hrany. Oťel jsem list o kalhoty. Ostří jsem palcem nevyzkoušel. Nechtěl jsem se pořezat. Věděl jsem, že je ostré jako břitva.

Vyšel jsem na dvůr, přikrčil se v rohu zdi a přerovnal si kapsy. Dláto mi poslouží, pokud si nebudu moct dovolit hluk, glock, když na rámusu nebude záležet. Pak jsem zvážil priority. Nejprve dům. Bylo velice pravděpodobné, že podruhé se do něj už nepodívám.

Vnější dveře na verandu u kuchyně byly zamčené, primitivním zámkem s plechovým jazýčkem a třemi západy. Zasunul jsem do něj ohnuté šídlo a nahmatal stavítka. Velká a zřetelná. Za necelou minutu jsem stál uvnitř.

Opět jsem se pozorně zaposlouchal. Nechtěl jsem narazit na kuchařku.

Mohla ponocovat a třeba připravovat nějaký komplikovaný koláč. Anebo se po kuchyni mohla motat služebná. Všude však panovalo ticho. Přešel jsem verandu a poklekl k vnitřním dveřím. Stejný primitivní zámek. Necelá minuta. Postavil jsem se a otevřel dveře. Ovanul mě pach kuchyně.

Naslouchal jsem. Ticho a chlad. Položil jsem šídlo před sebe na zem. Vedle něj dláto. Glock a náhradní zásobníky.

Nechtěl jsem rozpípat detektor kovů. V nočním tichu by houkal jako siréna. Posunul jsem šídlo po podlaze, těsně nad prkny. Prostrčil ho dvelmi do kuchyně. Totéž jsem udělal s dlátem. Přidržel jsem ho těsně u podlahy a protáhl dovnitř. Většina ko-

"U

merčních detektorů má u země mrtvou zónu, protože podrážky parádních bot zpevňuje kovový klenek. Lépe se v nich tak chodí. Výrobci detektorů si toho jsou vědomi a uzpůsobili je, aby se nerozezněly pokaždé, když kolem nich projde šťastný majitel kvalitních bot.

Propašoval jsem mrtvou zónou glock a jeden po druhém i náhradní zásobníky. Posunul jsem všechny kovové předměty co nejdál dopředu. Pak jsem se narovnal a prošel dveřmi. Tiše jsem za sebou zavřel, sebral své propriety a naskládal je do kapes. Uvažoval jsem, jestli nesundat boty. V ponožkách se pohybuje mnohem tišeji. Když však dojde na lámání chleba, poslouží boty jako výtečná zbraň. Kopancem v botách protivníka zneškodníte. Bez bot si zlomíte palec. A obouvání zabere čas. Nehodlal jsem v kritické situaci pobíhat po skalách bos. Nebo lézt po zdi. Rozhodl jsem se zůstat obutý a opatrně našlapovat. Dům byl bytelně stavěný. Mohl jsem si to dovolit. Pustil jsem se do práce.

Nejprve jsem se v kuchyni poohlédl po baterce. Žádnou jsem nenašel.

Ve většině domů na konci elektrického vedení vypadne čas od času proud.

Jejich obyvatelé s tím počítají. Beckovi patrně představovali výjimku. Musel jsem se spokojit s kuchyňskými zápalkami. Tři jsem si zastrčil do kapsy a jednou škrtlo krabičku. Poskakujícím plamínkem jsem si posvítíl na stůl. Hledal jsem velký svazek klíčů, který jsem tam nechal ležet. Nesmírně by mi pomohl, bohužel však zmizel. Nevisel ani na háčku u dveří ani kdekoli jinde. Příliš mě to nepřekvapilo. Zase tak velké štěstí jsem nemohl mít.

Sfoukl jsem zápalku a dotápal k úpatí schodů do sklepa. Proplížil jsem se dolů, vytáhl další zápalku, přidržel ji nehtem palce u hlavičky a škrtl.

Dráty na stropě mě dovedly k rozvodové skříni. Vpravo na polici u ní ležela baterka. Klasicky hloupé místo. Když vyletí pojistky, musíte ke skříni nejdřív dojít.

Uchopil jsem baterku. Velká, černá, dlouhá jako obušek. Značka Maglite se šesti monočlánky. Používali jsme je v armádě. Jsou údajně nerozbitelné, ale zjistili jsme, že záleží na tom, do čeho uhodíte a jak silně. Rozsvítil jsem ji a sfoukl zápalku. Plívl jsem na ohořelý zbytek a zastrčil ho do kapsy.

Posvítíl jsem baterkou na rozvodovou skříň. Měla kovová dvířka a uvnitř pojistky od dvaceti obvodů. Ani jeden označený brána. Museli ji napájet odděleně, což dávalo smysl. Bylo by zbytečné vést proud celou cestu do domu a pak zase zpátky. Nabízelo se napojit ji přímo na hlavní vedení.

Nepřekvapilo mě to, ale trochu zklamalo. Tajně jsem se kochal nadějí, že by se mi mohlo podnřít vypnout světla na zdi.

Pokřčil jsem rameny, zavřel skříň, ()Io~il st" ti I."mnil k z.unčmým dvdfm, kter~ jsem objevil ráno.

Než zaútočíte na dveře, vždycky vyzkoušejte, jestli nejsou otevřené. Nemůžete se ztrapnit víc, než když páčíte nezamčený zámek. Jako například tenhle. Stačilo otočit klikou a oboje dveře se poslušně otevřely.

První místnost byla úplně prázdná. Téměř dokonalá kostka, se stranami dva a půl metru. Přejel jsem po nich baterkou.

Kamenné stěny, betonová podlaha. Bez oken. Připomínala skladiště. Dokonale čistá a pustá. Žádná vlákna z koberců.

Dokonce ani odpadky či špína. Museli ji zamést a vyluxovat, patrně během předešlého dne. Poněkud zatuchlá a vlhká.

Přesně jako sklep vytesaný ve skále. Zachytil jsem prašný pach sáčku do vysavače.

A stopu čehosi jiného. Slabou, téměř nepostřehnutelnou vůni. Přišla mi povědomá. Zvláštěně papírovitá. Něco, co bych měl znát. Přesl jsem do prostředka místnosti a zhasl baterku. Zavřel oči. Stál jsem soustředěný v naprosté temnotě.

Vůně se rozplynula. Jako bych pohybem rozvířil vzduch a zahnal jedinou podstatnou molekulu do vlhké žuly. Snažil jsem se, ale vůni se mi nepodařilo zařadit. Tak jsem to vzdal. Čím víc si pokoušíte vzpomenout, tím beznadějněji ztrácíte nit. A tlačil na mě čas.

Rozsvítil jsem baterku, vyšel do chodby a zavřel za sebou. Tíše jsem stál a naslouchal. Hučení kotle, jinak ticho.

Podíval jsem se do druhé místnosti. Také prázdná. Ale jen proto, že v ní právě nikdo nepobýval. Sloužila jako ložnice.

Byla o něco větší než sklad. Zhruba tři a půl metru na tři. Světlo baterky odhalilo kamenné stěny bez oken a betonovou podlahu. Na ní ležela tenká matrace s pomuchlaným prostěradlem a starou pokrývkou. Polštář chyběl. Ze stěn čísel syrový chlad. Do nosu mě udeřil vyčpělý pach jídla, parfému, spánku, potu a strachu.

Pečlivě jsem místnost prohledal. Kromě špíny jsem neobjevil nic pozoruhodného. Dokud jsem neodsunul matraci. V

cementu podlahy se pod ní skrývalo jediné slovo: JUSTICE. Vyšla:ábané pavoukovitým tiskacím písmem.

Nerovnoměrným a rozdroleným. Ale zřetelným. A naléhavým.

Pod písmeny stála čísla. Celkem šest, ve třech skupinách po dvou. Měsíc, den, rok. Včerejší datum. Písmena a čísla vznikla předmětem hlubším a širším než špendlík, hřebík nebo nůžky. Autor patrně použil vidličku. Vrátil jsem matraci na původní místo a podíval se na dveře. Silné a těžké z masivního dubu, bez vnitřní klíčové dírky. Žádná ložnice.

Věžeňská cela.

Vyšel jsem ven, zavřel dveře, zůstal stát a pozorně naslouchal. Ticho. Věnoval jsem patnáct minut zbytku sklepa a vůbec na nic nenarazil, což jsem také očekával. Nenechali by mě ráno samotného, kdybych mohl něco objevit. Tak jsem zhasl baterku a vyplížil se po schodech do temnoty přízemí. Vrátil se do kuchyně a po chvíli pátránf našel velký černý pytel na odpadky. Potřeboval jsem jdt~ ru~nfk. Musel jsem se spokojit s prořidlou

l

Ilu"

lněnou utěrkou. Oba úlovky jsem úhledně složil a zasunul do kapsy. Pak jsem vykročil do haly a zahájil prohlídku dosud nepoznaných koutů domu.

Nabízela se široký výběr. Dům připomínal bludiště. Začal jsem v přední části, kterou mě předešlý den poprvé uvedli.

Velké dubové dveře byly pevně zavřené. Vyhnul jsem se jim obloukem, protože jsem netušil, na jak velkou vzdálenost reaguje detektor kovů. Některé pípají, když se přiblížíte na třicet čísel. Podlahu ze silných dubových prken pokrývaly koberce. Našlapoval jsem opatrně, ale nebál se, že nadělám hluk. Koberce, závěsy a dřevěné obložení by pohltily jakýkoliv zvuk.

Pročesal jsem celé přízemí. Zaujalo mě jediné místo. Na severní straně vedle místnosti, kde jsem rozmloval s Beckem, se skrývaly další zamčené dveře. Přímo naproti rodinné jídelně přes širokou vnitřní halu. Jediné zamčené dveře v přízemí. Proto vzbudily moji pozornost. Velký měděný zámek pocházel z dob hrdé, prosperující, ruční výroby. Výklenky pro šrouby zdobil jemný filigrán. Hlavy šroubů ohladilo sto padesát let úporného leštění. Zámek patrně zasadili při stavbě domu. V devatenáctém století ho zhotovil starý portlandský řemeslník mezi zakázkami na svícny do lodí. Zdolal jsem ho za vteřinu a půl.

Ocitl jsem se v doupěti. Nikoliv v kanceláři, pracovně nebo útočišti pro rodinu. Důkladně jsem si posvítíl baterkou.

Žádná televize. Ani psací stůl či počítač. Prostě jen starožitně zařízená místnost. Okna zakrytá těžkými závěsy. Velké křeslo potažené červenou kůží prošité knoflíky. Prosklená skříň pro sběratele. A koberce. Ležely na podlaze ve třech vrstvách. Podíval jsem se na hodinky. Krátce před jednou. Na svobodě jsem se pohyboval už téměř hodinu. Vešel jsem do místnosti a tíše zavřel.

Skříň měřila na výšku skoro dva metry. Dole měla dvě široké zásuvky a nahoře zamčené skleněné dveře. Za nimi leželo pět samopalů značky Thompson. Klasické zbraně gangsterů dvacátých let, jaké vídáte na zrnitých černobílých fotografiích ozbrojenců Al Capona. Spočívaly na speciálně vyrobených podstavcích z tvrdého dřeva, dokonale vodorovně, střídavě natočené doprava a doleva. Všechny úplně stejné. Vypadaly jako zbrusu nové. Jako by se z nich nikdy nestřílelo. Křeslo stálo čelem ke skříni. Nic jiného zajímavého jsem neobjevil. Posadil jsem se a uvažoval, proč někdo tráví čas zíráním na pět starých naolejovaných zbraní.

Pak jsem cosi zaslechl. Lehké našlapování v patře přímo nade mnou. Tři, čtyři, pět. Rychlé tiché kroky. Nikoliv z

ohleduplnosti k pokročilé noční hodině, nle kvůli skutečnému utajení. Zhasl jsem baterku a přendal si ji do Ic.-vé ruky. Pmvatkou jsem u('hopil dláto. Dvde se tiše zavřely. Potom se rm:holltilo til ho, N,Ip(1l,t1 jllc.-m uši. Soustředil se i lo sebeslnb§ { §dest. Hu-

....
kot topení mi vibroval v hlavě. Ohlušoval mě vlastní dech. Nahoře se nic nedělo. Pak ke mně opět dolehly kroky. Mířily ke schodišti. Zamkl jsem se v místnosti. Poklekl ke dveřím, zacvakl stavítka zámku, jedna, dva, a naslouchal praskání schodů. Richard to nebyl. Jednadvacetiletý chodí jinak. Kroky zněly odměřeně. Poněkud strnule. S každým schodem zpomalovaly a nabývaly na opatrnosti. Potom se vytratily v hale. Představoval jsem si, jak dotyčná osoba stojí na silných kobercích, obklopená závěsy a táflováním, rozhlíží se, naslouchá. Možná míří mým směrem. Opět jsem popadl baterku a dláto. Glock jsem nechal zastrčený za opaskem. Z domu bych se určitě probojoval. Stoprocentně. Ale proniknout přes sto metrů otevřeného prostoru k ostrážitému Pauliemu a přes světla fotbalového stadionu by nebylo snadné. A přestřelka by navždy pohřbila misi. Quinn by opět zmizel.

Z haly se nic neozývalo. Jen drtivé ticho. Pak se otevřely přední dveře.

Zarachotil řetěz, poskočil zámek, klapla západka a s mlasknutím se oddělilo měděné těsnění. O vteřinu později se dveře opět zavřely. Dům se lehce zachvěl, jak těžký dub dopadl zpátky do rámu. Detektor nezapípa/. At' už dveřmi prošel kdokoliv, neměl zbraň. Dokonce ani klíčky od auta.

Čekal jsem. Duke určitě tvrdě spal. A nikomu nevěřil. Nevyšel by do noci beze zbraně. Stejně jako Beck. Oba by však dokázali zůstat v hale a jen otevřít a zavřít dveře, abych si myslel, že odešli. Aby mě nalákali do pastí.

Možná tam stojí s připravenými zbraněmi, upírají pohled do trny a těší se, až vyjdu.

Posadil jsem se bokem do červeného koženého křesla, vytáhl z kalhot glock a namířil ho levačkou na dveře. Jakmile se otevrou na víc než devět milimetrů, vypálím. Do té doby počkám. Na čekání jsem dobrý. Jestli si myslí, že mi dojde trpělivost, narazili na nesprávného muže.

O hodinu později však v hale stále panovalo hluboké ticho. Nezachytil jsem jediný zvuk. Jedinou vibraci. Nikdo tam nestál. Rozhodně ne"Duke. Ten by už dávno usnul a sesunul se k zemi. Ani Beck. Beck byl amatér. Zůstat hodinu naprosto tiše a nepohnutě vyžaduje obrovské umění. T akže někdo skutečně prošel dveřmi. Neozbrojený do noční temnoty.

Poklekl jsem, znovu použil šídlo a odemkl. Položil jsem se na zem, natáhl ruku a otevřel. Z opatrnosti. Každý, kdo číhá přede dveřmi, automaticky pohlédne do výšky hlavy. Spatřil bych je dřív než oni mě. Nikdo na mě však nečíhal. Hala zela prázdnotou. Postavil jsem se a zamkl, potichu sdel po schodech do sklepa a vrátil baterku. Vyplížil se nahoru, vkradl do kuchyně a prostrkal na verandu všechno kovové náčiní. Zamkl za sebou,

i

Inl

přikrčil se, sebral své věci a rozhlédl se. Jen šedivá prázdnota měsícem zalitých skal a oceánu. .

Zamkl jsem dveře na verandu a držel se těsně u stěny domu. Hlubokými černými stíny jsem se doplžil ke zdi dvorku. Našel jsem prohlubeň, přibálil šídlo i dláto a vložil je do skryše. Nemohl jsem je vzít s sebou. Protrhl by pytel na odpadky. Podél zdi jsem vykročil k oceánu. Mířil jsem na jih ke skalám za garážemi, mimo dohled z domu.

V půli cesty jsem strnul.

Na skalách seděla Elizabeth Becková. V bílém županu přeh<?zeněm přes bílou noční košili. Připomínala ducha. Nebo anděla. Lokty se opírala o kolena a jako socha upírala pohled do temnoty na východě.

Zůstal jsem nepohnutě stát necelých deset metrů od ní. Měl jsem na sobě černé oblečení, kdyby se však podívala mým směrem, zahlédla by tmavou siluetu na horizontu. A prudký pohyb by mě prozradil. Tak jsem jen stál.

Vlny přicházely a ustupovaly. Uklidňující zvuk. Hypnotizující. Zírala do vody. Musela jí být zima. Foukala lehká bríza a pohrávala si s jejími vlasy.

Začal jsem se sunout k zemi. Ohnul kolena, roztáhl prsty a přikrčil se, abych splynul se skálou. Pohnula se. Jen tázavě otočení hlavy, jako by ji právě něco napadlo. Pohlédla přímo na mě. Nedalo najevo nejmenší náznak překvapení.

Probodávala mě pohledem, minutu po minutě. Dlouhé prsty spínala v klíně. Bledý obličej jí ozařovalo měsíční světlo odrážející se od šplouchajících vln. Oči měla doširoka otevřené, ale očividně nic nevnímala. Nebo se mi podařilo přikrčit natolik, že mě považovala za kámen či stín.

Seděla tak ještě deset minut a dívala se. Chvěla se zimou. Potom pohnula prudce hlavou a odvrátila pohled na oceán po své pravici. Rozpletla prsty, pozvedla ruce a uhladila si vlasy. Zvrátila obličej k obloze. Pomalu se postavila. Byla bosá. Otrásla. Chladem nebo smutkem. Rozpřáhla paže jako provazolezec a vykročila ke mně. Skály ji musely řezat do nohou. Udržovala rukama rovnováhu a opatrně našlapovala. Přiblížila se na metr. Prošla okolo mě a zamířila k domu. Pozoroval jsem, jak odchází. Vitr se jí opíral do županu a tiskl na tělo noční košili. Zmizela za zdí dvorku. Po chvíli se otevřely hlavní dveře. Následovala odmlka a pak se s tichým klapnutím zavřely. Padl jsem na zem a přetočil se na záda. Třeštil jsem oči na hvězdy.

Ležel jsem tam, co nejdéle jsem si troufl, a potom vstal a po čtyřech překonal zbývajících patnáct metrů k moři. Roztáhl jsem pytel na odpadky, /ivl~kl Se' 11 uložil do n-j oblečení. Glock s náhradními zásobníky jsem zahAlil do kolilC', Ponožky jSC'111 nncpal do bot, položil ",wrch a pfikryllně-

nou utěrkou. Potom jsem pytel zavázal, popadl za konec a vklouzl s ním do vody.

Věděl jsem, že bude studená. V dubnu se na pobřeží Maine jen tak někdo nekoupe. Hrubě jsem ji podcenil. Byla ledO'pd. Ochromovala a mrazila.

Brala dech. Stačila vteřina a prokřehl jsem do morku kostí. Po pěti metrech mi drkotaly zuby a: v očích pálila sůl.

Bezmocně jsem se plácal na místě.

Podářilo se mi překonat deset metrů. Vynořila se ochranná zeď, zalitá jasným světlem. Skrz bych se nedostal. Ani přes. Musel jsem okolo. Jiná možnost nezbývala, přesvědčoval jsem sám sebe. Stačí uplavat čtyři sta metrů. Nejsem nejrychlejší, ale mám sílu. Brzdil mě pytel. Těch čtyři sta metrů mi potrvá deset minut. Nanejvýš patnáct. A za patnáct minut na podchlazení ještě nikdo nezemřel. Vůbec nikdo. Nepotká to ani mě. Rozhodně ne dneska v noci.

Zápasil jsem se zimou, vlnami a propracovával se k účinnému stylu. Deset temp jsem pytel vlácellevačkou. Pak jsem si prohodil ruce a uplavat dalších deset. Simralo mě lehké proudění. Nastal příliv. Pomáhal. Ale zároveň ochlazoval.

Přicházel až z Arktidy. Pokožku jsem měl kluzkou a necitelnou. Chraplavě jsem lapał po dechu. Srdce mi bušilo jako zběsilé. Začal jsem se obávat, jestli neutrpím teplotní šok. Vzpomněl jsem si na knížky o Titaniku. Lidé, kteří se nedostali do záchranných člunů, do hodiny zemřeli.

Ve vodě však nestrávím hodinu. A nepluly kolem mě ledovce. Přizpůsobil jsem se rytmu. A pobojoval se na úrovni zdi. Prstenec světla končil kousek ode mne. Byl jsem nahý a po zimě vybledlý, připadal jsem si však neviditelný. Dostal jsem se za zeď, do půlky cesty. Pokračoval jsem dál, vzdaloval se. Vytáhl jsem z vody zápěstí a podíval se na hodinky. Plaval jsem už šest minut.

Uplaval dalších šest. Pak jsem chvíli šlapal vodu a lapał po dechu. Posunul jsem pytel dopředu a ohlédl se. Zeď jsem měl bezpečně za sebou.

Změnil jsem směr a zamířil k pobřeží. Propletl se mezi slizkými, řasami porostlými skálami na oblázkovou pláž. Odhodil jsem pytel a vylezl po kolenou z vody, minutu klečel, oddechoval a třásl se po celém těle. Zuby mi neovladatelně drkotaly. Rozvázal jsem pytel, vytáhl utěrku a začal se zběsile třít. Paže jsem měl úplně modré. Oblečení se mi lepilo na kůži. Obul jsem si boty a zastrčil za opasek glock. Složil jsem pytel s ručníkem a vložil je mokré do kapsy. Pak jsem se dal do běhu. Potřeboval jsem se zahřát.

Po deseti minutách jsem narazil na auto. Na taurus postaršího muže, šedivý v měsíčním světle. Stál odvrácený od domu, připravený, přesně na čas. DuffYová byla rozhodně praktická žena. Opět jsem se usmál. Klíčky ležely na sedadle. Nastartoval jsem a pomalu se rozjel. Světla jsem nechal

I

zhasnutá a nebrzdil. Teprve za zatáčkou na konci dlaně útesu jsem rozsvítil, zapnul topení a dupl na plyn.

K portlandským dokům jsem dorazil za patnáct minut. Taurus jsem zaparkoval v tiché ulici kilometr a půl od Beckova skladiště a zbytek cesty ušel pěšky. Nadcházel okamžik pravdy. Jestli našli Dollovo tělo, bude se celé místo hemžit lidmi a já zmizím a už mě nikdo neuvidí. Pokud ho nenašli, otvírá se přede mnou další bojový den.

Procházka mi zabrala téměř dvacet minut. Nikoho jsem nezahlédl. Ani policajty, ani sanitky, ani soudní lékaře. Dokonce ani záhadné muže v lincolnech. Opsal jsem kolem Beckova skladiště široký okruh a prohlédl si ho z různých úhlů uliček a proluk. Ve všech oknech se svítilo. Přesně tak jsem ho však opustil. Dollovo auto poklidně odpočívalo u navinovacích dveří.

Na úplně stejném místě.

Stáhl jsem se a přiblížil se od slepé strany bez oken. Vytáhl jsem glock a držel ho nízko u nohy. Dollovo auto stálo předkem proti mně. Za ním se vcházelo vchodem pro zaměstnance do skleněné kostky ve skladišti, v níž se nacházela kancelář. Minul jsem auto i vchod pro zaměstnance a proplížil se pod oknem. Natáhl hlavu a pohlédl dovnitř. Nikde nikdo.

Místnost pro sekretářky zela prázdnotou. Naprosté ticho. Vydechl jsem a schoval zbraň, vrátil se stejnou cestou k Dollovu autu, otevřel dveře řidiče a uvolnil kufr. Doll tam pořád ležel. Nezmizel. Vytáhl jsem mu z kapsy svazek klíčů, opět nad ním přibouchl víko a prošel dvěma pro zaměstnance. Našel jsem správný klíč a zamkl za sebou.

Byl jsem ochoten riskovat patnáct minut. Pět jsem strávil v kostce, pět v zadní kanceláři a pět v místnosti pro sekretářky. Místa, kterých jsem se dotkl, jsem otřel lněnou utěrkou, abych nezanechal otisky prstů. Po Tereze Danielové jsem nenašel žádnou konkrétní stopu. Ani po Qyinnovi. Nikde však nefigurovala jména. Veškeré údaje chránily kódy, o lidech i zboží. Došel jsem k jedinému pevnému závěru: Bizarre Bazaar prodává ročně tisíce položek několika stovkám zákazníků s celkovým obratem desítek milionů dolarů. Nešlo zjistit, o jaké položky a zákazníci se jedná. Ceny se dělily do tří skupin: padesát dolarů, tisíc dolarů a pár daleko vyšších sum.

Zásilkové listy chyběly. Stejně jako účty od FedEx, UPS nebo jakékoliv jiné poštovní služby. Distribuce očividně probíhala na soukromé úrovni.

Pojišťovací smlouva mi však prozradila, že společnost vlastní jen dva nákladáky.

Vrátil jsem se do skleněné kostky a vypnul počítač. Prošel jsem kanceláři do vstupní chodby a po cestě zhasínal a kontroloval, jestli jsem po sobě nezanechal nepořádek. Vyzkoušel jsem Dollovy klíče, našel správný od

..

.

předních dveří, sevřel ho v dlani a přistoupil ke krabici s poplašným zařízením.

0011 směl zamykat, tak určitě věděl, jak ho nastavit. Duke ho bezpochyby také čas od času obsluhoval. A samozřejmě Beck. K tomu ještě jeden, dva úředníci. Spousta lidí. Jeden z nich bude mít děravou paměť. Podíval jsem se na nástěnku vedle krabice a zalistoval třemi vrstvami nerůznějších oznámení. Na dolním okraji dva roky staré městské vyhlášky o parkování jsem objevil čtyřmístný kód. Zadal jsem ho. Červené světélko se rozblíkalo a krabice rozpípala. Usmál jsem se. Zaručená metoda. Počítačová hesla, tajná čísla a kódy poplašných zařízení si vždycky někdo zapíše. Vyšel jsem předními dveřmi a zavřel za sebou. Pipání ustalo. Zamkl jsem, obešel roh a vklouzl do Dollova lincolnu. Nastartoval jsem a odjel.

Auto jsem zaparkoval v garáži v centru. Klidně to mohla být stejná, co v ní DuffYová pořídila fotografie. Všechno jsem otřel, zamknul dvířka a uložil klíč do kapsy. Uvažoval jsem, jestli ho nezapálit. Mělo téměř plnou nádrž a zbyly mi dvě

suché zápalky. Pálení aut je legrace. A Beck by se ocitl pod ještě větším tlakem. Nakonec jsem však jen odešel. Patrně správné rozhodnutí. Potrvá nejméně den, než si auta někdo všimne. Další den zaberou úvahy, co s ním udělat. Třetí den zasáhnout policisté. Poznávací značka je dovede k Beckově stínové společnosti. Tak odloží pátrání a zavolají odtahový vůz. Podívají se do kufru, jestli tam neleží bomba, nebo pojmu podezření kvůli zápachu. Tou dobou však vyprší mnoho jiných lhůt a budu dávno pryč.

Pěšky jsem se vrátil k taurusu a odvezl ho na kilometr k domu. Oplatil jsem Duffyové pozornost a obrátil ho předkem po směru další jízdy. Pak jsem v opačném sledu zopakoval předchozí proces. Svlékl jsem se na oblázkové pláži a nacpal oblečení do pytle. Ponořil se do vody. Velice nerad.

Neoteplila se o jediný stupeň. Ale nastal odliv. Voda mě unášela žadáným směrem. Dokonce i oceán spolupracoval. Plaval jsem dvanáct minut. Obchvatem zdolal zeď a vylezl za garážemi na břeh. Třásl jsem se zimou a cvakal zuby. Náladu mi to však nezkazilo. Co nejlépe jsem se utírel vlhkou utěrkou a rychle se oblékl, než začnu mrznout. Schoval jsem klíče, glock a náhradní zásobníky k PSM, šidlu a dlátu. Složil jsem pytel a utěrku a vmáčkl je pod nedalekou skálu. Pak jsem vyrazil k okapové rouře. Stále jsem se chvěl.

výstup byl snazší než sestup. Posouval jsem ruce po rouře a nohama se odrážel od zdi. Dostal jsem se do úrovně svého okna a zachytil se levačkou za parapet, p~c:hocílil nohy no kamennou římsu, přitáhl pravačku a otevřel okno. Co ncjlš("ji jliC"1U ~C" prot~hl clo místnosti.

/

Privítal mě chlad, okno bylo celou dobu pootevřené. Pevně jsem ho zavřel a svlékl vlhké oblečení. Položil jsem ho na topení a vyrazil do koupelny. Dal jsem si dlouhou horkou sprchu. Pak jsem popadl boty a zamkl se uvnitř. Bylo přesně šest hodin ráno. Právě vyzvedávají taurus. Nejspíš Eliot s postarším mužem. Duffyová drží hlídku na základně. Vyndal jsem přístroj a napsal: Duffyovd? Po devadesáti vteřinách přišla odpověď: Tady.

Jste v pořádku? Poslal jsem: Ano. Ověřte ndsledující jména, i za pomoci PoweUa:

Angel Don, pravděpodobně kamarád Paulieho, oba asi bývalí vojáci.

Odpověděla: Provedu.

Potom jsem položil otázku, které mě trápila už pět a půl hodiny: Jak se jmenuje Teresa Danielovd ve skutečnosti?

Po obvyklých devadesáti vteřinách se mi dostalo odpovědi: Teresa Justiceovd.

I

I

6

Jtr DO POSTELE NEM~LO CENU, TAK JSEM SE POSTAVIL K OKNU A POZOROVAL svítání. Brzy zazářilo v plné kráse. Nad oceán se vyhouplo slunce. Čerstvý vzduch průzračně jiskřil. Viděl jsem osmdesát kilometrů daleko.

Ze severu přilétal polární rybák. Držel se těsně u pobřeží, takřka se dotýkal skal. Patrně hledal místo na založení hnízda. Nízce slunce za ním vrhalo stíny velikosti supa. Potom hledání útočiště vzdal, opsal oblouk, zakroužil a vrhl se střemhlav do oceánu. Vynořil se až za hodnou chvíli a na obloze po sobě zanechal pruh mrazivých kapek. Zobák měl prázdný. Letěl však radostně a šťastně. Na drsné podmínky byl očividně lépe uzpůsobený než já.

Potom jsem toho už moc nezahlédl. Jen pár vzdálených racků. Přimhouřil jsem oči do oslepujícího slunce a pátral po velrybách či delfinech, ale žádné neobjevil. Pozoroval jsem koberce řas poháněné vířivým proudem. V šest patnáct se ozvaly Dukeovy kroky a cvaknutí zámku. Dovnitř nevstoupil. Jen opět ukročil stranou. Obrátil jsem se ke dveřím a zhluboka nadechl. Den třináctý, čtvrtek. Možná lepší než pátek. Možná. Ať už se mě stáť cokoliv, ať se to stane dnes. Znovu jsem se nadechl, vyšel a zamířil ke schodišti.

Nic nebylo stejné jako předešlého rána. Duke se pořádně vyspal a já padal únavou. Paulie se neobjevil. Sešel jsem do podzemní tělocvičny a našel ji prázdnou. Duke nezůstal ani na snídani. Někam zmizel. Do kuchyně se přišel najíst Richard Beck. Seděli jsme sami u stolu. Mechanik se k nám nepřidal. Kuchařka se otáčela u sporáku. Irská služebná kmitala mezi jídelnou a kuchyní, tentokrát překvapivě rychle. Ve vzduchu viselo napětí. Coś se dělo.

"Připlouvá velká dodávka," vysv~tlil Richard Beck. "Takhle to probíhá vždycky. Všichni se těší na výd~l('k." ..V rátiš se do školy?" zC'pt.11 jst'111 lit'.

f

f1""

"V neděli." Nevypadal, že by ho to tížilo. Mě ale ano. Do neděle zbývaly tři dny. Neděle bude můj pátý den v domě.

Konečná lhůta. Ať už se stane cokoliv, dojde k tomu do té doby. Dítě se ocitne v palebné linii.

"Nevadí ti to?" „že se vracím do školy?" Přikývl jsem. "Po všem, co se stalo." "Víme, kdo v tom má prsty. Nějací mrzáci z Connecticutu. K dalšímu únosu nedojde." Jsi si jistý?" Podíval se na mě jako na blázna. "S podobnými problémy se táta potýká neustále. Když se situace nevyjasní do neděle, zůstanu prostě doma o něco déle." "Řídí táta firmu sám nebo má společníka?" "Sám." Rozpolcenost citů se rozplynula. Nyní byl šťastný v bezpečí a pohodlí domova, hrdý na svého otce. Svět se mu zúžil na jalový půlakr pusté žuly, obehnaný neklidným oceánem a vysokou kamennou zdí s ostnatým drátem.

"Myslím si, že jste toho policajta nezabil," ozval se.

V kuchyni se rozhostilo ticho. Třeštil jsem na něj oči. „Jenom jste ho zranil," pokračoval. "Alespoň doufám. Možná se zotavuje v nemocnici. Přesně to si myslím. Měl byste to taky zkusit. Uvažovat pozitivně. Hodně to pomůže. Život se vám objeví v růžovějších barvách." "Opravdu?" zapochyboval jsem.

"Prostě si to představte. Použijte sílu pozitivního myšlení. Řekněte si, vykonal jsem dobrý skutek a nemá žádnou stinnou stránku." "Tvůj táta zavolal na policejní oddělení. Moc prostoru pro pochybnosti se nenabízí." "Prostě si to představte," zopakoval. "Nic jiného nedělám. K špatným věcem nikdy nedošlo, pokud si na ně nevzpomenete." Přestal jíst a levačkou si zajel k levému uchu. Žářivě se usmíval, ale podvědomí mu připomínalo, že ke špatným věcem čas od

času dochází. Občas k velice špatným věcem.

"Dobře," souhlasil jsem. "Utrpěl jen povrchové zranění." "Kulka nezasáhla kost ani vnitřní orgán," navrhl. "Projela jako nůž máslem." Neodpověděl jsem.

"Zázrakem jste minul všechny životně důležité funkce." Přikývl jsem. Musd by se stát opravdu obrovský zázrak. Magnum .44 s mHkou špičkou vám znechá v hrudníku díru vdikosti Rhode Islandu.

Smrt 8~ dostaví (kamžit~. Přestane vám bít srdce, protože už žádn~ ne-

.
j

máte. Kluk patrně nikoho zastřeleného neviděl. Pak mě napadlo, že možná viděl. A vůbec se mu ten pohled nelíbil.

"Pozitivní myšlení," připomněl. "V něm spočívá klíč. Prostě si představte, že leží v teple a pohodlí a plně se zotavuje."

"Co obsahuje ta dodávka?" zeptal jsem se.

"Nejspíš padělky. Z Pákistánu. Vyrábějí tam pro nás dvě stě let staré peršany. Zákazníci se nechají utáhnout na vařené nudli." "Vážně?" Pohlédl na mě a přikývl. "Vidí, co chtějí vidět." "Opravdu?" "Pokaždé." Odvrátil jsem pohled. 'žádná káva. Po čase si uvědomíte, že kofein má návykové účinky. Byl jsem podrážděný. A unavený.

"Co budete dneska dělat?" Ještě nevím." Já budu čist. Možná se trochu projdu po pláži. Podívám se, co vyplavila noc." "Nacházíš toho hodně?" "Občas. Hlavně předměty vypadlé z člunů." Podíval jsem se na něj. Snaží se mi něco sdílit? Slyšel jsem o pašerácích posílajících v opuštěných místech po vodě pytle marihuany. To samé by šlo udělat s heroinem. Snaží se mi něco sdílet? Nebo mě varuje? Dozvěděl se o balíčku schovaném u zdi? Proč si se mnou povídá o zastřeleném policajtovi? 'žvásty psychopata? Nebo si se mnou pohrává?

"Nejvíc předmětů ale nacházím v létě. Teď je na čluny moc zima. Tak nejspíš zůstanu v domě. Budu trochu malovat."

"Ty maluješ?" "Studuji umění. Přece jsem vám to říkal." Přikývl jsem, upíral pohled kuchařce na zátylek a snažil se jí vsugerovat, aby mi uvařila kávu. Potom se zjevil Duke. Přešel k místu, kde jsem seděl. Opřel se jednou rukou o opěradlo mé židle a druhou položil na stůl. Sklonil se, jako by se mi chystal pošeptat důvěrné tajemství.

"Máte obrovské štěstí, mrzáku," oznámil.

mlčel jsem.

"Povezete paní Beckovou. Chce si dojít na nákupy." "Kam?" "Kamkoliv si poručí." "Na celý den?" "To si pihe."

Přikývl jsem. Nevěřte cizinci v den dodávky.

I

"Vezměte si cadillac," hodil na stůl klíčky. "A postarejte se, aby si dala na čas." Nevěřte v den dodávky paní Beckové.

"Dobře," souhlasil jsem.

"Bude se vám to moc líbit. Hlavně první část. Nemůžu se jí nabažit." Netušil jsem, o čem mluví, ale neztrácel čas planými úvahami. Zadíval jsem se na prázdný šálek od kávy, Duke odešel a za chvíli se otevřely a zavřely hlavní dveře. Detektor dvakrát zapípal. Duke s Beckem, zbraně a klíče. Richard vstal od stolu, vyšel z kuchyně a já osaměl s kuchařkou.

"Nemáte kávu?" zeptal jsem se.

"Nemám," dostalo se mi stručné odpovědi.

Zůstal jsem sedět a pak mi došlo, že úslužný šofér by měl čekat připravený. Tak jsem zamířil k zadním dveřím. Detektor zdvořile ohlásil klíče.

Odliv dosáhl vrcholu a v chladném, čerstvém vzduchu voněla sůl a mořské řasy. Poklidné vzdouvání moře přešlo do zpěných vln. S třeskotem se lámaly o skály. Obešel jsem zeď dvorku, nastartoval cadillac a vycouval z garáže. Zajel na točnu a nechal běžet motor, aby se zahřálo topení. Seděl jsem obrácený na severovýchod. Po horizontu pluly drobné lodě směřující do Portlandu a na moře. Jen malé body na hranici nebe a vody, polozakryté a neskutečně pomalé. Uvažoval jsem, jestli jedna patří Beckovi, nebo už přistála a kotví připravená na vyložení. Jestli již kolem ní prošli celníci, nevidoucí pohledy upřené dopředu, v kapsách šustivé bankovky.

Elizabeth Becková vyšla z domu za deset minut. V kostkované sukni ke kolenům, tenkém bílém svetříku a vlněném kabátu. Nohy měla holé. Bez punčocháčů. Vlasy si stáhla dozadu gumíčkou. Vypadala prochladle. Poraženecky, rezignovaně a vystrašeně. Jako šlechtična krácející pod gilotinu.

Patrně ji obvykle vozil Duke. Nelíbilo se jí, že má jet s vrahem policistů.

Vystoupil jsem a přidržel zadní dvířka. Nevzala je na vědomí.

"Sednu si dopředu," oznámila.

Usadila se na sedadlo pro spolujezdce a já vklouzl zpátky za volant.

"Kam to bude?" zeptal jsem se zdvořile.

Upírala pohled okénkem na své straně.

"O tom si promluvíme, až projedeme bránou," opáčila.

Brána byla zamčená a Paulie stál přesně uprostřed před ní. Působil ještě vědí. Jako by si ramena a paže vycpal míči na košíkovou. Obličej mu zčervenal chladem. Čekal na nás. Zastavil jsem dva metry od něho. Nepohnul se. Upřeně jsem se na něj zadíval. Nevěnoval mi pozornost a přešel k Elizabeth Beckové. Usmál se na ni, zaklepal kotníky na sklo a naznačil, že má stáhnout okrnko. Z {r..Ila př~d sebe. Snažila si ho nevš {mat. Znovu zaklepal.

Pohlídl na ni a ohotil. Znovu zakroutil pomyslnou klikou. Ot-

řasla se. Tak prudce, že se auto zhouplo v pérech. Zadívala se upřeně na nehet ukazováčku a pak ho přiložila na tlačítko a stiskla. Okénko sjelo dolů.

Paulie se opřel pravým předloktím o rám dvířek.

"Dobré jitro," pozdravil.

Naklonil se a pohládl ji hřbetem prstu po tváři. Nepohnula se. Dívala se před sebe. Zastrčil jí za ucho pramínek

neposlušných vlasů.

"Včera, v noci se mi to moc líbilo," oznámil.

Opět se zachvěla, jako by na ni sáhla smrt. Posunul ruku. Dotkl se jejího řadka. Nabral ho do dlaně. Stiskl. Tiše si to nechala líbit. Zmáčkla jsem tlačítko na své straně. Okénko spolujezdce vyjelo. Potom se zarazilo o Paulieho paži, pojistka zaregistrovala překážku a poslala ho dolů. Otevřel jsem dvířka a vystoupil. Obešel předek auta. Paulie se stále předkláněl. Ruku zastrčenou dovnitř. Posunutou o kousek níž.

"Odtáhni," zavrčel. Díval se na ni, ale mluvil se mnou.

Připadal jsem si jako dřevorubec stojící před mamutím stromem bez sekery či řetězové pily. Kde začít? Nakopl jsem ho do ledvin. Kopancem, kterým bych poslal míč přes celé fotbalové hřiště až na parkoviště nebo přerazil sloupek u chodníku. Dostal spoustu chlapů do nemocnice a některé zabil. Na Paulieho měl stejný účinek jako přátelské poklepání po rameni.

Dokonce ani nevzdychl. Pouze se opřel rukama o rám a pomalu se narovnal. Otočil se ke mně.

"Klid, majore. Jenom přeji vám dobré jítro." Pak odstoupil, obešel mě a odemkl bránu. Pozoroval jsem ho. Nedal najevo ani náznak vzrušení. Nejmenší reakci. Jako bych se ho vůbec nedotkl. Stál jsem a nechával poklesnout adrenalin.

Podíval se na auto. Na kufr a předek. Kdybych se vrátil kolem kufru, sdělil bych mu Mám z tebe strach.

Tak jsem zvolil předek. Dával jsem si však dobrý pozor, abych se mu nedostal na dosah. Nehodlal jsem strávit šest měsíců na plastické chirurgii s rozdrčeným obličejem. Víc než na metr a půl jsem se k němu nepřiblížil. Nepokusil se po mně skočit. Jen otevřel bránu a trpělivě čekal, až ji bude moct zavřít.

"O tom kopanci si promluvíme později," křikl.

Neodpověděl jsem.

"A nenechte se mýlit, majore. Má to ráda." Nastoupil jsem. Elizabeth Becková zavřela okénko. Dívala se před sebe, bledá, tichá a ponížená. Projel jsem branou. Zamířil na západ. V zrcátku pozoroval Paulieho. Zavřel bránu a vrátil se do domku. Zmizel z dohledu. "Moc mě mrzí, že jste se na to musel koukat," ozvala se Elizabeth téměř neslyšně.

Mlčel jsem.

1

"A děkuji, že jste se mi pokusil pomoci. K ničemu to však nepovede. K ničemu dobrému. Už teď vás nenávidí.

Neuvažuje dvakrát logicky." Nadále jsem mlčel.

„Jde mu o nadvládu," pokračovala spíš sama k sobě, jako by si pokoušela nahlas srovnat myšlenky. "Demonstruje vlastní moc. Víc nic. Sexu není schopen. Patrně za to můžou steroidy. Jenom mě osahává." Mlčel jsem.

"Nutí mě, abych se svlékala. Pochodovala po místnosti. Nechala na sebe sahat. Ale nespí se mnou. Je impotentní."

Mlčel jsem. Pomalu a plynule projížděl pobřežními zatáčkami.

"Většinou mu stačí hodina." "Pověděla jste o tom manželovi?" "Co by mohl udělat?" "Dát mu padáka." "To nejde."

"Proč?" "Paulie pro něj nepracuje." Podíval jsem se na ni. Vybavilo se mi, co jsem řekl Dukeovi: Me1 byste se ho zbavit. Duke odpověděl: To není tak jednoduché.

"Pro koho tedy pracuje?" "Pro někoho jiného." "Pro koho?" Potrásla hlavou. Jako by nedokázala vyslovit jméno.

„Jde mu o nadvládu," zopakovala. "Nemůžu se bránit. Nemůže se bránit ani můj manžel, ať mu provádějí cokoliv.

Všichni musíme tiše souhlasit. S čímkoliv. V tom spočívá háček. Vy se také nebudete moct bránit. Dukea ani nenapadne, aby se postavil na odpor. Je to zvíře." Mlčel jsem.

"Díky bohu, že mám syna. Ne dceru." Mlčel jsem.

"Minulou noc jsem nesla obzvlášť těžce. Doufala jsem, že mě nechá na pokoji. Když jsem tak stará." Opět jsem se na ni podíval. Nenapadlo mě, co odpovědět.

"Včera jsem oslavila padesáté narozeniny. Paulie mi věnoval nádherný dárek." Mlčel jsem.

"Dokážete si představit padesátiletou ženskou promenádující se nahá po místnosti?" "St'ál~ m~ 111"nnpnclnln správná odpov~d'.

"Alt' udržuji st' v(' rorm~. Chodím do t~locvičny, když ostntní vypndnou."

(..

Mlčel jsem.

"Hlídá mě. Musím pořád nosit pager. Většinou se rozbzučí uprostřed noci. Jako včera. Okamžitě jsem vstala. Když ho nechám čekat, chová se ještě mnohem hůř." Mlčel jsem.

"Právě jsem se od něj vracela, když jste na mě narazil. U moře na skalách."

Zajel jsem ke straně silnice. Jemně jsem zabrzdil a zastavil. Přesunul řadicí páku do parkovací polohy.

"Domnívám se, že pracujete pro vládu," prohlásila.

Zavrtěl jsem hlavou.

"Mýlíte se. Jsem normální civilista." "V tom případě jste mě zklamal." "S vládou nemám nic společného."

Neodpověděla.

"Něco takového byste vůbec neměla říkat. Už tak mi jde o krk." "To máte pravdu. Zabijí vás." "Alespoň se o to pokusí," opáčil jsem. Pak jsem se na chvíli odmlčel.

"Svěřila jste se jim se svým podezřením?" "Ne." "Tak to nedělejte. A stejně se mýlíte." Neodpověděla.

"Dojde ke střetu. Zaútočí na mě a já se nevzdám bez boje. Spousta lidí dojde k úhoně. Možná i Richard." Vytřeštila na mě oči. "Snažíte se se mnou !!Jednat?" Opět jsem zavrtěl hlavou.

"Snažím se vás varovat. Nevzdávám se snadno. Z bitev vycházím jako vítěz." "Nemáte tušení, o čem mluvíte. Ať už jste kdokoli, situace se vám vymkla z rukou. Měl byste využít příležitosti a zmizet." „Jsem normální civilista," zopakoval jsem. "Nic před nimi neskrývám." Do auta se opřel vítr. Obklopovala nás jen žula a stromy. Od nejbližší lidské bytosti nás dělily dlouhé kilometry.

"Můj manžel je zločinec." "To mi došlo." "Tvrdý, bezohledný a nebezpečný." "Ale není svým pánem." "Není," potvrdila. "Je to nebezpečný zločinec, který se klepe před svým lftm."

I

1111

Mlčel jsem.

"Existuje takové rčení: Proč se dobrým lidem dějí špatné věci? V případě mého manžela je postavené na hlavu. Špatnému člověku se dějí špatné věci. Velice špatné věci." "Pro koho pracuje Duke?" "Pro manžela. Je ale stejně proradný jako Paulie. Zkorumpovaný policista, zkorumpovaný vládní agent a vrah. Seděl ve vězení. Nevěřila bych mu, ani co by se za nehet vešlo." "Je jediný?" "Na výplatní pásce manžela? Pracovaly pro něj ještě dvě gorily. Ty patřily jemu. Nebo je alespoň dostal přidělené. Ale jak dobře víte, zabili je.

Před univerzitní bránou. Chlápci z Connecticutu. Takže zbyl jenom Duke. Kromě mechanika, ale ten se stará pouze o technické záležitosti." "Kolik lidí má ten druhý?" "Těžko říct. Přicházejí a odcházejí." "Co přesně dováží?" Podívala se stranou. "Pokud nejste vládní agent, nemusí vás to zajímat." Podíval jsem se stejným směrem. Na vzdálené stromy. Uvažuj, Reachere.

Mohli se mnou hrát rafinovanou hru. Spolčit se. Obětovat kvůli důležitým infonnacím ruku na řadu. Beck by to v zájmu vyšších zájmů překousl. A rafinované hry vyznávám. Musím. Sám nehraji nic jiného.

"Nejsem vládní agent," zopakoval jsem.

"Skoda." Zařadil jsem rychlost. Držel nohu na brzdě.

"Kam to bude?" zeptal jsem se.

"Nemyslíte, že je mi to jedno?" "Dala byste si kávu?" "Kávu? Jistě. Jeďte na jih. V Portlandu se dneska nesmíme ukázat."

Zabočil jsem na jedničku, táhnoucí se zhruba dva kilometry od dálnice.

Příjemná stará silnice. Projeli jsme malebným místem zvaným Old Orchards Beach s cihlami dlážděnými chodníky a viktoriánským pouličním osvětlením. Ukazatele zvaly k návštěvě pláže. Tu a tam vlály vybledlé francouzské vlajky. Kanaďané z Q!lebeku zde trávili dovolenou, než levné lety na Floridu a Karibské ostrovy změnily jejich vkus.

"Co jste v noci pohledával venku?" zeptala se Elizabeth Becková.

Neodpovídal jsem.

"Nenllžete ten výlet POPI, Copak si myslíte, že jsem vás nevid~la?" "Nrdnln jste' nit l\i\jeVO,"

II.

!

"Právě jsem se vrátila od Paulieho. Byla jsem v náladě, kdy nedávám najevo vůbec nic. Dalo mi dost práce se to naučit." Mlčel jsem.

"Zamkli vás." "Vylezl jsem oknem. Zamčené místnosti nesnáším." "Co jste dělal potom?" "Trochu se prošel. Patrně stejně jako vy." "A pak zase vylezl zpátky?" Přikývl jsem. Mlčky.

"Největší problém představuje zeď. Nechrání ji jen světla a ostnatý drát, ale i senzory v zemi. Paulie by vás slyšel ze třiceti metrů." "Chtěl jsem se jenom nadýchat čerstvého vzduchu." "Pod příjezdovou cestou senzory chybí. Nepodařilo se jim je pod zpevněným povrchem uvést do chodu. Na strážním domku však visí kamera.

A bránu chrání poplašné zařízení reagující na pohyb. Víte, co je NSV?" "Kulomet pro střelecké věže sovětských tanků." "Paulie jeden vlastní. Přechovává ho u postranních dveří. Má ho použít, jakmile poplašné zařízení oznámí pohyb." Zhluboka jsem se nadechl a pomalu vydechl. NSV měří přes metr a půl a váží téměř dvacet pět kilo. Používají se do něj jedenáct centimetrů dlouhé a dobrý centimetr široké náboje. Za vteřinu jich dokáže vypálit dvanáct. Nemá zabezpečovací mechanismus. Kombinace Paulieho a NSV naháněla husí kůži.

"Myslím si ale, že jste plaval. Košile vám voní po moři. Velice slabě. Měl jste se lépe utřít." Minuli jsme značku oznamující město Saco. Zajel jsem na krajnici a opět zastavil. Kolem boku nám svištěla auta a nákladáky.

"Měl jste obrovské štěstí. Na špičce mysu řadí silný příliv a odliv. Mocný zpětný proud. Do vody jste ale patrně vstoupil za garážemi. Takže jste ho o tři metry minul." "Nepracuji pro vládu." "Opravdu?" "Nemáte pocit, že pěkně riskujete? Co kdybych byl skutečně někdo jiný, než za koho se vydávám? Čistě teoreticky? Co kdybych například pracoval pro konkurenční organizaci? Víte, jakému nebezpečí se těmhle řečmi vystavujete? Už byste se nemusela vrátit domů." "Tak si představte, že vás podrobuji zkoušce. Jestli jste vládní agent, tak mě nezabijete. V opačném případě to mám spočtené." "Jsem normální civilista. Můžete mi zavařit."

lil

"Pojďme si dát kávu. Saco je hezké město. Bydlí v něm všichni velcí vlastníci mlýnů. Od nepaměti."

Skončili jsme na ostrově uprostřed řeky Saco. Stála na něm obrovská cihlová budova, která kdysi bývala mamutím mlýnem. Později ji přestavěli na stovky kanceláří a obchodů. Našli jsme prosklenou kavárnu lesknoucí se chromem. Jmenovala se Café Café. Ne moc nápaditý název. Možná v sobě skrýval nějakou francouzskou slovní hříčku. Vycházela z ní však nádherná vůně. Nadýchané, provoněné kreace s mlékem a se šlehačkou jsem nechal bez povšimnutí a objednal si pořádnou kávu, černou, horkou a dvojitou.

Pak jsem se obrátil k Elizabeth. Zavrtěla odmítavě hlavou.

"Klidně poseďte. Já si dojdu na nákupy. Sejdeme se za čtyři hodiny. Tady v kavárně." Nic jsem na to neřekl.

"Nepotřebuji vaše povolení. Jste jenom mým řidičem." "Nemám peníze," namítl jsem.

Podala mi z kabelky dvacet dolarů. Zaplatil jsem za kávu a odnesl ji ke stolku. Šla se mnou a pozorovala, jak si sedám.

"Za čtyři hodiny," upozornila. "Možná o trochu později, rozhodně však ne dřív. Pro případ, že byste si něco potřeboval zařídít." "Nic k zařizování nemám. Jsem jenom vaším řidičem." Podívala se na mě. Zapnula kabelku. V kavárně nebylo moc prostoru.

Pootočila se a chystala si přehodit kabelku přes rameno. Trochu se předklonila, aby nevrátila do stolu a nerozlila mi kávu. Cosi zazvonilo o podlahu. Podíval jsem se na zem. Zpod sukně jí vypadl předmět z umělé hmoty. Vytřeštila na něj oči a obličej jí zalil hluboký ruměnec. Sklonila se, sebrala ho a sevřela v dlaní. Doklopýtala k protější židli a bezvládně se na ni sesula, jako by ji opustily veškeré síly. Ponížená a zlomená. V ruce svírala pager. Černý umělo hmotný čtvereček, o něco menší než můj přístroj na odesílání zpráv. Zírala na něj. Krk karminově rudý až pod svetr. Zmohla se jen na žalostné zašepání.

"Nutí mě ho tam nosit. V kalhotkách. Prý se mu líbí, kde bzučí, když zavolá. Pokaždé, když projíždím bránou, kontroluje, jestli je na správném místě. Normálně ho pak vyndám a zastrčím do kabelky. Tentokrát se mi ale nechtělo. Před vámi."

Mlčel jsem. Postavila se. Zamrkala, nabrala dech a polkla.

"Uvidíme se za čtyři hodiny. Kdybyste náhodou potřeboval něco zařídít." Potom od kráčela. Díval jsem se za ní. Za dveřmi zahrnula doleva a zmizela. Rafinovaná hra? Mohla postupovat podle předem připraveného scénáře. Zastrčit pro zvýšení efektu pager do kalhotek. Nechat ho šikovně vy-

IIR

ti

.

.

padnout. To všechno bylo možné. Jednu věc by však nedokázala. Zrudnout ve vhodné chvíli. To nedokáže vůbec nikdo. Ani nejlepší herečka na vrcholu kariéry. Takže Elizabeth Becková nelhala.

Rozumnou opatrnost jsem však neodhodil. Mám ji v krvi. Lenivě jsem dopil kávu a vyšel do vnitřního průchodu mezi obchody. Několikrát zabočil, až jsem si byl jistý, že mě nikdo nesleduje. Potom jsem se vrátil do kavárny a koupil si další kávu. Půjčil jsem si klíč od toalet a zamkl se uvnitř. Posadil se na víko záchodu a sundal botu. Čekala na mě zpráva od Duffyové: Proč vás zajímá skutečné jméno Teresy Danielové? Nechal jsem dotaz bez odpovědi a poslal: Kde se teď Uháží váš hotel? Ozvala se po devadesáti vteřinách: Co jste měl v Bostonu k snídani? Usmál jsem se. Duffyová byla praktická žena. Obávala se, že se přístroj ocitl v nepovolaných rukách. Položila kontrolní otázku. Poslal jsem: Palaiinky, vajíčko, kávu, dal tři dolary spropitného, všechno snědl. Kdyby se jí dostalo jakékoliv jiné odpovědi, rozběhla by se k autu. Po devadesáti vteřinách přišlo: Na západní straně jed;

nic"ky, sto metrů jižně od řeky Kennebec. Zhruba patnáct kilometrů daleko.

Napsal jsem: Za deset minut jsem u vás.

Přepočítal jsem se. Cesta mi zabrala téměř patnáct minut. Musel jsem dojít k autu a vymotat se Sacem. Jednička se v něm zužovala a vládl na ní hustý provoz. Jedno oko jsem nespouštěl ze zrcátka. Nikdo se na mě nepřilepil. Přejel jsem přes řeku a našel na pravé straně motel. Veselou řadu jasně šedivých jednopatrových domků se sedlovou střechou v novoanglickém stylu. V dubnu v nich panoval klid. U posledního jsem zahlédl taurus, který mě přivezl z Bostonu.

Jediný nenápadný sedan na parkovišti.

Minul jsem ho, ujel ještě třicet metrů a zastavil za dřevěným přístřeškem maskujícím velkou nádrž s propanem. Lincoln nemusel být každému na očích, zejména ne řidičům na jedničce.

Vrátil jsem se, zaklepal, Susan Duffyová okamžitě otevřela a padli jsme si do náručí. Z náhlého popudu. Nesmírně mě to překvapilo. Ji patrně také. Kdybychom měli čas na přemýšlení, zachovali bychom se pravděpodobně jinak. Trápily ji však starosti, mě únava a prostě k tomu došlo. Rozhodně jsem nelitoval. Byla vysoká a štíhlá. Rukama jsem ji pokryl celou šířku zad. Trochu se prohnula v páteři. Voněla svěží čistotou. Nepřikrášlenou parfémem. Nedávno se musela sprchovat.

"Co jste se dozvědělo Terese?" zeptala se.

„Jste sama?" odpověděl jsem otázkou.

Přikývla. "Ostatní odjeli do Bostonu. Celníci nám dali echo, že dneska připluje Beckova loď,"

I

Pustili jsme se. Vešli do pokoje.

"Co mají v plánu?" Jenom pozorování. Nebojte. Umí to velice dobře. Nikdo si jich nevšimne. " Byl to velice typický motelový pokoj. Jedna velká postel, křeslo, psací stůl, okno, ventilace vyvedená stěnou. Od tisíce jiných ho odlišovalo jen modrošedivé zabarvení a reprodukce s námořní tematikou. Dodávaly mu nádech novoanglického pobřeží.

"Co jste se dozvědělo Terese?" zopakovala otázku.

!tekl jsem jí o jménu vyrytém v podlaze sklepní místnosti. A o datu. Duffyová se na mě upřeně dívala. Pak zavřela oči.

Je naživu," vydechla. »Děkuju." "Alespoň včera byla naživu," upozornil jsem.

Otevřela oči. "Myslíte si, že žije i dneska?" Přikývl jsem. "Má docela slušnou šanci. K něčemu ji potřebují. Proč by ji nechávali devět měsíců žít a zrovna dneska zabili?" Duffyová mlčela.

"Patrně ji jenom přesunuli. Ráno byla ještě zamčená uvnitř a do večera zmizela. " Jak si myslíte, že s ní zacházejí?"

Nepověděl jsem jí, co Paulie provádí Elizabeth Beckové. Už i tak měla dost starostí.

Jméno nejspíš vyškrabala vidličkou. A včera večer jsem si v kuchyni všiml volného talíře se steakiem a brambory.

Patrně ji odvezli tak spěšně, že zapomněli říct kuchařce. Takže hladu netrpí. Drží ji jako normálního vězně. " "Kam ji mohli odvézt?" "Nejspíš ji předali Qy.innovi. " "Proč ?" "Myslím si, že máme co do činění se dvěma organizacemi.

Silnější překrývá slabší. Beck je krivák, ale jeho firmu převzal ještě větší krivák. " "Něco jako násilné přidružení?"

"Přesně tak. Qy.inn cpe zboží do Beckových operací. Využívá ho jako parazit. " "Proč by ale stěhovali Teresu?" "Z opatrnosti. " "Kvůli vám? Panikaři?" "Trochu. Přesunují a schovávají důkazy. " Jdl~ v~s al~ z něčeho nt"nařkli."

"NC"v~dí. knm m~ zuffndit. " .rlk pmr ~(' s Vlllll z'lnh7.ujf?"

J

"Zachránil jsem kluka." Přikývla. Ztichla. Vypadala poněkud unaveně. Patrně nespala od té doby, co jsem ji požádal,

aby o půlnoci nechala přistavit auto. Měla na sobě džíny a pánskou košili. Čistě bílou a úhledně zastrčenou, dva knoflíky u krku rozepnuté. Na bosých nohách tenisky se silnou podrážkou. Topení hrálo jako zbledlé. Laptop ležel na psacím stole vedle pokojového telefonu. Konzolového, pokrytého tlačítky rychlé volby. Podíval jsem se na číslo a uložil si ho do paměti. Laptop byl napojený do portu na spodku telefonu pomocí složitěho adaptéru. Po obrazovce poletoval znak ministerstva spravedlnosti. Odrážel se od okrajů, jako tenisový míček na starých videohrách. Bez zvukového doprovodu.

»Už jste Qy.inna viděl?" Zavrtěl jsem hlavou.

»Víte, odkud řídí operace?" Opět jsem zavrtěl hlavou. "Zatím jsem neviděl skoro nic. Až na účetní knihy, které jsou zakódované. Dá se z nich jedinečně poznat, že dostávají víc zboží, než distribuují. Možná si pro ně zákazníci jezdí osobně."

"To si nedokážu představit. Neukázali by zákazníkům svou základnu."

Beck se ostatně setkal s překupníkem z Los Angeles v podzemní garáži. "Předávání zboží možná probíhá na neutrální půdě. Někde nedaleko, patrně na severovýchodě." Přikývla. Jak jste se dostal k účetním knihám?" » Včera v noci jsem prohledal jejich kancelář. Proto jsem potřeboval auto." Přistoupila k psacímu stolu, posadila se a stiskla klávesu na laptopu.

Chráníč obrazovky zmizel. Objevil se můj poslední e-mail. Za deset minut jsem u vás. Otevřela adresář vymazané pošty a klikla na zprávu od Powella, vojenského policisty, který mě prodal.

"Ověřili jsme žádaná jména," oznámila. ~gel Doll si odseděl osm let v Leavenworthu za znásilnění. Hrozilo mu doživotí za vraždu, ale zachránil ho neschopný prokurátor. Sloužil jako spojovací technik. Znásilnil mladou podplukovnici a nechal ji vykrváct z pochvy. Nemusela bych se s ním setkat." "To se vám už nepodaří." Podívala se na mě.

"Vystopoval poznávací značku maximy. Začal mi klást nepříjemné otázky."

Což byla zásadní chyba. Nezbyvala mi jiná možnost. "Vy jste ho zabil?" Přikývl jsem. "Zlomil jsem mu vaz." Mlčela.

"Mohl si za to sám. Chytl se n-m, '(křížít pl~ny."

I

Zbledla.

„Jste v pořádku?" Odvrátila pohled. "Nepočítala jsem se ztrátami na životech." "Možná ještě k nějakým dojde. Raději se s tím smířte." Opět se na mě podívala. Nadechla se. Přikývla.

"S těmi značkami mě to mrzí. Měli jsme si dávat větší pozor." "Zjistili jste něco o Pauliem?" Přejela po obrazovce. "Doll se v Leavenworthu kamarádil s Paulem Masserellou, kulturistou, který si odpykával osm let za těžké ublížení na těle. Napadl důstojníka. Obhajoba to uhrála na záchvat vzteku pod vlivem steroidů. Osočovala armádu, že nesledovala množství jeho dávek." "Teď jich má plný barák." „Jedná se o našeho Paulieho?" "Určitě. Tvrdil, že nenávidí důstojníky. Nakopl jsem ho do ledvin. Vy nebo Eliot byste takový kopanec nepřežili. On se ani neotřásl." "Pokusí se vám pomstít?" "Neodvážuj u se na to myslet." "Chcete se vrátit?" "Beckova manželka ví, že nejsem tím, za koho se vydávám." Vyvalila na mě oči. „Jak na to přišla?" Pokrčil jsem rameny.

"Neví to určitě. Třeba se jen kojí naději. Přesvědčuje sama sebe." "Už se někomu se svým podezřením svěřila?" "Zatím ne. Viděla mě včera večer na skalách." "Nemůžete se vrátit." "Nevzdávám se bez boje." "Nebudte blázen. Situace se nám vymkla z rukou." Přikývl jsem. "Rozhodnutí ovšem záleží na mně." Zavrtěla hlavou. "Záleží i na naší podpoře." "Musíme vysvobodit Teresu. Opravdu. Nedokážete si představit, v jakém pekle trčí." "Můžu pro ni poslat jednotku zvláštního nasazení. Když konečně vím, že je naživu." "Ale nevíte, kde ji drží." "Tereza je moje věc." „A Q!l inn zase moje." Neodpověděla.

..Nemůžete poslat zvláštní jednotku. Na případu pracujete bez požehnání nadHzený(h. l.~dal o zvl: Hlní jednotku se rovná žádosti o padáka." ..PoNlám i , louhLC' l l l ožnmli. Al' m~ klidn~ vyhodí."

3

"Nevyhodí jenom vás. Padáka dostane šest dalších lidí." Mlčela.

"Vrátím se v každém případě. Chci dostat Q!l inna. I bez vaší pomoci."

Tak raději využijte nabízených služeb." "Co vám Q!J. inn provedl?" Neodpověděl jsem. Odmlčela se.

"Spolupracovala by s námi paní Becková?" zeptala se po chvíli.

"Nechce se mi ptát se jí. Kdybych to udělal, potvrdil bych, že se nemýlí."

A nevím, co bych tím způsobil." "Co uděláte, až se vrátíte?" "Nechám se povýšit. Převezmu Dukeovo místo. Stanu se Beckovým nejdůležitějším mužem. A proniknu tím pádem do Q!J. innových kruhů. Jinak bych pořád tápal v temnotě."

"Potřebujeme důkazy." „Já vím." „Jak se chcete nechat povýšit?" "Stejný způsobem jako kdokoliv jiný." Nic na to neřekla. Jen přepnula laptop na příjem zpráv, postavila se, přešla k oknu a zadívala se ven. Sledoval jsem ji. Světlo z okna jí prozařovalo košili. Vlasy měla sčesané dozadu, několik čísel přes límec. Účes vypadal na pět set dolarů, ale při platech DEA si ho patrně vyrobila sama. Nebo jí pomohla kamarádka. Představil jsem si, jak sedí na židli uprostřed kuchyně, s ručníkem přehozeným přes ramena. Na vzhledu jí záleželo, ale ne natolik, aby za něj vyhodila obrovské peníze v luxusním salonu.

Džíny jí nádherně obepínaly zadeček. Vzadu na cedulce jsem zahlédl:

Pas 24, délka 32. O dvanáct a půl centimetrů kratší než moje, což mě nepřekvapilo. Fascinoval mě pas o celých třicet čísel užší. Tělo mi neobaluje téměř žádný tuk, jen kostra a pod ní životně důležité orgány. Příroda jí je musela nadělit v miniaturním provedení. Kdykoliv takový pas vidím, chce se mi ho sevřít a obdivně měřit dlaněmi. Možná zabořit o něco výš obličej.

Stála ke mně zády, tak jsem nedokázal odhadnout, jaké by to bylo. Patrně velice příjemné.

„Jak velké nebezpečí hrozí?" zeptala se. "Realisticky vzato?" "Těžko říct, ve hře je příliš mnoho proměnných. Paní Becková se řídí intuicí. Trochu spojenou se zbožným přáním. Nemá v ruce jediný důkaz."

Co se důkazů týče, zatím proti mně žádný nemají. Takže i kdyby se paní Becková rozhodla mluvit, záleží na tom, jestli se

rozhodnou brát její intuici vážně." ..Viděla vás na skalách. To je důkaz jako hrom." "Ale čeho? Ze nevydržím zamčený v domě?"

/

»Když jste se špacíroval, zemřel Doll." »Předpokládají, že jsem se nedostal přes zeď. A Dolla jen tak nenajdou. Alespoň ne dostatečně brzy." »Proč přestěhovali Teresu?" »Z opatrnosti." »Situace se nám vymkla z rukou," zopakovala.

Pokrčil jsem rameny, i když mě nemohla vidět. »Takovéhle situace se vždycky vymknou. S tím se počítá. Nic nefunguje podle představ. Plány se hrouť po prvním výstřelu." Ztichla. Otočila se.

»Co podniknete teď?" zeptala se.

Odmíchl jsem se. Zezadu na ni stále dopadalo světlo. Skutečně velice příjemné.

»Trochu si zdřímnu," odpověděl jsem.

»Kolik máte času?" Podíval jsem se na hodinky. »Zhruba tři hodiny." Jste unavený?" Přikývl jsem. »Skoro celou noc jsem proplaval. Vůbec jsem nespál." »Vy jste tu zeď obeplaval? V tom případě jste skutečně zeštl'lel." Jste taky unavená?" »Hrozně. Celé týdny nedělám nic jiného, než pracuji." »Tak si zdřímnete se mnou," navrhl jsem.

»Nehodí se, abych spala, když Terese někde hrozí nebezpečí." »Stejně se ještě nemůžu vrátit. Musím počkat na paní Beckovou." Na okamžik se zarazila. Je tady jenom jedna postel." »Nevadí. Jste štíhlá. Nepotřebujete moc místa." » T o se nedělá." »Nemusíme pod deku. Lehnete si na ni." Jeden vedle druhého?" "Oblečení. Ani si nesundám boty." Neodpověděla.

»Neporoučujeme žádný zákon," naléhal jsem.

»Možná ano," namítla. »Některé státy mají podivná stará ustanovení.

Maine k nim možná patří." "V Maine mě trápí jiná ustanovení." "Ale ne v tuto chvíli." Usmál jsem se. Zívnuł. Posadil se na postel a lehl si na záda. Přetočil jsem/le' nll stranu, oc\;hl se od středu o dol si ruce pod hlovu. Zavřel oči. Vnímni j/i(°lll, j.lk t.alll stojí, minutu po minllt~. Potom se položiln vedle mě.

J

&.

Trochu se zavrtěla. Znehybněla. Vyzařovalo z ní však napětí. Cítil jsem ho. Přes péra matrace, nepatrné vysokofrekvenční chvění.

»Nebojte," ujistil jsem ji. Jsem moc utahaný."

Ale nebyla to pravda. Probral jsem se, když se maličko posunula a dotkla se mě zadkem. Jen letný dotyk, ale zapůsobil na mě jako zásah elektrickým proudem. Otevřel jsem oči, zadíval se na stěnu a uvažoval, jestli se jen nevědomky pohnula ve spaní, nebo jestli se mi něco snaží naznačit. Pár minut jsem o tom přemýšlel. Smrtelné nebezpečí musí mít a&odiziacální účinky. Stále víc jsem se přikláněl k optimistické možnosti. Nevěděl jsem však, jak odpovědět. Co hlásá etiketa správného chování? Také jsem se posunul a zesílil dotek. Přehrál míček na její stranu. Byla na tahu.

Celou minutu se nic nedělo. Už jsem začínal propadat zklamání, když se opět pohnula. Tentokrát znatelně. Kdybych nevážil sto deset kilo, sklouzl bych po lesklém přehozu na zem. Cítil jsem nýtky na jejích kapsách. Můj tah. Vydal jsem rozespálý zvuk, otočil se a jakoby neúmyslně jí přehodil ruku přes rameno. Leželi jsme u sebe jako dva rohličky. V obličeji mě šimraly její hebké vlasy. Voněly po létě. Bavlna její košile byla cítit nažehlenou čistotou. Končila v pase a pak pokračovala džínovina, obepínající hýždě. Pokradmu jsem se podíval dolů. Sundala si boty. Zahlédl jsem bosá chodidla. Řádku deseti malých prstů.

Povzdechla ze spánku. Byl jsem si jistý, že ho předstírá. Zavrtěla se a přitiskla na mě celou délkou těla. Položil jsem ji ruku na nadloktí. Sjel k loktu a zarazil se u pasu, konec maličku zastrčený za opaskem jejích džín.

Opět povzdechla. Rozhodně ne ze spánku. Zadržel jsem dech. Pozadím se mi tiskla na slabiny. Srdce mi bušilo. Točila se mi hlava. Věděl jsem, že neodolám. Neměl jsem nejmenší šanci. Zachvátilo mě hormonální šílenství, jeden z okamžiků, kdy bych klidně riskoval i osm let v Leavenworthu. Přesunul jsem ruku nahoru a uchopil ji za ňadro. Pak jsme se přestali ovládat.

Patřila k vzácnému typu žen, které vypadají daleko lépe nahé než oblečené. Měla dokonalou postavu. Neopálenou, ale přirozeně snědou pokožku.

Hebkou jako hedvábí, nikoliv však průsvitnou. Byla velice štíhlá, ale ne kostnatá. Vysoká a pružná. Jako modelka pro plavky s hlubokým vykrojením po stranách. Malá, pevná a nádherně tvarovaná ňadra. Dlouhý, štíhlý krk. Jemné uši, kotníky, kolena a ramena. Mělká jamka u klíčních kostí jí zvlhla potem.

Měla také sílu. Vážila o šedesát kilo méně než já, ale vyřídila mě. Patrně proto, že byla mladší. Zhruba o deset let. Zůstal jsem vyčerpaně ležet, což ji pobavilo. Zářivě se usmála.

I

"Vzpomínáš, jak jsme se poprvé setkali?" zeptal jsem se. „Jak sis v hotelu sedla na židli? Už tenkrát jsem tě chtěl."

„Jenom jsem seděla. Bez postranních úmyslů." "Nevykládej pohádky." "Vzpomínáš na Freedom Trail?" opáčila. „Jak jsi mi vyprávělo střelách přezdívaných Dlouhý ocas? Chtěla jsem tě už tenkrát." U smál jsem se. .

"Byly součástí vládního kontraktu za miliardu dolarů. Takže mě těší, že posloužily i řadovému občanovi." "Kdyby vedle mě nedřepěl Eliot, vrhla bych se na tebe přímo v parku." "Důchodkyně tam krmila ptáčky." "Zatáhla bych tě do křoví." "Viděl by nás Paul Revere." "Celou noc strávil na koni." "Naštěstí nejsem Paul Revere." Opět se usmála. Cítil jsem to na rameni.

"Vyřízený, starče?" popíchla mě.

"Nic takového jsem neřekl." "Nemáš pocit, že nebezpečí působí jako affodiziakum?" "Patrně ano." "Takže připouštíš, že ti hrozí nebezpečí?" "Hrozí mi nebezpečí, že mě raní mrtvice." "Neměl by ses vracet." "Obávám se, že toho nebudu

schopen." Posadila se na posteli. Přitažlivost neměla na její dokonalost nejmenší účinek.

"Myslím to vážně." Usmál jsem se na ni. "Nic se mi nestane. Jde jenom o dva tři dny. Najdu Teresu, najdu Q!linna a vypadnu." "Pokud ti to dovolím." Přikývl jsem.

"Ty dvě gorily." Přikývla v odpověď. "Kvůli nim mě potřebuješ. Zapomeň na hrdinské řeči, že si poradíš i beze mě. Když je pustíme, je po tobě. Stačí jedno zavolání." "Kde je držíte?" "V motelu v Massachusetts. Tam, kde jsme připravovali plány. Hlídkají je posádky toyoty a vozidla univerzitní stráže." "Oouf.im, že dlikladn~." "Vdice dlikladn~." "Od molt"lu n~\$ d~U f(líio hodiny."

"Po silnici," upozornila. "Nikoliv po telefonu." "Chceš Teresu zpátky." "Ano. Ale nesu odpovědnost i za ostatní."

"Fanatická velitelka." "Jenom nechci, aby tě potkalo něco špatného." "Jsem imunní." Sklonila se a přejela mi špičkami prstů po jizvách. Na hrudi, břiše, pažích, ramenou a čele. "Na to, že jsi imunní, jsi utrpěl dost zranění." "Z čiré nešikovnosti. Často padám." Postavila se a odkračela do koupelny. Nahá, půvabná a sebejistá.

"Pospěš si zpátky," křikl jsem za ní.

j

Nepospíšila si. V koupelně strávila dlouhou dobu, a když vyšla, měla přes sebe přehozený župan. Tvářila se jinak. Trochu rozpačitě. Posmutněle.

"Neměli jsme to dělat," ozvala se.

"Proč ne?" "Bylo to neprofesionální." Podívala se přímo na mě. Přikývl jsem. Poněkud neprofesionální to patrně bylo.

"Ale hezké," upozornil jsem.

"Neměli jsme to dělat." "Jsme dospělí lidé. Žijeme ve svobodné zemi." "Jenom jsme se potřebovali uvolnit. Jsme oba napnutí a nervózní." "Na tom není nic špatného." "Zkomplikovali jsme si vztah." Zavrtěl jsem hlavou.

"Nedopustíme, aby se zkomplikoval. Nemusíme se brát nebo něco podobného. Nic si nedlužíme." "Neměli jsme zajít tak daleko." "Já ničeho nelituju. Člověk má udělat, co považuje v danou chvíli za

, , , ,

spravne.

"Tvoje životní filozofie?" Odvrátil jsem pohled.

"Zkušenost. Jednou jsem řekl ne, když se mi chtělo říct ano, a dodnes mě to mrzí." Přitáhla si župan k tělu.

"Moc se mi to líbilo." "Mně taky." "Ale měli bychom na to zapomenout. Stalo se a nebudeme se k tomu vracet.

Souhlasí~?" "Souhlasím."

/

"A měl bys zvážít, jestli se opravdu vrátíš." "Dobře." .

Ležel jsem na posteli a přemýšlel, jaké je to říct ne, když se vám chce říct ano. Ze zpětného pohledu je ano daleko lepší volba a nevzal bych ji zpátky. Duffyová mlčela. Jako bychom čekali, až se něco stane. Osprchoval jsem se a oblékl v koupelně. Už jsme si všechno řekli. Oba jsme věděli, že se vrátím. Byl jsem jí vděčný, že se mě nepokouší zarazit.

Praktičtí, rozumní lidé. Zavazoval jsem si botu, když dostala zprávu. Laptop cinknul jako jemný zvonek u dveří. Nebo mikrovlnná trouba, oznamující, že jídlo je hotové. Umělý hlas máte poltu nezazněl. Vyšel jsem z koupelny. Duffyová si sedla k počítači a stiskla klávesu.

"zpráva z kanceláře," sdělila. "Našli jedenáct Dukeů s pochybnou policejní minulostí. Včera jsem je požádala, aby provedli záznamy. Kolik mu je?" "Zhruba čtyřicet." Prošla seznam.

"Pochází z jihu nebo ze severu?" "Určitě ne z jihu." "Zbývají tři." "Paní Becková mi prozradila, že také pracoval jako federální agent." Ještě jednou prošla seznam.

John Chapman Duke," oznámila. "Nikdo jiný pro vládu nepracoval.

Začal v Minneapolis jako pochůzkář a vyšvihl se na detektiva. Třikrát ho vyšetřovalo vnitro. Bezvýsledně. Pak se přidal k nám." "K DEA? Vážně?" "K federální vládě. Přешel na ministerstvo financí." "Co tam dělal?" "To tady nestojí. Za tři roky ho ale zažalovali. Kvůli korupci. A podezření z několikánásobných vražd, bez průkazných důkazů. Odseděl si čtyři roky ve vězení." "Popis ?" "Bílý, přibližně tvé velikosti. Na fotografii vypadá dost hnusně." "To je on," potvrdil jsem.

Posunula text na obrazovce. Přečetla zbytek záznamu.

"Dej si pozor. Jedná se o nebezpečného chlapa." "Neboj," ujistil jsem ji. Ve dveřích mě napadlo, že bych ji mohl políbit. Ale neudělal jsem to. Patrně by nechtěla. Tak jsem se rozběhl ke cadillacu.

Vrátil jsem sr do kavárny a dopíjel druhou kávu, když se objevila Elizabeth Brčková. Al."z nákupů. Nrnesln balíčky ani tašky. Do obchodů patrně vůbC'c nC'1..llvhJI.... t.lyli hodiny SC' potloukaln po okolí, aby si vládní agent

:

j

mohl zařídit potřebné. Zvedl jsem ruku. Přehlédla mě a zamířila k pultu. Koupila si bílou kávu ve vysoké sklenici a odnesla ji k mému stolku. Rozhodl jsem se, co jí povím.

"Nepracuji pro vládu," zahájil jsem.

"V tom případě jste mě zklamal," zopakovala potřetí.

Jak bych také mohl? Nezapomínejte, že jsem zabil policajta." Já vím." "Vládní agenti takové věci nedělají." "Můžou se splést. Zabít nešťastnou náhodou." "Ale neutíkají. Zůstal bych na místě a podrobil se vyšetřování." Odmlčela se.

Pomalů upíjela kávu.

"Už jsem tam byla," ozvala se. "Ve škole. Nejméně osmkrát. Pořádají různé slavnosti pro rodiče. A snažila jsem se přijet na každé zahájení a ukončení semestru. Jednou v létě jsem si dokonce pronajala malý nákladák a pomohla mu odstěhovat věci domů." "Proč mi to říkáte?" Je to malá škola. Ale první den semestru praská ve švech. Přijíždí spousta rodičů, studentů, aut a dodávek. Rodinné dny jsou ještě rušnější. A víte co?" "Co?" "Nikdy jsem nezahlédla městskou

policii. Ani jednou jedinkrát. Rozhodně ne detektiva v civilu." Díval jsem se oknem do vnitřního průchodu. "Patrně náhoda," pokračovala. "Duben, časné úterní ráno, nikde nikdo a před branou postává bezdůvodně detektiv." "Kam míříte?" "Měl jste hroznou smůlu. Protože jak velká byla šance, že na něj narazíte?" "Nepracuji pro vládu." "Osprchoval jste se. Umyl si vlasy." "V' v v';)" "azne." "Vidím to a cítím. Levné mýdlo, levný šampon." "Zašel jsem do sauny." "Neměl jste peníze. Dala jsem vám dvacet dolarů. Koupil jste si nejméně dvě kávy. Takže vám zbylo čtrnáct dolarů." "Byla to levná sauna." "To rozhodně." "A jsem normální civilista." "Zklamal jste mě." "Přijde mi, že si přejete, aby no mtnžrla prd~kly ly jeho nekalé obchody." "To si také přeji." "Dostane se do vězení."

I

Paulie čekal za branou. Musel číhat u okna a zaujmout pozici, jakmile se auto vynořilo na obzoru. Zpomalil jsem a zastavil. Probodával mě pohledem. Potom se zadíval na Elizabeth Beckovou.

"Dejte mi pager," požádal jsem ji.

"To nejde," bránila se.

"Udělejte, co vám říkám." Paulie uvolnil řetěz a otevřel bránu. Elizabeth rozepnula kabelku a podala mi pager. Popojel jsem dopředu a stáhl okénko. Paulie čekal, aby opět zavřel bránu. Přibrzdl jsem na jeho úrovni.

"Něco pro vás mám," křikl jsem.

Napřáhl jsem ruku a mřstil pagerem. Levačkou. Slabý a neobratný vrh.

Splnil však svůj účel. Černý plastický čtvereček opsal oblouk a dopadl přesně doprostřed příjezdové cesty, přibližně šest metrů před auto. Paulie ho pozoroval ve vzduchu. Pak ztuhl. Došlo mu, o jaký předmět se jedná.

"Hej," ohradil se.

Vyrazil pro něj. Já vyrazil za ním. Dupl jsem na plyn, pneumatiky se protočily a auto poskočilo dopředu. Pravým blatníkem jsem mířil na jeho levé koleno. Dostal jsem se velice blízko. Byl však neuvěřitelně rychlý. Popadl pager a uskočil dozadu. Minul jsem ho o třicet čísel. Nezpomalil jsem a řítil se dál. Pozoroval jsem ho v zrcátku. Stál v mraku modrého dýmu od pneumatik a díval se za mnou. Hluboce mě znechutil. Pokud mám bojovat s chlapem o devadesát kilo těžším, byl bych mnohem radši, kdybych ho předtím zmrlačil. Nebo kdyby alespoň nebyl tak zatraceně rychlý. Z"slivil jlt"m na ločn~ u hlnvnfch dveř n nechal Elizabeth Beckovou vy.

sl ou pit. Polomjlt"l11 JULo odv"7.1 il zamířil kt" kuchyňským dveřím. Vyšli

z nich Zachary Beck s Johnem Chapmanem Dukem. Hledali mě. Vypadali znepokojeně a kráčeli rychle. Napjatí a rozrušení. Domníval jsem se, že se mi chystají vynadat kvůli Pauliemu. Ale nechystali.

"Angel Doll zmizel," oznámil Beck.

Zůstal jsem stát. Od oceánu foukal vítr. O skály se lámaly vlny, stejně hlučně jako první večer. Ve vzduchu poletovala vodní tříšť.

"Naposledy mluvil s vámi," pokračoval Beck. "Potom zamkl, odešel a od té doby se neukázal." "Co po vás chtěl?" zeptal se Duke.

"Nemám tušení," odpověděl jsem.

"Vy nemáte tušení? Strávil jste s ním pět minut." Přikývl jsem. "Odvedl mě do kanceláře ve skladišti." "A dál?" "Dál nic. Chtěl mi něco říct, ale zazvonil mu mobil." "Kdo volal?" Pokrčil jsem rameny. „Jak to mám vědět? Musel to být ale naléhavý hovor. Telefonoval celých pět minut. Mrhal mým i vaším časem, tak jsem se sebral a odešel." "Co říkal?"

"Neposlouchal jsem. Nepřišlo mi to zdvořilé." "zaslechl jste nějaká jména?" zeptal se Beck.

Podíval jsem se na něj. Zavrtěl hlavou.

"Žádná jména jsem nezaslechl. Ale očividně se znali. Doll spíš poslouchal. Jako kdyby dostával pokyny." "Čeho se týkaly?" "Netuším." "Něčeho naléhavého?" "Patrně ano. Úplně na mě zapomněl. Rozhodně se mě nepokusil zarazit, když jsem odcházel." "Víc nevíte?" "Tipnul bych si, že šlo o nějaký plán. O příkazy na následující den." "Na dnešek?" Opět jsem pokrčil rameny. Jenom to domýšlím. Jednalo se o velice jednostranný rozhovor." "Skvělé," zašklebil se Duke. "Opravdu jste nám obrovsky pomohl." Beck se zadíval na oceán. "Takže přijal naléhavý telefonát, zamkl a odešel. Víc nám nepovíte?" "Neviděl jsem ho zmýkat. Ani odejít. Když jsem odcházel já, stále telefonoval."

"Ve vězení už stejně žije. A zaslouží si ho. Ve skutečném vězení bude volnější než nyní. A nestráví v něm zbytek života." "Můžete někomu zavolat. Nepotřebujete čekat, až si pro něj přijdou." Zavrtěla hlavou. "To by byla sebevražda. Pro mě i pro Richarda." "Stejně jako pro mě, jestli se s těmihle řečmi někomu svěříte. Mějte na paměti, že se nevzdávám bez boje. Pár lidí dojde k úhoně. Možná i vy a Richard." Usmála se. "Znovu se mnou vyjednáváte?" "Znovu vás varuji. Jasně a zřetelně." Přikývla.

"Umím držet jazyk za zuby," prohlásila a dokázala to tím, že už neřekla ani slovo. V tichosti jsme dopili kávu a vrátili se k autu. Nepadlo ani slovo. Odvezl jsem ji domů, na severovýchod, zcela nejistý, jestli přepravuji tikající bombu, nebo se právě obracím zády k jedinému spojenci v domě.

/

"Musel zamknout," prohlásil Beck. "A samozřejmě odejít. Dneska ráno jsme našli kancelář v dokonalém pořádku."

Neodpověděl jsem. Beck se otočil o devadesát stupňů a zahleděl se na východ. Opíral se do něj vítr a rval mu oblečení. Nohavice se třepaly jako vlajky. Prokřehle přešlápl z nohy na nohu.

"Přesně tohle nám chybělo," poznamenal. "Opravdu chybělo. Čeká nás rušný víkend."

mlčel jsem. Obrátili se, vyšli společně k domu a nechali mě tam stát.

Padal jsem únavou, ale bylo jasné, že odpočinku se mi jen tak nedostane. Ve vzduchu viselo horečné napětí a všechno probíhalo jinak než předešlé dva večery. V kuchyni nečekala večere. Kuchařka zmiZela. Z haly se ozýval ruch. Do kuchyně vstoupil Duke, propochodoval těsně kolem mě a vyšel zadními dveřmi. V ruce nesl modrou sportovní tašku značky Nike. Následoval jsem ho, nakoukl za roh domu a spatřil ho mizet v druhé garáži.

Za pět minut vycouval s lincolnem a odjel. Vyměnil poznávací značky.

Když jsem si je o půlnoci prohlížel, stálo na nich šestimístné číslo státu Maine. Nyní sedmimístné státu New York..

Vrátil jsem se do domu a pátral po kávě. Objevil jsem kávovar, ale nepodařilo se mi najít filtry. Tak jsem si natočil sklenici vody. Do půlky jsem ji vypil, když vstoupil Beck.

Také nesl sportovní tašku. Visela k zemi a s kovovým boucháním se mu odrážela od nohy. Zbraně, nejméně dva kusy.

"Přistavte cadillac," přikázal. "Hodte sebou. Vyzvednete mě u předních dveří." Vytáhl z kapsy klíče a hodil je na stůl. Potom se sklonil, otevřel tašku a vyndal dvě newyorské poznávací značky a šroubovák. Podal mi je.

"Nejdřív ale vyměňte značky." Zahlédl jsem v tašce zbraně: dva Heckler&Koch MP5K, krátké, ploché a černé, s velkými baňatými držadly. Futuristickými jako z filmového plátna.

"Kam jedeme?" zeptal jsem se.

"Za Dukem do Hartfordu v Connecticutu. Máme tam pár nevyřízených účtů." Zapnul tašku, postavil se a odnesl ji do chodby. Vteřinu jsem klidně seděl. Potom jsem pozvedl sklenici s vodou a připil směrem k prázdné stěně před sebou.

"Na krvavé války a zhoubné nemoci."

.1"

...1

7

ZBYTEK VODY JSEM NECHAL STÁT V KUCHYNI A ZAMĚL KE GARÁŽI.

Nad horizont oceánu se snášel soumrak, stovku mil na východě. Vítr zesílil a vlny hřměly. Zastavil jsem se a rozhlédl. Nikde nikdo.

Tak jsem se proplížil podél zdi dvorku, našel schovaný balíček, odložil značky a šroubovák na skály a vybalil obě zbraně. Glock Duffyové jsem si zastrčil do pravé kapsy kabátu. Dollův PSM do levé. Náhradní zásobníky do ponožek. Schoval jsem hadr, zvedl značky a šroubovák a vrátil se ke vchodu do dvora.

Mechanik se činil ve třetí, prázdné garáži. Vrata měl dokořán otevřená a olejoval panty. Prostor za ním byl ještě čistější než o půlnoci. Bez poskvrny. Podlaha omytá hadicí. Tvořila se na ní suchá místa. Kývl jsem na pozdrav a mechanik odpověděl. Otevřel jsem levou garáž, přidřep, od.

šrouboval z kufru poznávací značku státu Maine a nahradil ji newyorskou.

To samé jsem udělal vepředu. Staré značky a šroubovák jsem nechal ležet na zemi, nastoupil a nastartoval. Vycouval jsem a dojel na točnu. Mechanik se za mnou díval.

Beck už čekal. Otevřel zadní dvířka a odložil sportovní tašku na sedadlo za řidiče. Zbraně zacinkaly. Potom dvířka zavřel a usadil se vedle mě.

„Jedeme," rozkázal. "Po I-95 na jih až do Bostonu." "Musím natankovat." "Tak zastavte u první pumpy." Paulie čekal u brány. Obličej stažený vzteky. Představoval problém, který nepotrvá dlouho. Zíral na mě. Otáčel hlavou do stran a nespouštěl ze mě pohled celou dobu, co otvíral bránu. Lhostejně jsem projel. Nepodíval se za ním. Sejde z očí, sejdě z mysli byla metoda, již jsem v jeho případě hodlal použít.

Pobřežní cesta na západ 7.1:1. pn\7.dnotou. Na dálnici jsme se dostali za dvanáct minut. Začínal 'ltl\1 . n. (.dilla(zvykat. I"ezk~ auto. Poh(dln~

I

III

a tiché. Ale živé. Ručička ukazující stav nádrže hrozivě klesala. Téměř jsem ji viděl pohybovat. Pokud jsem si dobře vzpomínal, první benzinová pumpa stála jižně za Kennebunkem. Stejně místo, kde jsem se po cestě do New Londonu setkal s Duffyovou a Eliotem. Dojeli jsme k němu za patnáct minut. Přišlo mi velice povědomé. Projel jsem parkovištěm, na kterém jsme se vloupali do dodávky, a zastavil u pumpy. Beck mlčel.

Vystoupil jsem a naplnil nádrž. Trvalo mi to pěkně dlouho. Osmdesát litrů. Zašrouboval jsem kryt, Beck stáhl okénko a podal mi svazek bankovek.

"Vždycky platte v hotovosti," upozornil. Je to mnohem bezpečnější." Drobné jsem si nechal, něco přes patnáct dolarů.

Usoudil jsem, že na ně mám nárok. Ještě mi nedali výplatu. Usadil jsem se za volant a vyrazil. Zavíraly se mi oči. Když jste unavení, neexistuje nic horšího než nekonečné mne na prázdné dálnici. Beck mlčel. Nejprve jsem si myslel, že má špatnou náladu. Nebo se stydí. Pak mi došlo, že je nervózní. Na rozdíl ode mne se mu nelíbilo, že vyráží do bitvy. Já totiž věděl, že nenarazíme na nic, proti čemu bychom mohli bojovat.

Jak se vede Richardovi?" zeptal jsem se.

"Dobře. Má obrovskou vnitřní sílu. Lepšího syna bych si nemohl přát." "To máte štěstí," odpověděl jsem první, co mě napadlo. Potřeboval jsem, aby mluvil a udržoval mě v bdělém stavu.

Je velice loajální. Víc otec žádat nemůže." Pak se opět odmlčel a já bojoval se spánkem. Deset kilometrů, patnáct.

"Už jste někdy přišel do styku s malými obchodníky s drogami?" zeptal se.

"Ne."

Jsou velice specifictí," pravil.

Dalších třicet kilometrů mlčel. Pak se opět chopil předchozího tématu, jako by o něm celou dobu usilovně přemýšlel.

"Hrozně podléhají módě," sdělil.

"Vážně?" podivil jsem se z povinnosti. Vůbec mě to nezajímalo, ale stále jsem potřeboval, aby mluvil.

Jeich zákazníci jsou úplně stejní. Protože módě podléhají i laboratorní drogy. Vůbec si nepamatuj u, jak se všechny jmenují. Každý týden přijdou s novou, podivnou značkou." "Co to znamená, laboratorní droga?" zeptal jsem se.

"Droga vyráběná v laboratoři. Uměle, chemicky. Neroste ze země." Jako marihuana," "Nebo heroin či kokain," doplnil.

"To jsou přírodní produkty. Organické. Somožň"jm~ ar upravují, alr nevzniknjí v kádince," NI"()dp()v~d~1 j'eIn. JI"n jll("11 sr snažil udržet oti otrvčné, V autě bylo

t I I

"

i

pn liš teplo. Když jste ospalí, potřebujete čerstvý vzduch. Kousal jsem se do spodního rtu, abych neusnul.

"Móda určuje úplně všechno. Každou maličkost. Například boty. Ti chlapi, za kterými jedeme, mají pokaždé jiné."

"Tenisky?" Jasně. Jako by nedělali nic jiného, než hráli baseball. Třeba reeboky za dvě stě dolarů, zbrusu nové z krabice. Když se s nimi setkám příště, jsou reeboky naprosto nepřijatelné a nosí niky. Zahodte okoukané, kupte nejnovější hit. Boty značky Caterpillar nebo Timberlands. Z kůže, goretexu, zase z kůže. Z černé, potom žluté pracovní. Vždycky s rozvázanými tkaničkami.

Pak se vrátí k teniskám, tentokrát to ale musí být adidas s proužky. Dvě stě tři sta dolarů za pár. Bezdůvodně. Nakupují jako šilenci." Mlčel jsem. Jen řídil, víčka dokořan otevřená. V očích mě nesnesitelně řezalo.

"Víte, proč to dělají?" otázal se. "Kvůli penězům. Mají jich tolik, že neví, co s nimi. S bundami je to úplně stejné. Viděl jste, jaké nosí. Jeden týden North Face, lesklé a naducané, plné husího peří. V zimě i v létě, protože vylézají jenom v noci. Příští týden jsou lesklé bundy passé. North Face ještě ujde, ale musí být z mikrovláken. Pak přejdou na bundy s iniciálkami univerzit, kožené s vlněnými rukávy. Každý styl vydrží nanejvýš týden." "Blázní," poznamenal jsem, abych něco řekl.

Jde o peníze," zopakoval. "Topí se v nich, tak je rozhazují. Týká se to všech oblastí. I zbraní. Tihle chlápci milovali MPSK od Heckler&Koch.

Teď podle vás přisedlali na uzi. Víte, jak to myslím. Dokonce i zbraně u nich podléhají módě, jako boty nebo bundy. Stejně jako vlastní výrobky. Pořád něco mění. Samozřejmě taky auta. Nejraději mají japonská, což je móda, která dorazila ze západního pobřeží. Jeden týden jezdí toyotami, další hondami. Pak nissany. Nissan maxima slavil úspěchy před dvěma třemi lety. Takový, co jste ukradl. Vytlačily je lexusy. Úplná mánie. Postihuje i hodinky. Nosí swatche, pak rolexy. Přitom stejně nepoznají rozdíl. Naprostě šilenství. Jako dodavatel si ale samozřejmě nestěžuji. Zastarávání trhu nám nahrává na ruku, občas k němu však dochází příliš rychle. Není jednoduché udržet krok." "Takže se pohybujete na trhu?" "Co jste si myslel? Že vedu účetní knihy?" ..Myslel jsem si, že dovážíte kobrce," "To souhlasí. Dovážím spoustu kobl'rni," "Aha," ..Slouží mi jako zósta~rka," vy"v~thl Pak ~t' mžr8mól. "Člověk musí být v dndní dob~ opatrný, když pl'OdJv~ 'lIIIItoyn! hOly takov~hlr zvěři,"

/

Stále se smál. V jeho smíchu však zaznívalo napětí. Pokračoval jsem v cestě. Uklidnil se. Podíval se postranním okénkem, pak předním. Opět promluvil, jako by to potřeboval stejně jako já.

"Nosíte sportovní boty?" "Ne." "Skoda. Potřeboval bych, aby mi to někdo vysvětlil. Mezi reeboky a niky přece není žádný faktický rozdíl." "Pokud vím, tak není." "Vyrábějí je dokonce ve stejné továrně. Někde ve Vietnamu. Vůbec se neliší, dokud na ně nenalepí značku." "Patrně ne. Opravdu nevím. Atletice jsem se nikdy nevěnoval. Takové boty vůbec nenosím." "Existuje rozdíl mezi toyotou a hondou?" "Nemám tušení." „Jak to?" "Soukromé vozidlo jsem nikdy nevlastnil." "Prosím?" "Vždycky jsem řídil jen vojenská auta. A toyoty, hondy, nissany nebo lexusy armáda nepoužívá." "Cemu tedy rozumíte?" "Poznám rozdíl mezi swatchemi a rolexkami." "V čem spočívá?" "V ničem. Oboje hodinky ukazují čas." "Báječná odpověď." "Uzi a Heckler&Koch se ale liší." Otočil se na sedadle. "Výborně. Skvěle. Tak mi vysvětlte jak. Proč ti chlapi zaměnili Heckler&Koch za uzi?" Cadillac tiše předl. Pokřčil jsem nad volantem rameny. Potlačil zívnutí.

Samozřejmě, nesmyslná otázka. Chlápci z Hartfordu nezaměnili MP5K za uzi. Ne ve skutečnosti. Duffyová s Eliotem neměli o zbraních a Beckových kontaktech v Hartfordu nejmenší tušení. Prostě své lidi vybavili prvním, co jim přišlo pod ruku.

Teoreticky však položil zajímavou otázku. Uzi jsou dobré zbraně. Možná trochu těžké. Nemají zrovna největší cyklickou rychlost, což některým střelcům vadí. Nedostatek drážkování v hlavni poněkud snižuje přesnost.

Nn druhé straně jsou velice spolehlivé, jednoduché, dokonale ověřené a seženete do nich zásobník na čtyřicet nábojů. Dobrá zbraň. Ale jakýkoliv Ilcckler&Koch ji předtí. Stejnou municí pálí rychleji a úderněji. Je nesmí'II~ přesný. Ve' zku'lných ruk~ch stejně přesný jako kvalitní puška.

Ah.(0)lllt~ ~p(0)l'JlIivý. L~pC' drží dróhu. Skvělý model ze sedmdesátých let

i..I

proti skvělému modelu z let padesátých. Neplatí to ve všech oblastech, ale . co se týče zbraní, rází vojenská zásobovací správa zásadu modernější lepší než zastaralé.

"Nevidím jediný důvod," odpověděl jsem. "Nechápu smysl." "Přesně tak," souhlasil Beck. „Jedná se jen o další módní výstřelek. Asi chvilkový rozmar. Zajistí spouště lidem práci, ale přesto leze na nervy," Zazvonil mu mobilní telefon.

Vytáhl ho z kapsy a představil se. Krátce a ostře. Poněkud nervózně. Beck. Zaznělo to jako zakašlání. Dlouze naslouchal. Nechal volajícího zopakovat adresu a popis cesty, pak telefon zaklapl a uložil zpátky do kapsy.

"Duke," vysvětlil. "Trochu se poptal. Naši chlápci nejsou k nalezení. Na jihovýchodě od Hartfordu však údajně vlastní venkovskou usedlost. Patrně se v ní schovávají. Tak je navštívíme." "Co podnikneme, až tam dorazíme?" "Nic zvláštního. Obejdeme se bez elegantních obezliček. Za daných okolností si nezaslouží nic jiného než kulku do hlavy. Nevyhnutelný, neokázalý trest. Víte, jak to myslím? Když si se mnou zahráváte, přijde rychlá, jistá odplata, ale rozhodně se kvůli vám nepředřu." "Přijdete o zákazníky." "Nahradím je jinými. Už předlapuji ve frontě. V tom spočívá výhoda mého podnikání. Poptávka bohatě převyšuje nabídku." "Vyřídíte je vlastní rukou?" Zavrtěl hlavou. "Od toho mám vás a Dukea." "Mě? Domníval jsem se, že jenom řídím." "Dva jste už zlikvidoval. Zvládnete další." Stáhl jsem o stupeň topení a snažil se udržet oči otevřené. Krvavé vdlky, mihlo se mi hlavou.

Obkroužili jsme půlku Bostonu a pak mi přikázal zabočit na jihozápad k Mass Pike a 1-84. Urazili jsme dalších sto

kilometrů, což nám zabralo zhruba hodinu. Nechtěl, abych jel rychleji. Ani jsem se mu nedivil. Falešné značky a taška plná zbraní na zadním sedadle by se silniční policii moc nelíbily. Řídil jsem jako automat. Nespál jsem čtyřicet hodin. Ale promarněné šance na odpočinek v motelu u Duffyové jsem nelitoval. Přestávku jsem strávil mnohem příjemnějším způsobem, i když ona mé nadšení možná nesdílela.

"Další sjezd," oznámil.

1-84 protínala střed flartfordu. Visely nad ním nízké mraky a světla města je barvila do omňŽOVII. Sjcozd n~s vyvedl na širokou silnici, která se po kilometru a půl ZIIŽilo J p(kril~(v.II" otevřenou krajinou na jihovýchod.

.

.

I

Vepředu se rozkládala temnota. Minuli jsme několik zavřených venkovských obchodů, občerstvení, pivních stánků, opraven motorek a pak nás provázely jen tmavé siluety stromů.

"Další odbočka doprava," ozval se po osmi minutách.

Zabočil jsem na úzkou cestu, plnou výmolů a nepravidelných zatáček.

Nořila se do naprosté tmy. Musel jsem se soustředit. Rozhodně jsem se netěšil, jak pojedu zpátky.

"Pokračujte," vyzval mě.

Ujeli jsme dalších patnáct kilometrů. Netušil jsem, kde skončíme.

"Výborně," pochválil mě. "za chvíli narazíme na Dukea." Po dvou kilometrech se v reflektorech zaleskla zadní poznávací značka jeho auta. Parkovalo na krajnici, nakloněné k příkopu.

"Zastavte za ním." Zasunul jsem se předkem za kufr lincolnu a přeřadil do parkovací polohy. Chtělo se mi spát. Stačilo by pět minut. Duke nás však poznal, vystoupil a přeběhl k Beckovi. Beck stáhl okénko, Duke přidržel a strčil dovnitř obličej.

"K usedlosti jsou to asi tři kilometry. Vede k ní dlouhá, točitá příjezdová cesta po levé straně. Spíš jenom prašná stezka. Do poloviny se dostaneme auty, kd~ pojedeme tiše, pomalu a bez světel. Zbytek musíme dojít pěšky." Beck neodpověděl. Jen zavřel okénko. Duke se vrátil k autu a vyjel z krajnice. Celé tři kilometry jsem se držel za ním. Sto metrů před ústím příjezdové cesty jsme zhasli a zpomalili. Trochu svítil měsíc. Lincoln se kolébal a převaloval ve vyježděných kolejkách. Cadillac se choval stejně, o takt později. Vyhoupl se, když lincoln klesl, naklonil doprava, když lincoln vybočil doleva. Téměř jsme se plazili. Posledních pár metrů urazili s vyřazenou rychlostí. Potom zazářila brzdová světla a lincoln znehybněl. Zastavil jsem za ním. Beck se otočil, protáhl mezi sedadly sportovní tašku a na klíně ji rozepnul. Podal mi jeden MP5K, se dvěma náhradními zásobníky na třicet nábojů.

"Dejte si záležet," povzbudil mě.

"Vy počkáte tady?" Přikývl. Zlomil jsem zbraň a zkontroloval ji. Opět složil, natáhl do komory náboj a zacvakl pojistku. Pak jsem do kapsy zasunul náhradní zásobníky, opatrně, aby necinkly o glock a PSM. Vystoupil jsem z auta, zůstal stát a s úlevou vdechoval chladný noční vzduch. Probudil mě. Vznášela se v něm vůně nednl('k~ho jezera, stromů a zetlelého listí. V dále šuměl malý vodopád n (hlndnoud auta jemně praskala. Mezi stromy se proháněl slabý v~trrk, Ni(jin~h() lřit'1!! n~slyAd. Jrn .Ibsolutnf ticho.

,

I

Duke na mě čekal, napjatý a netrpělivý. Nedělal tuhle práci poprvé. To bylo jasné. Připomínal ostříleného policajta před důležitým zásahem.

Věděl, co ho čeká, ale zároveň si uvědomoval, že žádná akce neprobíhá stejně. V ruce držel steyr s dlouhým zásobníkem na třicet nábojů. Trčel mu z dlaně. Delší a hrozivější než obvykle.

„J deme, mrzáku," šeptl.

Držel jsem se metr a půl za ním, na druhé straně příjezdové cesty. Jako správný pěšák blížící se ke skupinovému cíli. Musel jsem se chovat přesvědčivě. V domě se nikdo neskrýval, on o tom ale neměl tušení.

Vyšli jsme ze zatáčky a dům se vynořil před námi. V jednom okně se svítilo. Patrně bezpečnostní časový spínač. Duke zpomalil a zastavil se.

"Vidíte dveře?" zašeptal.

V přítmí jsem zahlédl malou verandu. Ukázal na ni.

"Počkáte u vchodu," opáčil jsem šeptem. „Já prověřím osvětlené okno." Spokojeně souhlasil. Dostali jsme se k verandě. Duke zaujal pozici a já se odlepil a začal postupovat k oknu. Poslední tři metry jsem se proplazil.

Pozvedl jsem hlavu k parapetu a nakoukl dovnitř. Na stole slabě svítila lampa se žlutým, umělohmotným stínítkem. Odhalovala prosezené pohovky a křesla. Studený popel v krbu. Borovicové obložení. Nikde ani živá duše.

Proplížil jsem se do pruhu světla, aby na mě Duke viděl, a přiložil k očím dva roztažené prsty. Standardní znamení ostřelovačů vidím. Napráhl jsem dlaň a roztáhl pět prstů. Vidím pit lidí. Pak jsem se pustil do komplikovaných gest naznačujících rozmístění a typ zbraní. Věděl jsem, že je nepochopí. Jejich význam jsem neznal ani já, neměla nejmenší opodstatnění.

Zvěda jsem nikdy nedělal. Ale vypadala skvěle. Profesionálně, spiklenecky a naléhavě.

Odplížil jsem se další tři metry, postavil se a tiše došel ke dveřím.

„Jsou úplně mimo," oznámil jsem. "Opilí nebo zfetovaní. Využijeme momentu překvapení a máme vyhráno." "Zbraně?"

"Spousta, ale ne na dosah ruky." Ukázal jsem na verandu. "Vede patrně do krátké chodby. Vnější dveře, vnitřní dveře, chodba. Vy skočíte doleva, já doprava. Počkáme na ně v chodbě. Skosíme je, až se vyjdou podívat, co způsobilo hluk."

"Převzal jste velení?" "Provedl jsem výzkum." "Tak si dejte záležet." "Vy taky." "Vždycky si dávám záll"Žt't."

I

"To rád slyším," opáčil jsem.

"Myslím to vážně," dodal varování. Jestli se mi připlujete do cesty, odpráím vás s ostatními. S nesmírným potěšením."

"Bojujeme na stejné straně." "To se teprve uvidí." "Klid," poradil jsem.

Odmklčel se. Napjal pozornost. Přikývl. "Rozrazím vnější dveře, vy vnitřní. Přiskokem." "Dobře," souhlasil jsem. Odvrátil se a usmál. Skutečně ostřílený policista.

Když rozrazím vnitřní dveře, skočí do nich jako první a já ho budu následovat jako druhý. Při normální reakci nepřítele druhého obvykle zastřelí.

"Odjistit zbraně," zašeptal jsem.

Pře cvakl jsem H&K na jednotlivé výstřely a Duke přesunul pojistku steyru doprava. Přikývl jsem, on kývl také a rozkopř vnější dveře. Proklouzl jsem okolo a bez zastavení kopl do vnitřních dveří. Proběhl kolem mě, skočil doleva a já ho následoval doprava. Vedl si poměrně dobře. Tvořili jsme kvalitní tým. Ještě než se dveře ustálily v pantech, krčili jsme se v dokonalém postavení. Zíral na dveře před námi. Steyr držel oběma rukama, v napřažených pažích, oči dokořán otevřené. Prudce oddechoval. Téměř supěl. Moment největšího nebezpečí zvládal, co nejlépe dokázal. Vytáhl jsem z kapsy PSM Angela Dolla. Nechal ho v levé ruce, odjistil pojistku, vrhl se přes místnost a vrazil mu ho do ucha. "Chovej se velice tiše," nařídil jsem. "A rozhodni se. Položíš ti otázku.

Jednu jedinou. Když ji nezodpovíš nebo zalžeš, střelím tě do hlavy. Jasně?" Nehnutě stál, pět vteřin, šest, osm, deset. Zoufale zíral na dveře přes sebou.

"Ničeho se neboj, mrzáku. Nikdo tam není. Minulý týden je všechny zatkli. Vládní agenti." Ani se nepohnul.

"Rozuměl jsi, co jsem ti předtím říkal? ° té otázce?" Přikývl, váhavě a neochotně, se zbraní zaraženou v uchu.

"Bud' odpovíš, nebo ti prostřelím hlavu. Chápeš?" Opět přikývl.

"Pozor, přichází otázka. Připravený?" Krátce přikývl.

"Kde je Teresa Danielová?" Následovalo dlouhé ticho. Pootočil se ke mně. Sledoval jsem jeho pohyb ústí PSM. V očích se mu pomalu začalo objevovat poznání.

"Vr v.-Ai(h lin~(h."

~

Střelil jsem ho do hlavy. Prostě jsem vytrhl hlavě z ucha a levačkou vypálil do pravého spánku. Temnotou zarachotila ozvěna výstřelu. ° protější stěnu se rozprskla krev, mozek a úlomky kostí. Plamen z hlavně mu spálil vlasy. Potom jsem pravačkou dvakrát vystřelil z H&K do stropu a levačkou ještě jednou z PSM do podlahy. Přepnul jsem H&K na automatické dávky, rozkročil se a vyprázdnil ho bez míření do Dukeova těla. Zvedl jsem ze země steyr, který mu vypadl, a zaútočil na strop, patnáct rychlých výstřelů, bam bam bam bam, polovina zásobníku. Chodba se okamžitě naplnila štiplavým dýmem, štěpinami dřeva a kousky omítky. Vyměnil jsem zásobník H&K a pokropil kolem dokola stěny.

Málem mi praskly ušní bubínky. Po podlaze tančila a poskakovala záplava nábojnic. H&K prázdně cvakl. Vystřelil jsem do zdi chodby zbytek munice z PSM, rozkopř dveře osvětlené místnosti a roztříštil steyrem stolní lampu. Našel jsem servírovací stůl, prohodil ho oknem, vyprázdnil druhý náhradní zásobník H&K mezi vzdálené stromy a levačkou zároveň pálil ze' steyr do podlahy, až v něm prázdně cvaklo. Potom jsem popadl steyr, H&K a PSM do náručí a vyrazil ven. V hlavě mi duněly tisíce zvonů. Během patnácti vteřin jsem vypálil sto dvacet osm výstřelů. Úplně mě ohlušily. V Beckovi musely vzbudit dojem, že vypukla třetí světová válka.

Rozběhl jsem se po příjezdové cestě. Kašlal jsem a zanechával za sebou čáru střelného dýmu.. Mířil jsem k autům. Beck se už přesunul za volant cadillacu. Uviděl mě a pootvěřel dvířka. Rychlejší než stáhnout okénko. "Léčka," zasípal jsem udýchaně. Hlas mi dunivě rezonoval v hlavě. "Bylo jich nejméně osm." "Kam se poděl Duke?" "Zabili ho. Musíme jet. Pospěšte si, Becku." Na vteřinu ztuhl. Pak se probral.

"Vezměte si jeho auto," rozkázal. Cadillac se už pohyboval.

Pak sešlápl pedál, zabouchl dvířka, začal couvat a zmizel z dohledu. Naskočil jsem do lincolnu. Nastartoval. Zařadil zpátečku, opřel se loktem o sedadlo, zadíval se zadním okénkem a přidal plyn. Jeden po druhém jsme vystřelili pozadu na silnici, otočili a jako při akceleračním závodu vyrazili bok po boku na sever. Stodesátkou jsme se řítili klopenými zatáčkami. Zpomalili až na odbočce do Hartfordu. Beck se vysunul dopředu a já se zařadil za něj. Osm rychlých kilometrů jsem se držel v závěsu. Potom zajel dozadu k zavřenému obchodu s lihovinami a zastavil. Zaparkoval jsem tři metry od něj, zabořil se do sedadla a zůstal sedět, příliš unavený, než abych vystoupil. Beck oběhl předek cadillacu a otevřel moje dvířka.

"Opravdu nastražili luku?" vybafl Přikývl jsem. "Ceblí nll n.h. (05111 l'hlapů. Možno víc. Úplný masakr."

I

Mlčel. Neměl co říct. Podal jsem mu ze sedadla spolujezdce Dukeův steyr.

"Vzal jsem ho s sebou." "Proč?" "Napadlo mě, že byste si to přál. Možná se dá vystopovat." Přikývl. "Nedá. Ale dobrý nápad." Vrátil jsem mu i H&K. Přesl ke cadillacu. Uložil obě zbraně do tašky.

Sevřel ruce a zadíval se na černou oblohu. Potom na mě.

"Viděl jste jim do tváře?" Zavrtěl jsem hlavou. "Byla moc velká tma. Jednoho jsme ale zasáhli. Vypadlo mu tohle."

Podal jsem mu PSM. Stejně dobře jsem ho mohl zasáhnout pěstí do žaludku. Zbledl a zapřel se rukou o střechu lincolnu.

"Stalo se něco?" zeptal jsem se.

Odvrátil pohled. "To je neuvěřitelné." "Co?" "Jednoho útočníka jste zasáhli a vypadla mu tahle zbraň?" "Myslím, že ho zasáhl Duke." "Viděl jste, jak k tomu došlo?" "Oslepovaly mě výšlehy z hlavní. Duke vystřelil, zasáhl nějaký stín, a když jsem vybíhal, leželo tohle na podlaze." "Zbraň Angela Dolla." "Určitě?" "Milion ku jedné. Víte, co je to zač?"

"Nikdy jsem podobnou neviděl." "Speciální pistole, kterou používala KGB. Za starých časů Sovětského svazu. V Americe nesmírně vzácná." Ustoupil do temnoty parkoviště. Zavřel jsem oči. Chtělo se mi spát. Pomohlo by i pět

vteřin.

"Reachere," zavolal. „Jaké důkazy po vás zůstaly?" Otevřel jsem oči.

"Dukeovo tělo." "To nikoho nikam nedovede. Co balistické stopy?" Usmál jsem se ve tmě. Představil jsem si odborníky z hartfordského policejního oddělení, jak se snaží rozluštit význam trajektorií. Stěny, podlahy, stropy. Patrně by došli k závěru, že v chodbě řádila skupina po zuby ozbrojených návštěvníků diskotéky.

"Spousta kulek a prázdných nábojnic," odpověděl jsem.

"NczjistitC'lné," opáčil.

ZašC'1 hloub~ji do tC'mnoty. Opět jsem zavřel oči. Otisky prstů jsem po fiobi' n("~tl11("cl1.11. Jr-stli jlll'l11 lil' V dom~ něčeho dotkl, tak jedin~ podrážkami

.....

bot. A z giocku Duffyové jsem nevystřelil. Slyšel jsem cosi o centrálním registru charakteristických znaků palných zbraní. Její glock v něm mohl být zanesený. Tak jsem ho nepoužil. .

"Reachere," ozvalo se opět. "Odvezte mě domů." Otevřel jsem oči.

"Co bude s lincolnem?" křikl jsem v odpověď.

"Necháme ho tady stát." Zívł jsem, přinutil se k pohybu a otřel cípem kabátu volant a všechna dačítka, na která jsem sáhl. Nepoužitý giock mi málem vypadl z kapsy. Beck si ničeho nevšiml. Byl tak zamyšlený, že jsem jím klidně mohl točit na prstu jako Sundance Kid a stejně by mu ušel. Otřel jsem i kliku dveří, předklonil se, vytáhl klíčky, také je otřel a odhodil do křoví na okraji parkoviště.

Jedeme," zavelel Beck.

Mlčel až padesát kilometrů za Hartford. Pak se rozhovořil. Potřeboval čas na zpracování událostí.

"Ten včerejší telefonát," ozval se. "Připravovali se na dnešek. Doll pro ně pracoval. " Jak dlouho?" "Od začátku." "To nedává smysl," namítl jsem. "Duke odjel na jih a zjistil poznávací značku toyoty. Předal ji Dollovi, aby ji vystopoval. Proč by mu ale Doll pro pravdě sdělil, co vypátral? Kdyby vedla k jeho kumpánům, určitě by je zatajil. Nalákal vás jiným směrem. Do slepé uličky." Beck se přezíravě usmál.

"Chyba. Chystali léčku. Proto mu volali. Sikovně zaimprovizovali. Plán s únosem selhal, tak zvolili jinou taktiku. Nařídili Dollovi, aby je prozradil. Připravil půdu k přepadení v domě." Pomalu jsem přikývl, jako bych se klonil k jeho názoru. Když chcete uspišit povýšení, nejlepší je tvářit se o něco hloupěji než nadřizení. V armádě mi to krásně vycházelo, dokonce třikrát.

"Věděl Doll, co na dnešní večer chystáte?" "Ano. Včera jsme se o tom podrobně bavili. Když jste nás zastihl v kanceláři. " "A potom vzal roha." "Přesně tak. Zamkl, opustil Portland a připojil se k nepříteli. Podrobně ho informoval, kdo přijede, kdy a proč." Mlčel jsem. Uvažoval o DoBově autu. Zaparkoval jsem ho jen kilometr a půl od Beckovy kmcelák ZIINnl jsem litovat, že jsem ho neschoval lépe.

"Naskýtá se však zásadní Oli'l.k.l," prvnil Beck. „Zradil jenom Doll?"

I

"Nebo?" Ztichl. Potom pokrčil rameny.

"Nebo i někdo z jeho spolupracovníků." Lidé, kteří pod vds nespadařf. Qyinnovi lidé.

"Nebo úplně všichni," dodal.

Opět se zamyslel, na dalších šedesát kilometrů. Ozval se až na 1-95 vedoucí kolem Bostonu na sever.

"Duke je po smrti." "Moc mě to mrzí." Uije to tady.

"Znal jsem ho dlouhá léta." Neodpověděl jsem.

"Převezmete jeho místo. Potřebuji náhradu. Někoho, komu můžu důvěřovat. A vy jste se zatím osvědčil." "Povyšujete mě?" "Máte náležité předpoklady." "Abych dělal velitele tělesné stráže?" "Alespoň na přechodnou dobu. Kdybyste chtěl, i natrvalo." "Nejsem si jistý," zaváhal jsem.

"Vzpomeňte si, co na vás vím," upozornil. Jste mým vlastnictvím." Dva kilometry jsem mlčel. "Dostanu konečně zaplacen?" "Slíbených pět tisíc, plus Dukeovu výplatu." "Musíte mě víc zasvětit. Jinak vám budu na nic." "Přikývl. "Zítřa," slíbil. "Pohovoříme si zítřa." Pak se opět odmlčel. Když jsem se na něj podíval, spal jako dřevo. Patrně ho utlumil šok. Měl pocit, že se mu svět rozpadá pod rukama. Snažil jsem se udržet vzhůru a nesjet ze silnice. Vybavilo se mi, co jsem četl o britské armádě v Indii, v období největšího rozkvětu impéria. Mladí subalterní důstojníci měli vyhrazenou vlastní kantýnu. Obědvali v parádních uniformách a bavili se o šanci na povýšení. Žádná jim však nekynula, pouze když zemřel nadřizený důstojník. Čekali, aby zaujali jeho místo. Pozvedali broušené číše s vybraným francouzským vínem a připíjeli na krvavé války a zhoubné nemoci. Brutální, ale v armádě běžné.

Do Maine jsem se dostal přepnutý na automatického pilota. Nepamatoval jsem si jediný kilometr. Ochromilo mě vyčerpání. Bolelo mě celé tělo.

PauliC' si dal s otvíráním brány na čas. Patrně jsme ho vytáhli z postele. Neopomn~1 SI" na m~ význmn~ podívat.

Vysadil jsem Becka u hlavních dveří. 1 >.i\HlrkoVill v gtlÓži. Pro jistotu jsem schoval glock a náhradní zásob. níky. Vešel jsem zadními dveřmi. Detektor ohlásil klíče od auta. Odhodil jsem je na stůl. Umíral jsem hladu, ale byl jsem příliš unavený, než abych něco pozřel. Vydrápal jsem se do schodů, padl na postel a usnul. Úplně oblečený, v kabátě i botách.

O šest hodin později mě probudilo počasí. Do oken bušil vodorovný déšť, jako by na něj někdo vrhal kamínky. Sklouzl jsem z postele a podíval se ven. Obloha se zatáhla ocelově šedivými mraky a oceán běsnil. Přes dva kilometry od pobřeží ho pokrývala vzteklá pěna. Vlny se tříštily o skály.

Ptáci zmizeli. Bylo devět hodin ráno. Den čtrnáctý, pátek. Vrátil jsem se do postele, upřel pohled na strop a probíral uplynulých sedmdesát dva hodin, od jedenáctého dne, kdy mi Duffyová předestřela svůj sedmibodový plán. Bod

jedna, dva, tři, dejte na sebe pozor. Ty jsem zatím splnil. Podařilo se mi přežít. Bod čtyři, najít Teresu Danielovou. V tom ohledu jsem moc velkého pokroku nedosáhl. Bod pět, získat důkazy proti Beckovi.

Žádné jsem neměl. Ani jediný. Neviděl jsem ho dělat nic zakázaného, kromě auta s falešnými značkami a tašky plné automatů, patrně ilegálních ve všech čtyřech státech, do kterých jsme zavítali. Bod šest, najít Qyinna. Ani v něm jsem nedosáhl pokroku. Bod sedm, vypařit se. Ten bude muset počkat. Potom mě Duffyová políbila na tvář. Rty potřísněnými cukrem z koblíh.

Opět jsem vstal a zamkl se v koupelně. Už jsem nebyl pod zámkem. Richard Beck by si mě patrně netroufl navštívit. Ani jeho matka. Na rozdíl od otce. Vlastnil mě. Dosáhl jsem povýšení, ale stále kráčel po visutém laně. Sedl jsem si na zem a sundal botu. Otevřel podpatky a zapnul přístroj.

Mdte zprduv Od Duffyové: Beckovy kontejnery 'l{Yloieny a dopraveny do skladištI. Bez zdsahu celníků. Celkem pit. V poslední době největší doddvka.

Napsal jsem: Pokralujete v pozorovdnl?

Po devadesáti vteřinách odpověděla: Ano.

Pochlubil jsem se:Jsem pO'l(Ýšenj.

Poslala: Využijte příležitosti.

Odpověděl jsem: Včerejšek se mi moc líbil.

Uzavřela: Setřte baterii. .

Usmál jsem se, vypnul přístroj a vrátil ho do podpatku. Potřeboval jsem sprchu, ale nejdřív snídani a čisté oblečení. Odemkl jsem koupelnu a sešel po schodech do kuchyně. Kuchařka nastoupila ranní směnu. Připravovala toast a čaj pro služebnou a zároveň jí diktovala seznam nákupů. Klíčky od saabu ležely na stole. Klíčky od cadill,,(u nikoliv. Snědl jsem, co mi přišlo pod ruku, a vyrazil za Beckem("m N("lIi\AC'l lfi(,111 ho. Ani Elizabeth nebo Richarda. Vr~tl jsem SI" do kuI hYII~

I

"Kde je rodina?" zeptal jsem se.

Služebná mlčky vzhledla. Už si oblékla kabát, připravená na nákupy.

"Kde je pan Duke?" odpověděla kuchařka otázkou.

"Necítí se ve své kůži. Převzal jsem jeho úkoly. Kde jsou Beckovi?" "Odjeli. " Kam)"

"

"Nevím." Podíval jsem se oknem na pochmurné počasí. "Kdo řídil?" Kuchařka upřela pohled do podlahy.

"Paulie," odpověděla.

"Kdy?" "Před hodinou." "Děkuju," rozloučil jsem se. Měl jsem na sobě stále kabát. Oblékl jsem si ho, když jsem odcházel od Duffyové z motelu, a dosud jsem ho nesundal. Vyšel jsem zadními dveřmi do bouře. Opřel se do mě vítr chutnající po soli. Smíšený s vodní tříští. Vlny vybuchovaly o skály s hlasitostí granátů. Schoval jsem obličej do límce a rozběhl se ke garážím. Na dvůr chráněný zdí. První garáž stála otevřená. Prázdná. Cadillac zmizel. Mechanik cosi kutil ve třetí garáži. Na dvůr vběhla služebná. Otevřela vrata čtvrté garáže, mokrá jako myš. Vešla dovnitř a za chvíli vycouvala se saabem. Kolébal se ve větru. Po stranách stékaly šedé čurky rozpuštěného prachu. Odjela na trh. Zaposlouchal jsem se do vln a začal si dělat starosti, jak vysoko dokážou proniknout. Tak jsem se podél zdi vypravil k návětrné straně. Nášel jsem svou malou skrýš na skalách. Stonky plevele schliple polehávaly. Prohlubeň zaplavila voda. Dešťová, nikoliv mořská. Příboj se do ní nedostal. Vlny ji nezasáhly. Kromě vody jsem však nic nenahmatal. Hadr ani glock. Ani náhradní zásobníky, Dollovy klíče, šidlo a dláto.

.

Ji

8

PfffiSELJSEM K l'fffiDNf STRAN~ DOMU, OBRATIL SE NA ZÁPAD, STAL VE SLEhající dešti a upíral pohled na vysokou kamennou zeď. Tak blízko útěku jsem se ještě nedostal. Nic mi v něm nebránilo. Brána byla dokořán. Možná ji nezavřela služebná. Vystoupila z auta, otevřela, projela a už se jí nechtělo znovu do deště. Paulie to za ni udělat nemohl. Řídil cadillac. Zůstala prostě otevřená. A nestřežená. Poprvé za celou dobu. Hladce jsem jí mohl proklouznout. Ale neučinil jsem to. Z několika důvodů.

Jedním byl čas. Za branou se táhlo přinejmenším dvacet kilometrů prázdné silnice. Dvacet kilometrů k první zatáčce. A v garážích nezůstalo jediné auto. Beckovi odjeli cadillacem a služebná saabem. Lincoln jsme nechali v Connecticutu. Musel bych jít pěšky. Tři hodiny rychlou chůzí. Příliš dlouhá doba. Cadillac se do tří hodin nejspíš vrátí. A u silnice bych se nemohl nikam schovat. Lemovala ji holá skála. Kráčel bych jako po jevišti.

Pěšky. Beck by přijel autem. Měl zbraň. A Paulieho. Já neměl vůbec nic. Dalším z důvodů byla strategie. Kdyby mě chytili, jak odcházím, potvrdil bych Beckovo podezření. Za předpokladu, že skrýš objevil on. Když zůstanu, není všechno ztracené. Postaví mě to do nevinného světla. Třeba se mi podaří přehrát podezření na Dukea. Budu tvrdit, že skrýš musí být jeho. Beck by mi mohl uvěřit. Možná. Duke se směl volně pohybovat, v jakoukoliv denní i noční hodinu. Já jsem byl neustále zamčený a pod dozorem. A Duke nemůže nic popřít. Já ano. Drze a přesvědčivě, Beckovi přímo do tváře. Mohl by mi dát za pravdu.

K důvodům patřila i naděje. Skrýš třeba neobjevil Beck. Narazil na ni Richard při procházce po pobřeží. Jeho reakci jsem nedokázal odhadnout.

Na koho by se obrátil jako na prvního? Na mě nebo na otce? Padesátiprocentní pravd~podobnost. Skrýš mohla objevit také Elizabeth. Skály znala velice dobře. V~Mla o jC'jirh tjemstvích. Strávila na nich spoustu času, z nejrůzn~jších pohnut("k TI.I hy 8(' priklonila na mou stranu. Patm~.

I

1.1'1

Zůstal jsem i kvůli dešti. Studenému, vytrvalému a prudkému. Byl jsem příliš unavený, než abych v něm tři hodiny pochodoval. Věděl jsem, že se jedná jen o chvilkovou slabost. Sotva jsem však hýbal nohama. Toužil jsem, po teple domu, dalším jídle a odpočinku.

Důvodem byl také strach ze selhání. Kdybych odešel, už bych se nikdy nevrátil. O tom jsem nepochyboval. A obětoval jsem dva týdny. Dosáhl dobrých výsledků. Záviseli na mně ostatní lidé. Mnohokrát jsem prohrál, nikdy jsem se ale nevzdal. Nikdy. Ani jedenkrát. Kdybych se vzdal nyní, vyčítal bych si to do konce života. Jack Reacher, zbabelec. Odešel, když mu začala hořet půda pod nohama.

Stál jsem a do zad se mi opíral déšť. Čas, strategie, naděje, počasí, strach ze selhání. Velmi dobré důvody. Logické a dobře zdůvodněné.

Nejdůležitějším však byla žena.

Nikoliv Susan Duffyová, ani Teresa Danielová. Slo o ženu z dávných časů, z minulého života. Jmenovala se Dominique Kohlová. Když jsem ji potkal, sloužil jsem jako kapitán. Do konečného povýšení na majora mi zbýval rok. Jednoho časného rána jsem přišel do kanceláře a našel na stole obvyklý stoh papírů. Většinou na vyhození. Ležela ale mezi nimi i kopie rozkazu, který k mě jednotce přiděloval seržanta první třídy, status E-7, D. E. Kohla. V těch dobách se muselo o všech zaměstnancích psát v neutrálním rodě. Jméno Kohl mi přišlo německé a představil jsem si ohyzdného hromotluka z Texasu nebo Minnesoty. S velkýma červenýma rukama, velkým červeným obličejem, staršího než já, kolem pětatřicítky, se stupidně ostříhanými vlasy. Později ráno mi recepční bzučákem oznámil, že se hlásí do služby. Deset minut jsem ho nechal dusit a potom zavolał dovnitř. Nevešel však chlap, ale žena v sukni. Ani trochu ohyzdná. Přibližně devětadvacetiletá. Malá, ale příliš atletická, než aby se dala označit za drobnou. A příliš hezká, než aby se dala nazvat atletickou. Jako by ji příroda utvořila z vnitřní elastické náplně tenisových míčků. Pevná i pružná zároveň. Socha vytesaná z kamene, ale bez ostrých hran. Postavila se před mým psacím stolem do pozoru a vzorně zasalutovala. Neodpověděl jsem, což bylo velice nezdvořilé. Jen jsem na ni celých pět vteřin zíral.

"Pohov, seržante," zavelel jsem.

Podala mi písemné rozkazy a svůj osobní spis. Říkali jsme jim vojenská.

blůza. Obsahoval veškeré potřebné informace. Nechal jsem ji před sebou v pohovu stát a prolisťoval ho, což bylo také nezdvořilé, ale nic jiného mi nezbývalo. Neměl jsem kleslo pro návh-vníky. Armáda je tenkrát přidělovala jč."n ~nrJ.ím od plukovníka nahoru. Stála zcc:la nepohnut~, ruce složen~ 7.1\ I.ddy, pohled upřimý do pdzcln8 třicet čísel nad mou hlavou.

Osobní spis na mě zapůsobil. Absolvovala kdecu a všude zazářila. výborný střelec, odbornice v nejrůznějších oblastech, bohatý počet zatčení, skvělá úspěšnost při objasňování případů. Měla dobré vedoucí schopnosti a rychle dosáhla povýšení. Zabíla dva lidi, jednoho střelnou zbraní, druhého holýma rukama, a vyšetřovací výbor označil oba zásahy za oprávněné. Okamžitě jsem pochopil, že je vycházející hvězdou. Nadřazení mi jejím převelení prokázali velkou laskavost.

"Vítejte na palubě," prohlásil jsem.

"Pane, děkuji, pane," odpověděla, pohled stále upřený do prázdna.

"Na tyhle blbosti si u nás nehrájeme," upozornil jsem. "Nerozplynu se, když se na mě podíváte, a ve větě mi vadí i jeden pan, natož dva. Jasně?" Jasně," odpověděla. Učila se rychle. Pane mi už nikdy neřekla, až do konce svého života.

»Chcete skočit rovnou do hluboké vody?" zeptal jsem se.

Přikývla. "Samozřejmě." Otevřel jsem zásuvku, vytáhl tenkou složku a podal jí ji přes stůl. Nepodívala se na ni. Držela ji jednou rukou podél boku a upírala pohled na mě.

»Aberdeen v Marylandu," vysvětlil jsem. »Ve zkušebním areálu operuje podezřelý konstruktér zbraní. Podle důvěrné informace by se mohlo jednat o špionáž. Já osobně si myslím, že jde spíš o vydírání. Bude to dlouhé a citlivé vyšetřování." "Nevadí," opáčila.

Kvůli ní jsem neprošel otevřenou a nestřeženou branou.

Místo toho jsem se vrátil do domu a dal si dlouhou, horkou sprchu. Málokdo se nechá rád překvapit mokrý a nahý, ale klidně jsem to risknul. Patrně jsem se dostal do fatalistické nálady. Staň se, co se má stát. Pak jsem se omotal ručníkem, sešel o patro níž a našel Dukeův pokoj, sebral mu další sadu oblečení a oblékl se. Zůstal jsem věrný jenom vlastním botám, saku a kabátu. Pak jsem odešel čekat do vyhřáté kuchyně. Dunící moře a déšť bušící do oken jí dodávaly na útulnosti. Připadal jsem si jako ve svatyni.

Kuchařka prováděla cosi s kuřetem.

"Neměla byste kávu?" zeptal jsem se.

Zavrtěla hlavou.

»Proč ne?" "Kvůli kofeinu." Zadíval jsem se jí na zátylek.

"V kofeinu spočívá vtip kávy. Kromě toho čaj také obsahuje kofein a viděl jsem vás ho dělat." "Čaj obsahuje tein," namítl...

"A kofein," dodal jSI"m.

I

..u

..."

"Tak si dejte čaj." Rozhlédl jsem se po místnosti. Na kuchyňském pultě stál dřevěný blok.

Trčela z něj černá držadla nožů. Nad ním visela police plná lahví a skleniček. Pod dřezem bych patrně našel rozprašovače se čpavkem. Možná i chlorové bělidlo. Dost náhradních zbraní pro boj zblízka. Pokud Beck nemá výrazné zkušenosti se střelbou ve stíněném prostoru, nemuselo by se mi nic stát. Mohl bych ho přemoci. Během půl vteřiny.

"Přejete si kávu?" zeptala se kuchařka. "Snažíte se mi něco podobného naznačit?" "Ano. Přesně to vám naznačuji celou dobu." "Stačí požádat." "Požádal jsem." "Zeptal jste se, jestli nějakou nemám. To není to samé." "Uvařila byste mi kávu? Prosím?" "Co se stalo panu Dukeovi?" Odmíchl jsem se. Možná si ho chtěla vzít, jako ve starých filmech, kdy se kuchařka provdává za komorníka, odejdou ze služby a žijí šťastně až do konce života.

"Zabili ho." "Včera v noci?" Přikývl jsem. "Vlákali nás do pasti." "Kde?" "V Connecticutu." "Dobře. Uvařím vám kávu." Uvedla do provozu kávovar. Sledoval jsem, odkud bere potřebné. Filtry přechovávala ve skřínce vedle papírových ubrousků. Kávu v mrazáku. Kávovar byl starý a pomalý, vydával hlasité, bublavé zvuky. Podmaloval je prudký déšť a dunění vln. Přehlušily cadillac. Vůbec jsem ho neslyšel. Probral jsem se teprve, když se rozletěly zadní dveře. Do kuchyně vtrhla Elizabeth Becková, za ní Richard a nakonec sám Beck. Zadržaní a uspěchaní jako lidé, kteří právě proběhli lijákem.

"Dobrý den," pozdravila mě Elizabeth.

Mlčky jsem přikývl.

"Káva," zajásal Richard. "Skvělé." "Zajeli jsme si na snídani," vysvětlila Elizabeth. "Do Old Orchard Beach.

Do naší malé, oblíbené restaurace." "Paulie navrhl, abychom vás nebudili," připojil se Beck. "Prý jste včera vypadal unaven~. Nabídl se, že nás odveze." "Velice pozorn~, " opMil jsem. Odhalil mou skryl Paulid Povldll o nf EecJUIJ ;r "Dáte si kávu?" zeptal se Richard. Cinkal u kávovaru hrníčky.

"Velice rád, děkuji. Bez cukru a mléka." Vyplnil objednávku. Beck si sundával kabát a oklepával z něj vodu.

"Vezměte si ji s sebou," křikl. "Musíme si promluvit." Zamířil do haly a ohlédl se, jestli jde za ním. Popadl jsem kouřící vřelou kávu. V nouzi bych mu ji mohl chrstnout do obličeje. Směřoval do známé čtvercové místnosti s dřevěným obložením. Plný hrníček mi bránil v pohybu. Byl rychlejší. Když jsem vstoupil, stál už u okna a pozoroval déšť. Pak se otočil. V ruce držel zbraň. Ani jsem se nepohnul. Dělili nás čtyři metry. Kdybych zaútočil kávou, opsala by neškodný oblouk a rozstříkla se ve vzduchu. Nejspíš by ho nezasáhla jediná kapka.

V ruce svíral berettu 92FS, civilní verzi vojenské beretty M9. Vzhledově se vůbec neliší. Používají se do ní devítimilimetrové parabellum. Má zásobník na patnáct nábojů a vojenské bodové hledí. S absurdní jasností se mi vybavilo, že stojí 861 dolarů. M9 jsem používal třináct let. Vypálil tisíce cvičných výstřelů a pěknou řádku skutečných. Většina zasáhla cíl, protože beretta je nesmírně přesná. Cíle většinou vzaly za své, protože je také velice průrazná. Sloužila mi věrně a dobře. Dokonce se mi vybavil propagační slogan zásobovací správy: Bezproblimový zpětný ráz a lehkd ovladatelnost v poli. Opakovali ho jako mantru. Pořád dokola. Patrně jim šlo o kontrakty. Ne každý souhlasil. Jednotky SEAL beretty přímo nenáviděly.

Tvrdily, že spouště lidem urvaly ruce. Dokonce složily písničku: Pravá ocel italskd, pohoda na věky nebeskd. Já si však na M9 nestěžoval. Byl jsem s ní spokojený. Beckův exemplář vypadal zbrusu nově. Nedotčeně. Leskl se olejem. V přítmí pableskovalo hledí natěně světlé kující barvou.

Vyčkával jsem.

Beck stál a držel zbraň. Potom se pohnul. Sevřel levou dlaní hlaveň a spustil pravačku. Naklonil se nad stůl a podal mi ji. Levačkou, pažbou dopředu, jako pozorný prodávač v obchodě.

"Doufám, že se vám bude líbit," pronesl. "Duke dával přednost exotice.

Používal steyr. Napadlo mě, že vám bude víc vyhovovat beretta, při vaší vojenské minulosti." Udělal jsem krok dopředu a odložil kávu na stůl. Vzal si od něj zbraň.

Vysunul zásobník, zkontroloval komoru, vyzkoušel mechaniku, podíval se do hlavně. Nepoškozená. Provozu schopná. Náboje ostré. Nejednalo se o trik. Věnoval mi zbrusu novou berettu, ze které ještě nikdo nevystřelil.

Složil jsem ji a stiskl v ruce. Měl jsem pocit, že se zdravím se starým přítelem. Natáhl jsem ji, zajistil a zasunul do kapsy.

"Děkuju." Také strčil ruku do klopě. Vytáhl dva náhradní zásobníky.

.

/

"Pro vás." Podal mi je.

"Seženu víc," slíbil.

"Výborně," souhlasil jsem.

"Vyzkoušel jste někdy laserové hledí?" Zavrtěl jsem hlavou.

"Firma Laser Devices vyrábí univerzální hledí, které se nasazuje pod hlaveň. Včetně malého světla. To se dává na hledí.

Velice užitečný vynález." "Malý červený bod?" Přikývl. Usmál se. "Nikomu se nelíbí, když se rozsvítí jeho směrem."

"Drahá vymoženost?" "Ani moc ne. Pár stovek dolarů." "Kolik váží?" "Sto třicet gramů." "Veškerá váha vepředu?"

"Což rozhodně není- na škodu. Naopak. Hlaveň zůstává při výstřelu stabilnější. Dodatečná váha čítá třináct procent váhy zbraně. Se světlem, samozřejmě, víc. Okolo kila. Pořád míň než vaše anacondy. Ty měly kolik?

Přes kilo a půl?" "Nenabitě. S šesti náboji ještě těžší. Dostanu je vůbec někdy zpátky?" "Uložil jsem je na bezpečné místo. Dostanete je zpátky." "Děkuju."

"Máte chuť vyzkoušet laser?" "Obejdu se bez něj." Opět přikývl. Jak si přejete. Požaduji ale špičkovou ochranu."

"Rozhodně se vám jí dostane." "Musím teď odjet. Na důležité jednání." "Chcete, abych řídil?" Jedná se o velice specifické jednání. Mám na něj přijet sám. Promluvíme si později. Přestěhujte se do Dukeova pokoje. Jsem rád, když mě někdo ve spánku sřeží." Zastrčil jsem náhradní zásobníky do kapsy.

"Provedu," přislíbil jsem.

Prošel kolem mě do haly, zpátky do kuchyně.

Mentální kotmelec, který jsem prodělal, vás pěkně zpomalí. Krajní napětí, pak vrcholné ptekvapení. Vyšel jsem do přední haly a zadíval se oknem.

Cndillllc objd točnu, znmřil k bráně a zastavil. Ze strážního domku se vynořil Pnulir. Museli ho tam vysadit, když se

vraceli ze snídaně. Poslední 11It"try příjzrdovt' ("sty odHdil Berk. Nebo Richnrd či Elizabeth. Paulie
D

II

otevřel bránu. Cadillac projel a zmizel v dešti a mlze. Paulie zavřel bránu.

Oblečený do přšipláště velikosti cirkusového stanu.

Otřásl jsem se a vydal za Richardem. Měl bezelstné, průzračné oči. Dalo se v nich nádherně číst. Našel jsem ho v kuchyni. Stále popíjel kávu.

"Půjdeš se dneska projít po pobřeží?" zeptal jsem se.

Nevinně a kamarádsky, jako bych si chtěl jenom povídat. Kdyby přede mnou něco tajil, okamžitě bych to poznal. Zčervenal by, odvrátil pohled, zajíkl se, přešlápl z nohy na nohu. Nic z toho však neudělal. Choval se naprosto uvolněně. Podíval se mi zpřímá do obličeje.

"Děláte si legraci? V tomhle počasí?" Přikývl jsem.

"Psa by nevyhnal," souhlasil jsem.

"Končím se školou," oznámil.

"Proč?" "Kvůli včerejší léčce. Ti chlapi z Connecticutu se pořád volně pohybují.

Vrátit se by nebylo bezpečné. Zůstanu nějakou dobu doma." Jsi s tím srozuměný?" Přikývl. "Stejně jsem většinou mrhal časem." Podíval jsem se stranou. Zákon nechtěných následků. Právě jsem ho připravilo nárok na vzdělání.

Možná mu dokonale zničil život. Na druhé straně jsem se však chystal poslat jeho otce do vězení. Nebo ho dokonce zlikvidovat. V porovnání s takovými okolnostmi nepůsobil titul bakaláře příliš důležitě.

Vypravil jsem se za paní Beckovou. V té se tak snadno nevyznám. Zvažoval jsem, jaký přístup zvolit, a žádný zaručený mě nenapadl. Našel jsem ji v salonku zastrčeném v severozápadním rohu domu. Seděla v křesle. Na klíně držela otevřenou knihu. Doktora Živaga od Borise Pasternaka. Paperbackové vydání. Viděl jsem film. Pamatoval jsem si Julii Christieovou a hudbu. Lářina píseň. Cesty vlakem. Spousty sněhu. Vzala mě na něj nějaká přítelkyně.

"Nejste to vy," oznámila.

"Co nejsem?" "Vládní špión." Vydechl jsem. Kdyby našla skrýš, mluvila by jinak.

"Správně. Váš manžel mi právě věnoval zbraň." "Na vládního špióna nejste dost chytrý." "Vážně?" Pottásla hlavou. ..Richard prahl po kávě. Když jsme se vrátili." ..Co je na tom špatn~ho?"

/

"Nemyslíte, že by si ji dal v restauraci? Kdybychom skutečně jeli na snídani?" "Kam jste tedy jeli?" "Povolali nás na setkání." "S kým?" Jen zavrtěla hlavou, jako by nedokázala vyslovit jméno.

"Paulie se nenabídl, že nás odveze. Naložil nás. Richard musel počkat v autě." "Vás pustili dovnitř?" Přikývla. "Pracuje pro ně mladík jménem Troy." "Praštěné jméno," utrousil jsem.

"On ale praštěný není. Vyzná se v počítačích. Myslím, že takovým klukům říkají hackeři." "A dál?" "Pronikl do části vládního systému ve Washingtonu. Vypátral, že k nám nasadili tajného agenta. Nejdřív podezírali vás. Pak zjistili, že se jedná o ženskou a v domě pobývá už celé týdny." Zíral jsem na ni a nic nechápal. Teresa Danielovd ojicidlnl vůbec neexistuje.

Ve vládních počítačích o ní není jediný zdnám. Potom se mi vybavil laptop Duffyové, se znakem ministerstva spravedlnosti na obrazovce. Vzpomněl jsem si na kabel od modemu, plazící se přes stůl ke komplikovanému adaptéru, mizící ve zdi, napojený na počítače celého světa. Shromažďovala Duffyová zprávy? Pro vlastní účel? Aby mohla později ospravedlnit své jednání?

"Neodvažují si představit, co s ní udělají," ozvala se Elizabeth. „Jako s ženskou." Zachvěla se a odvrátila pohled. Dostal jsem se až do chodby. Pak jsem se zarazil. Všechna auta odjela. A za branou se otvíralo dvacet kilometrů přehledné cesty. Tři hodiny rychlou chůzí. Dvě, kdybych utíkal.

"Zapomeňte na to," zavolala Elizabeth. "S vámi to nemá nic společného." Otočil jsem se a zadíval se na ni.

"Zapomeňte na to," zopakovala. "Už nic nezkazí. Brzy bude po všem."

Podruhé jsem viděl seržanta první třídy Dominique Kohlovou třetí den, co pro mě pracovala. Měla na sobě zelené polní kalhoty a khaki tričko. Uddila zrovna vlna ved-r. Slunce jí opálilo paže. Měla pokožku, která v horku vypjda mAlně.

Nepotila se. Tričko jí ohromně slušelo. Na pravé sl r.II1~ JRC'm I.IIhli-dl pá~ku K(QIJ/ nn I~v~ U.S. Army. Nadzvedávaly je křivky

D

ñader. V ruce držela spis, který jsem jí dal. Trochu zesílil, doplněný poznámkami.

"Potřebuj u partnera," oznámila. Trochu jsem se zastyděl. Třetí den a zatím jsem jí nikoho nepřidělil. Dokonce jsem ani nevěděl, jestli jí uvolnili psací stůl. Nebo skříňku a místnost na spaní.

"Znáte Frasoniho?" zeptal jsem se.

"Tonyho? Potkala jsem se s ním včera. Je ale nadporučík." Pokrčil jsem rameny. "Nevadí mi, když důstojníci a poddůstojníci pracují společně. Nezakazuje to žádné nařízení. A i kdyby podobné existovalo, kašlal bych na něj. Vám to vadí?" Zavrtěla hlavou. „Jemu ale možná ano." "Frasconimu? Ani náhodou." "Sdělíte mu to?" „Jasně," slíbil jsem. Na kousek papíru jsem si udělal poznámku Frasoni, Kohlov, partneři. Dvakrát jsem ji podtrhl, abych na ni nezapomněl. Potom jsem ukázal na složku v její ruce. "Co jste zjistila?" "Dobré a špatné zprávy. Nefunguje u nich systém předávání a podepisování tajných materiálů. Může se jednat o normální lajdáctví, někdo ale spíš úmyslně kryje jinou nekalou činnost." "Kdo přichází v úvahu?" "Vědátor Gorowski. Strýček Sam ho zrekrutoval přímo z MITu, Massachusettského technologického institutu. Má pověst slušného člověka.

A velice chytrého." "Rus?" Zavrtěla hlavou. "Polák, z pradávné generace přistěhovalců. Naprosto apolitický." "Fandil v MITu Red Sox?" "Proč?" "Všichni jejich fandové jsou divní. Zjistěte to." "Pravděpodobně jde o vydírání." "Co obnáší dobrá zpráva?" Otevřela složku. "Pracuji na malé raketě, zjednodušeně řečeno." "S kým?" "S Honeywellem a General Defense Corporation." "Na čem přesně?" "Raketa musí být štíhlá. Tak ji dělají malorážní. Tanky používají stodvacetimilimetrová děla, raketa má být ale menší." „0 kolik?" "To nikdo neví. Právě teď vyvíjejí SRhot. N-rojnko rukáv, do kterého se raketa navlékne, aby m-lu spr-vný pn'm-r."

I

"Vím, co je sabot." Nevzala mě na vědomí. "Bude to volný sabot. Rozpadne se hned poté, co raketa opustí hlaveň. Těstují, jestli by byl lepší kovový nebo plastový.

Sabot znamená bota. Ve francouzštině. Raketa vypadá, jako by měla botičku." "Já vím. Umím francouzsky. Moje matka byla Francouzka." "Stejně jako sabotáž," doplnila. "To slovo pochází z francouzských dělnických bouří. Původně znamenalo rozkopat nové průmyslové stroje." "Botou." Přikývla. "Správně." "V čem tedy spočívá dobrá zpráva?" "Design sabotu nikomu nic neřekne. Každopádně nic důležitého. Je to prostě sabot. Máme spoustu času." "Dobře. Věnujte ale případu zvýšenou pozornost. S Frasconim. Bude se vám líbit." "Nezašel byste po práci na pivo?" "Já?" Zpřima se na mě podívala. "Když spolu můžou různé šarže pracovat, můžou spolu také pít pivo." "Proč ne," souhlasil jsem.

Dominique Kohlová se vůbec nepodobala Terese Danielové z fotografií, oba obličejové mi však splývaly před očima. Zanechal jsem Elizabeth Beckovou Pasternakovi a zamířil do své staré místnosti. Připadal jsem si tam víc v soukromí. Bezpečněji. Zamkl jsem se v koupelně a sundal botu.

Otevřel podpatek a zapnul přístroj. Čekala na mě zpráva od Duffyové: Ve skladišti klid. Co děláte?

Nevěnoval jsem jí pozornost a napsal: Ztratili jsme Teresu Danielovou.

Čtyři slova. Dvacet osm písmen. Tři mezery. Dlouhou dobu jsem na ně upíral pohled. Položil prst na tlačítko odeslat.

Ale nestiskl jsem ho. Místo toho jsem přemístil prst na šipku a zprávu pozadu vymazal. Malý kurzor ji polykal písmenko po písmenku. Pošlu ji, až bude nezbytně třeba. Až budu mít naprostou jistotu.

Poslal jsem: Tvůj pol{talje možná napfchnutý.

Následovala dlouhá odmlka. Mnohem delší než obvyklých devadesát vteřin. Už jsem si myslel, že neodpoví. Že vytrhává kabely ze zdi. Možná se ale jenom sprchovala, protože po čtyřech minutách dorazila prostá otázka: Pro{~ Nilpsll jll~m: Odaj,, najali barŇrra. Cdstdnl pronikl do vládn{ho systému.

POIILld: /0 "lft;~/,.,mll" ",bo LA NIlf

D

Netušil jsem, co má na mysli. Odpověděl jsem: Nevím.

Zeptala se: Podrobnosti?

Napsal jsem: Pouze infirmace z druhé ruky. Ukláddš do laptopu záznamy o průblhu akce?

Dostalo se mi rezolutní odpovědi: Samozřejmě ne!

Poslal jsem: Kamkoliv jinde?

Odpověděla: Samozřejmě ne! /

Zeptal jsem se: Eliot?

Následovala další čtyřminutová odmlka. Potom se opět ozvala: Mysl{m, žene.

Zeptal jsem se: Myslí! nebo ví?

Odpověděla: Myslím.

Zadíval jsem se do stěny obložené dlaždičkami. Vydechl. Eliot zabil Teresu Danielovou. Jiné vysvětlení nepřicházelo v úvahu. Potom jsem se nadechl. Možná přicházelo. Možná ji nezabil. Poslal jsem: Jak moc jsou nafe e-mai{y napadnutelné?

Zprávy jsme si posílali přes šedesát hodin. V hojném počtu. Vypτάvala se mě na svou agentku. Já se zeptal na její skutečné jméno. Způsobem, který rozhodně nebyl neutrální. Teresu Danielovou jsem možná zabil já.

Se zadrženým dechem jsem čekal, až Duffyová odpoví. Napsala: Nafe e-mai{y jsou zakódované. Teoreticky zachytitelné, ale nečitelné.

Vydechl jsem a poslal: Jsi si jistá?

Odpověděla: Stoprocentně.

Zeptal jsem se: Kdo vypracoval kód?

Poslala: NSA, v rámci projektu za miliardu dolarů.

To mě uklidnilo, ale jen trochu. Některé miliardové projekty NSA se ještě před dokončením objeví ve Washington Post. A chyby při komunikaci už způsobily víc katastrof než cokoliv jiného na světě.

Požádal jsem: Zjisti, jestli Eliot neukládá záznamy.

Poslala: Provedu. Pokrok?

Napsal jsem: Žádný.

Pak jsem zprávu vymazal a poslal: V dohdkné době. Napadlo mě, že potřebuje povzbudit.

Sešel jsem do haly v přízemí. Dveřmi do salonku jsem zahlédl Elizabeth.

Stále seděla v křesle. Doktor Zivago jí spočíval rozevřený obálkou nahoru v klíně. Dívala se na provazce de!t~ za oknem. Otevřel jsem hlavní dveře a vyšel před dům. O{tektor kovů ohlásil berettu v mé kapse. Zavřel jsem za sebou a zamířil přes totnu k příjC'zdov~ cestě. Děšť se mi opíral do zad.

Stékal mi za Umet'.. Vřtr v(..1~111" mc!o slfán~ UnášC'1 mě na západ, přímo

/

.. f

ke strážnímu domku. Připadal jsem si neskutečně lehký. Zpáteční cesta bude mnohem horší. Půjdu proti větru. Pokud vůbec půjdu.

Paulie mě zahlédl. Představil jsem si, jak celé dny přechází od předního k zadnímu oknu, jako neklidné zvíře střežící svou noru. Vynořil se, navlečený do přšipláště. Musel sklonit hlavu a natočit se, aby prošel dveřmi. Zůstal stát zády ke stěně domku, pod převisem střechy. Převis ho ale vůbec nechránil. Vodorovný déšť mu hlasitě šlehal do přšipláště a smáčel mu obličej. Neměl klobouk. Vlasy ztmavlé vodou se mu lepily na čelo.

Ruce jsem měl zastrčené v kapsách, ramena vysunutá, obličej zaborený do límce. Pravačkou jsem svíral berettu. Odjištěnou. Nechtěl jsem ji však použít. Musel bych komplikovaně vysvětlovat, proč jsem to udělal. A jenom by ho nahradili. Nechtěl jsem, aby ho nahradili. Dosud jsem za něj nenašel vhodnou náhradu. Berettu jsem tedy nehodlal použít. Byl jsem však připravený.

Zastavil jsem se dva metry od něj. Mimo jeho dosah.

"Musíme si promluvit," oznámil jsem.

"Nechci si povídat," odmítl.

"Dal byste raději přednost přetlačování?" Ve světlemodrých očích se mu černaly drobné panenky. Ne větší než špendlíkové hlavičky. K snídani si patrně dopřál kapsle a tablety.

„0 čem si chcete povídat?" zmohl se na otázku.

„0 nově vzniklé situaci." Neodpověděl.

"Co je vaše PZ?" zeptal jsem se.

PZ je vojenská zkratka. Armáda zkratky miluje. Znamená pracovní zařazení. A použil jsem přítomný čas. Co je, nikoliv co bylo. Potřeboval jsem navodit správnou atmosféru. Bývalí vojáci připomínají odpadlé katolíky. Staré časy pominuly, ale zaběhlé rituály mají pořád v krvi. Například poslušnost vůči důstojníkům.

„Jedenáct bang bang," usmál se.

Už jsem slyšel lepší odpovědi. Jedendct bang bang znamená ve slangu bačkoráků IIB, což je II-bravo, infanterie, označení bojové jednotky. V případě stoosmdesátikilového obra plného metamfetaminu a steroidů bych dal přednost strojové údržbě nebo kancelářským pracím. Bojová jednotka se mi vůbec nelíbila. Zejména když ten stoosmdesátikilový obr nenáviděl důstojníky a odseděl si osm let ve Fort Leavenworthu, protože jednoho z nich zmlátil.

"Pojd'm~ dovnitř," navrhl jsem. "Ať nemokneme." Použil jsem tón, ke kterému se propracujete po povýšení z kapitána. Rozumný, tl<mH konv("II.il~ní tón. Jiný, nl."Ž jnkým mluví nadporučíci. Návrh

I

i rozkaz zároveň. Jako bych ho zahrnoval do svých kruhů: No tak, kamaráde. Nemusíme se přece zdržovat .fOrmalitami, jako jsou rozdzlné šarže.

Dlouhou dobu se na mě díval. Pak se otočil a bokem se protlačil dveřmi.

Musel přitisknout bradu na prsa, aby se neuhodil o zárubeň. Strop byl přes dva metry vysoký. Připadal mi nízký. Téměř se ho dotýkal hlavou. Ruce jsem nechal zastrčené v kapsách. Voda z přšipláště vytvářela na podlaze jezírka.

Dům čpěl štiplavým zvířecím pachem. Jako kotec s norkem. A byl špinavý. Malý obývací pokoj přecházel v kuchyňský kout. Za ním jsem zahlédl krátkou chodbičku s koupelnou a ložnicí na konci. Víc nic. Příbytek menší než městský byt, ale napodobující samostatný dům. Panoval v něm hrozný nepořádek. Neumyté nádobí ve dřezu. Špinavé talíře, hrnky, zpocený sportovní oblečení rozeseté po obývacím pokoji. Naproti nové televizi stála stará pohovka prosezená jeho obří vahou. Na policích, stolech a všude jinde se povalovaly lahvičky. Některé s vitamíny. Většina však s čímsi úplně jiným.

Od stropu visel na řetězu kulomet. Starý sovětský NSV ze střelecké věže tanku. Připomínal morbidní umělecké dílo, jeden z výstřelků Alexandra Caldera, co zdobí všechny nové letištní haly. Mohl za ním stát a otáčet jím v plném kruhu. Střílet předním nebo zadním oknem. V omezeném úhlu jako střílnami, ale dokázal pokrýt čtyřicet metrů silnice na západ a dvacet metrů příjezdové cesty na východ. K zemi visel nábojový pás. Končil v otevřené bedně na munici. Další dvacet krabic se kupilo u stěny. Matně olivové, pokryté azbukou a rudými hvězdami.

Kulomet byl tak veliký, že jsem se kolem něj sotva protáhl. Zahlédl jsem dva telefony. Jeden patrně meziměstský a druhý interní, pro spojení s domem. Na stěnách jsem si všiml krabic s poplašným zařízením. Jedna patřila k senzorům v zemi nikoho. Druhá k detektoru pohybu na bráně. Na videomonitoru svítil mléčný, monochromatický obraz snímáný kamerou na sloupu u brány.

"Kopnul jste mě," promluvil.

Mlčel jsem.

"Pak jste se mě pokusil přejet," pokračoval.

"Varovné výstřely," opáčil jsem.

"Kvůli čemu?" "Duke je po smrti." Přikývl. "Už jsem slyšel." "Nastoupil jsem na jeho místo. Takže vy máte bránu a já dům." Opět přikývl. Neodpověděl. "Starám se o Beckovy. Zodpovídám za jejich bezpečnost. Pan Beck mi věří. Dokonce nntolik, žr 1111 vl'nov.11 zbrat""

/

Ce'ou dobu, co jsem mluvil, jsem se na něj upřeně díval. Pohledem, který vyvolává tlak mezi očima protivníka.

Nadcházela okamžik, kdy by měly zabrat metamfetamin a steroidy. Měl by se přitrouble usmát a prohlásit:

Když mu prozradím, co jsem našel na skalách, hude po důvěře. Když mu povím, že jednu zbraň už mdte. Šoupal by nohama, křenil se a mluvil monotónním hlasem. Nic však neřekl. Nic neudělal. Vůbec nereagoval, až na lehce rozostřený

výraz v očích, jako by měl problémy se zpracováním vyslechnuté informace.

"Chápete?" pobídl jsem ho.

"Byl to Duke, a teď jste to vy," prohlásil neutrálně.

Skrýš našel někdo jiný.

"Starám se o jejich blaho. Včetně blaha paní Beckové. Tahle hra skončila, jasné?" Neodpověděl. Začínalo mě bolet za krkem, jak jsem se mu díval do očí.

Moje páteř není na takový sklon zvyklá. Většinou se na lidi dívám seshora.

„Jasně?“ zopakoval jsem.

"Nebo?" "Nebo se budeme pořád přetahovat." "To mi nevadí." Zavrtěl jsem hlavou.

"Vadilo by vám to. Dokonce hodně. Rozebral bych vás, kus po kuse." "Myslíte?" "Už jste někdy uhodil vojenského policistu? Když jste sloužil?" Neodpověděl. Jen odvrátil pohled a znehybněl. Své zatčení si patrně dobře pamatoval.

Trochu se bránil a museli ho přemoci. Takže potom spadl ze schodů a polámal si kosti. Někde mezi místem činu a zadržovací celou. Nešťastnou náhodou. K podobným úrazům dochází - za určitých okolností. Zatýkáci důstojník na něj ale nejspíš poslal šest chlapů. Já bych poslal osm.

"A pak bych vás propustil," dodal jsem.

Pomalů, lenivě se na mě zase podíval.

"Nemůžete mě propustit. Nepracuju pro vás. Ani pro Becka." "Tak pro koho pracujete?" "Pro někoho jiného." "Má ten někdo jiný jméno?" Zavrtěl hlavou.

"Neplatná kostka," odpověděl.

Nechal jsem ruce v kapsách a protáhl se kolem kulometu. Zamířil ke dvěm.

"VIC"chno jilm~?" prohodil jsC'm.

I

II

I

Díval se na mě. Mlčel. Choval se však klidně. Ranní dávku musel dobře vyvážit.

"Ruce pryč od paní Beckové," připomenul jsem.

"Dokud jste tady," přislíbil. "Nezůstanete věčně." To doufám, pomyslel jsem si. Zazvonil telefon. Nejspíš vnější linka. Elizabeth či Richard by mu z domu nevolali. Zvonění se hlasitě rozléhalo do ticha. Zvedl sluchátko a představil se. Potom jen naslouchal. Dolehl ke mně slabý hlas, vzdálený a nesrozumitelně zkreslený umělohmotnými závitů a ozvěnou. Šuměl téměř minutu. Potom skončil. Obravěšil, poměrně elegantně pohnul rukou, šťouchl rozevřenou dlaní do kulometu a zlehka ho zhoupl na řetězu. Úmyslně napodobil to, co jsem udělal s těžkým pytle v tělocvičně při našem prvním setkání. Zazubil se na mě.

"Dávám na vás pozor. Pozorně sleduju, co vyvádíte." Nechal jsem jeho poznámku bez povšimnutí, otevřel dveře a vyšel ven.

Děšť se do mě opřel s prudkostí hasičské stříkačky. Předklonil jsem se a vykročil. Zadržel dech. Po celou cestu přes čtyřicetimetrovou výšeč zasažitelnou ze zadního okna mě mrazilo v zádech. Potom jsem vydechl.

Ani Beck, ani Elizabeth, ani Richard. Ani Paulie.

Neplatná kostka.

Stejný výraz použila Dominique Kohlová, když jsme konečně vyrazili na pivo. Do prvního večera přišlo něco mně, pak odřekla ona a volný čas jsme našli až za sedm osm dní. V kasárnách se seržant s kapitánem sejít nemohli. Kluby byly tenkrát přísně oddělené, tak jsme zvolili bar ve městě.

Obvyklý podnik, dlouhý a nízký, s osmi kulečnickými stoly, spoustou lidí, neonů, kouře a hudby z jukeboxů. Stále panovala vedra. Pomalé větráky u stropu se otáčely úplně nadarmo. Oblékl jsem si pracovní kalhoty a obnošené tričko, protože ci"ilní oblečení jsem nevlastnil. Kohlová se objevila v šatech stříbených do áčka, bez rukávů, po kolena, černých s malými bílými tečkami. Velice drobnými, žádné výrazné puntíky. Opravdu jemný vzorek.

„Jak se vám pracuje s ‚Frasconim?‘“ zeptal jsem se.

"S Tonym?" opáčila. „Je v pohodě.“ Víc o něm neřekla. Objednali jsme si pivo Rolling Rocks, což mi vyhovovalo, protože to léto jsem ho pil nejraději. V baru byl takový rámus, že se ke mně musela při rozhovoru naklonit. Vzájemná blízkost se mi líbila, ale nic jsem si nenalhával. Přinutila ji k tomu jen zvýšená hladina decibelů.

Neměl jsem s ní postranní úmysly. Bez formálního důvodu. Existovala sice určitá pravidla, niC' ždn~ konkrétní nařízení. O sexuálním obtěžování se tehdy v annád~ jell~ nC"mluvilo. Už t('nkrát jsem si však uvědomoval jeho

I

I h.

potenciální nespravedlnost. Ne že bych jí býval mohl zničit nebo vylepšit kariéru. Osobní záznamy hovořily jasnou řečí. Hravě se vyšvihne na prvního seržanta. Bylo jen otázkou času kdy. Potom přijde skok do statutu E-9, seržant major. Ten také zvládne. Pak nastanou potíže. Po seržantu majorovi následuje velící seržant major a každý regiment má jen jednoho.

Další stupeň je armádní seržant major a ten existuje jediný. Takže bude stoupat a pak se zarazí i bez mého přičinění.

"Vyskytl se taktický problém," oznámila. "Nebo spíš strategický." Jak to?" "Vzpomínáte na vědátora Gorowského? Domníváme se, že ho nevydírají kvůli nějakému škraloupu nebo temnému tajemství. Patrně mu vyhrožují přes rodinu. Spíš nátlak než vydírání." "Podle čeho soudíte?" "Má úplně čistý rejstřík. Dokonale ho prověřili, dávno do minulosti. Právě kvůli tomu to také dělají. Aby nebyl napadnutelný a nemohl ho nikdo vydírat." "Fandil Red Sox?" Zavrtěla hlavou. "Yankees. Pochází z Bronxu. Navštěvoval tam střední odbornou školu." "V tom případě proti němu nic nemám." "Podle předpisů bychom ho měli okamžitě zatknout." "Co provedl?" "Viděli jsme ho, jak vynáší z laboratoře

papíry." Ještě pořád pracují na sabotu?" Přikývla. "Klidně by ale mohli jeho design uveřejnit v Stars and Stripes a nikomu by nic neřekl. Situace ještě není kritická." "Co s těmi papíry dělá?" "Schovává je do mrtvé schránky v Baltimoru." "Viděli jste, kdo je vyzvedává?" Zavrtěla hlavou.

"Neplatná kostka," řekla.

"Co si o tom vědátorovi myslíte?" "Nechci ho zatknout. Měli bychom dostat toho, kdo ho vydírá, a jeho nechat na pokoji. Má dvě malé holčičky." Jakého názoru je Frasconi?" "Souhlasí se mnou." "Opravdu?" Usmála se.

"Dobře." bude souhlasit. Předpisy však nařizují jiný postup." ..Zapotni "I" "n\ přl"dpisy."

16J

"Vážně?" "Považujte to za rozkaz. Klidně vám ho dám písemně. Řiďte se instinktem. Najděte druhý konec řetězce.

Pokud to trochu půjde, Gorowského ušetříme. Když fandí Yankees. Ale ať se vám případ nevymkne z rukou." "Dám si pozor," slíbila.

"Zaražte je, dokud pracují na sabotu. Jinak bychom museli zvolit jiný postup." "Dobře," souhlasila.

Pak jsme si jen povídali a vypili pár dalších piv. Po hodině zazněla z jukeboxu dobrá písnička a já ji požádal o tanec.

Podruhé za stejný večer řekla neplatná kostka. Později jsem o té frázi přemýšlel. Očividně pocházela ze žargonu hráčů v kostky. Původně musela znamenat neplatí, když se kostka nesprávně otočila. Neplatná kostka! Jako když baseballový rozhodčí ohlašuje míč do zázemí. Chybný odpal! Mnohem později nabrala další negativní význam: v žádném případě, ani nhodou, nadarmo. Kterou část etymologie však měla na mysli? Jasně ne nebo jen ohlašovala foul? Nebyl jsem si jistý.

D

Do domu jsem dorazil úplně promočený, tak jsem vyšel po schodech do Dukeovy svatyně, otřel se ručníkem a oblékl se do čisté sady jeho oblečení. Místnost se nacházela v přední části, víceméně uprostřed. Z okna se otvíral výhled na západ, na příjezdovou cestu. Díky převýšení jsem viděl i za zeď. V dálce se vynořil černý lincoln s odděleným místem pro řidiče. Měl rozsvícená světla, kvůli dešti. Vyšel Paulie v přšiplášti a otevřel bránu. Natolik včas, aby lincoln nemusel zpomalit. Prohnal se okolo. Přední sklo mokré a ušpiněné, stěrače zapnuté na nejvyšší rychlost. Paulie ho očekával. Upozornili ho telefonem. Pozoroval jsem, jak se blíží, dokud nezmizel pode mnou. Pak jsem se otočil.

Dukeův pokoj byl čtvercový a prostě zařízený jako většina místností v domě. S tmavým obložením a velkým orientálním kobercem, televizí a dvěma telefony. Externím a interním. Postel vypadala nedotčeně a nikde se nepovalovaly osobní věci, kromě oblečení ve skříni. Beck možná ráno pověděl služebné o personální změně. Přikázal jí, aby tam nechala jen něco na převlečení.

Vrátil jsem se k oknu a po pěti minutách se objevil Beck v cadillacu. Paulie očekával i jeho. Velké auto ani nepřibrzdilo. Paulie za ním zavřel bránu. Protáhl řetěz a zamkl. Stál sto metrů daleko, ale přesně jsem viděl, co dělá. Cadillac se ztratil pod oknem a zajel ke garážím. Vyrázil jsem ke schodům. Doufal jsem, že když se Beck vrátil, nastala doba oběda. Paulie zajistil bránu, aby se k nám připojil.

Ale mylil jsem se.

I

li) 1

Když jsem dorazil do haly, vycházel Beck právě z kuchyně. Kabát měl zvlhlý deštěm. Hledal mě. V ruce držel sportovní tašku. Stejnou, ve které převezl do Connecticutu zbraně.

"Mám pro vás práci," oznámil. "Naléhavou. Pospěšte si, dokud trvá přl iv." "Kde?" Vykročil. Za chůze se ohlédl a přes rameno zavolal: "Chlápek v lincolnu vám sdělí podrobnosti." Prošel jsem kuchyní na verandu. Detektor zapípal. Zamířil jsem deštěm ke garážím. Lincoln ale stál u rohu domu, otočený zadkem k moři. Na sedadle řidiče seděl muž. Byl schovaný před deštěm a velmi netrpělivý. Poklepal palci o volant. Zahlédl mě v zrcátku, uvolnil kufr, otevřel dvířka a rychle vystoupil.

Vypadal jako pobuda z obytného přívěsu, navlečený do obleku. Slabošskou bradu mu zdobila dlouhá, prosedivělá, koží bradka. Mastné vlasy měl svázané do culíku růžovou třpytivou gumičkou. Takovou, jaké se prodávají na otočných stojanech ve stáncích s občerstvením, vystavené pěkně nízko, malým holčičkám na očích. Obličej mu brázdily staré jizvy po akné. Na krku jsem zahlédl vězeňské tetování. Byl vysoký a velice hubený.

Připomínal podélnou půlku normálně rostlého člověka.

"Vy jste nový Duke?" oslovil mě.

"Ano," potvrdil jsem. "Nový Duke." Já jsem Harley," představil se.

Své jméno jsem mu neprozradil. "Pusťme se do toho," zavelel.

"Do čeho?" Obešel auto a zvedl víko kufru.

"Odvoz odpadků," oznámil.

V kufru ležel vojenský pytel na mrtvolu ze silné čemé gumy, zapnutý až nahoru. Podle tvaru ukrýval malé tělo. Patně ženské.

"Kdo to je?" zeptal jsem se, i když odpověď jsem už znal.

"Vládní děvka. Trvalo nám to dost dlouho, nakonec jsme ji ale dostali." Sklonil se a popadl svůj konec pytle. Sevřel rohy. Čekal na mě. Stál jsem, do zad se mi opíral dešť a hlasitě bubnoval o černou gumu.

"Musíme stihnout proudění," pobídl mě. "Brzy se změní." Sklonil jsem se a popadl rohy. Podívali jsme se na sebe, zkoordinovali pohyby a vyzvedli pytel z kufru. Nebyl těžký, ale špatně se držel a Harley n{patřil k nC}silnějš{m. Odnесли jsme ho pár kroků k pobřeží.

"Přest:ivka," nakázal jsC'm.

..Pro{ ?"

.(:h(I'i(, podfvill."

Harley se zastavil.

"To bych nedělal," pokusil se mě zarazit.

"Přestávka," zopakoval jsem příkaz.

Chvilí ještě váhal a pak jsme poklekli a položili pytel na skálu. Tělo zůstalo ležet na prohnutých zádech. Skloněný jsem prošel k hlavě a nahmatal zip.

"Podívejte se jenom na obličej," poradil Harley. "Ten není tak hrozný." Podíval jsem se. Byl hrozný. Umírala v příšerných bolestech. Bezpochyby. Zračila se v něm nesmírná muka. Rty měla stále stažené posledním šíleným výkřikem.

Nebyla to však Teresa Danielová.

V pytli ležela Beckova služebná.

D

I

.1...

j

9

STAHL JSEM ZIP O TROCHU NIŽ A SPATIUL STEJNÉ ZOHAVENÍ JAKO PFFfID deseti lety. Dál jsem nepokračoval.

Natočil jsem hlavu do deště a zavřel oči. Stékal mi po tvářích jako slzy.

"Musíme si pospíšet," ozval se Harley.

Otevřel jsem oči. Zadíval jsem se do vln, poslepu zapnul zip, pomalu se narovnal a přešel k nohám pytle. Harley čekal. Pak jsme popadli své konce a zabrali. Odnegli jsme břemeno přes skály. Dovedl mě na jihovýchod, k místu, kde se setkávaly dvě žulové terasy. Tvořily rozsedlinu ve tvaru V. Vařila v ní divoká voda.

"Počkejte na další velkou vlnu," nařídil Harley.

Ohlásila se zaduněním. Oba jsme uhnuli hlavami před vodní tříští. Rozsedlina se naplnila až po okraj a voda nám málem zaplavila boty. Potom opět ustoupila. Brala s sebou rachotící štěrky. Rozsedlina se úplně vyprázdnila. Moře se pokrylo šedivou pěnou rozbrázděnou deštěm.

"Položte pytel," vypravil ze sebe Harley zadýchaně. "Držte konec." Položili jsme pytel hlavou do rozsedliny, zipem nahoru. Tělo leželo na zádech. Svíral jsem konec u nohou. Vlasy se mi lepily na čelo a v očích mě pátil páchnoucí déšť. Harley se rozkročil nad pytle a posunul ho o kousek dopředu. Následoval jsem ho, centimetr 'po centimetru, malými krůčky po kluzkých kamenech. Přišla další vlna. Pytel se nadzvedl. Harley využil okamžiku vznosné síly a postrčil ho dál do moře. Podřídil jsem se jeho pohybu. Vlna odezněla. Opět vyprázdnila rozsedlinu. Pytel poklesl. Déšť bubnovalo ztuhlou gumu. Slehal nás do zad. Neskutečně studený.

Harley využil damch pěti vln a dopravil pytel přes okraj. Přitažlivost přitiskla tělo dopředu. Harley se zahleděl na moře. Pak se sklonil a otevřel zip odshora až dolů. Rychle uskočil a převzal můj konec. Pevně se zapřel.

Přihnala 8(' s(dm~ vlna. Tř(š(n~s promočila až na kůži. Rozsedlina se naplnila, voda z,lpl,lvil,l pytl'I, vlnil ustoupila a vytáhla z pytle tělo. Zlomek

D

j

vteřiny se nehnute vznášelo, pak se ho zmocnil spodní proud a stáhl ho pod hladinu. Zmizelo v hlubinách. Zahlédl jsem jen dlouhé světlé vlasy a bledou, nazelenalou pokožku. V rozsedině zůstala červená pěna.

"Pěkně silné proudění," poznamenal Harley.

Neodpověděl jsem.

"Spodní proud je odnese daleko na moře. Ještě nikdo se nevrátil. Putují dva tři kilometry pod vodou a pak je sežerou žraloci. Krouží kolem pobřeží. Kromě nich se to tady hemží kraby, štitonoši a jinou havěť." Mlčel jsem.

Ještě nikdo se nevrátil," zopakoval.

Podíval jsem se na něj a Harley se usmál. Nad kozí bradkou se rozevěřela jeskyně plná zkažených, žlutých pahýlů.

Odvrátil jsem pohled. Ohlásila se další vlna. Jen malá, ale když odezněla, nezbyla v rozsedině jediná stopa.

Jako by se vůbec nic nestalo. Vypadala nevině čistá. Harley se rozlámaně postavil a zapnul prázdný pytel. Kapala z něj růžová voda a stékala po skalách. Začal ho balit. Ohlédl jsem se. Beck stál ve dveřích kuchyně a pozoroval nás. Vrátili jsme se k domu, promáčení deštěm a slanou vodou. Beck vklouzl do kuchyně. Sli jsme za ním. Harley zůstal stát v rohu, jako nezvaný host.

"Byla federální agentkou?" promluvil jsem prvrli.

"Bezpochyby," odpověděl Beck.

Uprostřed stolu trůnila jeho sportovní taška. Připomínala průkazný trumf obžaloby, hrdě vystavený v soudní síni. Otevřel ji a sáhl dovnitř.

Jenom se podívejte." Položil na stůl balíček. Cosi zabaleného ve špinavém, umaštěném hadru velikosti ručníku na ruce. Vytáhl z něj glock 19 Duffyové.

"Tohle všechno jsme našli v autě, které směla používat." "V saabu?" zeptal jsem se, abych něco řekl.

Přikývl. "Ve vypouklině pod rezervou. Pod podlahou kufru." Odložil glock na stůl. Vybálil z hadru dva náhradní zásobníky a přidal je ke zbrani. Pak vykoulil ohnuté šídlo a nabroušené dláto. Nakonec svazek klíčů Angela Dolla. Měl jsem pocit, že se udusím.

"Šídlo patrně sloužilo jako páčidlo," pokračoval Beck.

"Dokazuje to, že byla vládní agentkou?" zeptal jsem se.

Pozvedl glock, otočil ho a ukázal na pravou stranu šoupátka.

"Sériové číslo," vysvětlil. "Ověřili jsme firmu Glock v Rakousku. Přes počítač. Máme k podobným informacím přístup.

Tuhle zbraň prodali před rokem vládě Spojených států. V rámci vděčné objednávky pro Federální vy-

/

šetřovací úřad. Sedmnáctky pro muže a devatenáctky pro ženy. Takže víme, že pracovala pro vládu." Třeštil jsem oči na sériové číslo. "Pokusila se zapírat?" Přikývl. "Samozřejmě. Tvrdila, že ji našla. Předvedla obrovské divadlo.

Dokonce se snažila obvinít vás. Tvrdila, že vám patří. Všichni agenti ale zapírají. Patrně je k tomu speciálně cvičí."

Odvrátil jsem pohled. Zadíval se oknem na moře. Proč ten balíček brala?

Proč ho nenechala ve skříni? Z popudu správné hospodyňky? Aby nenamokl?

Nebo zjake'ho důvodu?

"Vypadáte rozrušeně," upozornil Beck.

Aj~ ho vÚDec našla? Proč by po něm pátrala?

"Vypadáte rozrušeně," zopakoval.

Byl jsem víc než rozrušený. Zemřela v příšerných bolestech. A způsobil jsem je já. Patrně mi jen chtěla prokázat službu.

Schovat můj majetek do sucha. Aby nezrezivěl. Naivní holka z Irska, která se mi snažila pomoci.

A já jsem ji zabil, téměř vlastní rukou, brutálním, ohavným způsobem.

"Zodpovídám za bezpečnost," promluvil jsem. "Měl jsem ji odhalit." "Za bezpečnost zodpovídáte teprve od včerejška.

Tak si nedělejte výčitky.

Ani jste se v nové funkci neohráł. Měl ji odhalit Duke." "Vůbec by mě nenapadlo ji podezírat. Přišla mi jako normální

služebná." "Mně taky. Stejně jako Dukeovi." Znovu jsem se zadíval na moře. Šedivé a rozbourané. Ničemu jsem

nerozuměl. Nasla skryš? Proč by však její obsah tak pečlivě schovávala?

"A tohle je nejpřesvědčivější důkaz," prohlásil Beck.

Ještě jsem stačil zahlédnout, jak z tašky vytahuje pár černých bot. Velkých a neforemných, které měla na nohou pokaždé, co jsem ji viděl.

"Dávejte pozor," vybídl mě.

Uchopil pravou botu podpatkem nahoru a vytáhl nehtem hřebík. Odhrnul gumovou podrážku a botu obrátil. Zatřásl s ní. Na stůl dopadl malý černý čtvereček. Lícem dolů. Otočil ho.

Byl to bezdrátový přístroj na odesílání elektronických zpráv, naprosto stejný jako můj.

Podal mi botu. Vzal jsem ji do ruky. Tupě na ni zíral. Dámská velikost číslo šest. Pro malou nohu. Ale se širokou, baňatou špičkou a příslušně širokým, silným podpatkem. Vypadaly staromódně a nepůvabně. V podpatku byla prohlubeň. Stejná jako moje. Úhledně vydlabaná. S velkou trpělivostí. Rutn~. Zůstl i ly v ní j~ITně stopy po nástroji, totožné s mými. Představil jSCIT\ ai tCThniki i v InhorJloři zabran~ho do prán', Před ním vyrovnanou radu bOI. Vlnl nov," kl'tž~, r(,7.b~hk~ náčini, prů~vitné hoblíny a odřezky

I

J

,

gumy pod jeho nohama. Vláda používá překvapivě primitivní techniku.

Výbušné propisovačky a kamery zabudované do hodinek představují vzácnou výjimku. Komerční přístroj na odesílání zpráv z nákupního střediska a pár obyčejných bot daleko víc odpovídají hranici dostupných možností.

"Na co myslíte?" zeptal se Beck.

. Myslel jsem na to, jak se cítím. Prodělal jsem jízdu na horské dráze. Pořád byla mrtvá, ale nezabil jsem ji já. Zabily ji

vládní počítače. Takže se mi ulevilo. Zároveň jsem však dostával vztek. Co to Duifyová provádí? Jakou hru hraje?

Nejzákladnější pravidlo tajné práce hlásá, že nikdy neumístíte na stejné místo dva agenty, kteří o sobě nevědí. Zná ho i ten největší břídl. Pověděla mi o Terese Danielové. Tak proč mi, kruciná/, nepověděla o té druhé ženské?

"Neuvěřitelné," vydechl jsem.

"Baterie je patrně vybitá," oznámil Beck. Držel přístroj oběma rukama.

Mezi palci, jako videohru. "V každém případě ta věčička nefunguje." Podal mi přístroj. Odložil jsem botu a uchopil ho.

Stiskl známé tlačítko power. Obrazovka zůstala tmavá.

Jak dlouho u vás pracovala?" "Osm týdnů. Většina pomocníků v domácnosti se u nás dlouho nezdrží.

Připadají si odříznutí od civilizace. A pak je tu Paulie, jak si asi dokážete představit. Ostatně Duke také nepatřil k

nejvládnějším." "Osm týdnů je na baterii příliš dlouhá doba." "Co si myslíte, že podniknou nyní?" "Nemám tušení.

Nikdy jsem pro vládu nepracoval." "Všeobecně. Určitě jste už takovéhle přístroje viděl." Pokrčil jsem rameny.

"Patsně s něčím podobným počítali. Prostředky komunikace vždycky selžou jako první. Zpočátku si kvůli tomu, že se

neozývá, nebudou dělat starosti. Nezbývá jim nic jiného než ji nechat v poli. Stejně se s ní nemůžou spojit a přikázat,

aby se vrátila. Patrně budou doufat, že se jí brzy podaří nabít baterii a navázat spojení." Otočil jsem přístroj a ukázal na

malou zásuvku na spodní straně. "Nejspíš se dá nabít nabíječkou na mobil." "Pošlou za ní někoho?" "Nakonec nejspíš

ano." "Kdy?" "Nevím. Zatím ale ne." "Chystáme se popřít, že by u nás kdy pracovala. Nikdy jsme ji neviděli.

Nezůstala po ní jediná stopa."

I

Neměl jsem o jeho důslednosti nejmenší pochybnosti. Boty jsem nezul.

Vrátil jsem se do Dukeovy místnosti a podíval se do skříně. Narazil jsem na čtyři páry bot. V obchodě bych si takové

nevybral, ale vypadaly solidně a velikost přibližně souhlasila. Nesáhl jsem však po nich. Objevit se v jiných botách by

bylo to samé jako vztyčit rudý prapor. A kdybych se chtěl zbavit svých, musel bych to udělat pořádně. Nemohl jsem je

odložit do skříně, kde by je každý našel. Musel bych je vynést z domu. A to v tu chvíli nebylo snadn~. Ne po sc~ně v

kuchyni. Nemohl jsem sejít ze schodů ti drž~t k v mc~. Co bych řál? Ach, tyhle sta,é boty? Mlljsemje na sob!, kdyi

.I.řf", plij,l, IJ p""111 Jej, (hys/dm hodit do ocr.dnu. Jako by mě najednou začaly II,~ il? Tak l~C'm it' nt'dlJI nit nohách.

A stejně jsem je ještě potřeboval. Přes veškeré pokušení jsem nemohl přerušit spojení s Duffyovou. Alespoň zatím. Zamkl jsem se v Dukeově koupelně a vytáhl přístroj. Byl to děsivý pocit. Stiskl jsem power a na obrazovce se objevila zpráva: Musíme se sejít. Zmáčkli jsem, eply a poslal: To si pi!, že musíme. Pak jsem přístroj vypnul, ukryl ho do podpatku a sešel do kuchyně.

"Pojedete s Harleyem," přikázal mi Beck. "Přivezete saab." Kuchařka zmizela. Uklizené police se leskly čistotou. Pečlivě vydrhnuté.

Sporák byl studený. Jako by na dveřích visela cedule zavřeno.

"Co bude s obědem?" zeptal jsem se.

"Máte hlad?" Vzpomněl jsem si, jak se oceán zmocnil pytle a vysál tělo. Vybavily se mi vlasy pod vodou, rozpuštěné a neuvěřitelně jemné. Růžová, rychle se rozplývající krev. Neměl jsem hlad.

"Umírám hladu," odpověděl jsem.

Beck se zaraženě usmál. "Váš žaludek bych chtěl mít, Reachere." "Nebyla to první mrtvola, co jsem viděl. A předpokládám, že ani poslední." Přikývl. "Kuchařka dostala volno. Najeďte se venku." "Nemám peníze." Sáhł do kapsy a vytáhl ruličku bankovek. Začal je odpočítávat a pak pokrčil rameny a podal mi celý svazek. Téměř tisíc dolarů.

"Poslužte si. Výplatu vyřídíme později." Zastrčil jsem si hotovost do kapsy.

"Harley čeká v autě," upozornil.

Vyšel jsem ven a vyhrnul si límec kabátu. Vítr ustával. Déšť začínal dopadat vertikálně. Lincoln pořád stál u rohu domu. Kufr zavřený. Harley poklepal palci o volant. Vklouzl jsem na sedadlo pro spolujezdce a posunul ho dozadu, abych si udělal místo na nohy. Harley nastartoval, pustil stěrače a vyrazil. Museli jsme počkat, až Paulie otevře bránu. Harley nastavil páčky topení na plný výkon. Po okénkách se rozlézala pára z našeho promočeného oblečení. Paulie si dával na čas. Harley začal opět poklepávat o volant.

"Pracujete pro stejného člověka?" zeptal jsem se.

„Já a Paulie? Samozřejmě." "Pro koho?" "Beck vám to neřekl?" "Ne." "V tom případě vám to taky nt'povím." "Bez potřebných infonnad st' mi nt'pr:lcujt' zrovna nejlíp," namítl jsem.

..Váš probl~m," III.t'mnil m'

"Dejte si záležet na úklidu jejího pokoje. Bude plný otisků prstů a vlasů a DNA." "Přišla na doporučení. Nedávali jsme inzerát do novin nebo něco podobného. Poslali ji známí z Bostonu." Podíval se na mě. Zndmí z Bostonu, kteří se snaží o zmírnění trestu a jdou vldě na ,uku, pomyslel jsem si. Přikývl jsem.

"Chytrý tah. Protože co nám to o nich prozrazuje?" Také přikývl. Neradostně. Souhlasil se mnou. Věděl, kam mířím.

Zvedl ze stolu velký svazek klíčů.

"Domnívám se, že patří Angelu Dollovi," pravil.

Mlčel jsem.

"Takže jsem se ocitl v třístranné palbě. Dolla můžeme přiřadit k hartfordské bandě a bostonské přátele k vládě. K tomu se teď dozvídám, že Doll pracoval i pro vládu, protože dal své klíče tajné agentce. Což znamená, že hartfordská banda taky peče s vládou. Doll je díky Dukeovi mrtvý, ale pořád mám na krku Hartford, Boston a vládu. Budu vás, Reachere, potřebovat." Pohlédl jsem na Harleyho. Díval se oknem do deště.

"Byl to jenom Doll?" zeptal jsem se.

Beck přikývl. "Všechno jsem pečlivě zvážil. Dospěl k uspokojivému závěru. Byl to jenom Doll. Zbytek nezahlasil. Stojí pevně za mnou. Ta záležitost s Dollem se jich velice dotkla." "Dobře," prohlásil jsem.

Rozhostilo se dlouhé ticho. Potom Beck zabalil můj majetek do hadru a uložil ho do tašky. Přihodil vybitý přístroj na odesílání zpráva navrch položil boty služebné. Působily smutně, prázdně a opuštěně.

Je to pro mě poučení," pravil. "Začnu teď všem návštěvníkům prohledávat boty. Naprosto důsledně."

I

Opět se na mě usmál žlutými pahýly zubů. Kdybych mu dal pěstí, všechny bych je vyrazil a ruka by se mi zastavila až vzađu v krku. Ale nedal jsem mu pěstí. Paulie uvolnil řetěz a pootevřel křídla brány. Harley nečekal, až ji otevře úplně, a projel. Málem odřel boky auta. Zabořil jsem se do sedadla. Harley rozsvítil světla a šlápl na plyn. Vyrazil za námi chvost vody.

Ujížděli jsme na západ, protože prvních dvacet kilometrů nenabízelo jinou možnost. Pak jsme zabořili na sever, na jedničku k Portlandu, pryč od Old Orchard Beach a Saca, kam mě nasměrovala Elizabeth Becková. Ponuré počasí zakrývalo veškerý výhled. Viděl jsem sotva koncová světla aut před námi. Harley nemluvil. Jen se pohupoval na sedadle a bubnoval palci na volant. Neuměl řídit plynule. Bud' šlapal na plyn, nebo na brzdu.

Zrychlili jsme, zpomalili, zrychlili, zpomalili. Bylo to dlouhých třicet kilometrů.

Potom se silnice zprudka stočila na sever a těsně nalevo se vynořila I-295.

Za ní jsem zahlédl úzký jazyk šedivé mořské vody a dál portlandské letiště. V obrovském oblaku vodní tříště z něj právě startovalo letadlo. Přehnal se nám nízko nad hlavami a zamířilo na jih nad Atlantik. Dojeli jsme k nákupnímu středisku na levé straně. K obvyklému shluku laciných obchodů uvězněných na podřadném pozemku mezi dvěma silnicemi u letiště. Před nimi se táhlo dlouhé, úzké parkoviště se zhruba dvaceti auty. Všechna stála předkem napříč k obrubníku. Starý saab jako pátý zleva. Harley zajel na parkoviště a zastavil přímo za ním. Palci poklepal o volant.

"Váš úkol," oznámil. "Klíčky jsou v kapse ve dveřích." Vystoupil jsem do deště. Harley se rozjel okamžitě, jen co jsem zavřel dvířka. Nevrátil se ale na jedničku, na konci parkovišti zabořil doleva a hned zase doprava. Improvizovaným výjezdem z nerovného betonu proskákal na sousední pozemek. Vyhrnul jsem si límec a sledoval, jak jím pomalu projíždí a mizí za zbrusu novými budovami, nízkými hangáry z jasně červeného, vlnitého plechu. Patrně nová průmyslová zóna. Protínala ji síť úzkých asfaltek, mokře se lesknoucích v dešti. Lemovaly je vysoké betonové obrubníky, úhledné a nové. Mezerou mezi budovami proplullincoln. Pohyboval se pomalu a lenivě, jako by hledal místo na zaparkování.

Potom zmizel za další budovou a už jsem ho nespátřil.

Otočil jsem se. Saab stál předkem k obchodu se zlevněnými lihovinami.

Ve vedlejším obchodě prodávali autorádia a ve výkladní skříní obchodu z druhé strany se skvěly napodobeniny křišťálových lustrů. Pro novou okrasu stropu služebnou určitě neposlali. Stejně jako ne pro nový přehrávač do sanbu. Jela do obchodu s lihovinami. A tam na ni čekala skupinka lidí. ~tyčl("nná, možno p~tičl("nná. Nejm~ně. Po prvním okamžiku překřlpt("ní At' Ihllvnl ~lu:f.("bni\ pt("m~nila v Ilgt'ntku vycvičt'nou k boji o život.

II

Museli s tím počítat. Náležitě se vybavili. Rozhlédl jsem se po chodníku.

Potom jsem se zadíval na obchod. Ve výkladu se kupily krabice. Nebylo z něj pořádně vidět. Přesto jsem vstoupil dovnitř.

Krabice se válely úplně všude, lidé však chyběli. Patrně setrvalý stav. Jen zima a prach. Sedivému prodáváči za pultem táhlo na padesát. Sedivé vlasy, šedivá košile, šedivá pokožka. Jako by už celé desetiletí nevyšel na čerstvý vzduch.

Nenabízel nic, co bych mohl koupit, abych prolomil ledy.

Tak jsem k němu přistoupil a položil otázku.

"Vidíte ten saab na parkovišti?" Předvedl velké vyhlížení výkladem.

"Ano," odpověděl.

"Víte, co se stalo s řidičem?" "Ne." Lidé, kteří okamžitě odpovědí ne, obvykle lžou. Upřímná osoba se před ne zarazí a uvažuje. A obvykle dodáje mi líto nebo něco podobného. Někdy také položí vlastní otázku. Patří to k lidské povaze. Je mi líto, ne, prol, co se stalo? Zastrčil jsem ruku do kapsy a poslepu odloupl bankovku z Beckova svazku. Vytáhl ji. Byla to stovka. Přeložil jsem ji napůl a přidržel mezi prstem a palcem.

"Víte, co se s ním stalo?" Podíval se doleva. Z mého pohledu doprava. K nové průmyslové zóně za obchodem.

Jen rychlé, kradmé mrknutí.

"Ne," zopakoval.

"Velký černý lincoln?" navrhl jsem. "Odjel tamtím směrem?" "Nic jsem neviděl," trval na svém. "Měl jsem spoustu práce." Přikývl jsem. "Chápu. Práci jste přímo zavalení. Divím se, jak ty davy zákazníků zvládáte." "Byl jsem vzadu. Telefonoval jsem." Ještě chvíli jsem podržel stovku v ruce. Sto dolarů osvobozených od daní by značně vylepšilo jeho týdenní příjem. Odvrátil však pohled. To mi také hodně prozradilo.

"Dobře," zastrčil jsem peníze zpátky do kapsy a opustil obchod.

Dojel jsem saabem dvě stě metrů na jih po jedničce a zastavil u první benzinové pumpy. Zašel jsem dovnitř a koupil si lahev pramenité vody a dvě čokoládové tyčinky. Za vodu jsem zaplatil čtyřikrát víc než za benzin, počítáno na litry.

Vyšel jsem ven, postavil se pod stříšku u vchodu, rozbalil tyčinku a pustil se do ní. Žvýkal jsem a rozhlížel se po okolí. Žádný stín.

Tak jsem přistoupil k telefonní budce, použil získané drobné a zavola

/

j

Duffyové. Číslo do motelu jsem uměl nazpaměť. Krčil jsem se pod umělohmotnou bublinou a snažil se nezmoknout. Ozvala se po druhém zazvonění.

"Vyraž na sever do Saca. Okamžitě," přikázal jsem. "Sejdeme se ve velké cihlové budově na ostrově uprostřed řeky, v kavárně zvané Café Café. Kdo přijede druhý, platí účet." Dojedl jsem tyčinku a rozjel se na jih. Saab byl v porovnání s Beckovým cadillacem nebo Harleyovým lincolnem tvrdý a hlučný. Nepatřil k nejnovějším. Měl prošlapané, uvolněné koberečky. Na tachometru se skvělo šestimístné číslo. Ale dalo se jím jet. Nedávno vyměnili pneumatiky a stěrače fungovaly. Statečně se probíjel deštěm a velká zrcátka poskytovala hezký výhled. Díval jsem se do nich celou cestu. Nikdo mě nesledoval. Do kavárny jsem dorazil jako první. Koupil jsem si espresso, abych spláchl chuť čokolády v ústech.

Duffyová se objevila po šesti minutách. Zarazila se ve dveřích, rozhlédla se, usmála a zamířila ke mně. Měla na sobě čisté džíny a bavlněnou košili, tentokrát nikoliv bílou, ale modrou. Přes koženou bundu si přehodila starý odrbaný přšiplášť. Plandal na ní. Možná patřil postaršímu muži. Půjčila si ho od něj. Eliotovi určitě nepatřil. Byl menší než ona. Odjela na sever a nepočítala se špatným počasím.

Je to tady bezpečné?" zeptala se.

Neodpověděl jsem.

"Co se děje?" "Platíš. Přijela jsi jako druhá. Dám si ještě jedno espresso. A dlužíš mi za předchozí." Nechápatě se na mě podívala, přešla k pultu a vrátila se s espresem a cappuccinem. Měla navlhle vlasy. Pročísla si je prsty. Patrně zaparkovala na ulici, proběhla deštěm k výkladní skříní a zkontrolovala, jak vypadá. V tichosti spočítala drobné a podala mi účet a peníze za první kávu. Káva patřila k dalším věcem, které v Maine převyšovaly ceny benzinu. V ostatních státech tomu však patrně nebylo jinak.

"Co se děje?" zeptala se.

Neodpověděl jsem.

"Reachere, co se stalo?" "Před osmi týdny jsi nasadila další agentku. Proč jsi mi o tom neřekla?" "Prosím?" "Slyšela jsi dobře." "Jnkou ngentku?" "ZC'mfC'ln dllt'sk.. r~no. Podstoupila dvojitou amputaci prsu bez umrtvení." Vylfdlilll l\l1 m~oti. "TC'resl1?"

a

Zavrtěl jsem hlavou.

"Nikoliv T eresa. Ta druhá." Jaká druhá?

"Nedělej ze mě blbce." "Jaká druhá?" Probodával jsem ji pohledem. Neúprosně. Potom přátelštěji. Světlo kavárny v

sobě mělo něco zvláštního. Možná za to mohla kombinace světlého dřeva, matného kovu, skla a chromu. Působilo jako rentgen. Jako detektor pravdy. Ukázalo mi upřímný ruměnec Elizabeth Beckové. Očekával jsem, že stejný spatřím i na D1.1ffýové. Hluboký ruměnec hanby, protože jsem ji přistihl při činu. Místo něj však odhalilo naprosté překvapení. Přímou v jejím obličejí. Zbledla. Strnula šokem. Krve by se v ní nedořezal.

A to nikdo nedokáže na povel, stejně jako zrudnout.

Jaká druhá?" zopakovala. "U Becka byla jenom Teresa. Sdělujes mi, že je mrtvá?" "Nejedná se o Teresu. U Becka působila ještě jedna agentka. V přestrojení za pomocnici v kuchyni." "Ne. Nasadila jsem jen Teresu." Zavrtěl jsem hlavou. "Viděl jsem tělo. Nebyla to Teresa." "Pomocnice v kuchyni?" "Měla v botě přístroj na odesílání zpráv. Úplně stejný jako já. Podpatek vydíbal stejný technik. Poznal jsem jeho práci." "T o není možné," odmítla.

Zadíval jsem se jí zpřímou do očí.

"Řekla bych ti o tom. Samozřejmě že bych ti to řekla. A nepotřebovala bych tě, kdybys měla u Becka jiného agenta. Copak to nechápeš?" Odvrátil jsem pohled. Znovu se na ni podíval. Nyní jsem se styděl já.

"Tak o koho, krucinál, šlo?" zeptal jsem se.

Neodpověděla. Jen si začala hrát se šálkem na taHfku. Strkala prstem do ouška a pokaždé ho otočila o deset stupňů.

Hustá pěna a čokoládový prášek se ani nepohnuly. Zuřivě přemýšlela.

"Před osmi týdny?" promluvíla.

Přikývl jsem.

"Co je přivedlo na stopu?" "Dostali se do vašeho počítače. Dneska ráno nebo včera večer." Vzhledla od šálku. "Tak proto ses mě na něj ptal?" Přikývl jsem. Mlčky.

"Teresa v počítači není. Nevedeme o ní nejmenší záznam." "Ptala ses Eliota?"

/

"Víc než ptala. Prošla jsem celý jeho hard drive. A všechny jeho soubory na hlavním serveru ve Washingtonu. Mám přístup úplně všude. Hledala jsem Teresa, Danielová, Justiceová, Beck, Maine, tajná práce. Nikde nepoužil ani jedno z těchto slov." Mlčel jsem.

Jak ji odhalili?" zeptala se.

"To přesně nevím. Počítač jim patrně nejprve prozradil, že u sebe mají někoho nasazeného a že se jedná o ženu. Bez jména a podrobností. Tak začali hledat. A za to, že ji našli, mohu částečně i já." "Proč?" "Udělal jsem si skrýš. Uložil do ní tvůj glock, municu a pár dalších nástrojů. Objevila ji. A všechno schovala do auta, kterým jezdila." Duffyová se na okamžik odmlčela.

"A ty se domníváš, že prohledali auto a tvoje věci ji postavily do špatného světa?" "Ano." "Nejspíš nejdřív provedli osobní prohlídku a narazili na botu." Podíval jsem se stranou. "Upřímně doufám." Ušklíbala se. "Nesvaluj vinu na sebe. Za nic nemůžeš. Jakmile se dostali do počítače, bylo jen otázkou času, na kterou se soustředí jako první. Obě odpovídaly popisu. Tím chci říct, kolik žen se nabízelo? Patrně jen ona a Teresa. Nemohli sáhnout vedle." Přikývl jsem. V úvahu přicházela ještě Elizabeth. A kuchařka. Ani jedna z nich však nestála na seznamu podezřelých příliš vysoko. Elizabeth byla Beckovou manželkou. A kuchařka pro ně pracovala patrně již dvacet let.

„O koho se ale jednalo?" zeptal jsem se.

Dostala šálek do výchozí polohy. Opsal plný kruh. Neopolévaná obruba tichounce skřípala.

"Obávám se, že to je zcela jasné," pravila. "Uvažuj v čase. Pozpátku ode dneška. Před jedenácti týdny jsem zvorala ty fotografie z garáže. Před deseti týdny mě odvolali z případu. Protože je ale Beck velká ryba, odmítla jsem se vzdát a nasadila před devíti týdny bez jejich vědomí Teresu. Beck je ale velká ryba i pro ně, tak bez mého vědomí předali případ někomu jinému a ten někdo jiný před osmi týdny nasadil služebnou do kuchyně, navrch k T erese. T eresa nevěděla o služebné a služebná netušila, že u Becka už působí T eresa." "Proč by strkala nos do mých záležitostí?" "Chtěla získat vládu nad situací. Standardní postup. Z jejího pohledu jsi byl p~kný mizC"ra. Fanatický pistolník s kolty nízko u pasu. Vrah policajtů, co s<hov;ivá 7.bmnt!-. Možná t~ považovala za člC"nn konkurenčního gangu. Patrně se tě chystala prozradit Beckovi. Aby pmlhlol svou pozici.

A potřebovala se tě zbavit, protože jsi představoval I.hylC'(nnu komplikaci. Kdyby tě neprozradila Beckovi, udala by tě námjélkn vr, lh. l policisty.

Divím se, že to neudělala." "Měla vybitou baterii." Přikývla. "Osm týdnů. Pomocnice v kuchyni patrně nC"má pt {stup k nabíječkám mobilů." "Beck tvrdil, že přišla z Bostonu." "T o je velice dobře možné. Operaci nejspíš postoupili bostonské pobočce. Zeměpisně by to sedělo. A vysvětlovalo by to, proč jsmC" ve W ashingtonu nezachytili žádnou šeptandu." "Prý mu ji doporučili známí." Opět přikývla. "Práskači žadonící o zmírnění trestu. Používáme je dnes a denně. Dychtivě se udávají. Mezi těmihle lidmi neexistuje vůbec žádný kodex mlčenlivosti." Vzpomněl jsem si na další věc, co mi Beck řekl.

Jak Teresa komunikoval,a?" "Měla stejný přístroj jako ty." "V botě?" Duffyová přikývla. Mlčky. V hlavě mi duněl Beckův hlas. Začnu všem prohledávat boty. Naprosto důsledně.

"Kdy se ti naposledy ozvala?" "Odmlčela se druhý den." "Kde bydlela?" "V Portlandu. Přidělili jsme jí byt. Pracovala jako sekretářka, nikoliv po' mocnice v domácnosti." "zašla jsi do toho bytu?" Přikývla. "Od druhého dne ji nikdo neviděl." "Podívala ses do skříně?" "Proč?" "Musíme vědět, jaké na sobě měla boty, když se jí zmocnili." Duffyová opět zbledla.

"Do prdele," zaklela.

"Přesně tak," souhlasil jsem. Jaké boty nechala ve skříní?" "Ty nesprávné." "Napadlo by ji zahodit přístroj?" "To by ji nepomohlo. Musela by zahodit také boty. Dira v podpatku ho.

voří sama za sebe." "MusímC" ji najít," prohlásil jsC"m.

I

"Samozřejmě že musíme," potvrdila. Pak se odmlčela. "Dneska měla obrovské štěstí. Hledali ženu a na služebnou narazili jako první. Štěstí ji však může rychle opustit." Mlčel jsem. Velká tlustá pro Teresu, velká nešťastná pro služebnou. Všechno zlé je pro něco dobré. Duffyová upila kávy. Zašklebila se, jako by jí přestala chutnat, a odložila šálek na taHřek.

"Co jí ale prozradilo?" zeptala se. "Co bylo prvotní příčinou? Pořád si s tím lámu hlavu a nic mě nenapadá. Vydržela jen dva dny. Celých devět týdnů předtím, než se nám nabourali do počítače." Jakým životopisem jste ji vybavili?"

"Obvyklým pro tenhle druh práce. Svobodná, bez závazků, rodiny a příbuzenských vazeb. Podobně jako ty, ty si to ale nemyslíš vymýšlet." Pomalu jsem přikývl. Dobře vypadající třicátnice, kterou nebude nikdo postrádat. Pro chlapy jako Paulie nebo Angel Doll obrovské pokušení. Neodolatelné. Krásná hračka na hraní. A zbytek jejich party je možná ještě daleko horší. Například Harley. Ten rozhodně nepůsobil jako zářný představitel civilizovaného světa.

"Třeba ji neprozradilo vůbec nic. Mohla jenom zmizet jako spousta ostatních žen. Zejména mladých. Svobodných, bez závazků. Stává se to neustále. Tisíckrát do roka." "Objevil jsi ale místnost, kde ji drželi." "Všechny pohřešované ženy musejí někde držet. Zmizí jenom pro své okolí. Vědí, kde se nacházejí, stejně jako muži, co je drží." Podívala se na mě.

"Ty si myslíš, že je to takhle?" "Přijde mi to jako pravděpodobná teorie." "Bude v pořádku?" "Nevím. Doufám."

"Nechají ji naživu?" Přikývl jsem. "Chtějí ji nechat naživu. Protože netuší, že je federální agentkou. Považují ji za obyčejnou ženu." Za hralku na hraní.

"Dokážeš ji najít, než jí prohlédnou boty?" "Možná je vůbec prohlížet nebudou. Vidí ji v určitém světle a nedokážou se na ni začít dívat jako na někoho jiného." Odvrátila pohled. Ztichla.

"V určitém světle," zopakovala. "Proč jasně nevyslovíme, co máme na mysli?" "Protože- nechceme." Opět jsem odmlčel. Na minutu. Na dvě. Pak se na mě zplíma podívala.

Zbru!lll nov~llly~lr-nk.t.

"Co tvoje boty?" otázala se.

Zavrtěl jsem hlavou.

"Úplně to samé. Začínají si na mě zvykat. Nedokáží se na mě podívat jako na někoho jiného." "Přesto hrozně riskuješ." Pokrčil jsem rameny.

"Beck mi dal berettu M9. Počkám a uvidím. Jestli se skloní, aby mi zkontroloval boty, prostřelím mu čelo." Je ale jenom obchodníkem, že ano? V podstatě? Ublížil by Terese, kdyby si myslel, že mu neohrožuje živnost?" "Nevím." "Zabil služebnou on?" Zavrtěl jsem hlavou. "zabil ji Q!linn." "Viděl jsi ho?" "Ne." "Tak jako to víš?" Odvrátil jsem pohled.

"Poznal jsem jeho práci."

Počtvrté jsem se se seržantem první třídy Dominique Kohlovou setkal týden poté, co jsme popíjeli v baru. Pořád panovala vedra. Předpovídali, že od Bermud se má přihnát tropická bouře. Na stole se mi kupila hromada spisů. Řešili jsme znásilnění, vraždy, krádeže zbraní, rvačky a předešlý večer došlo ke vzpouře, protože v kuchyních pro mužstvo se rozbilo chlazení a vytekla zmrzlina. Právě jsem dotelefonoval s kamarádem z Fort Irwin v Kalifornii, který mi potvrdil, že u nich to při pouštních větrech bylo vždycky úplně stejné.

Kohlová vstoupila v šortkách a tričku bez rukávů. Stále se nepotila. Pokožku měla pořád matnou. V ruce držela složku, která se mezitím zosminášovala.

"Sabot musí být kovový," oznámila. "Tak zní jejich konečný závěr." v, y V) " azne.

"Celou dobu tvrdili, že plastik by byl lepší, nejspíš ale jenom kalili vodu." "Dobře." "Snažím se vám sdělit, že zakončili design sabotu. Jsou připraveni přistoupit k důležité části." "Pořád soucítíte s Gorowským?" Přikývla. "Byla by škoda ho vyhodit. Je to slušný člověk a nevinná oběť."

Kromě toho odvádí dobrou práci a přináší armádě užitek." "Tak co chcete podniknout?"

I

"Nejraději bych ho vzala na palubu a nechala ho vynášet nepravdivé informace. Tak bychom mohli v klidu pokračovat v pátrání a neriskovali vyžrazení důležitých informací." "Ale?" "Věc, na které začínají pracovat, je hrozně komplikovaná. Velice podivná zbraň. Vypadá jako velká šipka. Nemá v sobě žádné třaskaviny." "Jak tedy funguje?"

"Na základě kinetické energie, hustých kovů, ochuzeného uranu, tepla a podobných figlů. Máte postgraduál z fyziky?"

"Nemám." "Vtom případě byste to nepochopil. Obávám se ale, že když zaměníme originální nákresy, vyděrač to pozná. Vystavíme Gorowského riziku. I jeho malé holčičky." "Takže necháte vynášet skutečné plány?" "Domnívám se, že je to nutné." "Obrovské riziko," upozornil jsem.

"Rozhodnutí závisí na vás. Proto taky berete těžké prachy." "Jsem kapitán. Kdybych měl čas na jídlo, skončil bych na potravinových poukázkách pro chudé." "Rozhodnutí?" "Už jste zjistili, kdo ho vydírá?" "Ne." "Jste si jistá, že vám neuteče?" "Naprostě." Usmála se. Vypadala v tu chvíli jako nejvyrovnanější bytost na světě.

Rozzářené oči, vážný výraz, vlasy zastrčené za uši, krátké khaki šortky, mňavé khaki tričko, ponožky, výsadkářské boty a pod tím vším snědá hebká pokožka.

"Souhlasím," vyslovil jsem povolení.

"Zásadně netančím," prohlásila.

"Prosím?" "Nebylo to kvůli vám. Vlastně bych si ráda zatančila. Váš návrh mě potěšil. Ale netančím vůbec s nikým."

"Proč ne?" "Prostě taková slabina. Nechci se předvádět na veřejnosti. Jsem dost neohrabaná." "Já taky." "Možná bydlom měli v soukromí cvičit." "Oddělc'nn" "Vl.á)Cllll~ kOllzult.l('(' pOll)~llldj(, J.lko pfi IUenl olkoholismu."

Potom na mě mrkla, vyšla z místnosti a zanechala za sebou v horkém vzduchu slabou stopu parfému.

Popíjeli jsme s Duffyovou v tichosti studenou kávu. Moje chutnala slabě a hořce. Obracel se mi z ní žaludek. Pravá bota tlačila. Přece jen se netrefili s velikostí. A začínala mě tížit jako galejnická koule. Zpočátku mi přišla geniální.

Chytrá, důvtipná a dokonale propracovaná. Vzpomněl jsem si, jak jsem poprvé otevřel podpatky, před třemi dny, když jsem pronikl do domu, hned poté, co mě Duke zamkl v místnosti. Jsem uvnitř. Připadal jsem si jako filmový hrdina. Když

jsem ji otevřel naposledy, před hodinou a půl v Dukeově koupelně, cítil jsem se úplně jinak. Zapnul jsem přístroj a objevila se zpráva od Duffyové: Musíme se sejít.

"Proč ses s mnou chtěla sejít?" Zavrtěla Wavou. "Touž je teď jedno. Právě jsem celou akci přehodnotila. Odvolávám cíle, až na vysvobození T eresy. Prostě ji najdi a přiveď." "Co Beck?" "Becka necháme na pokoji. Zase jsem selhala. Ta služebná byla oficiální agentkou. Na rozdíl od Teresy. A od tebe. A služebná zemřela, takže mě vyhodí, protože jsem v tvém Teresině případě nepostupovala podle předpisů, a vyšetřování proti Beckovi odvolají, protože jsem postup pokazila takovým způsobem, že by případ u soudu nikdy neprošel. Takže jenom zachraň T eresu a padáme domů." "Dobře." "Na Qyinna budeš muset taky zapomenout." Mlčel jsem.

"Stejně jsme nedosáhli žádných výsledků," pokračovala. "Nepřišli jsme na nic užitečného. Na jediný důkaz. Jenom jsme marnili čas, od začátku do konce." Mlčel jsem.

"Podobně jako jsem zmařila svou kariéru." "Kdy to oznámíš ministerstvu spravedlnosti?" „0 té služebné?" Přikývl jsem.

"Okamžitě. Musím. Jiná volba mi nezbývá. Nejdřív ale projdu všechny záznamy a zjistím, kdo ji nasadil. Protože špatné zprávy raději 'sděluji z očí do očí, na své úrovni. Budu tak mít možnost omluvit se. Jinak by se peklo rozpoutalo ještě dřív, než bych se k tomu dostala. Zrušili by mi všechny přístupové kódy, vrazili by mi do rukou krabici a nařídili vyklidit do třiceti minut kancelář." „Jak dlouho pro Úřad pracuješ?"

I

'-1

"Celou věčnost. Myslela jsem, že se stanu první ženskou na pozici ředitele." Mlčel jsem.

"Řekla bych ti o tom. Přisahám, že kdybych nasadila další agentku, upozornila bych tě na to." Já vím. Omlouvám se. Byly to ukvapené závěry." "To je stresem. Utajovaná práce v přestrojení stojí hodně sil." Přikývl jsem. "Připadám si jako v zrcadlovém bludišti. Jeden odraz za druhým a všechny zkreslené." Nechali jsme stát nedopité šálky na stole a vyšli vnitřním průchodem do deště. Zaparkovali jsme téměř vedle sebe. Políbila mě na tvář. Potom nastoupila do taurusu a zamířila na jih. Já jsem nasedl do saabu a odjel na sever.

Paulie mě jako obvykle nechal vydusit. Trvalo pár minut, než se vůbec vynořil z domku. Stále měl na sobě přšplášť. Zůstal stát a dlouze se na mě díval. Teprve potom přikročil k závoře. Bylo mi to jedno. V hlavě mi zněla věta Duffyové. Přehodnocuji alci. Většinu mé vojenské dráhy mi dělal přímého či nepřímého nadřízeného muž jménem Leon Garber. Všechno vysvětloval formou krátkých frází nebo rčení. Pro každou příležitost měl nějaké. S oblibou říkával: Přehodnotit dle je chytré, protože ti to zabrání v plýtvání penzí. Neměl na mysli skutečné peníze. Mluvalo mužích, zdrojích, času, vůli, úsilí, energii. Také si odporoval. Stejně často tvrdil: Nikdy se nenech odvést od práce, kterou právě děláš. Samozřejmě, přísloví mají všeobecnou platnost. Mnoho psů, zajícova smrt. Když se ruka k ruce vine, tak se dt10 podaf. Velké myslí uvažují stejně. Vrána k vránl sedá, rovný rovného si hledá.

Když si však člověk odmyslel dvě vrstvy protimluv, Leon přehodnocování schvaloval. Považoval ho za důležité. Zejména proto, že přehodnocování je spojeno s myšlením a myšlení podle Leona ještě nikoho nezabilo. T akže jsem myslel, a myslel jsem usilovně, protože jsem začínal dostávat pHživý pocit, lehký a nezachytitelný, na samé hranici podvědomého vnímání. Měl cosi nejasně společného se slovy Duffyové: Nepřišli jsme na nic uutečného. Najediný důkaz.

Zaslechl jsem, jak se otvírá brána. Vzhlédl jsem a zjistil, že Paulie čeká, až projedu. Dé~ť mu bubnoval o pr~iplá~ť. Ještě pořád s~ nenasadil klobouk. Předvedl jsem mu malou osobní pomstu a nechal ho minutu čekat.

Duffyové teorie o přehodnocování se mi líbila. Na Beckovi mi přilí~ nezóleželo. Vlastn~ vlibec. Chtěl jsem ale pomoci Terese. Zároveň jsem chtěl Qiunna. A v~dc!-I jSI'm, ŽI' ho dostanu, ať Duffyová říká cokoliv. Každé přehodllo(')váll { má sv~ II\I'ZI'.

.U'I

Znovu jsem se podíval na Paulieho. Pořád čekal. Byl to idiot. Mokl na dešti, já seděl v autě. Pustil jsem nohu z brzdy a pomalu projel branou. Pak jsem šlápl na plyn a vyrazil k domu.

Zaparkoval jsem saab v garáži, kde jsem ho zahlédl stát, a vyšel na dvůr.

Mechanik stále něco kutil ve třetí, prázdné garáži. Neviděl jsem přesně co.

Možná se jenom schovával před deštěm. Doběhl jsem do domu. Beck zaslechl detektor kovů a při~el za mnou do kuchyně. Ukázal na sportovní ta~ku. Pořád ležela uprostřed stolu.

"Zbavte mě těch sraček," přikázal. "Zahodte je do oceánu." "Dobře," slibil jsem. Vyšel do haly, já jsem popadl tašku a zamířil opět ven. Proklouzl jsem k návětné stěně garáží. Vrátit svůj poklad do staré skrýše. Kdo letí, má za tři. A chtěl jsem Duffyové vrátit glock. Už i tak vězela po uši v maléru a ztráta služební zbraně by jí ještě přitížila. Většina organizací považuje podobný přestupek za smrtelný hřích.

Pak jsem do~el k hraně žulových teras, roznámchl se a odhodil tašku daleko do moře. Zatočila se ve vzduchu. Vyletěly z ní boty a přístroj na odesílání zpráv. Sledoval jsem, jak dopadl na hladinu. Okamžitě se ponořil.

Levá bota přistála špičkou dolů a také zmizela v hlubině. Taška se nafoukla, ladně dosedla na otevřenou stranu, naplnila se, otočila a zajela pod hladinu. Pravá bota chvíli plula, jako malá černá lodička. Divoce poskakovala, otáčela se a trhaně prchala na východ. Vyhoupila se na vrcholek a sjela do prohlubně. Pak se začala naklánět. Plula ještě dalších deset vteřin, nabrala vodu a nenávratně ztroskotala.

D

V domě panoval naprostý klid. Kuchařka ještě nedorazila. Richard pojídal v rodinné jídelně sendvič, který si musel sám připravit, a zíral do deště. Elizabeth stále seděla v salonku a mořila se s Doktorem Živagem. Becka nebylo vidět.

Vylučovacím postupem jsem došel k závěru, že se stáhl do doupěte, sedí možná v červeném křesle a kochá se výstavou kulometů. Nezaslechl jsem jediný zvuk. Což jsem nechápal. Duffyová tvrdila, že dorazilo pět kontejnerů, Beck

mě připravoval na perný víkend a všichni lenošili.

Vystoupal jsem do Dukeova pokoje. Nepovažoval jsem ho za svůj.

A doufal, že nikdy nebudu. Položil jsem se na postel a začal uvažovat. Snažil se uopit myšlenku zasunutou v podvědomí. Jednoduché jako facka, řekl by Leon. Zpracuj vodítka. Projdi vlechno, co jsi vide vlechno, co jsi style!. Tak jsem všechno prošel. Pořád jsem se ale vracel k Dominique Kohlové. Popáté jsme se setkali, když mě vezla olivově zeleným chevroletem do Aberdeenu v Marylandu. Znovu jsem zvažoval vypuštění pravých nákresů do světa. Bylo to veliké riziko. Normálně by mě netrápilo, potřeboval jsem vbk vědí pokrok, než jakého jsme zatím dosáhli. Kohlová objevila mrtvou

/

,u.

schránku, metodu předávání a kde, kdy a jak dává Gorowski kontaktní osobě na vědomí, že dojde k dodávce. Stále však neviděla osobu, která ji vyzvedává. Stále nevěděla, o koho se jedná.

Aberdeen je městečko přes třicet kilometrů severovýchodně od Baltimoru. Gorowski vždycky zajel v neděli do velkého města a zašel se podívat do vnitřního přístavu. Renovace tenkrát probíhaly závratným tempem a stalo se z něj hezké, prosvětlené místo, které ještě neobjevila veřejnost. Gorowski vlastnil soukromé vozidlo. Dvouletou, zářivě červenou mazdu miatu. Za daných okolností přijatelné auto. Postarší, ale ne laciné, protože tehdy se těšilo oblibě a nikdo nemohl získat nálepky nabízející slevu, takže použité hodnoty si držely cenu. A mělo dvě sedadla, což se nehodilo pro jeho malé dcery. Takže musel mít ještě jedno auto. Věděli jsme, že jeho manželka není bohatá. V případě někoho jiného by mě to uvedlo do střehu, ale Gorowski byl inženýr. Učinil pochopitelnou volbu. Nekouřil, nepil.

Tak našel přebytečné dolary a vrazil je do auta s ručním řazením a náhonem na zadní kola.

Onu neděli, co jsme ho sledovali, zaparkoval u jednoho ze soukromých přístavů a sedl si na lavičku. Byl to podsaditý vlasatý chlápek. Široký, ale malý. Měl s sebou nedělní noviny. Nějakou dobu pozoroval plachetnice.

Potom zavřel oči a zvrátil hlavu k nebi. Stále trvalo krásné počasí. Deset minut se jako ještěrka vyhříval na sluničku.

Potom oči otevřel a pustil se do novin.

"Teď je tady popáté," sdělila Kohlová šeptem. "Třetí cesta od dokončení saboty. " "Zatím standardní postup?"

"Naprostě." Novinám věnoval dvacet minut. Skutečně je četl. Všechny rubriky kromě sportu, což mě u fanouška Yankees překvapilo. Na druhé straně jsem však chápal, že fanoušek Yankees má plné zuby nekonečných blábolů o Orioles.

"Přichází nejdůležitější," upozornila Kohlová.

Vzhlédl a vytáhl z novin žlutou vojenskou obálku. Zatřepallevačkou, aby narovnal stránku, kterou právě četl. A aby odvedl pozornost, protože pravačkou zároveň upustil obálku do odpadkového koše u lavičky.

"Důvtipné," pochválil jsem.

"To si pište. Není žádný hlupák." Přikývl jsem. Vedl si opravdu velice dobře. Nevstal okamžitě. Zůstal ještě dš~t minul srděl i pokračoval v čtení. Potom noviny pomalu, pečlivě složil, p08hIVil 8(" př("~d k vod~ i1 znovu S~ zadíval na loď. Pak se otočil II vrtelr1 ~(' k IUUU, novmy I.dslrt("nt' v I("v~m podpaží.

D

J

"Teď dávejte pozor," šeptla Kohlová.

Pravačkou vytáhl z kalhot kousek křídý. Prošel těsně kolem kovového sloupu pouliční svítilny a odškrtl na něm znaménko. V pořadí páté. Pět týdnů, pět znamének. První čtyři vybledlá, postupně podle stAří. Díval jsem se na ně dalekohledem. Gorowski zatím došel ke svému sponáku a pomalu odjel. Otočil jsem se a zaměřil se na odpadkový koš.

"Co se stane nyní?" zeptal jsem se.

"Vůbec nic. Tohle jsem už absolvovala dvakrát. Dvě celé neděle. Nikdo nepřijde. Ani ve dne, ani v noci." "Kdy koš vyprazdňují?" "Zítřka v brzkých ranních hodinách." "Popelář jim možná dělá spojku." Zavrtěla hlavou. "Už jsem to zjišťovala. Při nakládání stlačuje nákladák odl padky do kompaktní hmoty a pak ji odveze přímo do městské spalovny."

"Takže naše tajné nákresy končí ve spalovně odpadků?" "Přesně tak." "Možná je v noci vyzvedává někdo z plachetnic." "Jedině pokud plachetnici vlastní neviditelný majitel." "Člověk, po kterém pátráme, třeba už vůbec neexistuje. Domluvili celou záležitost předem a pak ho zatkli kvůli něčemu jinému. Nebo dostal strach a opustil město. Nebo onemocněl a zemřel. Celé schéma je dávno passé."

"Považujete to za pravděpodobné?" "Moc ne," přiznal jsem.

"Odvoláváte akci?" Přikývl jsem. "Musím. Jsem sice praštěný, ale ne úplný blbec. Situace se nám vymkla z rukou."

"Smím přejít na plán B?" Opět jsem přikývl. "Seberte Gorowského a pohrozte mu popravčí četou.

Pak mu vysvětlíte, že když bude spolupracovat a dodávat falešné nákresy, přimhouříme oči." "Nebude je snadné zfalšovat." "Poradte mu, aby je sám nakreslil. Jde mu o kejhák." "Nebo jeho dětem." "Smutná součást rodičovství.

Alespoň si dá záležet." Na chvíli zmlkla. Potom pravila: "Nechtěl byste si zatancovat?" "V Baltimoru?" "Jsme daleko od domova. Nikdo nás tady nezná." "Dobře," souhlasil jsem.

Zjistili jsme, že na tanec je ještě příliš brzy, tak jsme si dali pár piva čekali na večer. Seděli jsmr v mal~m, tmavém baru.

Cihly a dřevo vyvolávaly

I

,u.

útulnou atmosféru. Hezký podnik. S jukeboxem. Dlouho jsme se o něj opírali a vybírali správnou písničku pro náš debut. Náruživě jsme o ní diskutovali. Začínala nabírat na mimořádném významu. Snažil jsem si její návrhy vyložit podle tempa. Budeme se držet v náručí? O takový tanec půjde? Nebo se pustíme do odděleného poskakování? Nakonec by nám nepomohla ani rezoluce Spojených národů, tak jsme do skříně vhodili čtvrták, zavřeli oči a namátkou stiskli

tlačítko. Ozval se Brown Sugar od Rolling Stones. Nádherná písnička. Vždycky se mi líbila. Tancovala překvapivě dobře. Já příšerně.

Potom nám došel dech, tak jsme se posadili a objednali další piva.

A mně najednou došlo, co Gorowski provádí.

..Není to obálka. Obálka je prázdná. Jsou to noviny. Nákrety schovává v novinách. Ve sportovní rubrice. Měl se podívat na výsledky boxu. Obálka slouží jenom jako zástěrka, pro případ, že by ho někdo sledoval. Dokonale ho vycvičili. Noviny odhazuje do jiného koše. Až poté, co udělá znaménko. Patrně po cestě z přístavu." ..Do prdele," ulevila si Kohlová. ..Promarnila jsem pět týdnů." ..A někdo získal tři pravé nákrety." ..Někdo z nás," doplnila. ..Vojáci, CIA nebo FBI. Tak rafinované předávání mohl vymyslet jenom profesionál."

Noviny, nikoliv obálka. Po deseti letech jsem ležel na posteli v Maine a vzpomínal na tančící Dominique Kohlovou a Gorowského, jak pečlivě skládá noviny a dívá se na stovky stěžňů v přístavu. Noviny, nikoliv obálka.

Z jakéhosi důvodu mi to stále připadalo důležité. To, nikoliv tamto. Pak jsem myslel na služebnou, jak schovává můj poklad pod podlahu saabu.

Nic jiného tam neschovala, jinak by to Beck přidal k předmětům doličným na kuchyňském stole. Saab měl ale staré, uvolněné koberečky. Kdybych byl člověkem, který ukrývá zbraň pod rezervu, schoval bych papíry pod kobereček.

Pokud bych si dělal poznámky a vedl záznamy.

Překulil jsem se z postele a přistoupil k oknu. Odpoledne se chýlilo ke konci. Už se stmívalo. Den čtrnáctý, pátek, téměř uplynul. Zamířil jsem ke schodům a přemýšlel o saabu. Beck právě procházel halou. Pospíchal. Celý ustaraný vešel do kuchyně a zvedl sluchátko. Chvilí naslouchal a pak mi ho podal.

"Nefunguje telefon," oznámil.

Přiložil jsem sluchátko k uchu. Nic se v něm neozývalo. Žádný tón ani 8křipav~ syč('ní ol('ví('nrho okruhu. Jen hluboké vnitřní ticho a šumění krv~ v m~ hlílv~. Jako mořská lastura.

"HHI~ lkl5lt W'I," VYI val m<' B(' k.

..
i

Vrátil jsem se do Dukeova pokoje. Interní telefon fungoval. Paulie se ozval po třetím zazvonění. Zavěsil jsem. Vnější linka byla mrtvá. Poslušně jsem podržel sluchátko, jako bych ji tím mohl opravit. Ve dveřích se objevil Beck.

..Na bránu se dovolám," oznámil jsem.

Přikývl.

..Zcela oddělený okruh. Sami jsme ho nainstalovali. Co vnější linka?" "Mrtvá," sdělil jsem.

..Velice podivné." Položil jsem sluchátko. Zadíval se z okna.

..Mohlo' by to být počasím," navrhl jsem.

..Nemohlo," namítl a vytáhl mobil. Malou stříbrnou nokiú. .. Taky nefunguje. " Podal mi ji. Vepředu měla maličký displej. Sloupec na pravé straně potvrzoval, že baterie je plně nabitá. Ukazatel signálu zmizel. Na displeji stálo zřetelnými, černými písmeny operátor nedostupný. Vrátil jsem mobil Beckovi.

..Musím si odskočit. Sejdeme se dole." Zamkl jsem se. Sundal botu. Otevřel patu. Stiskl power. Na displeji se objevilo operátor nedostupný. Vypnul jsem přístroj a vrátil ho do boty. Pro jistotu jsem spláchl a posadil se na prkýnko. V telekomunikacích jsem se nevyznal. Věděl jsem jenom, že linky čas od času vypadnou. Že technologie mobilních telefonů občas selže. Jak vysoká však byla pravděpodobnost, že lokální telefonní linka vypadne v úplně stejnou dobu jako nejbližší věž přenášející signál do mobilních telefonů? Velice malá. Zatraceně malá.

Takže se muselo jednat o úmyslný výpadek. Kdo by na něm měl ale zájem? Rozhodně ne telefonní společnost.

Nepřerušila by spojení v pátek večer, když se všichni vracejí z práce. Možná ještě tak v neděli brzy ráno. A nepřerušila by pevné linky ve stejnou dobu jako věže vysílání signálu.

Domluvily by se spolu.

Tak kdo se o výpadek postaral? Patrně nějaká velká vládní organizace.

Například DEA. Možná si jede pro služebnou. Nebo se do přístavu nahrmla jednotka SW AT, pustila se do prověřování Beckových operací a nechce, aby se o tom dozvěděl, dokud si pro něj nepřijedou.

Sám jsem tomu ale nevěřil. DEA měla k dispozici víc jednotek SW AT.

Pracovaly by simultánně. A i kdyby přijela jen jedna, nejjednodušší věcí na světě by bylo zablokovat cestu mezi domem a prvním rozcestím. Mohli by ji držet zavřenou až navt'ky. Nabízelo se jim dvacet kilometrů neomezených možností. Beck by !('dt'1 v pasti, s telefony i bez telefonů.

Tak kdo?

I
I

Třeba Duffyová, bez souhlasu nadřízených. Její statut by jí umožnil vymámit od ředitele telefonní společnosti jedinečnou, neopakovatelnou službu. Zejména když by se jednalo o službu zeměpisně omezenou. O malou bezvýznamnou linku. A jednu věž, někde poblíž I-95. Řidiči by projížděli padesátikilometrovým hluchým místem bez signálu, možná by se jí to však podařilo zařídit. Možná. Zejména když by se dohodli na časové hranici. Čtyři pět hodin. Ani o minutu déle.

Proč by se Duffyová najednou bála, že v příštích čtyřech pěti hodinách zazvoní telefon? Nabízela se jediná odpověď.

Bála se kvůli mně.

Gorily utekly.

..uu

10

D

ev AS. VZDALENOST VYDELENA RYCHLOSTI ODPOV!DAj!C!M SMEREM RomA se čas. Buď jsem ho měl dost, nebo vůbec žádný. Nevěděl jsem, se kterou možností počítat. Gorily drželi v motelu v Massachusetts, kde jsme plánovali prvotní osmivteřinový úder. Přibližně tři sta kilometrů na jih. Tím jsem si byl jistý. O víc faktů jsem se opřít nemohl. Zbytek byla čistá spekulace. Dokázal jsem si však představit pravděpodobný scénář.

Prorazily z motelu a ukradly vládní taurus. Pak hodinu ujížděly, bez sebe strachy. Chtěly se dostat bezpečně z dosahu, než něco podniknou. Možná si v nepřehledné divočině i trochu zajely. Potom se zorientovaly a našly dálnici. Vyrázily na sever. Uklidnily se, zkontrolovaly, jestli je někdo neprónásleduje, zpomalily na povolenou rychlost a začaly hledat telefon.

V tu dobu však už Duffyová zmrazila linky. Jednala rychle. Takže první zastávkou promarnily čas. Zhruba deset minut, když se vezme v úvahu brzdění, parkování, telefonát do domu, telefonát na mobil, startování a zařazení do provozu na dálnici. Pak to zkusily znovu, u dalšího odpočívadla. První neúspěch si vysvětlily náhodnou technickou závadou. Další deset minut. Po druhém nezdařeném pokusu buď pochopily záměr, nebo vsadily na neopatrnost, protože se přiblížily k domovu. Anebo obojí.

Od začátku do konce celkem čtyři hodiny. Kdy však ty čtyři hodiny začaly? Netušil jsem. Jasně bylo jen jedno. Mohly začít před čtyřmi hodinami, stejně dobře jako před třiceti minutami. Takže jsem měl buď dost času, nebo vůbec žádný. Rychle jsem vyšel z koupelny a podíval se z okna. Přestalo pršet. Sněhla se noc. Světla na zdi svítila, zahalená svatozáří jemné mlhy. Za nimi se rozkládala naprostá temnota. V dálce žádné reflektory. Sešel jsem ze schodů.

Na Becka jsem narazil v hale. Stále se snažil uvést do provozu nokiua.

"Podívám se ven," oznámil se. "Projedu se trochu po silnici." "Proč?"

I

"Ta záležitost s telefonem se mi nelíbí. Může se jednat o bezvýznamnou maličkost, ale i o něco mnohem horšího." „0 co horšího?" "Nevím. Třeba se někdo snaží přiblížit k domu. Sám jste říkal, kolik lidí po vás jde." "Máme zeď a bránu."

"Vlastníte člun?" "Ne. Proč?" "Pokud se dostanou až k bráně, budete člun potřebovat. Můžou se tam usadit a nechat vás vyhladovět." Neodpověděl.

"Vezmu si saab." "Proč?" Protože je lehčí než cadilltu.

"Cadillac nechám pro vás. Je v něm víc místa." "Co hodláte podniknout?" "Zachovám se podle situace. Velím vaší ochraně. Třeba k ničemu nedorazí, ale zodpovídám za vaši bezpečnost." "Co mám udělat já?" "Otevřete okno a poslouchajte. Kdybych stílel, uslyšíte mě v noci na kilometry daleko. Zejména když nás obklopuje samá voda. Pokud mě zaslechnete, posadte všechny do cadillacu a vezměte do zaječích. Slápněte pořádně na plyn. Nezastavujte. Pozdržím je tak dlouho, abyste projel. Máte kde ukrýt rodinu?" Přikývl. Neprozradil kde.

"Tak je tam odvezte. Pokud se mi to podaří, počkám na vás v autě před kanceláří. Společně zvážíme, jak postupovat dál." "Dobře," souhlasil.

"Teď zavolejte Pauliemu a nařídte mu, aby otevřel bránu." "Dobře," zopakoval.

Zanechal jsem ho v hale. Vyšel do noci. Zahrnul jsem za zeď dvora a vyndal ze skrýše svůj balíček. Odněs ho do saabu a položil na zadní sedadlo.

Potom jsem se posadil dopředu, nastartoval a vycouval z garáže. Pomalu jsem obkroužil točnu a rozjel se po příjezdové cestě. V dálce jasně zářila světla na zdi. U brány jsem zahlédl Paulieho. Trochu jsem zpomalil, abych u něj nemusel zastavovat. Projel jsem branou. Zamířil na západ a pátral předním sklem po reflektorech přibližujících se k domu.

Po šesti kilol11~třech jSC'111 narazil no vládní taums. Stál no krajnici. Předkem kC' I1ln~. BC'1. I1vt'lt'1. Z,I volJntC'm js('m zahltld postarMho mružC'. Zhasl jsem,

:1

}

I

zpomalil a zastavil okénkem vedle jeho. Stáhl jsem ho. Udělal to samé.

Namířil mi do obličej baterku a zbraň. Když poznal, o koho se jedná, odložil je stranou.

"Gorily utekly," vysvětlil.

Přikývl jsem. "To mě napadlo. Kdy?" "Téměř před čtyřmi hodinami." Bezděky jsem se podíval před sebe. Vůbec žádný las.

"Přišli jsme o dva muže." "Zabily je?" Mlčky přikývl.

"Už to Duffyová nahlásila?" "Nemůže. Alespoň zatím. Nepracujeme na oficiálním úkolu. Celá tahle akce se nikdy neudála." „Jednou to nahlásit bude muset. Ztratila dva muže." "Nahlásí to. Později. Až dodáte žádané osoby. Protože opět platí staré cíle. Potřebuje Becka, aby se ospravedlnila, víc než kdykoliv předtím." „Jak se jim podařilo utéct?" Pokrčil rameny. "Využily přiležitost. Dva proti čtyřem. Jednoznačná přesila. Ale kluci patrně polevili na ostražitosti. Hlídat lidi zamčené v motelu není žádná hračka." "Koho dostaly?" "Ty dva kluky z toyoty." Neodpověděl jsem.

Vydrželi je hlídat čtyřicet osm hodin. Tři a půl dne.

O něco déle, než jsem původně předpokládal.

"Kde je Duffyová?" zeptal jsem se.

"Roztáhli jsme se do věžičky. Hlídkuje s Eliotem v Portlandu." "S těmi telefonem to zařídila dobře." Přikývl. "Velice dobře.

Záleží jí na vás." "Na jak dlouho je vypnuli?" "Na čtyři hodiny. Na delší dobu odmítli přistoupit. Takže brzy zase začnou fungovat." "Předpokládám, že pojedou rovnou sem." „Já taky," potvrdil. "Proto jsem se sem okamžitě rozjel."

"Po téměř čtyřech hodinách už opustili dálnici. Takže telefonem už nehrají moc velkou roli." "Přesně tak jsem si to spočítal." "Máte nějaký plán?" zeptal jsem se.

"Čekal jsem na vás. Usoudili jsme, že vás napadne, k čemu došlo." "Mají zbraň?" "Dva glocky. Plné zásobníky,"

I

Potom na okamžik odmlčel. Podíval se stranou.

„V motelu padly čtyři výstřely. Tak nám to alespoň popsali. Čtyři výstřely, dva chlapi. Všechno zásahy do hlavy.“

„Nebude to snadné.“ „To není nikdy,“ opáčil.

„Musíme najít vhodné místo.“ Požádal jsem ho, aby nechal svoje auto na krajnici a nastoupil ke mně.

Obešel kapotu a vklouzl na sedadlo spolujezdce. Měl na sobě přšiplášť, ve kterém přišla Duffýová do kavárny. Vyžádal si ho zpátky. Ujel jsem ještě kilometr a začal hledat. Našel jsem místo, kde se silnice prudce zužovala a přecházela do mírně dlouhé zatáčky. Povrch byl lehce zvýšený, jako silnice postavená na nízké hrázi. Jen několikacentimetrové krajnice strmě spadaly na skaliska. Zabrzdil jsem, otočil se, zacouval, popojel dopředu a postavil auto napříč přes silnici. Vystoupili jsme, abychom se podívali.

Vytvořil jsem kvalitní zátaras. Nedal se objet. Vytvořil jsem však i velice zřejmý zátaras, s čímž jsem počítal. Gorily by se vyřítily ze zatáčky, duply na brzdy, začaly couvat a střílet.

„Musíme auto otočit,“ pravil jsem. „Jako po těžké bouračce.“ Sebral jsem ze zadního sedadla balíček se zbraní a odložil ho pro jistotu na krajnici. Potom jsem postaršímu muži nařídil, aby na silnici rozprostřel kabát. Vyprázdnil jsem kapsy a přidal i svůj. Chtěl jsem na ně položit saab. Musel jsem ho vrátit relativně nepoškozený. Pak jsme se postavili vedle sebe, opřeli se zády a začali kývat. Převrátit auto není nic těžkého. Viděl jsem to dělat po celém světě. Využijete pružnosti pneumatik a pérování, rozhoupete ho, až se kola zvedají do vzduchu, a pak ho ve správný okamžik přehodíte na střechu. Postarší muž měl výdrž. Odvedl svůj díl práce. Rozkývali jsme saab do čtyřiceti pěti stupňů, otočili se, zahákli ruce za práh, zabrali a za pomoci hybné síly překloupili auto na střechu.

Po kabátech hladce klouzalo, takže jsme ho bez poškrábání posunuli do správné polohy. Pak jsem otevřel dvířka řidiče a požádal postaršího muže, aby si vlezl dovnitř a podruhé za čtyři dny zahrál mrtvolu. Vsoukal se pulkou těla do auta, lehl si na břicho a rozhodil ruce nad hlavu.

Ve tmě vypadal velice přesvědčivě. V ostrých stínech reflektorů nebude vypadat o nic hůř. Kabáty nebyly vidět, pokud po nich člověk cíleně nepátral. Odstoupil jsem, sebral balíček, sešplhal po skalách za krajnicí a přikrčil se.

Potom jsme čekali.

Přišlo mi to jako dlouhé čekání. Pět minut, šest, sedm. Sebral jsem tři kame-ny, o něco větší než moje dlaň. Pozoroval jsem horizont na západě. Po obloze Rt' státl honily nízké mny. Potíal js('m s tím, Ž(' se od nich odra-

j

zí pruhy z poskakujících reflektorů. Horizont však zůstával černý. A tichý.

Neslyšel jsem nic jiného než vzdálený příboj a mužovo oddechování.

„Musejí přijet,“ zavola.

„Přijedou,“ odpověděl jsem.

Čekali jsme. Noc se nořila do tmy a ticha.

„Jak se jmenujete?“ křikl jsem.

„Proč?“ dostalo se mi odpovědi.

„Jenom by mě to zajímalo. Přijde mi nefér, že jsem vás dvakrát zabil a ani neznám vaše jméno.“ „Terry Villanueva,“ představil se.

„To je španělské jméno?“ „Samozřejmě.“ „Na Spaněla nevypadáte.“ „Já vím. Máma byla Irka a táta Spaněl. Podobáme se s bráchou mámě.“

Brácha si změnil příjmení na Newton. Jako ten známý vědec nebo předměstí. Protože Villanueva znamená ve španělštině to samé, nové město. Já jsem zůstal u španělského. Z úcty k tátovi.“ „Odkud pocházíte?“ „Z jižního Bostonu. V těch dobách to nebylo snadné, smíšená manželství a tak podobně.“ Opět jsme zmlkli. Pozorovali a naslouchali. Ticho a tma. Villanueva se zavrtěl. Moc pohodlně se mu určitě neleželo.

„Jste, Terry, ostřílený zálesák,“ křikl jsem.

„Stará škola,“ zavola v odpověď.

V ten okamžik jsem zaslechl auto.

A Villanuevovi zazvonil mobilní telefon.

Auto bylo zhruba dva kilometry daleko. Slyšel jsem jemné vrčení šestiválce ve vysokých otáčkách. Mezi silnicí a mraky se míhala slabá zář z reflektorů. Villanuevův mobil zvonil šílenou zrychleninou Bachovy Toccaty a Fugy v d moU.

Přestal hrát mrtvého, vyhrabal se na kolena a vytáhl telefon z kapsy. Stiskl tlačítko a umlčel hudbu. Maličký telefon se mu úplně ztrácel v dlani. Držel si ho u ucha. Vteřinu poslouchal. Zaslechl jsem, jak říká „dobře“. Potom „právě to děláme“. Potom „dobře“. Nakonec ještě jednou zopakoval „dobře“, vypnul telefon a znovu si lehl. Tvář se dotýkal asfaltu. Telefon mu visel z ruky.

„Právě obnovili telefonní spojení,“ sdělil.

A nové hodiny zatínají odtikávat. Podíval jsem se napravo na východ. Beck bude neustále zkoušet telefony. Jakmile zjistí, že fungují, vypraví se za mnou, aby oznámil, že nebezpečí pominulo. Podíval jsem se nalevo na západ. Zvuk motoru nabíral na síle. Temnotou poskakovala jasná světla reflektorů.

I

.-

„Třicet vteřin,“ křikl jsem.

Zřetelně jsem slyšel pneumatiky, automatickou převodovku a motor.

Zřetelné, oddělené zvuky. Přitiskl jsem se na skálu. Deset vteřin, osm, pět.

Auto vjelo do zatáčky a nad přihrbenými zády mi přejely kuzele reflektorů. Potom se ozvalo žuchnutí hydrauliky, zakvičení rotorů brzd a kvílení zablokované gummy. Auto zastavilo, trochu nakřivo, šest metrů od saabu.

Podíval jsem se. Byl to taurus. Mdlá modrá barva ve světle polozataženého měsíce zešedla. Vepředu bílá světla. Vzadu červená brzdová. Uvnitř dva muži. Obličej jim osvětlovala záře odražená od saabu. Vteřinu nehybně seděli. Zírali před sebe. Poznali saab. Museli ho vidět nejméně stokrát. Řidič se pohnul. Zasunul řadicí páku do parkovací polohy. Brzdová světla zhasla. Motor běžel na volnoběh. Cítil jsem výfukové plyny a horko valící se zpod kapoty. Otevřeli, oba v úplně stejný okamžik. Vystoupili a zůstali stát, kryti dvířky. V rukách svírali glocky. Čekali. Obešli dvířka. Vykročili dopředu, pomalu, s nízko skloněnými zbraněmi. Reflektory je osvětlovaly od pasu dolů. Horní část těl se utápěla v temnotě. Rozeznal jsem však jejich rysy. Byly to gorily. Mladí udělaní mladíci, napjatí a opatrní. Měli na sobě tmavé obleky, pomačkané, uválené a potřísněné. Bez kravat. Bílé košile jim zešedly.

Přidřepi u Villanuevy. Zastínili ho. Trochu se pohnuli a otočili mu obličej do světla. Už ho viděli. Na krátký okamžik, když ho míjeli u univerzitní brány, před čtyřiceti osmi hodinami. Nepředpokládal jsem, že by si ho pamatovali. A vypadalo to, že jsem se nemýlil. Už jednou je ale nalákali do pastí a nehodlali se nechat oklamat podruhé. Postupovali ostražitě. Nezačali poskytovat první pomoc. Jen nečinně dřepěli. Potom se ten blíž ke mně postavil. V tu chvíli nás však už dělil jen metr a půl. Vpravače jsem svíral kámen. O něco větší než baseballový míč. Rozehnal jsem se rukou. Zešíroka, naplocho a rychle, jako bych mu chtěl uštvědit políček. Kdybych minul, vyrvala by mi hybná síla paži z ramene. Ale neminul jsem. Kámen ho zasáhl do spánku. Závaží spadlé z nebes by nemohlo mít lepší účinek. Okamžitě se složil k zemi. Druhý byl rychlejší. Uhnul do strany a postavil se.

Villanueva se mu pokusil podrazit nohy, ale vyklouzl mu. Uskočil a otočil se. Namířil na mě glock. Věděl jsem, že nesmí vystřelit. Tak jsem mu mrštil kámen na hlavu. Opět se otočil a kámen ho zasáhl do krku, přímo do místa, kde lebka přechází v páteř. Jako zuřivá rána pěstí. Odhodila ho dopředu. Upustil glock, skácel se na obličej a zůstal ležet. Stál jsem a pozoroval temnotu na východě. Nic jsem nezahlédl. Žádná světla. Nic jsem nezaslechl, kromě vzdáleného moře. Villanueva vylezl po čtyřech z převráceného auta a sklonil se k prvnímu muži.

"Mrtvý," kolst.ltoval.

Podíval jsem se. Nemýlil se. Přezít zásah p~tikilovým kamenem do spánku je takřka nemožné. Vytvořil mu v leber úhlednou prohlubeň. Oči měl došíroka rozevřené a za nima prázdnotu. Zkontroloval jsem mu pulz na krku a zápěstí a žádný nenašel. Přesl jsem k druhému. Přidřepi k němu. Také mrtvý. Kámen mu zlomil vaz. Což mě přfl iř neudivilo. Vážil pět kilo a mrštil jsem jím jako Nolan Ryan.

"Dvě mouchy jedním kamenem," poznamenal Villanueva.

Neodpověděl jsem.

"Cože?" podivil se. "Vy je chcete brát pod ochranná křídla? Po tom, co nám provedli? Spáchali sebevraždu. Zabili dva policajty." Mlčel jsem.

"Vadí vám to?" naléhal Villanueva.

Nebyl jsem my. Nepatřil jsem k DEA a policajtům. Uvažoval jsem však o soukromém kódu, který mi poslal Powell: Dův!mé, 10-2, 10-28. Tihle chlapi by měli být mrtví, postarejte se o ni. A Powellovi jsem věřil. Přesně tak finguje loajalita mezi jednotkami. Villanueva měl svou a já také.

"Nevadí," odpověděl jsem.

Našel jsem kámen a odkutálel ho na krajnici. Potom jsem se postavil, došel k taurusu a zhasl světla. Přivola k sobě mávnutím Villanuevu.

"Musíme si hodně pospíšet. Zavolejte Duffyové, aby sem přijela s Eliotem. Potřebujeme, aby odvezl tohle auto."

Villanueva použil tlačítko rychlé volby, začal hovořit a já sebral ze silnice glocky a zastrčil je mrtvolám do kapsy. Potom jsem přikročil k saabu.

Postavit ho bude mnohem horší než obrátit. Chvilí jsem si myslel, že se nám to vůbec nepovede. Kabáty tlumily tření. Kdybychom se do něj opřeli, jen by popojel po střeše. Zavřel jsem dvířka řidiče a čekal.

"Už jsou na cestě," křikl Villanueva.

"Pomozte mi s autem," zavola jsem.

Přetáhli jsme saab na kabátech co nejbliž k domu. Sklouzl z Villanuevova kabátu na můj, sjel z okraje mého a zastavil se o silnici.

"Poškrábe se," upozornil Villanueva.

Přikývl jsem.

"Nějaké škody musíme risknout. Nastupte si do taurusu a šťouchněte do saabu. " Najel předním nárazníkem těsně k přepážce mezi dveřmi. Dotýkal se jí ve výšce pasu. Ukázal jsem mu, aby přidal plyn. Saab poskočil do strany a střecha se zadrhla o asfalt. Vyšplhal jsem se na předek taurusu a zatlačil na práh saabu. Villanueva udržoval taurus v pohybu, pomalu a plynule.

Saab se vyhoupl na bok, čtyřicet stupňů, padesát, šedesát. Nohama jsem se zapíral pod předním sklem taurusu a rukama klouzal po boku saabu, až

/

jsem se dostal dlaněmi na střechu. Villanueva přidal plyn, páteř se mi stlačila téměř o dva centimetry, saab se otočil a s žuchnutím přistál na kolech. Poskočil, Villanueva prudce zabrzdil a já jsem sjel z kapoty a udeřil hlavou do dvířek saabu. Skončil jsem rozplácnutý pod předním blatníkem taurusu.

Villanueva zacouval, zastavil a vystoupil.

Jste v pořádku?" zeptal se.

Zůstal jsem ležet. Hlava mi třeštila. Uhodil jsem se do ní opravdu pořádně.

Jak vypadá auto?" odpověděl jsem otázkou.

"Spatné zprávy nebo dobré?" "Nejdřív dobré." "Postranní zrcátka jsou v pořádku. Naskočí zpátky." "Ale?" "Velké

škrábance v laku. Malá proláklina na dveřích. Patrně jste ji udělal hlavou. Střecha je trochu prohnutá." "teknu, že jsem srazil jelena." "Nejsem si jistý, jestli tady jeleni žijí." "Tak medvěda. Nebo vyplavenou velrybu. Mořskou obludu. Obří oliheň. Obrovského chlupatého mamuta z tajícího ledovce." Jste v pořádku?" zopakoval.

"Stále naživu." Přetočil jsem se a postavil na všechny čtyři. Pomalu, opatrně narovnal.

"Můžete odvézt těla?" zeptal se. "Protože my nemůžeme." "V tom případě to budu muset udělat." Otevřeli jsme zadní dvířka saabu. S obtížemi, protože pošramocená střecha trochu posunula osy. Naskládali jsme mrtvoly do úložného prostoru. Nezbylo v něm moc místa. Vrátil jsem se na krajnici, sebral balíček a položil ho na mrtvá těla. Police na zavazadla všechno zakryje. Dvířka jsme museli zavřít ve dvou. Nalehli jsme na ně ze stran. Pak jsme sebrali ze silnice kabáty, otřepali je a oblékli. Byly vlhké, pomačkané a na několika místech roztržené.

Jste v pořádku?" zopakoval otázku.

"Pojedete se mnou," nařídil jsem.

Narovnali jsme postranní zrcátka a nastoupili. Otočil jsem klíčkem. Motor nenaskočil. Zkusil jsem to znovu. Motor mlčel. Mezi oběma pokusy zanařikala pumpa na palivo.

"Nechte na chvíli puštěné zapalování," poradil Villanueva. "Z motoru otekl benzin. Když ležel obrácený. Pumpa si ho zase natáhne." Počkal jsem a na třetí pokus nastartoval. Zařadil jsem, narovnal auto tíclojrl kilom(ťr k druhtmu taurusu, kterým přijel Villanueva. Cekał na nás na kmjnid, .(clý 101 lltmldlrlný v mčsíčnltn svčtl~.

D

"Vraťte se a počkejte na Duffyovou s Eiiotem," požádal jsem. "Potom rychle zmizte. Uvidíme se později." Potřásl mi rukou.

"Stará škola," pravil.

"Deset-osmnáct," opáčil jsem. 10-18 byl vojenský rádiový kód pro úkol splněn. Patrně ho ale neznal, protože se na mě jen podíval.

"Dávejte na sebe pozor," dodal jsem.

Zavrtěl hlavou.

"Hlasová schránka," řekl.

"Co s ní má být?" "Když je mobilní telefon vypnutý, dostanete se obvykle do hlasové schránky." "Nefungovala celá věž." "To však síť mobilních telefonů neví. Z technického hlediska měl Beck jenom vypnutý telefon. Takže každý, kdo mu volal, se dostal do jeho hlasové schránky. Někde v centrálním serveru. Možná mu zanechali zprávu." "Proč by to dělali?" Villanueva pokrčil rameny. "Třeba mu sdělili, že jsou na cestě. Očekávali, že si zprávy hned vyzvedává. Možná mu popsali celou událost. Nebo neuvažovali jasně a mysleli si, že hlasová schránka funguje jako záznamník, a jenom řekli „Nazdar Becku, tak to konečně zvedněte.“ Mlčel jsem.

"Možná po sobě zanechali hlasovou stopu. Dneska. V tom spočívá problém." "Chápu," odušil jsem.

"Co podniknete?" "Začnu střílet. Boty, hlasová schránka, jakmile půjde do tuhého." Villanueva zavrtěl hlavou.

"To nemůžete," odmítl. "Duffyová potřebuje, abyste ho přivedl živého.

Jedině tak si může zachránit kůži." Pohlédl jsem stranou. "Vyřídíte jí, že se budu snažit. Jestli se ale budu muset rozhodnout mezi jím a sebou, odnese to on." Villanueva mlčel.

"Prosím?" podivil jsem se. "Mám snad přinést lidskou oběť?" "Prostě se snažte," dostalo se mi odpovědi. "Duffyová je fajn holka."

Já vím," potvrdil jsem.

Vystoupil ze saabu, jednu ruku opřenou o střechu a druhou o opěrku sedadla. Přešel ke svému autu, nastoupil a rozjel se. Pomalu, tiše a bez světel.

Zahlédl jsem, jak mi zamával. Sledoval jsem ho, dokud nezmizel z dohledu. Pak jsem couvl, otočil se a postavil saab doprostřed silnice, předkem

I

na západ. Kdyby se za mnou Beck rozjel, nabude dojmu, že provádím dokonalé hlídání.

Beck ale buď telefony nezkontroloval dostatečně často, nebo jsem mu byl ukradený, protože se neobjevil ani po deseti minutách. Část času jsem strávil zvažováním dřívější hypotézy o člověku, který schovává zbraň pod rezervou. Takový člověk by také mohl schovat poznámky pod koberečky. Už byly stejně uvolněné a někdo je ještě ke všemu obrátil rubem nahoru, aby zakryl nejprošlapanější místa. Nic se pod nimi však neskrývalo, jen rezavé skvrny a vlhká vrstva těsnění tlumícího zvuk. Připomínalo červené a šedivé svetry. Žádné poznámky. Nesprávná hypotéza. Vrátil jsem koberečky co nejpřesněji na původní místo a ušlapal je.

Potom jsem vystoupil a prohlédl si vnější škody. Škrábance v laku jsem stejně nemohl přetřít. Byly hluboké, ale nikoliv katastrofální a auto nepatřilo k nejmladším. Bouli ve dveřích jsem také nemohl opravit. Musel bych je jediné vysadit a vytlačit ji. Střecha se trochu prohнула. Pamatoval jsem si, že měla zřetelně kupolovitý tvar. Nyní připomínala placku. Se střechou by se však dalo něco udělat. Vlezl jsem na zadní sedadlo, opřel se dlaněmi o ostění stropu a silně zatlačil.

Ozvaly se dva zvuky. Cvaknutí kovu, jak se střecha vrátila do původního tvaru. A zašustění papíru.

Bylo to staré auto, takže ostění netvořil kompaktní tvarovaný myší kožíšek, jaký dnes mají všechny nové vozy. Bylo ze starého, krém<=>vého vinylu s drátěnými žebry, která ho řasila do tří oddělení. Konce drželo černé těsnění táhnoucí se podél celé střechy. Vinyl se v předním rohu, nad sedadlem řidiče, trochu krabatil. Těsnění vypadalo uvolněně. Napadlo mě, že kdybych vinyl trochu napjal, podařilo by se mi ho vytáhnout zpod těsnění. Pak už by jen stačilo pokračovat po celé boční délce. Získal bych přístup do všech tří nařasených oddělení. Nacpat vinyl zpátky by vyžadovalo pevné nehty a trpělivost. Ale u malého auta by zásah nebylo vidět, zejména u auta prastarého jako saab.

Naklonil jsem se dopředu a prozkoumal oddělení nad předními sedadly.

Přitiskl jsem vinyl až na plech střechy, po celé šířce auta. Nic jsem pod ním nenahmatal. Stejně jako v druhém oddělení.

Pod vinylém třetího oddělení se však skrývaly papíry. Dokonce jsem dokázal i odhadnout velikost a váhu. Nejmenší standardní rozměr, osm až deset listů.

Vystoupil jsem, posadil se na sedadlo řidiče a prohlédl si těsnění. Napjal jsem vinyl, zatahul za něj, strčil nehet pod gumu a odchlípl ji. Vytvořila se centimetr dlouhý kápsička. Přejel jsem druhou rukou šikmo po střeše, vinyl pohlul, vykluč zpod tlusté a udělal mi místo na palce.

"I

Postupoval jsem palcem pod těsněním a podařilo se mi uvolnit asi dvacet centimetrů. Vtom mě zezadu ozářila jasná světla. Silnice se ke mně stáčela z pravé strany, tak jsem se podíval do zrcátka na straně spolujezdce.

Mělo prasklé sklo. Odráželo znásobený počet reflektorů. Přečetl jsem si nálepku s varováním: PŘEDMĚTY V

ZRCÁTKU SE VE SKUTEČNOSTI NACHÁZEJÍ BLÍŽE. Otočil jsem se na sedadle a zahlédl jediný pár vysoko posazených světel komhající se zatáčkami. Pět set metrů daleko. Rychle se blížila. Stáhl jsem o kousek okénko a zaslechl bručení tichého osmiválce zařazeného na dvojku. Pospíchající cadillac. Zastrkal jsem vinyl. Na hraní s těsněním mi nezbyl čas; Jenom jsem ho přitiskl pod okraj a doufal, že nevyklouzne. ' Cadillac dojel až ke mně a prudce zabrzdil. Světla zůstala rozsvícená.

Ve zpětném zrcátku jsem viděl, jak se otvírají dvířka a vystupuje Beck. Strčil jsem ruku do kapsy a odjistil berettu. At' si Duffýová trhne nohou.

O zprávě v hlasové schránce jsem se rozhodně nehodlal vybavovat. Beck však nic nadržel. Ani zbraň, ani mobil.

Vystoupil jsem a setkal se s ním na úrovni zadního nárazníku saabu. Chtěl jsem ho udržet v bezpečné vzdálenosti od boulí a škrábanců. Od chlapů, které poslal vyzvednout syna, ho dělilo necelých padesát čísel.

"Telefon zase funguje," oznámil.

"Mobilní taky?" Přikývl.

"Na něco se ale musíte podívat," pravil.

Vytáhl z kapsy malou stříbrnou nůžku. Berettu jsem svíral v ruce, tak, aby ji neviděl. Prostřelila by mi díru do kabátu, v jeho by však vznikla ještě větší.

Podal mi mobil. Levačkou jsem ho přijal a přidržel ve světle z cadillacu.

Podíval jsem se na displej. Nevěděl jsem, co hledám. Některé mobilní telefony oznamují hlasovou zprávu piktogramem ve tvaru obálky. Jiné používají symbol dvou kruhů spojených dole čárkou. Jako kotouče starického magnetofonu, což mi vždycky přišlo divné, protože většina uživatelů mobilních telefonů takový magnetofon v životě neviděla. A byl jsem si dost jistý, že operátoři nenahrávají zprávy na pásku. Nejspíš to dělají digitálně, inertně v nějakém pevném okruhu. Na druhou stranu, značky u železničních přejezdů také ukazují lokomotivy z časů Caseého Jonese.

"Vidíte?" naléhal Beck.

Neodpověděl jsem. Neviděl jsem ani obálku, ani kotouče. Jen ukazatel signálu a stavu baterie, menu ajména.

"Co máte na mysli?" zeptal jsem se.

"snu signálu. Mám jenom tn čárky. Vzdvcky jsem měl čtyři."

I

"Možná spadla vysílací věž. Proud teprve nabíhá. Prostě nějaký elektrický důvod." "Myslíte?" "Má to něco společného s mikrovlnami. Dost složitá záležitost. Podívejte se později. Signál by měl být zase v pořádku." Levačkou jsem mu vrátil telefon. Stále neuspokojený si ho zastrčil do kapsy. .

"Všude klid?" zeptal se.

"Naprostý. " "Takže planý poplach." "Ano. Omlouvám se." "Nemusíte se omlouvat. Oceňuji vaši ostražitost.

Opravdu." Jenom vykonávám svou práci." "Pojedme se navečeřet." Vrátil se ke cadillacu a nastoupil. Zajistil jsem berettu a vklouzl do saabu. Zacouval, otočil se a počkal na mě. Patrně chtěl, abychom k bráně dojeli společně a Paulie nemusel dvakrát otvírat. V konvoji jsme ujeli šest kilometrů. Se saabem to nebyl žádný med. Reflektory svítily k nebi a řízení šlo příliš zlehka. Vezl jsem v kufru téměř dvě stě kilogramů. A když jsem naskočil na první nerovnosti, uvolnilo se v rohu ostění a celou cestu mě plácalo do obličejů.

Zaparkovali jsme auta do garáží a Beck na mě počkal na dvoře. Nastal příliv. Za zdí jsem slyšel vlny. Na skály dorážely mohutné masy vody. Cítil jsem, jak rozechvívají zem. Zvuk doplňoval skutečný fyzický prožitek. Připojil jsem se k Beckovi a společně jsme prošli předními dveřmi. Detektor dvakrát zapípal. Podal mi svazek klíčů od domu. Přijal jsem ho jako odznak své nové hodnosti. Pak mi oznámil, že večere se podává za třicet minut a zve mě, abych pojedl s rodinou. Vyšel jsem do Dukeova pokoje a přistoupil k vysokému oknu. Přibližně deset kilometrů na západě jsem zahlédl červená koncová světla. Tři páry.

Villanueva, Eliot a Duffyová ve vládních taurusech. 10-18, úkol splněn. Nebyl jsem si však jistý, jestli mě nešálí smysly. Oslňovala mě světla na zdi.

A červené tečky jsem mohl vidět následkem únavy nebo rány do hlavy.

Rychle jsem se osprchoval a použil čisté Dukeovo oblečení. Nechal jsem si jen vlastní boty a sako. Roztrhaný kabát jsem pověšil do skříně. Na zprávy jsem se nepodíval. Duffyová byla příliš zaměstnaná, než aby nějaké poslala. A o vAem jsme věděli. Neměli jsme si tu chvíli co sdělovat. Velice brzy vAn k pro ni budu mít spoustu novinek, jakmile se mi naskytne pfiležilC)H(podíVII1 ~(' pod c)sl~ní snahu.

•

!

II

1

•

.....
Zbytek času jsem proleňoval a po třiceti minutách sešel dolů. Rodina už čekala v jídelně. Nikdy předtím jsem do ní

nezavítal. Byla obrovská, s dlouhým obdélníkovým stolem z těžkého, masivního dubu. Vešlo by se k němu dvacet lidí. Beck seděl včele. Elizabeth v dálce na druhém konci.

Richard se osaměle ztrácel u vzdálenější strany. Prostřeli mi přímo naproti němu, zády ke dveřím. Chystal jsem se ho požádat, jestli bychom si nevyměnili místa. Nerad sedávám zády ke dveřím. Pak jsem si to však rozmyslel a usadil se na určenou židli.

Paulie nedorazil. Očividně ho nikdo nepozval. Služebná pochopitelně také chyběla. Kuchařka musela vykonávat veškerou práci a netvářila se dvakrát nadšeně. Ale s jídlem si dala záležet. Začali jsme francouzskou polévkou. Chutnala překvapivě věrohodně. Matce by se nezdála, ale vždycky se najde dvacet milionů Francouzů, které tvrdí, že právě ony znají nejdokonalejší recept.

"Povězte nám něco o své vojenské kariéře," vyzval mě Beck, jako by chtěl zahájit konverzaci. O svém podnikání se bavil nehodlal. Ne před rodinou. Elizabeth možná věděla víc, než bylo záhodno, ale Richard zůstal nedotčený. Nebo se alespoň rozhodl nepřijemné vytlačit. Jak to říkal?

K nepřijemným věcem nedochází, pokud si na ně nevzpomenete?

"Moc toho k povídání není," opáčil jsem. Došlo k nepřijemným věcem a nechtěl jsem na ně vzpomínat.

"Něco jste prožít musel," namítla Elizabeth.

Všichni se na mě dívali, tak jsem pokrčil rameny a poskytl historku, jak jsem kontroloval rozpočet Pentagonu a narazil na osmitisícové výdaje za údržbové nástroje zvané RT AFA. Byl jsem příliš líný, než aby ve mně vzbudily zvědavost. Zkusil jsem jen pár telefonátů a zjistil, že zkratka znamená úsporný aplikátor točivého momentu. K jednomu jsem se probojoval a našel šroubovák za tři dolary. Podobným způsobem jsem odhalil kladiva za tři tisíce, záchodová sedátka za tisíc a spoustu dalších věcí. Je to dobrá historka.

Jedna z těch, která potěší jakékoliv publikum. Většina lidí se pohotově nad nestoudností a protivládne naladění jedinci kypí hněvem. Není však pravdivá. Patrně se stala, ale ne mně. Spadá pod zcela jiné oddělení.

"Zabil jste někoho?" zeptal se Richard.

Za poslední tři dny čtyři lidi.

"Na takové věci se nemůžeš ptát," napomenula ho Elizabeth.

"Ta polévka chutná dobře," ozval se Beck. "Možná by potřebovala trochu víc sýra." "Tati," namítl Richard.

"Copak?" "Musíš myslet na svt ((pny. VAC! Ihny se ti ucpou,"

/

„Jsou to moje tepny." "A ty jsi můj otec." Podívali se jeden na druhého. Oba se nesměle usmáli. Otec se synem, nejlepší kamarádi. Rozpokenost citů. Stůl byl prostřen na dlouhou večeři.

Elizabeth odvedla téma od cholesterolu. Začala mluvit o Portlandském muzeu výtvarného umění. Sdělila nám, že budovu navrhl I. M. Pei a sbírka obsahuje americké a impresionistické mistry. Nedokázal jsem odhadnout, jestli se nás snaží vzdělat, nebo vytáhnout Richarda z domu, aby se nenudil. Vypnul jsem příjem. Nejraději bych se rozběhl k saabu. To ale v tu chvíli nešlo. Tak jsem si představoval, co v něm najdu. Trochu jsem si hrál.

V hlavě mi zněl hlas Leona Garbera: Uvažuj o všem, co jsi viděl a slyšel. Pracuj s vodítky. Zatím jsem toho mnoho neslyšel. Ale viděl jsem spoustu věcí. Svým způsobem samá vodítka. Například jídelní stůl. Celý dům a jeho zařízení. Auta. Saab byla rachotina. Cadillac s lincolnem hezká auta, ale ne na úrovni rolls-royců a bentleyů. Nábytek byl starý, nemoderní a solidní. Nikoliv levný, ale nepředstavoval kusy, za jaké se v současné době vydávají peníze. Koupili ho velice dávno. Co tvrdil Eliot v Bostonu? O seladonovi z LA? Za týden vydělávd miliony dolarů. Žije si jako krdl. Beck měl stát o několik přiček nad ním. Beck ale jako král nežil. Proč ne? Patřil jen k opatrným Yankees, neoslňný komerčními třetkami?

"Podívejte," oslovil mě.

Vrátil jsem se do reality. Podával mi svůj mobilní telefon. Vzal jsem si ho a podíval se na displej. Ukazatel signálu hlásil čtyň čárky.

"Mikrovlny," odušil jsem. "Možná zesilují pomalu." Potom jsem se podíval ještě jednou. Žádná obálka ani spojené kotouče:

Žádná hlasová zpráva. Byl to malý telefon a já mám velké palce. Onylem jsem zmáčkl šipku pod displejem. Okamžitě se na něm objevil seznamjmen. Patrně virtuální telefonní seznam. Na mrňavý displej se vešly jen tři položky. Nahoře stálo dům. Pod ním brdna. Na třetím místě Xavier. Zíral jsem na to jméno tak upřeně, že jídelna ztichla a v uších mi hučela rozbouřená krev.

"Polévka byla moc dobrá," ozval se Richard.

Vrátil jsem telefon Beckovi. Kuchařka se natáhla a odebrala mi talíř.

Poprvé jsem jméno Xavier slyšel při šesté příležitosti, co jsem se setkal s Dominique Kohlovou. Sestnáctý den po našem tanečním čísle v baltimorském baru. Počasí se změnilo. Teplota prudce klesla a nebe se zatáhlo n(,llt~št"nou Jedí. M~la na sob~ kompletní uniformu. Na okamžik jsem si mYbtl"l, že- j8(„lll lln~idil v("lt"jn~ hodnocení mužstva a zapomněl na m~j. Pak

J

jsem si však uvědomil, že na to mám asistenta, aby mi podobné věci připomněl, a ten se o ničem nezminil.

"Mám pro vás zprávu, která se vám nebude líbit," oznámila Kohlová.

"Povýšili vás a odcházíte?" Usmála se. Uvědomil jsem si, že jsem vyslovil mnohem osobnější kompliment, než jsem si směl dovolit.

"Našla jsem našeho muže." „J ak?" "Příkladným uplatněním náležitých dovedností." Podíval jsem se na ni. "Máme na programu hodnocení mužstva?" "Ne, ale měl byste ho na něj zařadit." "Proč?" "Protože jsem našla našeho muže. A hodnocení mužstva vždycky vyzní lépe po průlomu v případě." "Pracujete stále s Frascinem?" „Jsme přece partneři,"

neodpověděla na mou otázku.

"Pomáhá vám?" Protáhla obličej. "Smím mluvit otevřeně?" Přikývl jsem.

„Jenom mě zdržuje.“ Opět jsem přikývl. Získal jsem úplně stejný dojem. Nadporučík Anthony Frasconi byl důkladný, ale nepatřil k nejbystřejším.

"Chová se ke mně moc hezky. Nerozumějte mi špatně." "Ale veškerou práci děláte vy." Přikývla. Držela v ruce původní složku, kterou jsem jí dal, když jsem zjistil, že není ohavným svalovcem z Texasu nebo Minnesoty. Nadouvala se poznámkami.

„16' jste mi hodně pomohl. Měl jste pravdu. Ožehavé materiály byly schované v novinách. Gorowski je odhodil do popelnice u výjezdu z parkoviště. Stejná popelnice, dvě neděle za sebou." "A dál?" "Dvě neděle za sebou je přišel vyzvednout stejný muž." Odmlčel jsem se. Chytrý plán. Ale lovení v popelnicích ho oslabovalo.

Ubíralo mu na věrohodnosti. Pokud chcete působit věrohodně, musíte se převléknout za bezdomovce. A to není jednoduché, pokud chcete působit přesvědčivě. Bezdomovci prochodí dlouhé kilometry a celý den stráví prohlížením jedné popelnice za druhou. Napodobit jejich chování stojí nesmírné úsilí a zabere spoustu času.

„Jaký muž?" "Vím, co si myslíte. Kdo st' hrabe v popelnicích krom~ bezdomovců?"

/

» Tak kdo ji vybírá? » Představte si typickou neděli. Lenivý den, procházíte se, osoba, na kterou čekáte, se možná zpozdlila nebo vás procházení přestalo bavit. Ale slunce svítí, opodál stojí lavička a nedělní noviny jsou vždycky tlusté a zajímavé. Bohužel s sebou žádné nemáte. » Dobře. Představuji si to. » Všiml jste si, jak se přečtené noviny stávají veřejným majetkem? Například ve vlaku? Nebo v podzemce? Majitel je před vystoupením položí na sedadlo a další člověk si je vezme? Na nedojezenou čokoládovou tyčinku by v životě nesáhl, ale noviny z druhé ruky mu nevadí? » Máte pravdu. » Našemu muži je okolo čtyřiceti. Vysoký, přibližně sto osmdesát pět čísel, štíhlý, krátké šedivější černé vlasy, velice nenápadný. Dobře oblečený - bavlněné kalhoty a golfová košile. Když jde přes parkoviště k popelnici, téměř pluje. » Prosím? » Jde naprosto bezstarostně, ztracený v myšlenkách, lhostejný vůči okolnímu světu. Jako by se vracel z nedělního brunchu. Pak si všimne novin nahoře v popelnici, sebere je, chvíli studuje titulky, lehce sklopí hlavu a zastrčí si je do podpaží, jako by si zajímavé články chtěl přečíst později, a odkráčí. » Odpluje, » opravil jsem.

» Chová se neskutečně~ přirozeně. Popelnici jsem pozorně sledovala a málem mi ušel. Je téměř neviditelný. » Uvažoval jsem o tom. Měla pravdu. Velice dobře dokázala vystihnout lidské chování, což z ní dělalo vynikající policistku. Pokud se někdy přiměju k hodnocení mužstva, dostane se jí největších pochval.

» Další z věcí, o kterých jste spekuloval, » pokračovala. » Dokráčí do soukromého přístavu a nastoupí na loď. » Bydlí na ní? » Neřekla bych. Má sice kóje a veškeré vybavení, ale myslím, že slouží pro zábavu. » Odkud víte, že má kóje? »

» Byla jsem na palubě. » Kdy? » Druhou neděli. Viděla jsem sice transakci s novinami, ale pořád jsem si nebyla jistá, jestli obsahují inkriminované materiály. Počkala jsem, až si vyjede s přáteli jinou lodí, a šla jsem se podívat. » Jak? »

"Příkladem uplatněním náležitých dovedností. Měla jsem na sobě bikiny." "Patří nošení bikin k náležitým dovednostem?" zeptal jsem se. Pak jsem odvrátil pohl'c'd. V jejím případě rozhodně ano.

D

» Bylo přece horko. Vmísila jsem se mezi ostatní jachtařské zajičky. Přitočila jsem 'Se k jeho lávce a vyšla nahoru. Nikdo si mě nevšiml. Vypáčila jsem zámek na zadních dveřích a hodinu jsem se tam rozhlížela. » Musel jsem se zeptat. Jak jste schovala šperhák do bikin? » Měla jsem na nohou boty. » Našla jste nákresy? » Úplně všechny. » Má ta loď nějaké jméno? » Přikývla. » Zjistila jsem ho. Existuje registrační rejstřík jachet. » Kdo je ten muž? » T o je právě ta část, která se vám nebude líbit. Služebně starší důstojník vojenské tajné služby. Podplukovník, odborník na Blízký východ. Právě obdržel medaili za nějaký čin v Perském zálivu. » Do prdele, » ulevil jsem si. » Možná ale existuje nějaké nevinné vysvětlení. » Možná, » opáčila. » Ale pochybuji o tom. Před hodinou jsem se setkala s Gorowským. » Aha. » To vysvětlovalo plnou uniformu. Rozhodně mnohem neosobnější než bikiny. „A co' jste se dozvěděla? » Vysvětlila jsem mu jeho roli v naší dohodě. Jeho dcerkám je dvanáct měsíců a dva roky. Ta dvouletá před dvěma měsíci zmizela. Nemluví o tom, co se jí stalo. Jenom hodně pláče. O týden později se objevil pan podplukovník z vojenské tajné služby. Vysvětlil, že dítě může zmizet na víc než jeden den, pokud tatínek nebude spolupracovat. Nedokážu si představit, že pro něco takového existuje nevinné vysvětlení. » Já také ne. Jak se ten podplukovník jmenuje? » Francis Xavier Q!inn. » Kuchařka přinesla další chod, nějakou pečení, příliš jsem ji ale nevnímal, protože jsem stále myslel na Francise Xaviera Q!inna. Jméno Qjtinn po sobě v kalifornské nemocnici očividně zanechal společně s županem, chirurgickými obvazy a náramkem John Doe. Prostě odešel a přímo vstoupil do nové, již existující identity. Do identity, ve které se cítil pohodlně a kterou si bude stále uvědomovat, protože ji má hluboce zakořeněnou v krvi.

Dobře věděl, že tato jistota je pro lidi žijící v úkrytu největším přínosem.

Z podplukovníka armády Spojených států F. X. Q!unna, příslušníka vojenské tajné služby, se stal řadový občan Frank Xavier.

» Krvavé nebo propečené? » z-ptl11 sr 3('('k.

Krájel pečení nožem z kuchyn~. S čřm9m držndlem. Ostatní trčely z di'~věného kvádru. Uvažováll jlt"l1', jt'ltli ho lu"m4mj't'dním zabít. Ten,

.

I

)".

který svíral v ruce, se přímo nabízel. Dvacet pět centimetrů dlouhý a ostrý jako břitva, soudě podle toho, jak pronikal masem. Jedině, že by pečeně byla neobyčejně křehká.

"Krvavé, děkuju." Odkrojil mi dva plátky a okamžitě jsem svého rozhodnutí litoval. Vrátil jsem se ve vzpomínkách k pytlí na mrtvoly. Rozevřel jsem zip a spatřil další výsledek práce s nožem. Ta představa byla tak živá, že mě mezi prsty zastudil kovový jezdec zipu. Potom jsem se vrátilo deset let zpátky k počátkům s Q!l innem a okruh se uzavřel.

"Křen?" nabízela Elizabeth.

Zarazil jsem se. Pak jsem si vzal. Staré vojenské přísloví praví Jez a spi polurzdé, kdy můžeš, protože nikdy nevíš, kdy se ti k tomu naskytne další pří- ležitost. Tak jsem přestal myslet na Q!l inna, nabral si zeleninu a pustil se do jídla. Opět začal přemýšlet. Všechno, co vidíš a slyšíš. Neustále jsem se vracel ke sluncem ozářenému přístavu v Baltimoru, obálce a novinám. Ne toh/e, ale tamto. A k tomu, co mi řekla Duffyová: Zatím jsi nenarazil na nic užitečného. Najediný důkaz.

"Znáte Pasternaka?" zeptala se mě Elizabeth.

Jaký je váš názor na Edwarda Hoppera?" přidal se Richard.

"Myslíte, že M16 už dosloužily?" ozval se Beck.

Opět jsem se vynořil na povrch. Všichni na mě upírali pohledy. Jako by prahli po konverzaci. Jako by si připadali nesmírně osamělí. Zaposlouchal jsem se do vln útočících ze třech stran na dům. Žili velice osaměle. Sami si však takový způsob života vybrali. Mně samota nevadí. Dokážu nepronést celé týdny jediného slova.

"Viděl jsem Doktora Živaga v kině. Od Hoppera mám rád obraz lidí v nočním bistro." "Noční ptáci," upřesnil Richard.

Přikývl jsem. "Líbí se mi osamělý muž nalevo." "Pamatujete se, jak se to bistro jmenuje?" "Phillies," odpověděl jsem.

"M16 považuji za dobrou útočnou pušku." "Opravdu?" podivil se Beck.

"Slouží svému účelu. Víc od útočné pušky žádat nemůžete." "Hopper byl génius," ozval se Richard.

"Pasternak byl génius," přisadila si Elizabeth. "Film ho. naneštěstí trivializoval. A také mu uškodil špatný překlad. Ve srovnání s ním se Solženicyn přeceňuje." ..Domnívám se, že M t 6 je vylepšená puška, " ozval se Beck.

..Edwrd llopp(r se podob~ Rnymondu Chandlerovi," prvně Richard.

II

II

!-

"Podařilo se mu zachytit místo a čas. Chandler byl, samozřejmě, také génius. Daleko větší než Hammett." "Podobně jako Pasternak je lepší než Solženicyn?" otázala se jeho matka.

Pokračovali tak pěkně dlouhou dobu. Den čtrnáctý, pátek, téměř končí a já pojídám hovězí se třemi zatracenci hovořícími o knihách, obrazech a zbraních. Ne toh/t, ale tamto. Opět jsem vypnul, vrátil se deset let do minulosti a naslouchal seržantovi první třídy Dominique Kohlové.

"Patří k elitě Pentagonu," oznámila mi, když jsme se sešli posedmé. "Bydlí nedaleko ve Virginii. Proto má patrně v Baltimoru tu loď." "Kolik mu je?" zeptal jsem se.

"Čtyřicet." "Viděla jste jeho plný osobní záznam?" Zavrtěla hlavou. "Většina je tajná." Přikývl jsem. Snažil jsem se dát dohromady časovou souvislost. Na čtyřicátíka by se stahovala branná povinnost v posledních dvou letech války ve Vietnamu, když mu bylo osmnáct či devatenáct. Ale voják, který se ještě před čtyřicítkou vyhoupl na podplukovníka tajné služby, musel mít v kapse vysokoškolský diplom, možná dokonce titul Ph.D., takže dostal odklad. Tím pádem nešel do Indočíny, což normálně brzdí postup. Nezažil krvavé války ani zhoubné nemoci. Ale jeho postup nebyl pomalý, protože před čtyřicítkou to dotáhl na podplukovníka.

"Vím, na co myslíte," ozvala se Kohlová. Jak je možné, že se vyšplhal o dvě platové třídy nad vás?" "Spíš jsem myslel na vás v bikinách." Zavrtěla hlavou. "To není pravda." "Je starší než já." "Vylétl vzhůru jako raketa." "Možná je chytřejší než já." "Téměř určitě. Ale přesto to dotáhl neskutečně daleko a neskutečně rychle." Přikývl jsem.

"Skvělé," poznamenal jsem. "Takže teď máme co do činění s velkou hvězdou z tajných služeb." "Stýká se se spoustou cizinců. Viděla jsem ho s nejrůznějšími lidmi. S Izraelci, Libanonci, Iráčany, Syřany." "Má to v popisu práce. Je specialista na Blízký východ." "Pochází z Kalifornie. Jeho otec byl železniční dělník. Matka žena v domácnosti. Žili v malém domku na severu. Zdědil ho a je jeho jediným majetkem. A klidně můž(mť VYl há7.ct Z toho, že od univerzity dostává vo.

jr.nský plat."

I

"Dobře," souhlasil jsem.

"Má hluboko do kapes, Reachere," zdůraznila. Jak je tedy možné, že si pronajímá velký dům v Macleanu ve Virginii? Jak přišel ke své jachtě?" "Je to skutečně jachta?" "Nazval byste snad velkou plachetnici s ložnicemi?" "Soukromé vozidlo?" "Zbrusu nový lexus." Neodpověděl jsem .

"Proč si stejné otázky nekladou jeho vlastní lidé?" zeptala se.

"Nikdy s'í je nekladou. Nevšímla jste si? Něco může být jasné jako facka a uniká jim to před očima." "Opravdu nechápu, jak k tomu dochází." Pokrčil jsem rameny.

"Součást lidské povahy. Prostě otupěli. Zaslepily je zaběhnuté úsudky.

Vyzdvihovali ho do nebes a nedokáží se na něj podívat jako na kňváka." Přikývla. Jako já jsem strávila dva dny pozorováním obálky a ne novin.

Zaběhnuté úsudky." "Přesto by měli být ostražitější." , "Také si myslím." "Vojenská tajná služba." "Svět je jedním velkým oxymoronem," zažertovala známým způsobem.

Jako bezpečné nebezpečí." "Nebo suchá voda," dodal jsem.

"Chutnalo vám?" zeptala se mě Elizabeth Becková o deset let později.

Neodpověděl jsem. V cestě nám stojí zaižěhnuté úsudky.

"Chutnalo vám?" zopakovala otázku.

Podíval jsem se na ni. Zaběhnuté úsudky.

"Prosím?" zeptal jsem se. Všechno, co jsem slyšel.

"Večeře," pronesla zřetelně. "Chutnala vám?" Podíval jsem se na stůl. Můj talíř byl úplně prázdný.

"Chutnala výtečně," vyslovil jsem kompliment. Všechno, co jsi viděl.

"Opravdu?" "Opravdu byla výtečná." Zatím jsi nenarazil na nic užitečného.

"To mě těší," zaradovala se.

"Zapomeňte na Hoppera a Pastemaka," opáčil jsem. "A Raymonda Chandlera. Génie je vaše kuchařka." Jste v poMdku?" zeptal se Beck. Polovinu masa nechal na talíři.

..V naprostém." Najtdínj důkaz.

„JIM si jistý?"

Odmlčel jsem se. Vůbec Mdný důkaz.

"Ano, opravdu se cítím skvěle." A myslel jsem to vážně. Protole jsem věděl, co se skrývá v saabu. Věděl jsem to zcela určitě. Bezpochyby. Proto jsem se cítil skvěle. Zároveň jsem se však i styděl. Protože mi to tak dlouho trvalo. Bolestně dlouho. Potupně dlouho. Osmdesát šest hodin. Přes tři a půl dne. Přesně jako u staré Q,yinnovy jednotky. Něco mělo být jasné jako facka, a přesto vám to uniká.. Otočil jsem hlavu a podíval se na Becka, jako bych ho viděl poprvé.

II

/

II

V~D~L JSEM, ALE B~HEM DEZERTU A KÁVY JSEM SE UKUDNIL. PIU:STAL jsem se cítit skvěle. A zahanbeně.

Tyto emoce vystřídaly lehký nepokoj, protože jsem si začínal uvědomovat přesný rozsah taktického problému. A ten byl obrovský. Postaví tajnou práci do zcela nového, osamělého světla.

Večeře skončila, všichni odsunuli židle a vstali. Já jsem zůstal v jídelně.

Saab jsem nechal na pokoji. Nepospíchal jsem. Dostanu se k němu později. A nemělo cenu riskovat kvůli něčemu, co mi už stejně bylo jasné.

Místo toho jsem pomohl kuchařce uklidit. Přišlo mi to zdvořilé. Možná se to ode mne dokonce očekávalo. Beckovi odešli a já jsem odnesl nádobí do kuchyně. Jedl tam mechanik, ještě větší porci hovězího, než nabídli mně. Podíval jsem se na něj a opět jsem se trochu zastyděl. Vůbec jsem mu nevěnoval pozornost. Moc jsem o něm neuvažoval.

Dokonce jsem se ani nezamyslel na tím, jakou funkci vykonává. Nyní jsem prozřel.

Naskládal jsem nádobí do myčky. Kuchařka provedla ekonomické úkony se zbytky, otřela pulty a během dvaceti minut jsme byli hotovi. Potom mi oznámila, že jde spát, tak jsem jí popřál dobrou noc, vyšel ze zadních dveří a zamířil ke skalám. Chtěl jsem se podívat na moře. Posoudit příboj.

S oceánem jsem neměl žádnou zkušenost. Věděl jsem, že se mění příliv a odliv, zhruba dvakrát denně. Netušil jsem kdy a proč. Patrně to mělo něco společného s přitažlivostí měsíce. Proměňoval Atlantik v obří vanu přelévající se na východ a západ mezi Evropou a Amerikou. Když nastal odliv v Portugalsku, vypukl příliv v Maine a naopak. Víc jsem o tom nevěděl.

Právě v tu chvíli to vypadalo, že příliv přechází do odlivu. Pět minut jsem pozoroval vlny a pak jsem se vrátil do kuchyně. Mechanik zmizel. Klíčem z Beckova svazku jsem zamkl vnitřní dveře. Vnější jsem nechal otevřené.

Prošel j8~m halou a zkontroloval hlavní. Předpokládal jsem, že to mám v pOpISU pr6n' IIIInvnr clv("ř~ byly zamčené a zajihěné řetězem. V domě

panoval klid. Tak jsem vystoupal do Dukeova pokoje a začal plánovat zakončení hry.

V botě na mě čekala zpráva od Duffyové. Ptala se: Jsi v pořádku? Odpověděl jsem: Vřelé dt'ky za telefon. Zachránila jsi ml.

Napsala: Ty ml taky. Stejná m'tra zájmů.

Na to jsem neodpověděl. Nenapadlo mě, co bych mohl napsat. Jenom jsem tiše seděl. Vyhrála malý odklad, ale nic víc.

Ať se stane cokoli, bude se dusit ve vlastní šťávě. Nemohl jsem tomu zabránit.

Potom poslala: Prohledala jsem všechny soubory a nemůžu, opakuji nemůžu, najt't pověřit' pro druhou agentku.

Napsal jsem: Já v'tm.

Odpověděla jen dvěma otázkami: ??

Poslal jsem: Musťme se setkat. Zavolám nebo rovnou přijedu. Buď připravená.

Potom jsem přístroj vypnul a schoval do boty. Napadlo mě, jestli ho ještě někdy použiju. Podíval jsem se na hodinky.

Téměř půlnoc. Den čtrnáctý, pátek, se přehupoval v den patnáctý, sobotu. Dva týdny ode dne, kdy jsem se prodíral davem před Symphony HaU v Bostonu a směřoval do baru, do kterého jsem nikdy nedošel.

II

Plně oblečený jsem si lehl na postel. Příštích dvacet čtyři až dvacet osm hodin bude klíčových a pět z prvních šesti jsem hodlal věnovat hlubokému spánku. Únava způsobuje víc přehmatů než nepozornost a hloupost dohromady.

Patrně proto, že nepozornost a hloupost z únavy vyplývají.

Tak jsem se pohodlně uvelebil a zavřel oči. Vnitřní budík jsem nastavil na dvě hodiny ráno. Jako vždycky mě nezklamal.

Probudil jsem se po dvou hodinách spánku a připadal si odpočatý.

Skulil jsem se z postele a plížil se ze schodů. Prošel jsem halou do kuchyně a odemkl zadní dveře. Všechny kovové předměty jsem nechal na stole. Nechtěl jsem, aby se rozpípal detektor. Výkročil jsem ven. Panovala naprostá tma.

Měsíc nesvítíl. Ani hvězdy. Moře hlasitě hřmělo. Byla zima, foukala bríza a přinášela zápach vlhkosti. Prošel jsem ke čtvrté garáži a otevřel. Saab tam stále stál, nedotčený. Uvolnil jsem zadní dveře a vytáhl svůj balíček. Odnal za zeď a schoval. Potom jsem se vrátil pro první gorilu.

Muž zemřel před několika hodinami a chlad uspišil posmrtnou ztuhlost.

Byl úplně prkenný. Vytáhl jsem ho a hodil si tělo přes rameno. Bylo to jako vláčet stokilový strom. Paže připomínaly

neohebné, suché větve.

Odnesl jsem ho k rozsedlině ve tvaru V, kterou mi ukázal Harley, polo.

žil ho na zem a počítal vlny. Čekal jsem na sedmou. Přivalila se, a těsně než mi zalilo nohy, jst"IH strNI t<"lo do rozsedliny. Voda ho podebralo a po.

/

ponesla ke mně. Jako by mě mrtvý chtěl uchopit ztuhlými pažemi a stáhnout k sobě. Nebo políbit na rozloučenou.

Vteřinu tam lině plul a pak vlna ustoupila, rozsedlina se vyprázdnila a tělo zmizelo.

S druhou gorilou jsem provedl úplně to samé. Oceán ji odnesl k partákovi a služebné. Chvilí jsem tam dřepěl, nechal si ovívat obličej brízou a naslouchal neúnávnému příboji. Pak jsem došel do garáže, zavřel zadní dveře saabu a posadil se na místo řidiče. Dokončil jsem práci s ostěním střechy, napřáhl se dozadu a vytáhl poznámky služebné. Celkem osm listů nejmenšího formátu. Přečetl jsem si je v mdlém světle stropního osvětlení. Dozvěděl jsem se spoustu specifik. Drobných detailů. Všeobecně jsem však nenarazil na nic nového. Ještě dvakrát jsem stránky přelétl očima a pak jsem je sklepal do úhledné hraničky a odnesl na špičku útesu. Posadil jsem se na skálu a z každého listu udělal lodičku. Kdosi mě to v dětství naučil. Možná táta. Nepamatoval jsem si přesně. Nebo brácha. Pustil jsem osm malých lodiček do ustupujícího odlivu a pozoroval, jak trhaně odplouvají do temnoty na východě.

Potom jsem se vrátil a opravil ostění. Povedlo se mi to velice dobře. Zavřel jsem garáž. Než ji někdo zase otevře a všimne si potlučeného auta, budu stejně dávno pryč. Zamířil jsem k domu. Nastrkal jsem kovové předměty do kapes, zamkl dveře a prokradl se po schodech. Svlékl jsem se do spodního prádla a vklouzl do postele. Chtěl jsem urvat další tři hodiny spánku. Nastavil jsem vnitřní budík, přikryl se, zabořil hlavu do polštáře a opět zavřel oči. Pokusil jsem se spát ale nemohl jsem. Spánek nepřicházel. Místo něj se dostavila Dominique Kohlová. Vyloupala se z temnoty, přesně jak jsem čekal.

Poosmě jsme se setkali, abychom prodiskutovali taktiku. Zaútočit na důstojníka tajné služby bylo jako píchnout do vosího hnízda. Vojenská policie se zabývala provinilci z armádních řad, takže zasáhnout proti vlastnímu člověku nebylo nic nového. Ale tajná služba představovala svět sám pro sebe. Stranili se ostatních a usilovně se snažili nikomu nezodpovídat.

Spatně se jim dostávalo pod kůži. Drželi při sobě víc než nejlépe vycvičené přepadové komando. Takže jsme si měli s Kohlovou o čem povídat.

V kanceláři se mi setkání uspořádat nechtělo. Chybělo v ní křeslo pro návštěvníky a celou dobu by musela stát.

Rozhodli jsme se zajít do známého baru ve městě. Připadal nám nejvhodnější. Celá záležitost nabírala takové obrátky, že jsme začínali být lehce paranoidní. Poradu na neutrální půdě jsem považoval za chytré řešení. A líbilo se mi, že si budeme o záležitostech tajné služby povídat jako dva opravdoví spiklenci, v tmavém boxu v l. adu v bam. Kohlově se to patrně také líbilo. Objevila se v civilním (bl'-(ní. Nikoliv v Jatt"(h, nl~ v džínách, bíl~m tričku a kožené bundě. Já III

měl na sobě maskáče. Civilní oblečení jsem nevlastnil. V tu dobu se už dost ochladilo. Objednal jsem si kávu. Ona čaj. Chtěli jsme si zachovat jasné hlavy.

„Jsem ráda, že jsme použili skutečné nákresy,“ řekla.

Přikývl jsem.

"Dobrý instinkt," složil jsem poklonu. Potřebovali jsme pádnější důkazy. Dostat Q! linna přes vlastnictví nákresů by trvalo nesmírně dlouho. Začal by si vymýšlet historky o vlastním testování, válečných hrách, cvičných tazích a nastražování pastí.

„Je to ten Syřan,“ ozvala se. "A platí dopředu. Na splátky." „J ak?" "Záměna kufříků. Schází se s atašé syrského velvyslanectví. Chodí do kavárny v Georgetownu. Oba mají úplně stejné luxusní hliníkové kufříky." "Halliburtony," doplnil jsem.

Přikývla. "Postaví je vedle sebe pod stůl, a když odchází, sebere Syřanův." "Bude tvrdit, že Syřan je řádná kontaktní osoba. Že naopak on předává materiály jemu." "Tak ho vyzveme, aby nám je ukázal." "A on odvěti, že to nejde, protože jsou tajné." Kohlová mlčela. Já se usmál.

"Předvede nám obrovské divadlo. Položí nám ruku na rameno, podívá se nám do očí a řekne, věřte mi, kamarádi, jde o národní bezpečnost." "Už jste někoho z tajné služby vyšetřoval?" „Jednou." "Vyhrál jste?" Přikývl jsem. "Většina z nich za nic nestojí. Můj bratr pro tajnou službu nějaký čas pracoval. T ed' dělá pro ministerstvo financí. Dost mi o nich vyprávěl. Jsou přesvědčení o vlastní dokonalosti a přitom se neliší od ostatních." "Co tedy podnikneme?" "Musíme zrekrutovat toho Syřana." "Pak ho ale nebudeme moct obvinít." "Chcete dva za jednoho? To se vám nepodaří. Syřan jen vykonává svou práci. To mu nemůžeme vyčítat. Krivákem je Q! linna." Na chvíli zmlkla, trochu zklamaně. Pak pokrčila rameny.

"Dobře," podřídila se. „Jak to ale uděláme? Syřan se s námi nebude bavit. Dělá atašé na velvyslanectví. Těší se diplomatické imunitě." Opět jsem se usmál. „Diplomatická imunita je jen kus papíru od ministerstva zahraničí. Poprv~ j~C'm 10 udělal tak, že jsem toho chlápka čapnul

I

"

a přikázal mu, aby si před břichem podržel list papíru. Pak jsem vytáhl pistoli a zeptal se, jestli si myslí, že ten papír zadrží kulkou. Vyhrožoval mi potížemi. Opáčil jsem, že moje potíže budou určitě menší než jeho bolesti, než vykrvácí." "A pochopil to?" Přikývl jsem. »Spolupracoval jako Mickey Mantle." Opět se odmlčela. Potom mi položila první z otázek, na které jsem měl odpovědět jinak.

»Mohli bychom se stýkat i mimopracovně?" Seděli jsme v soukromí tmavého boxu. Byla nádherná a téměř se mě dotýkala. Já byl tenkrát mladý muž a myslel jsem si, že mám veškerý čas světa.

»Žádáte mě o schůzku?" »Ano," potvrdila.

Neodpověděl jsem.

»Ušly jsme dlouhou cestu. Mám na mysli my, ženy," dodala pro případ, že bych se domníval, že mluví o reklamě na cigarety.

Neodpověděl jsem.

»Vím, co chci." Mlčel jsem. Věřil jsem jí. A věřil jsem v rovnoprávnost. Věřil jsem v ni hodně. Nedlouho předtím jsem potkal plukovníci vojenského letectva, která pilotovala bombardér B25 a kroužila po nočním nebi s více výbušninami na palubě, než kolik jich za celou historii lidstva dopadlo na zem.

Když jí světili dostatek síly na rozmetání celé planety, proč bych neměl věřit seržantce první třídy Dominique Kohlové, že ví, co chce?

»T akže?" Otdzlul, na kterou jsem měl odpovědět jinak.

»Ne," pravil jsem.

»Proč ne?" Je to neprofesionální. Neměla byste se vůbec ptát." »Proč ne?" »Protože byste po zbytek kariéry měla ve své složce hvězdičku. Protože jste talentovaná, ale dál než na seržanta majora to bez důstojnické školy nedotáhnete, tak se do ní přihlásíte a bravurně ji zvládnete. Do deseti let se zaslouženě vyšplháte na podplukovníka, ale všichni vás budou obviňovat, že jste to dokázala jen proto, že jste kdysi chodila se svým kapitánem." Neodpověděla. Jen přivolala servírku a objednala dvě piva. Místnost se rychle plnila a teplota stoupala. Sundal jsem si bundu a ona také. Měl jsem na sobě prastilr~ khaki tričko, oprané a prořídle. Její tričko pocházelo z butik, Nól krku hlubm vykrojené, s krátkými rukávy, které odhalovaly

"

drobné trojhranné svaly na jejích pažích. Na snědé pokožce bíle zářilo.

A bylo lehce průhledné. Všiml jsem si, že pod ním nic nemá.

»Vojenský život je plný obětí," poznamenal jsem spíš sám k sobě.

»Však já už to přežiju," opáčila.

Potom položila druhou otázku, na kterou jsem měl odpovědět jinak.

»Budu smět provést zatčení?"

D

O deset let později jsem se v šest hodin ráno probudil sám v Dukeově pokoji. Místnost se nalézala v přední části domu, odvrácená od moře. Okno vedlo na západ. Nedopadalo jím ani ranní slunce, ani dlouhé stíny svítání. Nabízelo jen pohled na jednotvárně šedou příjezdovou cestu, zed' a skalnatou krajinu. Vítr foukal od oceánu. Viděl jsem, jak bičuje stromy.

Představil jsem si černá bouřková mračna za sebou, daleko nad Atlantikem, ženoucí se rychle k pobřeží. Ptáky s rozčuchaným peřím kroužící ve vichřici. Patnáctý den začínal šedivě, studeně a smutně a patrně skončí ještě hůř. Osprchoval jsem se, ale neholil. Vypůjčil si další Dukeovy černé džíny a košili, zavázal si boty a sako s kabátem přehodil přes ruku. Tiše jsem sešel do kuchyně. Kuchařka už uvařila kávu. Nalila mi hrníček a já jsem se s ním posadil ke stolu. Vyndala z mrazáku bochník chleba a položila ho do mikrovlnky. Budu ji muset nějakým způsobem dostat do bezpečí, až se situace vyhročí. Také Elizabeth a Richarda. Beck s mechanikem můžou sníst, co si nadrobili.

Do kuchyně hlasitě zaznívalo rozbouřené moře. Vlny útočily a se sykotem zase ustupovaly. V jezírcích rachotil štěrk.

Ve štěrbinách vnějších dveří šeptal vítr. Veškeré zvuky přehlušoval pronikavý nářek racků. Naslouchal jsem jim, uskrával kávu a čekal.

Richard přišel za deset minut. Z rozčuchaných vlasů mu vykukovalo zmrzačené ucho. Vzal si kávu a posadil se proti mně. Rozpolcenost citů se navrátila. Věděl, že skončil se školou a zbytek života stráví zavřený s rodinou. Uvažoval jsem, zda matka vyvázla bez obvinění, že by mohli začít někde jinde. Jestli je houževnatý, mohl by se do školy vrátit. Ze semestru by nezameškal o moc víc než týden. Kdyby chtěl a dokázal se rychle vzpamatovat. Pokud se ovšem nejedná o drahou školu, což se nejspíš jedná.

Čekají je totiž finanční problémy: odejdou s holýma rukama. Pokud se jim vůbec podaří odejít.

Kuchařka zamířila prostřít do jídelny k snídlni. Richard sledoval, jak od.

chází, a já jsem si znovu všiml j{'ho u'lllJ, I() .kUdílČky z.1padla další část.

"Před pěti lety," zahájil jsem ..T{'n l\l\m,"

”

.

I

III

Zachoval klid. Jen se podíval do stolu, pak na mě a přihladil si vlasy přes zjizvené ucho.

"Víš, s čím tvůj otec ve skutečnosti obchoduje?" zeptal jsem se.

Přikývl. Neodpověděl.

"Koberce to nejsou, že je to tak?" "Ne," přiznal. "Koberce to nejsou." "Vadí ti to?" "Existují horší věci." "Chceš mi povědět, co se stalo před pěti lety?" Zavrtěl hlavou. Uhnul pohledem.

"Nechci," odmítl.

"Znal jsem muže jménem Gorowski. Unesli mu dvouletou dceru. Jen na den. Jak dlouho drŽeli tebe?" "Osm dní."

"Gorowski začal okamžitě tančit, jak pískali. Jeden den mu stačil." Richard mlčel.

"Tvůj táta není šéf," nezeptal jsem se, ale konstatoval.

Richard mlčel.

"Začal poslouchat před pěti lety. Poté, co tě na osm dnů unesli. Tak jsem to alespoň pochopil." Richard stále mlčel.

Myslel jsem na dceru Gorowského. Teď jí bude dvanáct. Patrně má ve svém pokoji počítač s internetem, přehrávač cédéček a vlastní telefon. Všude na zdech plakáty. A v duši malou bolavou vzpomínku na cosi, co se stalo dávno v minulosti. Jako zhojená kost, která čas od času srbí.

"Nechci znát podrobnosti. Stačí, když řekneš jeho jméno." "Či jméno?" "Toho chlapa, který tě na osm dní unesl."

Richard jen zavrtěl hlavou.

"Zaslechl jsem jméno Xavier. Někdo se o něm zmínil." Richard uhnul pohledem a jeho levička vystřelila k uchu. Víc důkazů jsem nepotřeboval.

"Znásilnili mě," hlesl.

Naslouchal jsem moři bušícímu do skal.

"Xavier?" Znovu zavrtěl hlavou.

"Paulie. Vrátil se zrovna z vhení. Pořád měl chuť na podobné věci." Chvilí jsem mlčel.

.. Ví o tom tvůj otec?" Opět ~, 1 VJ'ti'1 hlnvou.

II

"Neví," odpověděl.

"Tvoje matka?" "Také ne." Nenapadalo mě, co na to říct. Richard se ponořil do mlčení. Seděli jsme v tichosti u stolu.

Pak se vrátila kuchařka. Zapálila sporák. Dala na pánev tuk a začala ho zahřívát. Z toho pachu se mi zvedal žaludek.

"Pojďme se projít," navrhl jsem.

Richard mě následoval na skály. Ledový vzduch chutnal po soli. Oceán zalévalo šedivé světlo. Foukal silný vítr. Opíral se nám přímo do tváří. Za Richardem vlály vlasy. Téměř vodorovně. Vodní tříšť vystřelovala šest metrů vysoko a moře po nás metalo chomáčky pěny.

"Všechno má také svoje dobré stránky," promluvil jsem. Musel jsem křičet, aby mě ve větru a hluku příboje vůbec slyšel. "Xavier s Pauliem jednoho dne dostanou, co zaslouží, ale tvůj otec pak půjde do vězení." Richard přikývl. V očích se mu leskly slzy. Možná od studeného větru.

Možná také ne. "Zaslouží si to," prohlásil.

Velice loajální, tvrdil jeho otec. Nejlepší kamarádi.

"Unesli mě na osm dní. Jednou by to mělo stačit. Jako s tím mužem, o kterém jste se zmínil." "Gorowski?" "Ten s tou dvouletou dcerou. Myslíte, že ji znásilnili?" "Upřímně doufám, že ne." Já také. "Umíš řídit?" "Ano." "Možná odtud budete muset vypadnout. Brzy, Ty, tvoje matka a kuchařka. Takže buď připravený. Dám ti vědět." "Kdo jste?" "Tvůj otec mě platí za ochranu. Před takzvanými přáteli, stejně jako nepřáteli." "Paulie nás nepustí přes bránu." "Brzy žádný Paulie nebude." Zavrtěl hlavou.

"Paulie vás zabije. Nemáte tušení, o čem mluvíte. S Pauliem si neporadíte, ať už jste kdokoliv. Nikdo si s ním neporadí."

"Poradil jsem si s těmi chlapy přede mnou," Opět zavrtěl hlavou. Vlasy mu povlótly v~tru. připomínaly mi vlasy služebné pod vodou.

.

I

"Nebyli skuteční. Povíдали jsme si o tom s mámou. Všechno bylo zinscenované." Odmlčel jsem se. Mohu mu důvěřovat?

Jednalo se o skutečnou situaci," prohlásil jsem. Nemohu mu důvěřovat.

Je to malé městečko. Mají pět policajtů. A toho detektiva jsem v životě neviděl. "Neodpověděl jsem.

"Stejně jako univerzitní stráž. A studoval jsem tam téměř tři roky." Mlčel jsem. Chyby, které se ním mají vymstít.

"Tak proč jsi skončil se školou? Když to bylo všechno zinscenované?" Neodpověděl.

"A jak je možné, že nás s Dukem nalákali do pasti?" Neodpověděl.

"Tak jak to bylo?" naléhal jsem. "Divadlo, nebo skutečný únos?" Pokrčil rameny. "Nevím." "Viděl jsi, jak jsem všechny zastřelil." Mlčel. Podíval jsem se stranou. Přihnala se sedmá vlna. Vyrázila čtyřicet metrů dopředu a v obrovské rychlosti udeřila do skal. Země se zachvěla a do výše vyrazil vodotrysk vodní tříště.

"Mluvili jste o tom s otcem?" zeptal jsem se.

Já ne. A nehodlám to udělat. Co se týče mámy, tak to si nejsem jistý. A já si nejsem jistý tebou. Rozpolcenost citů funguje na obě strany. Kam vítr, tam plášť. Představa otce ve vězení mu v daný moment přijde lákavá.

Později se na ni třeba bude dívat úplně jinými očima. Když dojde na lámání chleba, může se tenhle kluk přiklonit ke komukoliv.

"Zachránil jsem tě," připomenul jsem. "Nelíbí se mi, že se tváříš, jako by k tomu nikdy nedošlo." "V danou chvíli stejně nic nezmůžete. Čeká vás perný víkend. Budete pomáhat s dodávkou. A potom se stanete jedním z nich." "Tak mi pomoz," navrhl jsem.

"Nechci obejít otce." Velice loajální. Nejlepší kamarádi.

"To nemusíš," uklidnil jsem ho.

„Jak vám tedy mohu pomoci?“ „Jenom mu řekni, že si přeješ, abych hlídal v domě. Že se bojíš zůstat za dané situace sám. V takových věcech ti vždycky vyhověl.“ Neodpověděl. Mlčky zamířil k domu. Prošel přímo do haly, patrně na snidni v jídelně. Já jsem zůstal v kuchyni. Kuchařka mi prostřela u jedlového stolu. N(,II1~1 jsem hlad, ale pfinutil jsem se do jídla. Únava a hlad jsou II1rjhorUI1\1 IIeprálC'li. Vyspal js(m se .1 teď jsem se musel najíst. Nechtěl

II

jsem, aby mě v nevhodný okamžik opustily síly. Dal jsem si toast a druhý šálek kávy. Pak jsem si přidal vejce a slaninu. Když pro mě přišel Beck, dopíjel jsem třetí šálek kávy. Měl na sobě sobotní oblečení. Modré džíný a červenou flanelovou košili.

Jedeme do Portlandu," oznámil. "Do skladiště. Hned teď." Vypochodoval do haly. Předpokládal jsem, že počká před

domem. A Richard s ním patrně nemluvil. Bud' se k tomu nedostal, nebo se mu nechtělo. Otřel jsem si ústa hřbetem ruky. Zkontroloval jsem kapsy, jestli v nich mám berettu a klíče. Potom jsem šel pro auto a zajel s ním před dům. Beck na mě čekal. Přes košili si přehodil plátěnou bundu. Vypadal jako správný chlap z Maine, vyrazející kácet stromy nebo dobývat šťávu z javorů. Zdání však klamalo.

Paulie už stál u brány, takže mi stačilo jen přibrzdit. Když jsem kolem něj projížděl, věnoval jsem mu pohled. Patrně nastal den, kdy zemře. Nebo následující. Nebo zemřu já. Nechal jsem ho za sebou a vyrazil po známé silnici. Po kilometru jsem dojel k místu, kde parkoval Villanueva. Za dalších šest kilometrů se vynořila úzká zatáčka, ve které jsme polapili gorily. Beck nemluvil. Ruce držel spuštěné mezi roztaženými koleny. Před.

kláněl se dopředu, hlavu svěšenou, ale oči pozvednuté. Pohled upíral předním oknem. Byl nervózní.

"Pořád jsme se nedostali k našemu rozhovoru," upozornil jsem. Ještě jste mi nesdělil zbývající informace." "Později," odbyl mě.

Minul jsem jedničku a dal přednost 1-95. Zamířil na sever k městu. Obloha zůstávala šedivá. Vítr byl natolik silný, že cloumal autem. Zahnul jsem na silnici 295 a minul letiště. Leželo na levé straně, za jazykem vody.

Po pravé straně se vynořil zadní trakt nákupního střediska, kde chytily služebnou, a zadní část nové průmyslové zóny, kde pravděpodobně zemřela.

Pokračoval jsem rovně a propletl se do přístavní oblasti. Projel jsem kolem pozemku, kde parkovaly Beckovy nákladáky. Po minutě dorazil ke skladišti. Obklopovala ho auta. Celkem pět, zaparkovaných předky ke stěně, jako letadla na letišti. Nebo zvířata u žlabu. Stítonoši na mrtvole. Dva černé lincolny, dva modré chevys suburbans a šedivý mercury Grand Marquis.

V jednom z lincolnů jsem jel s Harleym vyzvednout saab. Poté, co jsme hodili služebnou do moře. Rozhlížel jsem se po volném místě na cadillac.

"Nechte mě jenom vystoupit," požádal Beck.

Zastavil jsem. "A dál?" "Vraťte se do domu. I'08t.II'('jle se o mou rodinu." Přikývl jsem. Richl lrd s l lím mo l.ná přece jenom mluvil. Rozpolcenost se dočasně pliklonil.. 11.1 mou .l l l l l l l

.

.

/

„Jak si přejete," souhlasil jsem. "Mám vás potom vyzvednout?" Zavrtěl hlavou.

"Určitě mě někdo svez," odmítl.

Vyklouzl ze sedadla a zamířil k šedivým, větrem ošlehaným dveřím.

Sundal jsem nohu z brzdy, objel skladiště a vyrazil zpátky na jih.

Místo 295 jsem se vydal po jedničce a dorazil přímo k nové průmyslové zóně. Zajel jsem dovnitř a proklíčkoval síti zbrusu nových cest. Zóna se skládala z nejméně čtyřiceti naprosto stejných, kovových budov. Velice jednoduchých. Rozhodně se nesnažila přilákat náhodné movité zákazníky. Na chodcích nezáleželo. Chyběly maloobchody. Stejně jako velké billboardy. Jen diskrétní čísla bloků s drobně vytištěnými názvy firem. Našel jsem zámečníky, prodejce dlaždiček, několik obchodů s reprodukcemi a grafickými listy. Velkoprodejce kosmetických Výrobků. V bloku 26 sídlil distributor elektrických vozíků pro invalidy. Vedle něj v bloku 27 Xavier eXport Company. Písmena X mnohem větší než ostatní. Na štítku stála adresa hlavní kanceláře, která neodpovídala lokalitě v průmyslové zóně. Patrně sídlila v centru Portlandu. Tak jsem zamířil opět na sever, přejel řeku a trochu se porozhlédl po městě.

Vnořil jsem se do něj po jedničce. Po pravé straně se rozkládal park. Zahnul jsem doprava do ulice plné kancelářských budov. Nesprávných budov. Zabočil jsem do špatné ulice. Tak jsem pět dlouhých minut křížoval obchodní oblastí, až jsem zahlédl tabulku se správným jménem ulice. Pak jsem sledoval čísla a zastavil u požárního hydrantu před věží s ocelovými písmeny přes celou přední fasádu. Hlásala: Missionary House. Pod budovou se nacházely garáže. Podíval jsem se na vjezd a byl jsem si jistý, že jím před jedenácti týdny procházela Susan Duffyová s kamerou v ruce. Pak jsem si vzpomněl na hodiny dějepisu na střední škole kdesi ve Španělsku.

Před dobrým čtvrtstoletím nám staříčký učitel vyprávěl o španělském jezuitovi Franciscu Javierovi. Dokonce jsem si pamatoval, že žil v letech 1505 až 1552. Francisco Javier, španělský misionář. Francis Xavier, Misionářský dům. Eliot obvinil v Bostonu Becka, že si dělá legraci. Mýlil se. Pokřivený smysl pro humor měl Quinn.

Odlepil jsem se od požárního hydrantu, najel opět na jedničku a zamířil na jih. Slapal jsem na plyn, ale k řece Kennebunk mi to přesto trvalo třicet minut. Před hotelem stály tři fordys taurusy, všechny nenápadné a stejné.

Až nn bnrvu, „Je iñi ta je přflíř nerozlišovala. Sedá, modrošedá a modrá.

Zapl l fkoval Jscm c:adillac na staré místo za přřřřřdek s propanem. Prošel Iludt"ným pilrkoviřř~m a znklepal na dvdc DufTyové. Nejdřív se pohnula

II

špehýrka. Pak otevřela. Tentokrát jsme se neobjali. Zhlédl jsem za ní Eliota s Villanuevou.

"Proč nemůžu najít druhou agentku?" vypálila.

"Kam jsi se dívala?" "Všude." "Měla na sobě džíny a bílou košili. Jiné džíny, jinou košili. Musela se náležitě vybavit. Na bosé nohy si nazula tenisky. Vypadala dobře, ale v očích se jí zračily starosti.

"Můžu dál?" Zůstala stát, pohroužená do myšlenek. Potom ustoupila a já jsem vešel dovnitř. Villanueva seděl na židli u stolu, nakloněný dozadu. Doufal jsem, že židle má pevné nohy. Nepatřil zrovna k nejmenším. Eliot zaujal místo na konci postele, jako tenkrát u mě v hotelu v Bostonu. Duffyová se předtím zvedla z hlavy postele. V polštáři opřeném o stěnu se ještě skvěl obtisk jejich zad.

"Kam ses dívala?" zopakoval jsem otázku.

"Do celého systému. Do všeho, co spadá pod ministerstvo spravedlnosti, což znamená nejen DEA, ale i FBI. A nikde

jsem na ni nenarazila." "Závěr?" "Také se jednalo o neoficiální akci." "Tím pádem se naskytá otázka," ozval se Eliot, "co se to tady, krucinál, děje?" Duffyová se posadila zpátky do hlavy postele a já si sedl vedle ní. Jiné místo na mě nezbylo. Vytáhla polštář a podělila se o něj. Byl krásně zahřátý.

"Nic zvláštního se neděje. Až na to, že jsme všichni tři před dvěma týdny začali jako policajti z Keystonu." "Jak to?" Ušklíbl jsem se. "Byl jsem posedlý Q!innem a vy T eresou Danielovou.

Byli jsme tak posedlí, že jsme se okamžitě pustili do budování domečku z karet." "Jak to?" zopakoval.

„Je to hlavně moje vina. Pokuste se uvažovat od samého počátku, před jedenácti týdny." "Před jedenácti týdny s vámi celá akce ještě neměla nic společného. Nepracoval jste s námi." "Povězte mi, k čemu předsn~ doAlo," Pokrčil rameny.

Zamyslellec. ..I)(8Iólh j.mf "/. LA hlášku, že jedno z velkých zvířat si práv~ koupilo \rltlklk IHVlf trlly do P0II l i\ndu v Mnine."

/

I

Přikývl jsem. "Tak jste ho sledovali na schůzku s Beckem. A vyfotografovali při čem?" Jak se dívají na vzorky," promluvila Duffyová. "Uzavírají obchod." "V soukromé garáži. V natolik soukromé, že použití fotografií odporuje Čtvrtému dodatku ústavy. Neudivilo vás, jak se do ní Beck dostal?" Přeshla mou otázku mlčením.

"Co se dělo potom?" "Posvítili jsme si na Becka," pokračoval Eliot. "Došli jsme k závěru, že je hlavním dodavatelem a distributorem." "Což rozhodně je," souhlasil jsem. "A poslali jste na něj Teresu, aby ho usvědčila." "Neoficiálně."

"To je podružný detail." "Co se tedy zvirtlo?" "Postavili jste si domeček z karet. V počátečních úvahách jste se dopustili drobné chyby. A ta znehodnotila všechno, co následovalo." Jaké chyby?" "Chyby, které jsem si měl všimnout mnohem dřív." Jaké?" "Zeptejte se sami sebe, proč jste v počítači nenašli ani stopu po té služebné." "Také ji nasadili neoficiálně. Jiné vysvětlení neexistuje." Zavrtěl jsem hlavou. "Byla nasazena zcela oficiálně. Existuje o ní spousta záznamů. Našel jsem její poznámky. Jsem si tím naprosto jistý." Duffyová se na mě zpřima podívala. "Reachere, co přesně se děje?" "Beck zaměstnává mechanika. Na technické práce. Kvůli čemu?" "Nevím," odpověděla.

"Sám jsem se nad tím také nepozastavil. Což bylo hrubé opomenutí. Býval bych se nad tím ani pozastavovat nemusel. Mělo mi to dojít, ještě než jsem toho zatraceného mechanika potkal. Ale jel jsem ve vyjetých kolejích, stejně jako vy."

"V jakých kolejích?" "Beck věděl, za kolik se prodává Colt Anaconda. I kolik váží. Duke používal Steyr SPP, což je podivná rakouská zbraň. Angel Doll měl PSM, což je podivná ruská zbraň. Paulie dostal NSV, patrně jediný v celých Spojených státech. Becka užírala skutečnost, že jsme zaútočili s uzi a nikoliv s H~K.

Dokázal upravit berettu 92FS, aby vypadala jako běžná armádní M9." "A dál?" "Není tím, zn koho jsme ho považovali." "Kým t~dy je? Práv~ jsi odsouhlasil, že hlavním dodavatelem a distributor(,II\,"

D

.

.

.aJ

"To je také pravda." "Takže?" "Dívala ses do nesprávného počítače. Služebná nepracovala pro ministerstvo spravedlnosti. Pracovala pro ministerstvo financí." "Tajná služba?" Zavrtěl jsem hlavou.

"ATF. Úřad zabývající se alkoholem, tabákem a střelnými zbraněmi." V místnosti se rozhostilo ticho.

"Beck neobchoduje s drogami," vysvětlil jsem. "Obchoduje se zbraněmi."

Ticho trvalo velice dlouho. Duffyová se podívala na Eliota. Eliot se podíval na ni. Oba se podívali na Villanuevu.

Villanueva se podíval na mě. Potom se zadíval z okna. Čekal jsem, kdy jim dojde taktický problém. Ale nedošel. Ne v tu chvíli.

"Co tedy překupník z LA vyváděl?" zeptala se Duffyová.

"Prohlížel si vzorky. V kufru cadillacu. Přesně, jak jste se domnívali. Ale Beck mu nabízel vzorky zbraní. Sám mi to v podstatě řekl. Tvrdil, že překupníci drog jsou posedlí módou. Milují nové a módní věci. Neustále mění zbraně a pídí se po největších novinkách." "To ti říkal?" "Pořádně jsem ho neposlouchal. Byl jsem unavený. A zapletl do toho bláboly o teniskách, autech, bundách a hodinkách." "Duke pracoval pro ministerstvo financí. Když skončil jako policajt."

Přikývl jsem. "A Beck se tam s ním patrně v rámci jeho práce setkal.

Možná ho vyplatil." Jak do toho zapadá Q!inn?" "Řekl bych, že řídil konkurenční podnik. Od útěku z nemocnice v Kalifornii se patrně ničím jiným neživil. Na přípravy měl šest měsíců. A zbraně k němu daleko víc sedí než narkotika. V jistém bodě si Becka vytipoval a rozhodl se ho převzít. Možná se mu líbilo, že zásobuje trh překupníků drog. Nebo ho zaujaly koberce. Slouží jako nádherná zástěrka. Tak přistoupil k akci. Unesl před pěti lety Richarda, aby z Becka vymámil podpis na převáděcí smlouvu." "Beck vám pověděl, že ta banda z Hartfordu byli jeho zákazníci," pronesl Eliot.

.

"To také byli. Prodával jim ale zbraně, nikoliv heroin. Proto ho tak udivily uzi. Patrně jim práv~ prodal celou várku H&K a nedokázal pochopit, že najednou používají uzi. Musel si myslet, že změnili dodavatele." "Byli jsme p~kn~ pitomí," povzdC'('hl si Villnnucvn.

I

„Já ze všech nejvíc," upozornil jsem. "Neuvěřitelně. Důkazy se nabízely na každém kroku. Na překupníka drog nemá Beck dost peněz. Vydělává slušně, ale rozhodně ne miliony týdně. Všiml si značek na bubincích koltů. Znal cenu a váhu laserového hledí, které mi nabízel k berettě. Když potřeboval vyřídit obchodní záležitosti v Connecticutu, přihodil do tašky dva zbrusu nové H&K. Patrně je vytáhl přímo ze skladu. Má soukromou sbírku gangsterských kulometů Thompson." "K čemu slouží mechanik?" "Připravuje zbraně na prodej. Alespoň si myslím. Upravuje je, seřizuje, kontroluje. Některým Beckovým zákazníkům by se pořádné zboží rozhodně nelíbilo." "Ne těm, které známe," přisadila si Duffyová.

"Beck si při večeři povídal o M16. Panebože, konverzovalo útočné pušce!

A chtěl znát můj názor na uzi versus H&K, jako by mu na něm opravdu záleželo. Pokládal jsem ho za vášnivého milovníka zbraní a nedošlo mi, že projevuje profesionální zájem. Má počítačový přísl:Up do továrny Glock v Deutsch-Wagram v Rakousku." Nikdo nepromluvil. Zavřel jsem oči a opět je otevřel.

"Ve sklepe jsem narazil na malou místnost. Měl jsem to poznat. Mazací olej na .kartonu. Voní tak krabice se zbraněmi, když je necháte týden naskládané." Nikdo nepromluvil.

"A ceny v účetních knihách Bizarre Bazaaru. Nízké, střední a vysoké. Nízké za munici, střední za ruční zbraně, vysoké za dlouhé zbraně a exotiku." Duffyová se dívala do zdi. Usilovně přemýšlela.

"Dobře," prohlásil Villanueva. "Trochu padlí na hlavu jsme asi všichni." Duffyová se na něj podívala. Pak vytřeštila oči na mě. Kc;>nečně jí došel taktický problém.

"Nemáme oprávnění." Nikdo nepromluvil.

"Případ spadá pod pravomoc ATP. Nikoliv DEA." "Dopustili jsme se čestné chyby," pravil Eliot.

Zavrtěla hlavou. "Nemyslím tenkrát. Myslím teď. Nemáme tam co pohledávat. Musíme se stáhnout. Okamžitě." "Já se nestáhnou," odmítl jsem.

"Budd muset. Protože my se stahujeme. A nemůžeš tam zůstat sám, bez podpory." N01Já drfinicr lajnl práce v osamln{.

"Zt'stávám," prohlásil jsem pevně.

. II

III

"j

Celý rok poté, co se to stalo, jsem poctivě pátral ve své duši, jestli bych na osudovou otázku odpověděl stejně, kdyby nevoněla, neměla pod tenkým tričkem jen nahou pokožku a neseseděla těsně vedle mě v baru. Smím provést zatčení?

Dospěl jsem k přesvědčení, že bych odpověděl stejně. Určitě.

I kdyby byla velkým hnusným chlapem z T exasu či Minnesoty a stála v pozoru v mé kanceláři. Odvedla dobrou práci. Zasloužila si odměnu.

V té době jsem měl jen vlažný zájem o postup, patrně menší než většina lidí, ale každá organizace s hodnotami vás pokouší šplhat nahoru. Takže jsem měl vlažný zájem. Nikdy bych však nevyužil zásluh podřízených. To jsem nikdy nedělal. Když někdo dobře pracoval, rád jsem se stáhl do pozadí a nechal ho vychutnat pocty. Toho principu jsem se držel během celé své kariéry. Vždycky jsem se mohl koupat v odražené záři jejich úspěchů. Byla to ostatně moje jednotka. Fungovala v ní jistá dávka kolektivního uznání. Občas.

A myšlenka, že roťák dostane podplukovníka tajné služby, se mi líbila.

Protože jsem věděl, že Qyinn pukne vzteky. Bude to považovat za vrcholnou potupu. Muž, který si kupuje lexusy a jachty a nosí golfové košile, rozhodně nechce, aby ho zatkl zatracený seržant.

"Dovolíte mi provést zatčení?" zeptala se ještě jednou.

„Jestli chcete, tak ano."

„Jedná se čistě o právní otázku," pronesla Duffyová.

"Nikoliv, co se týče mě," namítl jsem.

"Nemáme pravomoc." "Nepracuji pro vás." "Ženete se do sebevraždy," upozornil Eliot.

"Zatím jsem přežil." "Jenom proto, že odstříhla telefony." "Telefony patří minulosti. Problém s gorilami se vyřešil. Takže už nepotřebuju žádnou oporu." "Každý potřebuje oporu. Bez opory nemůžete v utajení pracovat." "Opora ATF služebnou opravdu vytrhla." "Půjčili jsme vám auto. Pomáhali jsme vám na každém kroku." "Auta už nepotřebuju. Beck mi věnoval vlastní svazek klíčů. A zbraň i náboje. Stal jsem se jeho novou pravou rukou. Věř, že ochráním rodinu." Neodpověděli.

„Jsem jen kousek od toho, abych dostal Qyinna. Teď se nevzdám." Neodpověděli.

"A můžu zachránit Tru'nli I)illidovou,"

I

Ja

"T eresu Danielovou může zachránit ATF," namítl Eliot. "Půjďme rovnou za nimi. Naši lidé jsou ze hry. Služebná patřila k nim, nikoliv k nám.

Kde není žalobce, není ani soudce." ~TF to tak rychle nestihne. T eresa uvízne v křížové palbě." Rozhostilo se dlouhé ticho.

"Pondělí," prohlásil Villanueva. "Do pondělí tady zůstaneme dřepět. Ale nejpozději v pondělí uvědomíme ATP." "Měli bychom je informovat okamžitě," nesouhlasil Eliot.

Villanueva přikývl. ~le neuděláme to. A v případě nutnosti se postarám, aby k tomu nedošlo. Dáme Reacherovi čas do pondělka." Eliot už nepromluvil. Jen odvrátil pohled. Duffyová zaklonila hlavu na polštář a zírala do stropu.

"Do prdele," ozvala se.

"Do pondělka bude po všem," ujistil jsem ji. "Přivedu vám Teresu a pak se můžete rozjet domů a provést všechny telefonáty na světě." Celou minutu mlčela. Potom promluvila.

"Dobře. Vrať se. A měl bys to udělat okamžitě. Už jsi dlouho pryč. To je samo o sobě podezřelé." "Už jedu," souhlasil jsem.

"Nejdřív ale přemýšlej. Jsi si naprosto jistý?" "Nezodpovídáš za mě." "To je mi úplně jedno. Jenom odpověz. Víš to jistě?" "Ano." "Teď znovu přemýšlej. Stále jistý?" "Ano," zopakoval jsem.

"Budeme tady. Dej vědět, kdybys nás potřeboval." "Děkuju."

"Trváš na svém?" "Ano." "Tak jed." Nevstala. Nevstal ani jeden z nich. Sklouzl jsem z postele a za naprostého ticha opustil místnost. Urazil jsem polovinu cesty ke cadillacu, když za mnou vyrazil Terry Villanueva. Zamával, abych

počkal, a došel ke mně.

Pohyboval se ztuhle a pomalu, jako postarší muž.

"Vezměte mě dovnitř. Kdyby to jenom trochu šlo, chci se tam dostat." Neodpověděl jsem.

"Mohl bych vám pomoci uniknout," navrhl.

"To už jste udělal." "Musím udělat víc. Kvůli tomu dítěti." "Kvůli nu(ryov~?"

Zavrtěl hlavou. "Ne, kvůli T erese." "Váží vás nějaký vztah?" "Jsem za ni zodpovědný." "Jakým způsobem?" "Byl jsem jejím mentorem. Prostě k tomu došlo. Víte, jaké to je?" Přikývl jsem. Věděl jsem, jaké to je. Naprosto přesně, dokonale, se vším všudy.

"T eresa pro mě nějakou dobu pracovala. Zaučoval jsem ji. Potom postoupila nahoru. Před deseti týdny za mnou přišla a ptala se, jestli si myslím, že ten úkol má přijmout. Trápily ji pochybnosti." "Vy jste ale řekl ano." Přikývl. "Jako naprostý idiot." "Dokázal byste ji býval zarazit?" Opět přikývl. "Patrně ano. Vyslechla by si názor, proč do toho nemá jít.

Rozhodla by se sama, ale naslouchala by." "Chápu," pravil jsem.

A chápal jsem ho opravdu velice dobře. Nechal jsem ho stát na motelovém parkovišti, nastoupil a pozoroval, jak mě sleduje odjíždět.

Jednička mě provedla Biddefordem, Sacem a Old Orchard Beach a pak jsem zamířil na východ, po dlouhé osamělé cestě k domu. Podíval jsem se na hodinky. Byl jsem pryč celé dvě hodiny, z nichž jen čtyřicet minut jsem měl povolených. Dvacet minut ke skladišti, dvacet minut zpátky. Zdržení však nebudu muset nikomu vysvětlovat. Beck se o něm nedoví a ostatní nevědí, že jsem se měl vrátit přímo domů. Představoval jsem si, že zahajuji konečnou hru, blížím se k vítězství. Hluboce jsem se mýlil.

Poznal jsem to, ještě než Paulie otevřel celou bránu. Vynořil se z domku a přistoupil k závoře. V obleku. Bez klobouku. Nadzvedl závoru zaťatou pěstí. Všechno stále probíhalo normálně. Bránu jsem ho viděl otvírat mnohokrát a choval se jako obvykle. Sevřel tyče do mohutných prack.

Zatáhl. Ale když se křídla pootevřela, zůstal stát. Udělal jen tolik místa, aby se mohl protáhnout. Vykročil ke mně.

Zamířil k okénku, a když se dostal necelé dva metry od auta, zastavil se, usmál a vytasil z kapsy dvě zbraně. Celá akce netrvala déle než vteřinu. Dvě kapsy, dvě ruce, dvě zbraně.

Moje colty anaéondy. Ocel v šedém světle zmatněla. Viděl jsem, že jsou oba nabitě. Z komor se na mě šklebily tuponosé, měděné náboje. Remington .44 Magnum. Celo kovové pláště. Osmnáct dolarů za krabičku po dvaceti. Plus daň. Devadesát p~t centů za jeden. Celkem dvanáct. Munice v hodnot~ jedcn~('ti dol.11' 8C"dmdcsdti centů pi'ipr:lvcná k výstřelu, pět do-

I

!JI,

))J

larů sedmdesát centů v každé ruce. A ty ruce se ani nezachvěly. Pevné jako skála. Levá mířila na přední pneumatiku cadillacu. Pravá přímo na mou hlavu. Prsty připravené na spoušti. Hlavně naprosto nehybné. Připomínal sochu.

Udělal jsem obvyklou věc. Spočítal si šance. Cadillac bylo velké auto s dlouhými dveřmi, ale postavil se dostatečně daleko, abych ho s nimi nemohl nabrat. A auto postrádá potřebnou rychlost. Kdybych dupl na plyn, okamžitě by vystřelil z obou zbraní. Kulka z pravačky by možná minula mou hlavu, ale přední pneumatika by se dostala přímo do dráhy kulky z levačky. Pak bych prudce narazil do brány, ztratil rychlost a s prasklou pneumatikou a patrně zničeným řízením seděl v pasti. Vystřelil by ještě desetkrát, a i kdyby mě nezabil, utrpěl bych těžká zranění a auto by bylo nepojízdné. Jen by ke mně přistoupil, a zatímco by nabíjel, kochal by se, jak krvácím.

Mohl bych přeradit na zpátečku a vyrazit dozadu, většina aut je ale při couvání pomalá, takže bych se nepohyboval dostatečně rychle. A vzdaloval bych se v dokonalé přímce, bez stranového posunu, bez obvyklé výhody pohybujícího se cíle. Remington .44 Magnum přitom opouští hlaveň s rychlostí tisíc tři sta kilometrů v hodině. Utéct mu není snadné. Také bych mohl použít berettu. Pokusit se o velice rychlý výstřel zavřeným okénkem. Skla cadillaců se ale vyrábějí speciálně silná. Aby cestující nerušil hluk z ulice. I kdybych byl rychlejší a vypálil dřív než on, zasáhl bych ho jen čistou náhodou. Sklo by se určitě roztříštilo, ale neměl bych čas vyměřit trajektorii přesně kolmou k oknu a kulka by se vychýlila. Patrně o hodně. Úplně by ho minula. A i kdybych se do něj trefil, ranil bych ho jen zárazem. Vzpomněl jsem si, jak jsem ho nakopl do ledvin. Musel bych ho střílet do oka nebo do srdce, jinak by si myslel, že ho štípla včela. Nebo bych mohl stáhnout okénko. Stahovalo se ale velice pomalu.

A přesně jsem dokázal odhadnout, co by udělal. Sledoval, jak okénko klesá, natáhl pravou paži a namířil mi kolt z necelého .metru k hlavě. I kdybych vytáhl berettu velice rychle, měl by obrovský časový náskok. Výhlídky nevypadaly dvakrát dobře. Vůbec ne dobře. Zůstaň naživu, říkával Leon Garber. Zůstaň naživu, ať vidíš, co přinese další minuta.

Další minutu diktoval Paulie.

"Přeraď na parkování," zařval.

Jasně jsem ho slyšel i přes silné sklo. Přesunul jsem řadicí páku do parkovací polohy.

..Pravou ruku tak, nť ji vidím," zaječel.

Opřel jsem pravou dlaň o ok~nko, s roztaženými prsty, jako když jsem Dukl"ovi ~iK""lilov...1 'lilidm pIl lidl.

..U

II

.

"Otevři levou rukou dveře," zakřičel.

Poslepu jsem hrábllevačkou po klíče a uvolnil dveře. Pravačkou jsem zatlačil do okénka. Dveře se otevřely. Do auta pronikl chladný vzduch. Cítil jsem ho na kolenou.

"Obě ruce, abych na ně viděl," přikázal. Už nás nedělilo sklo, tak ztišil hlas. Levý kolt pře směřoval na mě, protože auto mělo vyřazenou rychlost.

Díval jsem se do dvou ústí. Připadal jsem si jako na palubě bitevní lodi, při pohledu na dvojici kanónů. Umístil jsem obě ruce tak, aby je viděl.

"Nohy z auta," přikázal.

Posunul jsem se na zadku pomalu po koženém sedadle a pak položil nohy na silnici. Vzpomněl jsem si na Terryho Villanuevu jedenáctý den ráno před univerzitní branou.

"Postav se," nařídil. "Ustup od auta." Narovnal jsem se. Ustoupil od auta. Mířil mi oběma zbraněmi přímo na hrud'. Ze vzdálenosti metru a půl.

"Nehýbej se," poručil.

Nehýbal jsem se.

"Richarde," zavolal.

Richard Beck vyšel ze strážního domku, bledý jako stěna. Ve stínu za ním jsem zahlédl Elizabeth Beckovou. Blůzu měla vepředu rozepnutou.

Tiskla si ji rukama k tělu. Paulie se na mě zazubil. Nečekaný úsměv šilence. Zbraně se však ani nepohnuly. Ani o zlomek milimetru. Zůstávaly neochvějně pevné.

"Přijel jsi trochu moc brzy. Právě jsem se ho chystal přinutit vopíchat mámu." "Zbláznil jste se? Co se tady, krucinál, děje?" "Měl jsem telefonický hovor," opáčil. "To se tady děje." Mel jsem se vrátit před hodinou a dvaceti minutami.

"Volal Beck?" Zavrtěl hlavou.

"Kdepak Beck. Volal můj šéf." "xavier?" zeptal jsem se.

"Pan Xavier," zdůraznil.

Vyzývavě se na mě díval. Zbraně zůstávaly naprosto nehybné.

„Jel jsem na nákup," podal jsem vysvětlení. Žij, abys viděl, co přinese příští minuta.

„Je mi úplně jedno, cos dělal." "Nemohl jsem najít spdnýv obchod. Proto jsem se zdržel." "Očekávali jsme, že st" zdržít"

"Proč?"

I

"Získali jsme nové informace." Neodpověděl jsem.

"Běž pozadu," nařídil. "Projdi branou." Začal jsem couvat. Udržoval mi obě zbraně necelý metr od hrudi a krácel proti mně. Přizpůsobil se mému tempu. Zastavil jsem se šest metrů za branou, uprostřed příjezdové cesty. Udělal krok stranou a pootočil se, aby mě držel v šachu z levé strany a Richarda s Elizabeth z pravé.

"Richarde," zavolal. "zavři bránu." Levým koltem mířil stále na mě a pravý přemístil na Richarda. Richard sledoval, jak se k němu stáčí, a pak vykročil dopředu a zavřel bránu. Zapadla s hlasitým, kovovým cvaknutím.

"Teď řetěz." Richard zápasil s řetězem. S řinčením drhl o kovové tyče. Dvanáct metrů od nesprávné strany brány poslušně bublal cadillac běžící na volnoběh.

Na pobřeží za mými zády pravidelně dorážely vzdálené vlny. Ve dveřích strážního domku jsem zahlédl Elizabeth. Tři metry od velkého kulometu zavěšeného na řetězu. Neměl pojistku. Ale Paulie stál v mrtvém úhlu. Nešel ze zadního okna zasáhnout.

"Zamkni," křikl Paulie.

Richard zamkl visací zámek.

"Teď se postav s matkou za Reacher." Setkali se u dveří strážního domku. Prošli těsně kolem mě. Oba bledí a roztřesení. Richardovi vlály vlasy. Zhlédl jsem zjizvené ucho. Elizabeth měla stále rozepnutou blůzu. Překříženými pažemi si svírala hrud'. Zastavili se za mnou. Slyšel jsem, jak praská štěrk. Seřadili se do zákrytu. Paulie se rozkročil uprostřed příjezdové cesty, čelem ke mně. Dělili nás tři metry.

Oběma hlavními mi mířil na prsa. Na pravou a levou stranu. Remington .44 Magnum by prošel nejen mnou, ale i Richardem s Elizabeth. Patrně by doletěl až k domu a rozbil okno v přízemí.

"Teď Reacher upaží," zavelel Paulie.

Upažil jsem. Držel jsem napjaté ztuhlé paže v mírném úhlu k zemi, co nejdál od těla.

"Richard sundá Reacherovi kabát," přišel další rozkaz. "Stáhne ho od Hrnce dolů." Na krku mě zastudily Richardovy ledové ruce. Popadl kabát za límec a zatáhl. Sjel mi z ramen a paží. Sklouzl přes zápěstí.

"Zobal ho do koule," zavolal Paulie.

Ozv(1lo ~(' šusti'n(látky.

..P'in~5 ho ke mn~."

" t,,,-

a

,

ál

Richard vystoupil ze zákrytu a vykročil s kabátem k Pauliemu. Zastavil se jeden a půl metru od něho.

"Hoď ho přes bránu. Hodně daleko." Richard hodil kabát přes bránu. Hodně daleko. Ve vzduchu se zatřepetaly rukávy, zavlála látka a pak se ozvalo zadunění, jak na kufr cadillacu dopadla beretta ukrytá v kapse.

"To samé udělej se sakem," přikázal Paulie.

Richard udělal totéž se sakem. Přistálo vedle kabátu na kufru cadillacu, sklouzlo po naleštěném laku a skončilo na silnici, ubohá hromádka pomačkané látky. Byla mi zima. Foukal vítr a měl jsem na sobě jen tenkou košili. Za zády jsem slyšel Elizabethin mělký, rychlý dech. Richard zůstal metr a půl od Paulieho a čekal na další příkazy.

"Teď s mámou uděláte padesát kroků pozadu k domu." Richard se otočil a opět kolem mě prošel. Slyšel jsem, jak se k

němu matka připojila a jdou k domu. Pohnul jsem hlavou a viděl, že se po čtyřiceti metrech zastavili a obrátili dopředu. Paulie začal couvat, jeden krok, dva, tři. Jeden a půl metru od brány se zarazil. Pět metrů ode mě, takže Richarda s Elizabeth patrně viděl přes mé rameno. Stáli jsme na příjezdové cestě v dokonalé přímce. U brány Paulie čelem k domu, Richard s Elizabeth na půl cesty k domu zády k němu, já uprostřed, odhodlaný vidět, co přinese příští minuta, pohled upřený do Paulieho očí.

Usmál se.

"Teď dávej dobrý pozor," prohlásil.

Celou dobu zůstal čelem ke mně. Udržoval pohled z očí do očí. Přidřepl, položil obě zbraně opatrně k nohám a pak je poslal dozadu k bráně.

Ocel zanařikala na hrubém povrchu. Zastavily se metr za ním. Pomalu se postavil a ukázal mi dlaně. Byly prázdné.

"Beze zbraní," oznámil. "Umlátím tě k smrti holýma rukama."

I

III

12

velké oblibě. Přestal jsem poslouchat. Sledoval jeho oči, ruce a nohy. Usilovně přemýšlel. Dobře jsem ho znal. A ani jedna stránka nevznívala v můj prospěch. Byl obrovský, šílený a rychlý.

"Zasranej špion ATF." Ne tak ilocela.

Nepohnul se. Já také ne. Udržoval jsem postavení. Napumpoval se metamfetaminem a steroidy. Oči se mu leskly.

"Už si pro tebe jdu," zazpíval.

Nepohnul se. Byl těžký, těžký a silný. Velice silný. Kdyby mě udeřil, půjdu k zemi. A jestli půjdu k zemi, už nikdy nevstanu. Pozoroval jsem ho.

Výhoupł se na špičky nohou. Udělal rychlý pohyb. Předvedl předstíraný výpad doleva a zastavil se. Udržoval jsem pozici. Pozoroval ho. Uvažoval.

Bylo padesát až osmdesát kilo těžší, než zamýšlela příroda. Možná o víc, takže byl rychlý, ale neměl výdrž.

Nadechl jsem se. . .

"Elizabeth mi řekla, že se ti vůbec nepostaví." Vytřeštil na mě oči. Za branou brumlal cadillac. Na pobřeží dorážely vlny. Trištily se o skály za domem.

"Velký chlap," pokračoval jsem. "Ale ne všude, co?" Žádná reakce.

"Vsadím se, že můj levý malíček je větší." Pozvedl jsem ruku a ohnul malíček k dlani.

~ tvrdší." Zbrunátněl v obličeji. Nafoukl se. Povolil uzdu vášním a vrhl se po mně, pravačku napraženou jako obří kyj.

Ustoupil jsem stranou, sehnul se, proklouzl mu pod rukou, narovnal se a otočil. Zastavil na ztuhlých nohách a obrátil ke mně. Vyměnili jsme si místa. Dostal jsem se na stranu se zbraněmi. Zpanikařil a znovu po mně skočil. Stejný pohyb.

Rozmáchl se pravačkou. Ustoupil jsem, sklonil hlavu a dostali jsme se opět na začátek. Oddechoval o něco prudčeji než já.

Jsi jen blůza velký holky," prohlásil jsem.

Tuhle nadávku jsem se, tuším, naučil v Anglii. Nemám ponětí, co znamená. Funguje ale výborně, zejména u jistého typu chlapů. Na Paulieho měla záračný účinek. Okamžitě vyrazil. Úplně stejný útok. Když jsem se tentokrát otáčel pod paží, vrazil jsem mu loket do boku. Ani si toho nevšiml. Zhoupł se v sevřených kolenou a zopakoval známé číslo. Když jsem uhýbal, cítil jsem, jak mi pár centimetrů nad hlavou projela obrovská pěst.

Zůstal stát a oddechovat. Já jsem se hezky zahřál. Začínal jsem věřit, že mi přece jen kyne nJdt'it. NI"llm~1 bojovat.

Podobně jako spousta jiných vdkých chlnpli. JC'jkhl vthkolll hud' odradí protivníka hned na začátku, CADILLAC STALE BRUMLAL. SLySELJSEM SEPTÁNÍ TL2KOPÁDNÉHO OSMÍvále a bublání ve výfukových trubkách. Pod kapotou se tiše otáčely hnací řemeny. Tlumič se s tikáním přizpůsoboval nové teplotě.

"Pravidla," křikl Paulie. "Když se dostaneš za mě, jsou zbraně tvoje." Neodpověděl jsem. . .

"Když se k nim dostaneš, můžeš je použít," zavolal.

Neodpověděl jsem. Jen jsem se usmíval.

"Chápeš?" Přikývl jsem. Pozoroval jeho oči.

"Dobře. Zbraní se ani nedotknu, pokud se nedáš na útěk. Pak je seberu a střelím tě do zad. To je snad fér? Musíš se mi prostě postavit a bojovat." Neodpověděl jsem.

Jako muž," doplnil.

Stále jsem nic neříkal. Byla mi zima. Neměl jsem kabát ani sako.

Jako důstojník a džentlmen." Pozoroval jsem jeho oči.

Jsou ti pravidla jasná?" Neodpověděl jsem. Vitr mi foukal do zad.

Jsou ti pravidla jasná?" zopakoval otázku.

"Naprostu." "Dáš se na útěk?" Neodpověděl jsem.

Já si myslím, že dáš. Protože jsi kokot." Nedal jsem najevo nejmenší reakci.

"Důstojnický kokot. Nafoukaná, zakomplexovaná kurva. Podělaný srab." jenol11 jsem stál. Mohl na mě vychrlit veškeré nadávky, na jaké si vzpomene. KtlIllrl'Y II k/f/r!cy po/dmou kosti, slova neboli. A pochyboval jsem, že :l:IIó slovo, kl'l"li' jst!n abpOI' liskkd't neslyšel. Vojeňští policisté se neteší

I

nebo stačí jedna rána a je po boji. Nemají příležitost cvičit. Nenaucí se finesám. A nedostanou se do formy. Stroje se závažími a šlapací pásy nedokáží nahradit bleskurychlost, hbitost, mrštnost a napětí pouličních bitek. Paulieho jsem považoval za zářný příklad. Vzpíral tak dlouho, až se zničil.

Poslal jsem mu polibek.

Rozkomíhal se ve vzduchu. Zaútočil na mě jako beranidlo. Uhnul jsem doleva a nabral ho loktem do obličeje. Odrazil mě levačkou a odhodil, jako bych nic nevážil. Dopadl jsem na koleno a stihl se zvednout právě včas, abych unikl před dalším z jeho šílených výpadů. Jeho pěst mi projela půl centimetru od žaludku a pohybová síla ho vrhla v lehkém předklonu dopředu. Využil jsem příležitosti a zasadil mu levý hák do hlavy. Vložil jsem do něj úplně všechno. Zaťatou pěst jsem mu napálil přímo do ucha. Zapotácel se dozadu. Rozmáchl jsem se pravačkou a zasadil mu kolosální ránu do čelisti. Pak jsem uskočil, nadechl se a snažil zjistit, jakou škodu jsem způsobil.

Vůbec žádnou.

Udeřil jsem ho ještě čtyřikrát, bez nejmenšího účinku. Dva nádherné zásahy loktem a dva pěstí, nejprudší, na jaké jsem se v životě zmohl. Druhý loket mu maličko natrhl ret, jinak mu však nic nebylo. Teoreticky měležeť v bezvědomí. V kómatu. Čtyřikrát jsem musela chlapa praštit naposledy před třiceti lety. Nejevil však známky bolesti. Ani znepokojení. Neležel v bezvědomí. Ani v kómatu. Uvolněně tančil okolo a usmíval se. Obrovský. Nevypočitatelný. Neexistoval způsob, jak ho zranit. Díval jsem se na něj a s určitostí věděl, že nemám šanci. A on se díval na mě a přesně věděl, na co myslím. Zešíroka se usmál. Povytáhl se na špičky, sklonil ramena a napřáhl ruce jako klepeta. Přeshlapoval z nohy na nohu. Jako starý lidožroutský tanec. Jako by se mě každou chvílí chystal roztrhat na kusy. Úsměv se roztáhl do blaženého šklebu extáze.

Vrhl se na mě a já uhnul doleva. Už se však na ten manévr připravil a zasáhl mě pravým hákem do prsou s úderností dvěstěkilového vzpěrače pohybujícího se rychlostí deset kilometrů v hodině. Měl jsem pocit, že mi praskla hrudní kost a srdce se mi zastavilo šokem. Podlomila se pode mnou kolena a padl jsem na záda. Pak jsem se musel rozhodnout, jestli pfežiju, nebo zemřu. Rozhodl jsem se pro přežití. Dvakrát jsem se překulil, vzepfel se na rukou a postavil se. Uskočil jsem dozadu a stranou a uhnul před pfimou ranou, která by mě zabila.

Puk už llo jen o 10 zllstat naživu a vidět, co pfinese pmtí minuta. Hrudník 111~ pfíl('rn~ bolelo nemohl jsem se pořádně hýbat. Dobrou minutu lřj(,111 v~llk unikJl pfřd vJrmi jrho údt'ry. Byl rychlý, ale chyběl mu talent.

Vrazil jsem mu loket do obličeje. Zlomil mu nos. U normálního člověka by nos vyletěl druhou stranou hlavy. Alespoň mu z něj však začala téct krev. Musel dýchat otevřenými ústy. Uskakoval jsem, tančil a čekal. Koupil jsem mohutnou, širokou ránu do levého ramene, která mi málem ochromila paži. Pak minul pravačkou a na zlomek vteřiny se odkryl. Kvůli krvácejícímu nosu měl otevřená ústa. Zmobilizoval jsem síly a použil cigaretový úder. Jedná se o starý barový trik. Nabídnete chlapovi cigaretu, ten si ji vezme, pozvedne ji ke rtům a pootevře ústa. V tu chvíli mu dáte zezdola pěstí do brady. Zlomíte mu čelist, vyrazíte zuby a možná si překousne jazyk. Dlkuju a dobrou noc. Pauliemu jsem cigaretu nabízet nemusel, protože už stál připravený. Tak jsem mu uštědřil zvedák. Vložil jsem do něj úplně všechno. Nádherně se mi podařil. Ještě stále jsem dokázal myslet a stát pevně na nohách. A i když mě převyšoval, byl jsem pořád veliký chlap, trénovaný a zkušený. Zasáhl jsem ho do místa, kde se čelist zužuje do brady. Kost dopadla na kost. Vypjal jsem se na špičky a opsal rukou celý metr. Taková rána by měla zlomit nejen čelist, ale i vaz. Měla by mu urazit hlavu a odhodit ji dva metry daleko. Vůbec se ho však netkla.

Jenom malinko zavravoral. Potřásl hlavou a praštil mě do obličeje. Viděl jsem, jak se rozmachuje, a udělal všechny správné věci. Zaklonil hlavu a otevřel doširoka ústa, abych přišel o zuby jen v jedné čelisti. Pohyb hlavou ubral jeho úderu trochu na pohybové síle, přesto byl mohutný. Případalo mi, že do mě narazil vlak. Zatmělo se mi před očima a složil jsem se. Tak bezvládně, že jsem pád vůbec nemohl zbrzdít. Z plic mi unikl veškerý vzduch a viděl jsem, jak mi z úst stříká proud krve. Zátylkem jsem dopadl na tvrdý povrch cesty. Nebe náhle potemnělo.

Pokusil jsem se pohnout, ale byl jsem jako auto, které nenaskočí po prvním otočení klíčkem. Cvak... nic. Ztratil jsem půl vteřiny. Levačku jsem měl tak slabou, že jsem musel použít pravačku. Nadzvedl jsem se ze země. Srovnal nohy a vztyčil se. Točila se mi hlava. Nedokázal js~m zkoordinovat pohyby. Paulie ale jen stál a díval se. Se širokým úsměvem. Pochopil jsem, že si mě hodlá vychutnat. Pohrát si se mnou jako kočka s myší.

Vrhl jsem pohled po zbraních. Stále ležely za ním. Mimo dosah. Sestkrát jsem ho uhodil a smál se na mě. On mě uhodil třikrát a udělal ze mne rozmlácenou trosku. Brzy umřu, uvědomil jsem si s neskutečnou jasností.

Umřu v Abbotu v Maine, za pochmurného sobotního rána v pozdním dubnu. A polovina mé duše šeptala: Co md být, vfichnijednou zemřeme. Zd'leli na tom, kdy a kde? Druhá polovina se však bránila se starým hněvem a nadutostí: Copak dovolif zrovna tomuhle mrzdkovi, aby s tebou skoncoval?

S napětím jsem lu vým~nu názorů sledoval, dospěl k rozhodnutí, vyplivl

I

krev, nadechl se a ještě minutu se vzpamatovával. Bolela mě ústa. Hlava.

Rameno. Hrud'. Zvedal se mi žaludek a dělaly se mi mžitky před očima.

Znovu jsem odplivl, přešel si jazykem přes zuby. Roztáhl jsem přitom koutky a přišlo mi, že se usmívá. Dive} se na život z lepší strdny. Neutrpěl jsem smrtelná zranění. Nezastřelil mě. Tak jsem se doopravdy usmál, potěti odplivl a poručil si: Jestli má! umřít, umři v boji.

Paulie se také usmíval. Měl krev v obličeji, ale kromě toho vypadal naprosto normálně. Ani si nepovolil kravatu. Ani nesundal kabát. Pod rukávy se mu stále nadouvaly basketbalové míče. Sledoval, jak se sbírám, usmál se od ucha k uchu, přikrčil se, napřáhl pracky a začal opět předvádět lidožroutský tanec. Věděl jsem, že zvládnou ještě jednou dvakrát uhnout a pak bude po všem. Zahynul v Maine. O dubnové sobotě. Před očima mi vyvstala Dominique Kohlová. Zkuslm to, Dom, opravdu. Podíval jsem se na Paulieho. Už se nadechoval. Pak se pohnul. Obrátil se. Ušel tři metry. Otočil se. Vrhl se přímo na mě. Uhnul jse~. Cíp jeho kabátu mi málem uštědřil políček. Koutkem oka jsem zahlédl Richarda s Elizabeth. Pozorovali nás. Ústa otevřená, jako by říkali: Zdravíme ti, človle,jdoucf na smrt. Paulie rychle změnil směr a klusem ke mně vyrazil.

Začal se však vytahovat a já viděl, že přece jen vyhraji.

Pokusil se mě nakopnout ve stylu nějakých asijských umění, což je v pouličním boji muže proti muži největší hloupost,

jakou můžete udělat.

Jakmile vystřelíte jednu nohu do vzduchu, přicházíte o rovnováhu a stáváte se zranitelnými. Přihnal se ke mně s tělem vytočeným do strany jako chrabrý bojovník kung-fu z připitomělych televizních slátanin. Vykopl do vzduchu, patou dopředu, vodorovně se zemí. Kdyby mě svou obří botou zasáhl, bylo by určitě po mně. Ale nezasáhl. Ustoupil jsem, popadl ho oběma rukama za nohu a zabral nahoru. Dokdžu přetlačit dvě stě kilo živé váhy? Však uvidíš, kreténe. S vypětím veškerých sil jsem ho nad zvedl, podržel a nechal padnout na hlavu. Zůstal ležet obličejem nahoru, bezvládně hora masa. První pravidlo pouličního boje hlásá, že když dostaneš soupeře na zem, musíš ho dodělat, bez váhání, skrupulí a neprodleně. Pro džentlenské chování nezbyvá v pouličním boji místa. Musíš protivníka dodelat.

Paulie se tímto pravidlem neřídil. Já ano. Co nejtvrději jsem ho nakopl do obličeje. Vy tryskla krev a odvalil se stranou. Podpatkem jsem mu skočil na pravou ruku a rozdrtil veškeré zápěstí a záprstní kůstky a články prstů.

Pak jsem to zopakoval, sto dvacet kilo na již zlomených kostech. Potom jsem poskočil a zlomil mu zápěstí. Dalším skokem předloktí.

Byl l'odčlov~k. Odvalil se a vzepřel levou rukou. Postavil se a ustoupil.

Dotanlil js('m k n~mu a on se rozehnal levým hákem. Odrazil jsem ho l\ l('vlll'kou mu u~t~dřil krátký llcll'r do zlomeného nosu. Zapotácel se do-

zadu. Nakopl jsem ho kolenem do slabin. Hlava mu poskočila dopředu.

Ještě jednou jsem mu uštědřil pravačkou cigaretový úder. Zvrátil hlavu. Zarazil jsem mu loket do krku. Dvakrát mu dupnu! na nárt a pak mu zarazil palce do očí. Otočil se kolem své osy. Kopl jsem ho zezadu do pravého kolene.

Podlomily se mu nohy a šel k zemi. Levou nohou jsem se mu postavil na zápěstí. Pravačku nemohl použít. Bezvládně mu visela podél těla. Přišpendlil jsem ho. Kdyby se chtěl pohnout, musel by nadzvednout sto dvacet kilo. A to nedokázal. Steroidy mají patrně své hranice. Tak jsem mu pravou nohou skákal po levém zápěstí tak dlouho, až kůži vyhrězly rozlámané kosti. Potom jsem se otočil, vyskočil a přistál napříč na solaru.

Slezl jsem a třikrát ho plnou silou nakopl do temene hlavy. S takovou prudkostí, že při čtvrtém kopanci se mi rozpadl podpatek a vylétl z něj přístroj na odesílání zpráv. Přepřel přes příjezdovou cestu a zastavil se přesně na stejném místě jako pager Elizabeth Beckové, když jsem ho vy_ hodil z cadillacu. Paulie ho sledoval očima a zůstal na něj zírat. Znovu jsem ho nakopl do hlavy.

Vytáhl se do sedu, jen za pomoci břišních svalů. Obě paže se mu bezmocně klátily. Popadl jsem ho za levé zápěstí, vykroutil loket, vyhodil a zlomil kloub. Plácnul pravým zlomeným zápěstím a uhodil mě zakrvácenou rukou. Popadl jsem ji do levačky a stiskl zlámané klouby. Díval jsem se mu do očí a mačkal rozdrčené kosti. Nevydal ani hlásku. Podržel jsem slizkou ruku, vytočil loket a nalehl na něj kolenem. Ozvalo se křupnutí zlomené kosti. Potom jsem si otřel ruce o jeho vlasy, došel k bráně a sebral kolty.

Postavil se. Byl na něj zvláštní pohled. Paže použít nemohl. Přitáhl nohy k zadku, přenesl na ně váhu a vyhoupl se nahoru. Z rozbitého nosu mu crčela krev. V červených očích mu plál hněv.

„Jdeme,“ zavelel jsem. Lapal jsem po dechu. „Ke skalám.“ Stál jako omráčený vůl. V ústech jsem cítil krev. Uvolněné zuby. Nepociťoval jsem však ani špetku uspokojení. Nez vítězil jsem nad ním. On prohrál vlastní hloupostí. Nesmyslem s kung-fu. Kdyby na mě zaútočil normálně, měl jsem to během minuty spočítané a oba jsme to věděli. „Pohni sebou,“ nakázal jsem. „Nebo tě zastřelím.“ T ázavě zvedl bradu.

„Trochu se vykoupeš.“ Nepohnul se. Nechtěl jsem ho zastřelit. Nechtělo se mi vláčet dvěstěkilovou mrtvolu sto metrů do moře. Stál a já jsem zvažoval vzniklý problém.

Možná bych mu mohl kol('m kotníků ovázat řetěz od brány. Má cadillac vlečné zařízení? NC'byl j.rIU 'ti ji'lý.

Jdeme,“ zopakovali JRC'II\ fO" k.I-.,.

I

II

Viděl jsem, že k nám přicházejí Richard s Elizabeth. Sirokým obloukem. Zezadu, aby se nepřiblížili k Pauliemu. Jako by byl mystickou postavou. Schopný čehokoliv. Chápal jsem jejich pocity. Měl zlomené obě paže, Yale přesto jsem ho bedlivě střežil. Kdyby se rozběhl a srazil mě k zemi, dokázal by mě rozmačkat koleny. Začínal jsem pochybovat, jestli by na něj měly kolty vůbec nějaký účinek. Představil jsem si, jak se proti mně žene, já do něj stílím a on pokračuje nevzrušeně dál.

„Jdeme,“ přikázal jsem.

Dal se do pohybu. Otočil se a vykročil po příjezdové cestě. Následoval jsem ho, deset kroků za ním. Richard s Elizabeth ustoupili dál do trávy. Minuli jsme je a oni se připojili za nás. Chystal jsem se jim říct, aby zůstali.

Pak mě ale napadlo, že mají právo podívat se, každý ze svých důvodů.

Obkroužil točnu. Zdálo se, že ví, kam ho vedu. Ale bylo mu to jedno.

Prošel kolem garáží a zamířil ke skalám za domem. Držel jsem se deset kroků za ním. Kulhal jsem, protože na pravé botě se mi rozbil podpatek. Vitr mi dul do obličeje. Moře hlasitě hřmělo. Rozbouřené a nepřátelské. Došel až k Harleyho průrvě. Tam se zastavil a otočil ke mně.

„Neumím plavat,“ oznámil. Sišlal. Měl několik zlomených zubů a udeřil jsem ho tvrdě do krku. Opíral se do něj vítr.

Nadzvedával mu vlasy a dělal ho ještě větším.

„O plavání nikdo nemluvil,“ opáčil jsem.

Střelil jsem ho dvanáctkrát do prsou. Všechny kulky jím hladce prošly.

Odnesly do oceánu velké kusy masa a svalů. Jeden muž, dvě zbraně, dvanáct hlasitých výstřelů, jedenáct dolarů čtyřicet centů za municí. Zřít se po zádech do vody. Vyšplouchl obrovský cákanec. Moře bouřilo, ale netáhlo.

Nenastala správná doba. Houpal se mezi převahujícími se vlnami. Barvil oceán do růžova. Zůstával na místě. Potom se začal pomalu vzdalovat. Divoce poskakoval v příboji. Plul celou minutu. Pak dvě. Urazil tři metry. Šest. Převrátil se s

hlasitým mlasknutím na břicho a otáčel se lenivě v proudu. Nabíral na rychlosti. Polapený těsně pod hladinou. Z nafouklého saka unikal vzduch dvanácti otvory po zásazích. Oceán s ním pohazoval, jako by nic nevážil. Odložil jsem prázdné zbraně na skálu, sehnul se a začal dávit. Zůstal jsem přikrčený, zhluboka oddechoval a sledoval, jak se otáčí a odplouvá. Richard s Elizabeth stáli šest metrů ode mne. Nabral jsem do dlaní slanou vodu a opláchl si obličej. Zavřel jsem oči a držel je zavřené velice, velice dlouho. Když jsem je zase otevřel, zela rozbouraná hladina oceánu prázdnotou. Konečně se potopil.

Zůstal jsem plikřený. Oddechoval. Podíval se na hodinky. Teprve jeden~('t. Chvrti jsem pozoroval oceán a opět zahlédl rybáka. Vrátil se a hledal mllo n\ hnb~do. V hluv~ jSe."m m~l úpln~ prázdno. Pak jsem začal pře-

J

mýšlet. Dívat se na události z nejrůznějších úhlů. Zvažovat změněné okolnosti. Přemýšlel jsem celých pět minut a dospěl k optimistickému závěru. Paulieho nečekaně brzký odchod uspiší a usnadní konečnou hru.

I v tom jsem se mýlil.

První problém se vyskytl, když Elizabeth Becková odmítla odejít. Řekl jsem jí, že si mají vzít s Richardem cadillac a zmizet. Nehodlala poslechnout. Jen se vypjala na skalách a nechala se bičovat větrem.

„Je to můj dům," tvrdila.

"Velice brzy se promění ve válečné pole," upozornil jsem.

"Zůstanu. " "To nemůžu připustit." "Nikam nejedu," trvala na svém. "Ne bez manžela." K tomu jsem neměl co dodat.

Bezmocně jsem stál a rychle prochládal.

Vynořil se Richard, obešel mě a zadíval se na moře. Pak se podíval na mě.

"To bylo skvělé," pronesl. „Jak jste ho přemohl." "Přemohl sám sebe." Ve vzduchu vřískali rackové. Kroužili asi čtyřicet metrů od nás. Vrhali se střemhlav dolů a usedali na hřebeny vln. Krmili se plujícími zbytky z Paulieho těla. Richard je sledoval prázdňma očima.

"Domluv matce," požádal jsem. "Musíš ji přesvědčit, abyste odjeli." "zůstanu," zopakovala Elizabeth.

„Já taky," připojil se Richard. Je to můj domov. Rodina má držet při sobě." Jednali pod vlivem šoku. Nedokázal jsem se s nimi přit. Místo toho jsem se je pokusil přimět k práci. V tichosti jsme vykročili po příjezdové cestě.

Vítr nám rval oblečení. Kulhal jsem, protože mi chyběl kus podpatku. Zastavil jsem na místě, kde začínaly krvavé skvrny, a sebral přístroj na odesílání zpráv. Byl rozbitý. Umělohmotný displej praskl a odmítal naskočit.

Zastrčil jsem ho do kapsy. Potom jsem našel gumu od podpatku, sedl si na zem a připevnil ji na dutinu. Hned jsem přestal kulhat. Došli jsme k bráně, uvolnili řetěz a otevřeli křídla. Sebral jsem sako a kabát a oblékl se.

Zapnul knoflíky a vyhrnul si límec. Provezl jsem cadillac a zaparkoval u strážního domku. Richard zajistil bránu řetězem. Vstoupil jsem do domku, otevřel závěr ruského kulometu a uvolnil nábojnicový pás. Pak jsem sundal kulomet ze řetězu, pronesl ho větrem ke cadillacu a položil na zadní sedadlo. Vrátil se, sroloval nábojnicový pás do krabice, sesmekl řetěz z háku a vyšrouboval h~k le." slropnlho trámu. Vynesl jsem krabici, řetěz a hák ven a uložil do kufru I.Hiiltafu.

"Můžu vám nějak pOlllmt?" u'plalu Se." Elizabeth.

"V domku Idl it'.I~ dV,('C'l k. Ilhl(8 municí. Potřebuju úplně všechny."

I

I

"Tam už nevročím," odmítla. "Nikdy v životě." "V tom případě mi s ničím pomoci nemůžete." Nosil jsem krabice po dvou, takže jsem musel jít desetkrát. Pořád mi byla zima a bolelo mě celé tělo. V ústech jsem stále cítil pachut' krve. Naskládal jsem krabice do kufru, na podlahu za přední sedadla a do prostoru pro nohy spolujezdce. Potom jsem vklouzl za volant a sklonil zrcátko. Měl jsem rozražený ret a dásně lemovaly proužky krve. Přední horní zuby byly uvolněné. To mi vadilo nejvíc. Nikdy nebyly úplně rovné a léta používání je všelijak obrousila a olámala, ale narostly mi v osmi letech, zvykl jsem si na ně a nehodlal je vyměnit za jiné.

„Jste v pořádku?" zeptala se Elizabeth.

Sáhl jsem si na zátylek. Nahmatl jsem bouli po pádu na příjezdovou cestu. Levé rameno jsem měl celé pohmožděné.

Hrudník mě zabolel při každém nádechu a vydechnutí. Vcelku mi však nic nechybělo. Rozhodně jsem dopadl lépe než Paulie, což bylo všechno, na čem záleželo. Přitiskl jsem si zuby palcem do dásně a chvíli přidržel.

"Nikdy jsem se necítil lépe, " opáčil jsem.

"Máte oteký ret." "To přežiju." "Měli bychom uspořádat oslavu." Vystoupil jsem z auta.

"Měli bychom si promluvit o tom, kdy odjedete." Neodpověděla. V domku se ozval telefon. Staromódní zvuk, hluboký, pomalý a uklidňující. Ve větru a hluku moře zněl slabě a vzdáleně. Zazvonil jednou, dvakrát. Obešel jsem kapotu vozu, vstoupil do domku a zvedl sluchátko. Představil jsem se Paulieho jménem a poprvé po deseti letech zaslechl Qyinnův hlas.

"Už se ukázal?" Okamžik jsem počkal.

"Před deseti minutami," sdělil jsem. Rukou jsem napůl zakrýval sluchátko a hlas vytáhl do vysokých, pisklavých poloh. „Je už po smrti?" "Před pěti minutami." "Dobře, buď připravený. Čeká nás dlouhý den." To md! svatou pravdu. Pak v telefonu cvaklo. Položil jsem sluchátko a vyšel ven.

"Kdo to byl?" zeptala se Elizabeth.

MOuinn,"

III

Qyinnův hlas jsem poprvé slyšel před deseti lety na pásku z kazety. Kohlová se mu napojila na telefon. Odporovalo to zákonům, ale vojenské v té době snesly mnohem víc než civilní. Kazeta byla průhledná, umělohmotná krabička s dvěma černými kotoučky. Kohlová s sebou přinesla přehrávač velikosti krabice od bot. Zasunula do něj kazetu a stiskla tlačítko. Moje kancelář se naplnila Qyinnovým hlasem. Rozmlouval s bankou v zámoří a dojednával finanční operace.

Zněl uvolněně. Mluvil jasně a pomalu, neutrálním, nezařaditelným přízvukem, jaký získáte po letech strávených v armádě. Předčítal čísla účtů, zadával hesla a ohlásil transakci ve výši půl milionu dolarů. Přál si, aby většinu částky převedli na Bahamy.

"Hotovost posílá poštou," vysvětlila Kohlová. "Nejprve na Kajmanské ostrovy. " „Je to bezpečné?" Přikývla. "Riskuje jedině, že zásilku ukradne pracovník pošty. Ale adresa zní na poštovní schránku a zásilka je označená jako kniha. A knihy nikdo nekrade. Takže mu, to prochází." "Půl milionu je spousta peněz." „Jedná se o hodnotnou zbraň." "Tolik hodnotnou?" "Co jste si myslel?" Pokrčil jsem rameny. "Přijde mi to přehnané. Za létající šipku?" Ukázala na přehrávač. Qyinn stále hovořil. "Alespoň mu tolik platí. Jak jinak by se dostal k půl milionu dolarů? Z platu je rozhodně nenašetřil." "Kdy zahájíte závěrečný tah?" "Zítřka. Nemůžeme déle čekat. Má konečný náskok. Gorowski tvrdí, že klíčový." „Jak to uděláte?" "Frasconi vyjednává se Syřanem. Ten v přítomnosti posuzovatele vojenského soudu označí bankovky. Pak budeme sledovat výměnu. Otevřeme kufřík, který dal Qyinn Syřanovi, okamžitě, v přítomnosti stejného posuzovatele. Zaprotokolujeme obsah, což bude konečný náskok. Potom sebereme Quinna. Zatkne ho a vezmeme do úschovy kufřík, který dal Syřanem. Posuzovatel se může podívat, až ho budeme otvírat. Najdeme v něm označené bankovky, a tím pádem budeme mít v ruce svědeckou výpověď posuzovatele a zaprotokolovanou transakci. Qyinnovi sklapne a už se nikdy neobhájí," "Nenapadnu tě, nobr~ pr~cc.", "pochválil jsem.

"D~kuju. ..

"Zvládnr to Fra/iwIII "

/

"Bude muset. Sama se Syřanem vyjednávat nemůžu. Mají k ženám podivný postoj. Nesmí se jich dotknout, podívat se na ně, někdy s nimi nesmí ani hovořit. Takže Frasconi se bude muset snažit." "Mám na něj dohlédnout?" "Pohybuje se v zákulisí. Nemá toho moc co zkazit." "Přesto na něj radši dohlédnu." "Děkuju," zopakovala.

"A provede s vámi zatčení." Neodpověděla.

"Nemůžu vás poslat samotnou. To přece víte." Přikývla.

"Povím mu ale, že jste hlavní vyšetřovatel. Aby měl jasno, že je to váš případ." "Dobře," souhlasila.

Zastavila přehrávač. Q!tinn se odmlčel v polovině slova. Zrovna mluvil o dolarech. Optimisticky, radostně a konstruktivně, jako muž na vrcholu hry, vědomý si brzké výhry. Kohlová vyndala kazetu. Zastrčila si ji do kapsy. Potom na mě mrkla a vyšla z kanceláře.

"Kdo je Q!tinn?" zeptala se mě Elizabeth Becková po deseti letech.

"Frank Xavier. Dřív si říkal Q!tinn. Jeho plné jméno zní Francis Xavier Q!tinn. " "Vy ho znáte?" Přikývl jsem. "Kvůli čemu jinému bych sem přišel?" "Kdo jste?" "Člověk, který znával Franka Xaviera ještě v dobách, kdy používal jméno Francis Xavier Q!tinn. " "Pracujete pro vládu." Zavrtěl jsem hlavou. Jde o čistě osobní záležitost. "Co se stane s mým manželem?" "Nemám nejmenší tušení. A je mi to upřímně jedno." Vrátil jsem se do Paulieho domku a zamkl přední dveře. Vyšel jsem a zamkl za sebou zadní dveře. Pak jsem zkontroloval řetěz na bráně. Držel pevně. Větelce bychom dokázali pozdrzet o minutu, minutu a půl, což by mohlo stačit. Zastrčil jsem klíč od visadho zámku do kapsy.

"Zpátky do domu," nařídil jsem. "Bohužel budete muset jít pěšky." Vyzval jsem s cadillacem po příjezdové cestě, zezadu a ze strany obložený krabic. "rni s municí. V zrcátku jsem zahlédl Elizabeth s Richardem.

Pospkhalí bok po boku. Odjet do města odmítli, sami však také zůstat nechtlí. Z,ut,IVil jSI"III před předními dvdmí a zacouval, aby se mi lépe vy-

-/

,

,

~

kládaly věci z kufru. Vyndal jsem hák a řetěz a rozběhl se do Dukeova pokoje. Z okna se otvíral výhled na celou příjezdovou cestu. Lepší střílnu bych v domě nenašel. Vyndal jsem z kapsy kabátu berettu, odjistil pojistku a vystřelil do stropu. Viděl jsem, jak Elizabeth s Richardem padesát metrů od okna ztuhli a pak se rozběhli ke dveřím. Možná si mysleli, že jsem zastřelil kuchařku. Nebo sám sebe. Postavil jsem se na židli, odloupl omítku kolem zásahu a proškřábal se na dřevěný trám. Pak jsem opatrně zamířil, opět vystřelil a vyvrtal do dřeva úhlednou devítimilimetrovou díрку. Zašrouboval jsem do ní hák, zavěsil řetěz a vahou vlastního těla vyzkoušel, jestli drží. Držel.

Sešel jsem dolů k vozu. Elizabeth s Richardem už dorazili. Požádal jsem je, aby mi pomohli s krabicemi s municí. Sám jsem popadl kulomet. Detektor kovů kvílel a vřískal. Vynesl jsem kulomet nahoru, zavěsil ho do řetězu a zasunul nábojové pásy. Otočil jsem hlavě ke zdi a otevřel spodní část vysunovacího okna. Pak jsem zhoupil hlavě zpátky, přešel s ní do stran a odshora dolů. Pokrývala celou šíři vzdálené zdi a celou délku příjezdové cesty až k točně. Richard mě celou dobu pozoroval.

"Pokračuj v nošení," vyzval jsem ho.

Potom jsem přistoupil k nočnímu stolku a zvedl meziměstský telefon.

Zavolal Duffyové do motelu.

"Pořád mi chceš pomoci?" zeptal jsem se.

"Ano," zněla odpověď.

"Tak v tom případě potřebuji, abyste sem všichni tři přijeli. Co nejrychleji." Poté jsem neměl na práci nic jiného než čekat, až dorazí. Čekal jsem u okna, tiskl si palcem zuby do dásně a pozoroval cestu. Richard s Elizabeth zápasili s těžkými bednami. Obloha potměněla, i když se teprve blížilo poledne. Počasí se zhoršovalo. Vítr přidával na síle. Pobřeží severního Atlantiku na konci dubna. Nevypočitatelné. Do dveří vstoupila Elizabeth s bednou v náručí. Ztěžka oddechovala. Zůstala stát.

"K čemu dojde?" zeptala se.

"Nemám tušení." "Na co je ta zbraň?" "Bezpečnostní opatření." "Proti komu?" "Proti Q!tinnovým lidem. Zádá nám chrání oceán. Možná je budeme muset zastavit na příjezdové cestě." "Chystáte se na ně střílet?" "V případě nutnosti ano," "Co bude s mým ItHIIžC'IC'm?" "Záleží vám nI n<'m't

I

J.d't

Přikývla. "Záleží." "I na něj bych stň.lal." Neodpověděla.

„Je zločinec," pokračoval jsem. "Sám si zavaňl." "Zákon, který z něj dělá zločince, je protiústavní." "Myslíte?" Opět přikývla. "Druhý dodatek hovoří jasnou řečí." "Tak běžte k Nejvyššímu soudu. Neobtěžujte s tím mě." "Lidé přece mají právo nosit zbraň." "Překupníci drog takové právo nemají. V životě jsem neviděl dodatek, který by hlásal, že střílení z automatických zbraní na veřejnosti je v pořádku. Používat kulky, které proletí cihlovou stěnou. A nevinnými kolemjdoucími. Miminy a dětmi." Mlčela.

"Už jste někdy viděla mimino zasažené kulkou? Neprojde do těla jako podkožní jehla. Prorazí si cestu se surovostí klacku. Drtí a trhá." Mlčela.

"Nikdy neříkejte vojákoví, že zbraně jsou hračky." "Zákon hovoří jasnou řečí," nedala se zviklat.

"Tak se přidejte k NRA. Mně se líbí v reálném světě." „Je to můj manžel." "Sama jste tvrdila, že si zaslouží vězení." "To je pravda. Ale smrt si nezaslouží." "Opravdu?" „Je to můj manžel," zopakovala.

„Jak probíhá prodej?" zeptal jsem se.

"Používá I-95. Vyřízne středy levných kobereců a zaroluje do nich zbraně.

Jako do trubek. Odveze je do Bostonu nebo New Havenu. Tam se setkává se zákazníky." Přikývl jsem. Vzpomněl jsem si na vlákna kobereců v garáži.

„Je to můj manžel." Opět jsem přikývl. "Pokud bude mít dost rozumu a nepostaví se přímo vedle Qyinna, nic se mu možná nestane." "Slibte mi, že se mu nic nestane. Potom odjedu. S Richardem." "To vám slíbit nemůžu." "V tom případě zůstanu." Neodpověděl jsem.

„Ndlo o dobrovoln~ spojení," snažila se mě přesvědčit. "Mám na mYlilil Quinnem. Uvědomte si to, prosím."

Přešla k oknu a podívala se na Richarda. Zvedal z auta poslední krabici

..

s mUnICI.

"Přinutili nás." "To už jsem pochopil." "Unesli mi syna." „Já vím." Pak se znovu pohnula a podívala se mi přímo do tváře.

"Co udělal vám?" zeptala se.

Ten den, co připravovala závěrečný úder, jsem Kohlovou viděl ještě dvakrát. Postupovala jako hráč šachu. Uvažovala dva tahy dopředu. Věděla, že soudní posuzovatel, kterého požádala o monitorování celé akce, se bude muset u následného vojenského přelíčení vzdát funkce, tak vybrala takového, kterého prokurátor nesnášel. O jednu potíž později méně. Přibrala fotografa, aby udělal vizuální záznam předávání. Spočítala si, jak dlouho jí potrvá jízda do Qyinnova domu ve Virginii. Počáteční složka se rozrostla do dvou krabic. Když jsem ji viděl podruhé, právě je nesla. Měla je naskládané na sobě a napínaly jí bicepsy.

„Jak se drží Gorowski?" zeptal jsem se.

"Moc dobře ne. Zítří však bude mít všechno za sebou." "Stanete se slavnou." "Doufám, že ne. Tenhle případ zůstane navždy tajný." "Známa v tajném světě. Spouště lidem to neujde." "V tom případě žádám o hodnocení mužstva. Nejlépe pozitivně." "Měli bychom si dneska večer zajít na večeři," navrhl jsem. "Na oslavu.

Do nejlepší restaurace. Zvu vás." "Myslela jsem, že jste na potravinových lístcích pro chudé." "Pár jsem jich uškludil."

"Na škludlení jste měl spoustu času. Byl to dlouhý případ." "Táhl se jako sirup," potvrdil jsem. "V tom spočívá váš problém, Kohlová.

Jste důkladná, ale pomalá." Usmála se a povytáhla krabice nahoru.

"Měl jste se mnou začít chodit. Pak byste poznal, že pomalá je někdy lepší než rychlá." Odnesla krabice a já se s ní za dvě hodiny setkal v restauraci ve městě.

Byla to vybraná restaurace, tak jsem se osprchoval a vzal na sebe čistou uniformu. Objevila se v černých šatech.

Jiných než poprvé. Bez teček. Velice jí slušely, ale Dominique Kohlov~ slušelo úplně všechno. Vypadala na osmáct.

„Skvěl~,“ přivřel jsem oči. "Lide< si budou myslet, že večdfté s tatínkem."

I

"Spíš se strýčkem," dostalo se mi pádné odpovědi. "S otcovým mladším bratrem." Při podobných večerech na jídle nezáleží. Z onoho večera mi utkvělo v paměti úplně všechno kromě toho, co jsem si objednal. Patrně steak. Nebo ravioli. Vím jenom, že jsme jedli. Povídali jsme si o věcech, které bychom jen tak někomu neprozradili. Dostal jsem se velice blízko tomu, abych ji požádal, jestli se mnou pojede do motelu. Ale neudělal jsem to.

Vypili jsme každý sklenici vína a potom přešli na minerálku. Respektovali jsme nevyslovenou dohodu, že si na následující den musíme uchovat jasnou hlavu. Zaplatil jsem a o půlnoci jsme se rozešli. I v tak pozdní hodinu sršela energií. Byla plná života a radostného zápalu. Oči jí zářily nedočkavým očekáváním. Stál jsem na ulici a pozoroval, jak odjíždí.

"Někdo se blíží k domu," oznámila mi Elizabeth Becková o deset let později.

Podíval jsem se z okna a spatřil v dálce šedivý taurus. Splýval se skalami a počasím. Rychlým tempem projížděl tři kilometry vzdálenou zatáčkou.

Villanuevovo auto. Přikázal jsem Elizabeth, aby si sedla a dávala pozor na Richarda, sešel do přízemí a zadními dveřmi ven. Vytáhl jsem ze skříše klíče Angela Dolla. Zastrčil je do kapsy saka. Vyndal jsem i glock a zásobníky Duffyové.

Chtěl jsem jí je nepoškozené vrátit. Připadalo mi to důležité.

I tak měla starosti až nad hlavu. Uložil jsem je do kapsy kabátu k berettě, prošel k přední části domu a nasedl do cadillacu. Dojel jsem k bráně, vystoupil a ve skrytu čekal. Taurus zastavil před branou. Za volantem seděl Villanueva, vedle něj Duffyová a na zadním sedadle Eliot. Vyšel jsem z úkrytu, sundal řetěz a otevřel bránu. Villanueva projel a zastavil před předkem cadillacu. Pak se otevřela troje dvířka, všichni vystoupili a vytřeštili na mě oči.

"Co se vám, krucinále, stalo?" vypálil Villanueva.

Dotkl jsem se úst. Měl jsem je oteklá a citlivá. "Narazil jsem do dveří," podal jsem vysvětlení.

Villanueva střelil očima ke strážnímu domku.

"Nebo do vrátného," poznamenal. "Mám pravdu?" "Jsi v pořádku?" zeptala se Duffyová.

"Rozhodně v lepším stavu než vrátný." "Proč jsi nás pozval?" "Plón B," odvětil jsem. Jedeme do Portlandu, ale když tam nenajdeme, ('O hlcdóm~, budeme' se muset vrátit a čekat. Takže dva pojedou se mnou a jřde"11 7.1'stane" a bude" držet pe'vnost," otočil jsem se a ukázal k domu. "Za

ult.

""

prostředním oknem v prvním patře visí velký kulomet. Pokrývá celou přístupovou cestu. Potřebuji, aby u něj jeden z vás zaujal pozici." Dobrovolně se nepřihlásil nikdo. Podíval jsem se na Villanuevu. Byl natolik starý, že musel sloužit v armádě. Možná se dostal i k velkým zbraním.

"Vy, Terry," vyzval jsem ho.

"Ne," odmítl. Já jedu najít Teresu, klidně i bez vás." Prohlásil to tónem, který jasně naznačoval, že se s ním nemá cenu přít.

"Dobře, tak to udělám já," podřídil se Eliot.

"Děkuji u," ulevilo se mi. "Viděl jste nějaký film o Vietnamu? Kulometčíka ostřelujícího dveře z vrtulníku huey? To jste vy. Když přijdou, nepokuste se proniknout přes bránu. Vlezou předním oknem do strážního domku a vylezou zadními dveřmi nebo oknem. A vy je pokropíte, až budou vylézat." "Co když bude tma?" "Do tmy jsme zpátky." "Dobře. Kdo je v domě?" "Beckova rodina. Civilisté, ale odmítají odejít. A kuchařka." "Kde vězí Beck?" "Přijede s ostatními. Pokud se mu ve zmatku podaří uniknout, nezlomí mi to srdce. Stejně jako mi nezlomí srdce, když to ve zmatku koupí." "Dobře." "Patrně se vůbec neukážou. Mají spoustu práce. Jde jen o bezpečnostní opatření." "Dobře," zopakoval.

"Nechte si cadillac. My si vezmeme taurus." Villanueva nastoupil do Fordu a vycouval z brány. Vyšel jsem s Duffyovou na silnici, zajistil zvenčí řetěz, zamkl visací zámek a hodil klíč Eliotovi.

"Uvidíme se později," rozloučil jsem se.

Otočil cadillac. Díval jsem se, jak odjíždí k domu. Pak jsme nastoupili do taurusu, Duffyová dopředu, já dozadu. Vytáhl jsem z kapsy glock se zásobníky a obřadně ji je podal.

"Děkuji za zapůjčení." Zastrčila si glock do náramenního pouzdra a zásobníky do kabelky.

"Rádo se stalo." "Nejdřív Teresa," ozval se Villanueva. "Potom Q!1inn. Souhlas?" "Souhlas," odpověděla Duffyová. Otočil se a zamířil na západ.

"Kam se jedeme podívat?" zeptal se.

"Tři možnosti," odpoví-d~1 jSe"ITI. "Skladiště, kancelář ve městě a průmyslová zóna u leti!t~. V killU("I~fsk~ blldov~ v centru města vězně přes ví.

I

1.4'1

kend držet nemůžou. Ve skladišti panuje čilý ruch. Právě dorazila velká zásilka. Takže bych hlasoval pro průmyslovou zónu." "1-95 nebo jednička?" Jednička." V tichosti jsme ujeli dvacet kilometrů a zabočili na sever na jedničku směrem k Portlandu.

i3

V: BRZKÉM SOBOTNÍM ODPOLEDNÍ PANOVAL V PRŮMYSLVÉ Z6Njj, KLID. Opláchnutá deštěm působila nově a vymydleně. Kovové budovy se pod šedivým nebem matně leskly jako starý cín. Asi šedesátkou jsme proklíčkovali síti ulic. Nikoho jsme nezahledli. Q!tinnova budova vypadala zamčená a opuštěná. Když jsme kolem ní projížděli, otočil jsem hlavu a znovu si přečetl nápis: Xavier eXport Company. Písmena byla profesionálně vyvedená z nerezavějící oceli, ale nadměrná X mi přišla jako rozměr amatérského grafika.

"Co exportuje?" zeptala se Duffyová. "Měl by importovat." Jak se dostaneme dovnitř?" chtěl vědět Villanueva.

"Vloupáme se," vysvětlil jsem. "Nejspíš zadem." Budovy stály zadními trakty k sobě a před sebou měly úhledná parkoviště. Zbytek průmyslové zóny pokrývaly buď cesty, nebo nové trávníky s pečlivě ulitými betonovými obrubníky. Bez plotů. Na budově přímo za Q!tinnovou stálo: Paul Keast & Chris Maden ProJessional Catering Service. Také zamčená a opuštěná. Viděl jsem od ní přímo na zadní Q!tinnovy dveře, prostý kovový obdélník natřený nevýraznou červenou barvou.

"Nikde nikdo," zhodnotila Duffyová.

U Q!tinnových zadních dveří jsem zahlédl okénko s matným sklem a železnou mříží. Patrně koupelna.

"Mají poplašný systém?" otázal se Villanueva.

"V takhle nové budově?" opáčil jsem. "Zcela určitě." "Napojený přímo na policii?" "O tom pochybuji. Chlap jako Q!tinn nechce, aby mu tady při každém poplachu čmouchali policajti," "Soukromá firma?" "Patrně. Nebo vlastní lidé," "Tak jak to ud~lóm~?"

/

..

"Musíme si hodně pospíšet. Proniknout dovnitř a vypadnout, než se přihlíbí. Máme tak pět, nanejvýš deset minut." "Já ve předu a vy dva vzadu?" "Přesně tak. Máte za úkol předejít." Požádal jsem ho, aby otevřel kufr, a pak jsme s

Duffyovou vystoupili.

Opřel se do nás chladný, vlhký vítr. Vytáhl jsem zpod rezervy tyč na vyměňování pneumatik, zavřel kufr a sledoval, jak odjíždí. Prošli jsme s Duffyovou podél budovy s cateringovými službami a zamířili přes trávník k okénku do koupelny. Přiložil jsem ucho na studenou kovovou stěnu a naslouchal. Ticho. Podíval jsem na okno. Chránil ho nízký pravouhý železný košík, zapuštěný osmi šrouby, dvěma na každé straně. Šrouby procházely patkami velikosti čtvrtáku. Hlavy měly velké jako niklák. Duffyová vytáhla z náramenního pouzdra glock. Jemně zavržalo kůži. Zkontroloval jsem berettu v kapse, popadl tyč oběma rukama a přiložil opět ucho na stěnu. Slyšel jsem, jak Villanueva zastavuje před budovou. Kov přenášel dunění motoru. Otevřela se a zavřela dvířka. Motor zůstal běžet. Na předním chodníku zazněly kroky.

"Připrav se," zavelel jsem.

Duffyová se pohnula. Villanueva hlasitě zabouchal na vstupní dveře.

Vrazil jsem tyč do kovové stěny vedle šroubu. Vytvořil mělkou jamku. Zasunul jsem do ní tyč, zajel pod mříž a zabral. Šroub držel. Procházel stěnou až do ocelové konstrukce. Tak jsem znovu usadil tyč a prudce trhnul.

Jednou, dvakrát. Hlava šroubu se odlomila a mříž se o kousek posunula.

Musel jsem ulomit celkem šest hlav šroubů. Trvalo mi to téměř třicet vteřin. Villanueva stále bouchal. Nikdo neotvíral. Když se odlomila šestá hlava, popadl jsem mříž a otevřel ji o devadesát stupňů. Jako dveře. Dva zbývající šrouby odmítavě zaskřípaly. Opět jsem uchopil tyč a rozbil matné sklo. Protáhl jsem ruku, našel západku a otevřel. Vytáhl jsem berettu a hlavou napřed vlezl do koupelny.

Nebyla moc prostorná, jen necelé dva metry na metr a půl. K vybavení patřila toaletní mísa, umyvadlo a malé zrcadlo bez rámu. Koš na odpadky, police s náhradním papírem a papírovými ručníky. V rohu stál kýbl a smeták. Podlahu pokrývalo čisté linoleum a silně páchla po dezinfekci.

Otočil jsem se a prohlédl okno. Na rámu jsem našel poplašnou destičku.

V budově však panovalo ticho. Neozvala se siréna. Neslyšitelné poplašné zařízení. Nyní někde vyzvání telefon. Nebo na počítači bliká varovné světýlko.

Vyšel jsem z koupelny do chodbičky. Zcela opuštěné, setmělé. Otočil jsem 51" a docouvill k zadním dveřím. Poslepu jsem nahlížel kliku a odemkl.

Duffyov,~ vstoupilo dovnitř.

j

Během výcviku nejspíš strávila šest týdnů v Q!antiku a stále si pamatovala, co má dělat. Držela glock oběma rukama, protáhla se kolem mne a postavila se ke dveřím vedoucím z chodbičky do budovy. Opřela se ramenem o zárubeň, ohnula lokty a pozvedla zbraň, abych o ni nezavadil.

Vyšlo jsem dopředu, rozkopl dveře a uskočil za nimi doleva. Otočila se za mnou a vrhla se doprava. Ocitli jsme se v další úzké chodbě. Probíhala celou budovou, až k předním dveřím. Po obou stranách z ní vedly dveře do kanceláří.

Troje nalevo a troje napravo. Celkem šestero dveří. Všechny zavřené.

"Dopředu," šeptla. "Villanueva." Zády k sobě jsme se propracovávali chodbou. Dveře zůstávaly zavřené.

Dostali jsme se až dopředu. Otevřel jsem a vpustil Villanuevu. V pevné, sukovité ruce svíral glock 17. Krásně se do ní hodil.

"Poplach?" zeptal se šeptem.

"Neslyšný." "Tak si musíme pospíšet." "Místnost po místnosti," zašeptal jsem.

, Nebyl to příjemný pocit. Nadělali jsme tolik hluku, že nás musel každý slyšet. Nikdo se na nás však nevyřítit, což znamenalo, že sedí za dveřmi s odjištěnými pojistkami a hledím namířeným do výše hrudi. A chodba neměřila na šířku víc než devadesát čísel. Na manévrování mnoho prostoru nezbývalo. Opravdu nepříjemný pocit. Všechny dveře měly panty na levé straně, tak jsem si postavil Duffyovou k levému boku. Dostala za úkol krýt dveře na protější straně. Abychom se všichni nedívali jedním směrem.

Nechtěl jsem koupit kulku do zad. Pak jsem si k pravému boku postavil Villanuevu. Dostal za úkol rozkopávat dveře. Já jsem zaujal místo uprostřed. Mým úkolem bylo vstupovat jako první.

Začali jsme první kanceláři nalevo. Villanueva kopl zprudka do dveří.

Zámek se vylomil, zapraštil rám a dveře se rozlétly. Vrazil jsem rovnou dovnitř. Do prázdné místnosti tři metry na tři, s oknem, psacím stolem a kartotékami u stěny. Vyšel jsem ven, otočili jsme se a vzali útokem protější dveře. Duffyová nám kryla záda a Villanueva kopal. Opět prázdná místnost, ale s příjemným překvapením. Měla rozměry tři na šest metrů, protože vybourali vnitřní příčku. Vedly do ní dvoje dveře. Stály v ní tři psací stoly. Na nich počítače a telefony. V rohu jsem zahlédl věšák. Se zapomenutým dámským pláštěm.

Zaměřili jsme SI" na tvrtf dvře na protější straně. Od třetí místnosti.

Villanueva do nich kopl. I jd jsC'm SC' p'esmykl přes zárubeň. Prázdné. Další čtverec tn metry 1111 tf.. HC'y ok 1111.

Psnd stůl S velkou korkovou nástěnkou.

Linoleum z v~d{ ~~~III pokrYII' onC'I1t~ll1hn kobC'rcI'm.

I

Čtvery vyřízené. Zbývaly dvoje. Vybrali jsme zadní místnost na pravé straně. Villanueva vykopl dveře. Vešel jsem dovnitř. Naprostá prázdnota tři metry na tři. Bílé stěny, šedé linoleum. Naprosto holé. Bez čehokoliv.

Až na krvavé skvrny. Setřeli je, ale ne pořádně. Mop zanechal na zemi hnědé víry. Cákanice na stěnách. Některé očištěné, jiné zanechané bez povšimnutí. Až do výšky pasu připomínaly krajkový vzor. Podlahové lišty lemoval hnědočerný proužek.

"Služebná," pronesl jsem.

Nikdo neodpověděl. Dlouhou chvíli jsme tam jen tiše stáli. Potom jsme vycouvali, otočili se a zdolali poslední dveře. S napraženou zbraní jsem vstoupil. A zarazil se na prahu.

Ocitl jsem se ve vězení. V prázdném vězení.

Prostor tři na tři. Nízký strop a bílé stěny. Bez oken. Podlaha pokrytá šedým linoleem. Na něm matrace. S pomačkanými pokrývkami. Všude spousta krabic od číny a prázdných plastických lahví od vody.

"Byla tady," vydechla Duffyová.

Přikývl jsem. "Podobně jako ve sklepe pod domem." Vstoupil jsem dovnitř a odhrnul matraci. Na podlaze stála velká, zřetelná písmena, namalovaná prstem. JUSTICE. Pod nimi sobotní datum, šest čísel, měsíc, den a rok, nesterpně silných, jak namáčela prst do čehosi černohnědého.

"Doufá, že se nám ji podaří vystopovat," pronesl Villanueva. "Den za dnem, z místa na místo. Chytrá holka." "Napsala to krvi?" zeptala se Duffyová.

Cítil jsem okoralé jídlo a vyčpělý dech. Strach a zoufalství. Slyšela, jak služebná umírala. Dvoje tenké dveře nezadrží příliš mnoho zvuků.

"Omáčkou k jídlu," pravil jsem. "Alespoň doufám." "Kdy ji odvezli?" Podíval jsem se do nejbližší krabice. "Zhruba před dvěma hodinami." "Do prdele." "Tak pojďme," vyzval nás Villanueva. "Musíme ji najít." Jenom pět minut," požádala Duffyová. "Potřebuji materiály pro ATF."

Abych alespoň něco napravila." "Pět minut nám nezbyvá," namítl Villanueva.

"Dvě minuty," navrhl jsem. "Popadni, co ti přijde pod ruku, a přečti si to později." Vycouvali jsme z vězení. Vyhnuli se pohledem protější márnici. Duffyová nás dovedla k místnosti s orientálním kobercem. Chytrá volba. Patrně Q!1innova kancdáf. Vlastní koberec k němu seděl. Popadla ze zósuvky psacího stolu tlUllt~ desky n.tdcpsan~ Nt?1(iřlzm)la strhla list z korkové nástěnky.

'1.1

I

III III

...

Jdeme," zavelel Villanueva.

Vyšli jsme společně předními dveřmi, přesně čtyři minuty poté, co jsem se vloupal okénkem od koupelny. Připadalo mi to jako čtyři hodiny. Naskládali jsme se do šedého taurusu a za minutu opět najížděli na jedničku.

"Zabočte na sever," přikázal jsem. "Do středu města."

Zpočátku jsme mlčeli. Dívali se každý před sebe. Nikomu se nechtělo do mluvení. Mysleli jsme na služebnou. Seděl jsem vzadu a Duffyová vepředu s ukořistěnými deskami rozevřenými v klíně. Přes most jsme se propízlili krokem. Dopravu brzdili přespolní, kteří vyrazili na nákupy. Jeli jsme velice opatrně. Vozovku pokrývala kluzká vrstva deště smíšeného se solí.

Duffyová listovala v papírech a přejížděla po nich očima. Potom k všeobecné úlevě prolomila ticho.

"Velice utajené. XX a BB." "Xaviei- Export Company a Bizarre Bazaar," objasnil jsem.

"BB dováží," oznámila. "xx vyváží. Obě společnosti jsou však propojené.

Dvě poloviny stejného podnikání." "To je mi úplně jedno," namítl jsem. "Chci Q!1inna." "A já T eresu," neopomněl dodat Villanueva.

"Bilance za první čtvrtletí," pokračovala Duffyová. Jsou na nejlepší cestě vydělat letos dvacet milionů dolarů. To je podle mého názoru spousta zbraní." "Čtvrt milionu nočních sobotních speciálů," opáčil jsem. "Nebo čtyři tanky Abram." "Mossberg," zeptala se Duffyová. "Říká ti to něco?" "Proč?" "XX od nich obdržel lodní zásilku." „0. F. Mossberg a synové. Z New Havenu v Connecticutu. Výroba brokovnic." "Co je Persuader?" "Brokovnice. Mossberg MSOO Persuader. Polovojenská zbraň. XX je někam posílá. Dvě stě kusů. Faktura zní na šedesát tisíc dolarů. V podstatě výměnou za cosi, co dostane BB." "Import-export. Tak to dneska chodí." "Nesedí ale ceny. Hodnota lodní dodávky pro BB je sedmdesát tisíc dolarů. Takže XX získá desítky tisíc dolarů." "Drobné záznaky kApitilhal1tu." "Ne, počkej. Je tady jcoltll jrdn.. položka. Teď to sedí. Dvě stě brokovnic Persuader od MouhC'rKa1 plUN hOlili. u'~(t tisíc." "Ceho se ten honm lyk.P.

/

.. I

»T o v papírech nepíšíou. Co má cenu deseti tisíc dolarů?" »Nevím a je mi to jedno." Obrátila ještě několik stránek.

»Keast a Maden. Kde jsme ta jména viděli?" »Budova za Q!1innem. Dodavatelé občerstvení na bankety." »Najal je. Mají dneska něco dodat." Kam",)" ».

»T o tady nestojí." »Co mají dodat?" »Osmnáct položek za padesát pět dolarů. Dohromady téměř tisíc dolarů." »Kam teď?" zeptal se Villanueva.

Sjeli jsme z mostu, opsali oblouk na severozápad a po levé straně se vynořil park.

»Druhá doprava," rozhodl jsem.

Zajeli jsme přímo do podzemní garáže Misionářského domu. V budce hlídal vypůjčený policista. Lhostejně si nás zapsal. Pak mu Villanueva ukázal placku DEA a nařídil, že má zůstat tiše zalezlý. Nikoho nevolat. V garáži za ním panoval naprostý klid. Nabízela zhruba osmdesát míst na parkování, ale stálo v ní jen deset aut. Mezi nimi i šedý vůz Grand Marquis, který jsem ráno zahlédl před Beckovým skladištěm.

»Tady jsem udělala ty fotografie," sdělila Duffyová.

Zaparkovali jsme v zadním rohu, vystoupili a vyjeli výtahem jedno patro do vestibulu. Privítala nás poněkud zašlá mramorová výzdoba a plánek budovy. Xavier Export Company se dělila o třetí patro s právnickou firmou Lewis, Strange a Greville. To nám vyhovovalo. Vyjedeme do nějaké společné chodby a ne přímo do Q!1innových kanceláří. Vrátili jsme se do výtahu a zmáčkli trojku. Dveře se zavřely a zavměl motor. Zastavili jsme se na trojce. Zaslechli hlasy. Výtah cinknul. Otevřel se.

Chodba byla plná právníků. Na mahagonových dveřích na levé straně visela měděná tabulka. Lewis, Strange & Grevilk, obhájci. Vycházeli z nich právě tři lidé. Zastavili se a čekali na poledního, až zavře. Dva muži, jedna žena. V neformálním oblečení. S aktovkami v ruce. Tvářili se radostně.

Otočili se a podívali na nás. Vystoupili jsme z výtahu. Usmáli se a kývli, stejně jako se zdraví neznámí lidé ve stísněné chodbě. Nebo si mysleli, že za nimi jdeme prokonzultovat právnícký problém. Villanueva se také usmál a ukázal bradou ke dveřím firmy Xavier Export. Nejdeme za vdmi, alt 'Ijedr.. Právnička uhnula pohledem a protlačila se kolem nás do výtahu. Mužbi kol~gov~ zamkli kancelář a nastoupili za ní. Dveře se zavřely a kabiml zut.tl., s li(hým vrčením sestupovat.

t I I,

J

»Svědkové," šeptla Duffyová. »Do prdele." Villanueva ukázal na dveře Xavier Exportu. »A další svědek sedí uvnitř. Právníky nepřekvapilo, co tady v sobotu touhle dobou pohledáváme. T akže museli vědlt, že kancelář není opuštěná. Možná si mysleli, že jdeme na dojednanou schůzku." Přikývl jsem. „Jedno z aut v garáži jsem dneska ráno zahlédl u Beckova skladu." »Q! linnovo?" zeptala se Duffyová.

»Upřímně doufám, že ano." »Domluvili jsme se, že nejdřív T eresa," připomněl Villanueva. »Potom Q! linn." »Změnil jsem plán," oznámil jsem. »Neodejdu. Ne, jestli sedí v kanceláři.

Využij u situace, že se mi připletl do cesty." »My ale dovnitř nemůžeme," namítla Duffyová. »Viděli nás." » t'Y dovnitř nemůžete. Ale já ano."

s, ",)"

» am

»Přesně tak to plánuju. Jen on a já." »Zanechali jsme stopu." » T ak ji zahladíte. Vraťte se do garáže a odjedte. Strážný si vás odškrtne.

Pak zavolejte za pět minut do kanceláře. Záznam strážného a záznam na telefonní centrále potvrdí, že se tady během vaší přítomnosti nic nestalo." »Co bude s tebou? Podle záznamu strážného se pozná, že jsme tě tady nechali."

»Pochybuji. Strážný nedával moc velký pozor. Rozhodně nepočítal osoby v autě. Jenom si zapsal poznávací značku." Neodpověděla.

»A je mi to stejně jedno. Nejsem snadno k nalezení. V dohledné době možná ještě méně než nyní." Podívala se na dveře právnícké kanceláře. Na dveře Xavier Exportu. Na výtah. Potom na mě.

»Dobře," souhlasila. »Necháme tě tady. Vůbec se mi nechce, ale opravdu musím. Chápeš?" »Naprosto." »Možná je tam s ním T eresa," zašeptal Villanueva.

Přikývl jsem. „Jestli je tam, přivedu ji zpátky. Setkáme se na konci ulice.

Za deset minut po tom, co zavoláte." Oba ještě zaváhali a Ouflyová pak stiskla tlačítko na přivolání výtahu.

V šachtě se ozvalo hučmf.

"Dávej na sebe po ZOI," rmdoutill1 sr.

Ozvnlo se dnknul1 I olrvfC'ly st' dvC'fc. Nnstoupil i. Villanueva po mn~

.

.

I

střelil očima, zmáčkl tlačítko do vestibulu. Dveře se za nimi zavřely jako divadelní opona. Ustoupil jsem a opřel se o stěnu naproti ~innově kanceláři. Ulevilo se mi, že jsem sám. Sevřel jsem v kapse pažbu beretty a čekal. Přehrával jsem si, jak Duffyová s Villanuevou vycházejí z výtahu a vracejí se k autu. Vyjíždějí z garáže. Odhlašují se u strážného.

Parkují za rohem a volají na informace. Získávají ~innovo číslo. Zadával jsem se na jeho dveře. Představil si ho za psacím stolem s telefonem. Probodával jsem dveře pohledem, jako bych ho skutečně viděl.

Poprvé jsem ho viděl ve vlastní den úderu. Frasconi si se Syřanem poradil velice dobře, postavil ho do latě. Na takové úkoly byl jako dělaný. Potřeboval zadat konkrétní cíl a pak ho splnil. Syřan přinesl z ambasády hotovost, všichni jsme si sedli před posuzovatele a přepočítali ji. Padesát tisíc dolarů. Patrně konečná částka z mnoha. Každou bankovku jsme označili.

Dokonce i kufrík. Průhledným lakem na nehty jsme do něj zanesli iniciály posuzovatele, těsně k jednomu z pantů.

Posuzovatel sepsal přísežné prohlášení do protokolu, Frasconi pohlídal Syřana a my jsme se s Kohlovou přesunuli na místo pozorování. Fotograf už stál za oknem v prvním patře budovy dvacet metrů jižně naproti kavárně. Posuzovatel se k nám připojil o deset minut později. Použili jsme údržbářskou dodávku zaparkovanou u chodníku. Měla kruhové otvory s jednosměrným sklem. Kohlová si ji půjčila od FBI. Dokonce pro vylepšení iluze povolala tři bačkoráky. Navlékla je do pracovních kombinéz elektrárenských závodů a přinutila je kopat silnici.

Čekali jsme. O ničem jsme se nebavili. Vzduch v dodávce byl takřka nedýchatelný. Opět se oteplilo. Po čtyřech minutách vypustil Frasconi Syřana. Příkráčel ze severu. Dostalo se mu důkladného varování, co by se stalo, kdyby nás zradil. Kohlová sepsala děsivé výhrůžky a Frasconi mu je předal. Patrně bychom je nikdy neuskutečnili. To on ale nevěděl. Pocházel ze země, kde se podobné věci lidem běžně stávaly.

Posadil se ke stolku na chodníku. Tři metry od nás. Postavil kufrík na zem, rovnoběžně se stranou stolku. Nacvičeným pohybem. Přišel číšník a přijal objednávku. Za minutu se vrátil s espresem. Syřan si zapálil cigaretu. Dokouřil ji do poloviny a zamáčkl do popelníku.

"Syřan čeká," pronesla Kohlová tiše do puštěného nahrávače. Chtěla pro pozdější potřeby vytvořit záznam ve skutečném čase. Měla na sobě slavnostní uniformu, připravená na zatýkání. Moc jí slušela.

"Potvrzuji," prohlásil posuzovatel do záznamu. "Syřan čeká." Syřan dopil kávu a mávl na číšníka, aby mu přinesl další. Zapálil si další cigaretu.

.. .
II a
II
~

"To vždycky tolik kouří?" zeptal jsem se.

"Proč?" podivila se Kohlová.

"Nevaruje ~inna?" "Ne, vždycky kouří." "Dobře. Určitě se ale domluvili na nějakém stornovacím znamení." "Nepoužil by ho. Frasconi ho pěkně vyděsil." Čekali jsme. Syřan dokouřil druhou cigaretu. Položil dlaně na stůl. Poklepával prsty. Vypadal přirozeně. Jako člověk čekající na kolegu, který se trochu zpozdl. Zapálil si další cigaretu.

"To kouření se mi vůbec nelíbí." "Klid, vždycky takhle kouří," ujistila mě Kohlová.

"S cigaretou působí nervózně. ~inn by se mohl dovítit." Je to normální. Pochází z Blízkeho východu." Čekali jsme.

Ulice se plnila lidmi. Blížila se doba oběda.

"Přichází ~inn," ozvala se Kohlová.

"Potvrzují. Přichází ~inn," zopakoval posuzovatel.

Podíval jsem se na jih. Spatřil upraveného, štíhlého muže, přibližně sto osmdesát sedm čísel vysokého, něco pod devadesát kilo. Vypadal miň než na čtyřicet, s černými vlasy jen lehce prošeďivělými nad ušima. Měl na sobě modrý oblek s bílou košilí a s decentně červenou kravatou. Dokonale zapadal mezi ostatní obyvatele Washingtonu, D.C. Sel rychle, navenek ale pomalu. Měl úsporné, elegantní pohyby vypracovaného atleta. Určitě chodil běhat. V ruce nesl kufřík Halliburton. Přesné dvojče Syřanova. Na slunci vrhal zlaté pablesky.

Syřan odložil cigaretu do popelníku a naznačil zamávání. Vypadal trochu nespůj, to jsem však chápal. Velká špionáž v srdci země nepřítele není žádná legrace. ~inn ho zahlédl a zamířil k němu. Syřan se postavil.

Potřásl si přes stůl rukou. Usmál jsem se. Vypracovali důvtipný scénář.

Scénku v Georgetownu tak běžnou, že si jí nikdo nevšiml. Američan potřásající si s cizincem rukou přes stůl plný šálků a popelníků. Oba si sedli.

~inn se zavrtěl, pohodlně se usadil a odložil kufřík vedle prvního, který tam už stál. Z dálky vypadaly jako zvětšenina jednoho.

"Kufříky stojí těsně vedle sebe," nadiktovala Kohlová do mikrofonu.

"Potvrzují," prohlásil posuzovatel. "Kufříky stojí vedle sebe." Číšník přinesl Syřanovo druhé espresso. ~inn mu cosi řekl a číšník opět odkvačil. Syřan řekl cosi Quinnovi. Quinn se usmál. Autoritativně. Spokojeně. Syřan něco dodal.

11r-11lvij part. Domn{val se, že si zachraňuje život. Quinn zaklonil hl,IVII ,I p6tl'III po {t{\$n{kovi. Syřan sebral cigaretu, od.

vrátil se n vyfoukl kour ptfmu "&lllm smlorC'm. Potom cigaretu zamá{tkl

/

v popelníku. Číšník přišel s Q!l innovou objednávkou. S velkým šálkem.

Patrně kávy. Syřan upíjel espresso. Q!l inn kávu. Nemluvili.

„Jsou nervózní," poznamenala Kohlová.

"Nadšení," upřesnil jsem. "Téměř zvítězili. T ohle je poslední schůzka.

Vidí cílovou pásku. Oba dva. Už to prostě chtějí mít za sebou." "Sledujte kufříky," upozornila.

"Sledujeme," odpověděl posuzovatel.

Q!l inn odložil šálek na talířek. Odsunul křesl'ko. Natáhl se pravačkou pod stůl. Zvedl Syřanův kufřík.

"Q!l inn má Syřanův kufřík," oznámil posuzovatel.

Q!l inn se postavil. Prohodil ještě jednu větu, otočil se a odkráčel. Pružně a s elánem. Pozorovali jsme ho, dokud nezmizel z dohledu. Syřanovi zbyl účet. Zaplatil a pustil se na sever. Pak z domovních dveří vystoupil Frasconi, popadl ho za paži a odvedl zpátky k nám. Kohlová otevřela zadní dveře dodávky a Frasconi Syřana vstrčil dovnitř. V pěti jsme se pěkně mačkali.

"Otevřete kufřík," nařídil posuzovatel.

Zblízka vypadal Syřan ještě nervózněji než pozorovacím okénkem. Potil se a nevoněl dvakrát příjemně. Položil kufřík na podlahu a přidržel k němu.

Podíval se na každého z nás, stiskl přezky a nadvzdvl víko.

Kufřík byl prázdný.

Slyšel jsem, jak v kanceláři Xavier Exportu zvoní telefon. Silné, masivní dveře tlumily zvuk. Byl to však zvuk telefonu a zvonil přesně pět minut poté, co Duffyová s Villanuevou opustili garáž. Zazvonil dvakrát a pak ho někdo zvednul.

Rozhovor ke mně nedolehl. Duffyová patrně sehraje nějakou historkou se špatným číslem. Bude mluvit natolik dlouho, aby hovor vypadal v záznamu důležitě. Dával jsem ji minutu. Déle než šedesát vteřin nikdo při omylu mluvit nedokáže. Vyndal jsem z kapsy berettu a otevřel dveře. Vstoupil do rozlehlé recepce.

S tmavým dřevem a kobercem. Jedna zavřená kancelář napravo. Druhá zavřená kancelář nalevo. Recepční pult přímo proti mně. Osoba za ním právě zavěšovala telefon. Nikoliv Q!l inn. Žena. Přibližně třicátnice. Světlovlasá. Modrooká. Před sebou měla acetátovou destičku v dřevěném rámečku. Stálo na ní: EmiY Smithová. Za ní stál věšák na kabáty. Visel na něm pšiplášť. A černé koktejlkové šaty v umělo hmotném obalu s drátěným ramínkem. Levačkou jsem za zády zavřel a zamkl dveře. Pozoroval jsem oči Emily Smithové. ~ívala se přímo na mě. Neuhnula pohledem ani doprava, ani doleva ke kancelářím. Patrně byla sama. A nepodívala se ani po kab'tkt' ~i zásuvce.". Takžt' nejspíš neměla zbraň.

"Máte být mrtvý," promluvila.

"Vážně?" Mdle přikývla, jako by stále nezpracovala obraz, který se jí naskýtal.

„Jste Reacher. Paulie nám tvrdil, že vás vyřídil." Přikývl jsem. "Dobře. Zjevil se vám duch. Nedotýkejte se telefonu."

Přistoupil jsem blíž a podíval se na její psací stůl. Neležela na něm žádná zbraň. Telefon tvořila komplikovaná konzola s více linkami. Celou ji pokrývala tlačítka. Předklonil jsem se a levačkou vytrval kabel ze zdi.

"Postavte se," přikázal jsem.

Postavila se. Jen odsunula křeslo a narovнала se.

"Pojďme se podívat do kanceláři," vyzval jsem ji.

"Nikdo v nich není," namítla. V hlase jí zazníval strach, takže asi nelhala.

"Přesto se půjdeme podívat." Vyšla zpoza recepčního pultu. Převyšoval jsem ji o dobrých třicet čísel.

Měla na sobě tmavou sukni a tmavou košili. Na nohách elegantní boty, které se budou hodit i ke koktejlovým šatům.

Vrazil jsem jí berettu do páteře, levačkou popadl zezadu límec košile a postrčil ji dopředu. Působila křehce a zranitelně.

Přes ruku mi dopadaly její vlasy. Voněly čistotou. Nejprve jsme zamířili do kanceláře po levé straně. Otevřela mi dveře, nacpal jsem ji dovnitř, ustoupil stranou a uhnul ze dveří. Netoužil jsem po tom, aby mě někdo střelil přes recepci do zad. Ocitli jsme se ve standardní kanceláři, decentně veliké. Nikdo v ní nebyl.

Stál v ní psací stůl a na podlaze ležel orientální koberec. Měla i koupelnu.

Malou místnostku se záchodem a umyvadlem. Ani v ní nikdo nebyl. Tak jsem se otočil a dostřkal Emily k druhé kanceláři. Stejně zařízení, stejný druh koberce, stejný typ psacího stolu. Nikdo v ní nepracoval, byla prázdná. Koupelnu neměla. Držel jsem pevně límec košile a dostřkal Emily zpátky doprostřed recepcce. Zastavil jsem ji u jejího psacího stolu.

"Nikde nikdo," konstatoval jsem.

"Vždyť jsem vám to říkala." "Kde jsou všichni?" Neodpověděla. Cítil jsem, jak se napjala. Neodpovědět považovala za velké hrdinství.

"Zejména kde je T.eresa Oanielová?" Neodpověděla.

"Kde je Xavier?" Žádná odpověď.

"Odkud znáte moji jméno?" "Beck ho sdělil X. lvi"rovi, kdyl. žádnl o povolení, jestli vás smí zaměstnat." "Xavier m-ov-rov,al?"

II

/

"Co nejvíc mohl." "A udělil Beckovi povolení?" Jak je vidět, tak ano." "Proč na mě dneska rána tedy poslal Paulieho?" Opět ztuhla. "změnila se situace." "Dneska ráno? Proč?" "Dozvěděl se nové informace." Jaké informace?" "Nevím přesně. Něco s autem." Saab? Ztráta poznámek služebné?

"Vydedukoval si jisté závěry. Ted' o vás ví všechno." "Obrazné vyjádření," opáčil jsem. "Všechno o mně neví vůbec nikdo." "Víte, že jste byl v kontaktu s ATF." Jak už jsem říkal, málokdo něco ví." "Víte, co provádíte." "Opravdu? Vy to také víte?" "S tím se mi nesvěřil." "A co jste vlastně zač?" Jeho provozní ředitelka. "Sevřel jsem límec v pěst a podrbal se ústím beretty na pohmožděné, svědící tváři. Vzpomněl si na Angela Dolla, Johna Chapmana Dukea, dvě bezejmenné gorily a na Paulieho. Z hlediska celého vesmíru by Emily Smithová nebyla až tak velká ztráta. Při tisku jsem jí zbraň k hlavě. Od letiště zaburácelo startující letadlo. Prohnalo se oblohou necelé dva kilometry daleko. Mohl bych počkat na další a zmáčknot spoušť. Nikdo by nic neslyšel. A patrně si to zaslouží.

Nebo možná ne.

"Kde je?" "Nevím." "Víte, co provedl před deseti lety?" Žij, nebo umři, Emily. Kdyby věděla, tak by to řekla. Určitě. Z hrlosti, pocitu sounáležitosti nebo pocitu vlastní důležitosti. Nedokázala by mlčet.

A kdyby věděla, zasloužila by smrt. Protože vědět a pracovat dál pro stejného muže se rovnalo rozsudku smrti.

"Nevím, nikdy o tom nemluvil. A před deseti lety jsem ho vůbec neznala." "Jste si jistá?" "Ano." Vhlísl jsem jí.

"Vh(, ro B(, '1910 Be<:kov~ služebné?"

j

.

I

I

..

-1

Upřímná osoba se před nezarazí a uvažuje. Ne kdy také položí vlastní otázku.

Patří to k lidské povaze.

"Komu?" zeptala se. "Ne, proč?" Vydechl jsem.

"Dobře," vzal jsem ji na milost.

Strčil jsem berettu do kapsy, pustil Hrnc, otočil ji a sevřel ji levačkou zápěstí. Pravačkou jsem vytrhl kabel z telefonu.

Dovlekl jsem ji do levé kanceláře a strčil do koupelny.

"Právníci už odešli," oznámil jsem. "Do pondělka se v budově neukáže ani noha. Takže můžete křičet a ječet, jak je vám líbo, ale nikdo vás neuslyší." Neodpověděla. Zavřel jsem za ní dveře. Přivázal jsem kabel pevně na kliku. Otevřel doširoka dveře kanceláře a upevnil druhý konec na jejich kliku. Může cloumat dveřmi koupelny celý víkend a k ničemu jí to nebude. Po délce ještě nikdo kabel od telefonu nepřetrhl. Nejspíš to ale po hodině vzdá, posadí se, bude pít vodu z kohoutku, používat záchod a ubíjet čas.

Posadil jsem se za její psací stůl. Provozní ředitelka by měla mít zajímavé papíry. Ale neměla. Nejzajímavější byla kopie objednávky u Keasta a Madena. U dodavatelů občerstvení. Osmnáctkrát padesát pět dolarů. Kdosi dolů připsal poznámku. Ženským písmem. Patrně sama Emily Smithová. Poznámka upozorňovala: Jehlnčí, nikoliv vepřové! Otočil jsem se na židli a podíval se na šaty v umělohmotném obalu visící na věšáku.

Pak jsem se zhoupl zpátky a podíval se na hodinky. Deset minut uply-

n~'

Sjel jsem výtahem do garáže a odešel požárním východem na levé straně. Strážný si mě vůbec nevšiml. Obešel jsem blok a přiblížil se k Duffyové s Villanuevou zezadu. Parkovali na rohu ulice, oba seděli na předních sedadlech a dívali se napjatě před sebe. Doufali, že zahlédnou dvě osoby.

Otevřel jsem dvířka a nastoupil. Obrátili se ke mně. V tvářích se jim zračilo zklamání. Jen jsem potřásl hlavou.

"Ani jeden," vysvětlil jsem.

"S někým jsem mluvila po telefonu," namítla Duffyová.

"S ženskou jménem Emily Smithová. S Q!l inovou provozní ředitelkou.

Nic mi neprozradila." "Co jsi s ní provedl?" "Zavřel jsem ji v koupelně. Do pondělka nevyleze." "Měl jste ji zmáčknout," ozval se Villanueva. "Vyrvat jí nehty na rukou." "To nenf můj llyl," lilmftl j8('111. .Jestli ale chcete, můžete si posloužit. Sedí v koupelně. Plni' ptlplllVC"ná."

I

tl~. .

Jen mlčky zavrtěl hlavou.

"Co teď?" zeptala se Duffyová.

"Co teď?" zeptala se Kohlová.

Pořád jsme seděli v dodávce. Kohlová, posuzovatel a já. Frascioni odvedl Syřana. Usilovně jsme s Kohlovou uvažovali a posuzovatel si myl nad celou záležitostí ruce.

"Najali jste mě jenom na pozorování. Právni radu vám dát nemůžu. To by bylo nepřístojné. A stejně bych pořádně nevěděl, co poradit." Pak se na nás ještě jednou podíval, otevřel zadní dveře a odkráčel. Ani se neohlédl. Stinná stránka toho, když si vyberete neoblíbeného posuzovatele.

Nechtěné následky.

"K čemu došlo?" zeptala se Kohlová. "Co přesně jsme viděli?" "Nabízejí se dvě možnosti. Buď Syřana prostě obral.

Klasicky napálil.

Dodával nedůležité materiály a v okamžiku vyvrcholení transakce ho nechal ve štychu. Nebo pracuje na oficiálním úkolu tajné služby. Jako řádný důstojník. Za předpokladu, že Gorowski vynášel tajné informace a Syřan byl ochoten platit velké sumy." "Unesl Gorowského dceru. To by mu v rámci oficiálního úkolu nikdy nepovolili." "Došlo už k horším věcem." "Obral ho." Přikývl jsem. "Souhlasím s vámi. Klasicky ho napálil." "Co s tím můžeme udělat?" "Vůbec nic. Protože když ho obviníme z obohacování do vlastní kapsy, automaticky se ohradí, že připravoval past, a vyzve nás, abychom dokázali opak. A pak nás ne příliš zdvořile upozorní, že nemáme strkat nos do práce tajné služby."

Mlčela.

"A víte co? I kdyby je odíral, nevím, z čeho bych ho mohl obvinít. Zakazuje vojenský morální kód brát peníze od zahraničních idiotů, výměnou za kufřík plný vzduchu?" "To netuším." "Já také ne." "Syřané se však v každém případě naštvou. Zaplatili mu půl milionu dolarů. V sázce je jejich čest. I kdyby jednal oficiálně, podstupuje obrovské riziko. Riziko v hodnotě půl milionu dolarů. Půjdou po něm. A nemůže zmizet. Musí zůstat na své pozici. Ocitl se v pasti." No okamžik jsem se zarazil a vrhl po ní pohled. "Pokud nehodlá zmizet, I.Ik pnt pfemist'ujc peníze?"

".'1

Neodpověděla. Podíval jsem se na hodinky. Tohle ne, tamto. Nebo možná pro tentokrát tohle a tamto.

"Půl milionu je spousta peněz," ozval jsem se.

"Na co?" "Na Syřany, aby platili. Ta zbraň nemá takovou hodnotu. Velice brzy se objeví prototyp. Pak zkušební řada.

Během několika měsíců proniknou až na úroveň zásobovacích důstojníků. Za deset tisíc dolarů by si klidně mohli jednu koupit. Třeba od nějakého vychytralého desátníka. Nebo ji zadarmo ukradnout. Pak by jim stačilo, aby si udělali technický rozbor." "Dobře, tak neumějí obchodovat. Sám jste ale Q,yinna slyšel na pásku.

Má v bance půl milionu." Opět jsem se podíval na hodinky. "Já vím. To je nevyvratitelný fakt." "Takže?" "Pořád příliš mnoho. Syřané nejsou hloupější než ostatní. Za sebekrásnější šipku by nikdo půl milionu dolarů nezaplatil." "Víme ale, že ta suma byla vyplacena. Sám jste s tím před chvílí souhlasil." "To není pravda. Souhlasil jsem s tím, že Q,yinn má v bance půl milionu.

To je fakt. Nedokazuje ale ještě, že mu tu sumu zaplatili Syřané. Tento závěr je jen pouhá spekulace." "Prosím?"

"Q,yinn je odborníkem na Blízký východ. Není hloupý a je křivák. Domnívám se, že jste příliš brzy přestala dávat pozor." "Pozor na co?" "Na něj. Kam chodí, s kým se stýká. Kolik pochybných režimů na Blízkém východě vládne? Minimálně čtyři pět. Dejme tomu, že se spojil se dvěma třemi? Nebo se všemi? A nechal každý v přesvědčení, že je jediný?

Co když stejný trik opakuje třikrát čtyřikrát? Vysvětlovalo by to, proč má v bance půl milionu dolarů za něco, co takovou hodnotu vůbec nemá." "Podvádí všechny?" Opět jsem se podíval na hodinky.

"Možná. Nebo s jednou stranou hraje čistou hru. Třeba tak začal. Chtěl jednat jen s jedním, vytipovaným klientem upřímně. Ale nedostal částku, kterou požadoval. Tak rozšířil pole podnikání." "Měla jsem sledovat víc kaváren," povzddechla si. "Nezarazit se u Syřana." "Patrně bude mít zaběhnutou trasu. Spoustu jednotlivých schůzek, jednu za druhou. Jako poštovní kurýr." Podívala se na hodinky.

"Dobře. Takže právě teď odváží Syřanovu hotovost domů." Přikývl jsem. nA pak vyrazí na další setkání. Takže se musíte s Frascionim pustit do pozorování. Slcclujl(' Ouinnn pti :tpólcční cest~ do města. Scbert('

„

.

/

Ji,]

každého, s kým si vymění kufřík. Možná skončíte s hromadou prázdných kufříků, ale jeden by prázdný být nemusel. Pak se zase budeme moct hnout z místa." Rozhlédla se po dodávce. Spočinula očima na nahrávači.

"Zapomeňte na to," upozornil jsem. "Na chytré vymoženosti nemáme čas. Musíte s Frascinem poctivě chodit po ulicích."

"Kdo?" "Q!linnovi lidé." „Jak?" "To nevím." "Víš to jistě?" zaváhala. "Mohla to být také portlandská policie. Posvítla si na podezřele dlouho zaparkované auto." Zavrtěl jsem hlavou. "Otevřeli by kufr. A uzavřeli celou garáž. Natáhli kolem ní pásky. Všude by se hemžili policisté." Neodpověděla.

"Situace se nám úplně vymkla z rukou. Zavolej Eliotovi na mobil. Příkaž mu, aby odjel a vzal s sebou Beckovy a kuchařku. Cadillacem. Kdyby se bránili, může je klidně s vytasenou zbraní zatknout. Pak ať najde jiný motel a schová je tam." Vytáhla z kabelky noki. Stiskla tlačítko rychlé volby. Čekala. Představil jsem si Dukeův pokoj. Jedno zazvonění. Druhé. Třetí. Čtvrté. Duffyová se po mně znepokojeně podívala. Pak se Eliot konečně ozval. Duffyová vydechla a předala mu pokyny. Hlasitě, jasně a naléhavě. Potom vypnula telefon.

"V pořádku?" zeptal jsem se.

Přikývla. "Hodně se mu ulevilo." Také jsem přikývl. Chápal jsem ho. Krčit se u kulometu, mít za zády moře a sledovat šedivou krajinu, o které nevíte, kdo se jí přiblíží, není žádná legrace.

"Pojedme," zavelel jsem. "Do skladiště." Villanueva se opět odlepil od chodníku. Cestu znal dobře. Skladiště s Eliotem sledoval dva dlouhé dny. Propletl se městem na jihovýchod a přijel k přístavu ze severozápadu. V autě panovalo ticho. Nikdo nemluvil. V duchu jsem zvažoval rozsah škod. Byl katastrofální. Na druhou stranu se mi však ulevilo. Všechno se vyjasnilo. Už nebudu muset nic předstírat. Hra na schovávanou skončila. Stál jsem proti nim jako jasný, nepokrytý nepřítel. A oni proti mně. Připadal jsem si volně a osvobozeně.

Villanueva si počínal velice chytře. Nedopustil se jediné chyby. Obkroužil skladiště ze vzdálenosti tří bloků. Všechny čtyři strany. Výhled umožňovaly jen uličky a mezery mezi domy. Čtyři průhledy, čtyři krátká nahlédnutí. U skladiště nestála žádná auta. Svinovací brána pevně zavřená.

V oknech tma.

"Kam všichni zmizeli?" podivila se Duffyová. "Měl to být velký víkend." "To také je," potvrdil jsem. "Dokonce hodně velký. A to, co dělají, dává smysl." "Co dělají?"

"Skladiště," oznámil jsem. "Musíme se do něj podívat." "K tomu budeme potřebovat podporu," namítla Duffyová.

"Všichni se v něm shromáždili." "Doufám, že ne." „Jenom ve třech je to příliš nebezpečné." "Domnívám se, že jsou na cestě někam jinam. Ve skladišti na nikoho nenarazíme." "Kam jedou?" "Později," odmítl jsem podat vysvětlení.

"Musíme postupovat krok za krokem." Villanueva se odlepil od chodníku.

"Počkejte," zarazil jsem ho. "zahněte na příští křižovatce doprava. Nejdřív bych si chtěl ověřit ještě něco jiného."

Navedl jsem ho ulicemi ke garáži, kde jsem nechal v kufru Angela Dolla.

Villanueva zastavil u hydrantu a já jsem vystoupil. Sešel vjezdem pro auta a chvíli přivykal temnotě. Došel jsem k místu, kde jsem zaparkoval. Bylo obsazené. Ale nestál na něm černý lincoln Angela Dolla. Nahradil ho matně zelený subaru legacy. Terénní verze s tyčemi na střeše a velkými koly.

A americkými vlaječkami na zadním okně. Vlastenecký majitel. Ale ne natolik vlastenecký, aby si koupil americký vůz. Pro jistotu jsem ještě prošel dvě sousední řady, i když mi bylo všechno jasné. Nešlo o saab, ale o lincoln. Nikoliv o chybějící poznámky služebné, ale o mrtvolu Angela Dolla. Nyní o vás ví úplně všechno. V temnotě jsem sám pro sebe přikývl. Nikdo o mně neví úplně všechno. Věděl však víc, než mi vyhovovalo. Vrátil jsem se stejnou cestou, vyšel po rampě do denního světla. Bylo zataženo a ulici zastiňovaly vysoké budovy, přesto jsem oslepeně zamrkal. Nastoupil jsem do taurusu a tiše zavřel dvířka.

"Všechno v pořádku?" zeptala se Duffyová.

Neodpověděl jsem. Otočila se na sedadle a podívala se na mě.

"Všechno v pořádku?" zopakovala.

„Musím~ stáhnout Eliota." „ProV" „Ni!~h ArW!;l DoHa,"

I

JI(

"Později," odbyl jsem ji. "Pojďme se nejdřív podívat na brokovnice. A na zboží, které za ně dostanou." Villanueva zaparkoval o dvě budovy dál na severovýchod, před dveřmi označenými Brian's Fine Imported Taximery. Dovozece vycpaných zvířat.

Pěšky jsme se vydali na jihozápad, opsali oblouk a k Beckovu skladišti přišli ze strany bez oken. Vchod pro zaměstnance byl zamčený. Podíval jsem se oknem zadní kanceláře a nikoho nezahlédl. Obešel roh a nakoukl do místnosti pro sekretářky. Nikde nikdo. Přistoupili jsme k nenatřeným šedivým dveřím a zůstali stát. Zamčeno.

Jak se dostaneme dovnitř?" zeptal se Villanueva.

"Takhle," opáčil jsem.

Vytáhl jsem svazek klíčů Angela Dolla, odemkl a otevřel. Rozpípalo se poplašné zařízení. Vešel jsem dovnitř, zalistoval papíry na nástěnce, našel a zadal kód. Červené světlo se změnilo v zelené a pípání ustalo. V budově se rozhostilo ticho.

"Nikdo tady není," ozvala se Duffyová. "Nemůžeme ztrácat čas. Musíme najít T eresu." Už jsem cítil vůni mazacího oleje. Lehce se mísila s pachem surové vlny koberců.

"Pět minut," požádal jsem. "ATF ti pak určitě dá medaili."

"Měl byste dostat medaili," prohlásila Kohlová.

Volala z telefonní budky z univerzity v Georgetownu.

Jak to?" "Dostali jsme ho. Je vyřízený." "Kdo to byl?" "Irčan. Věřil byste?" "Dává to smysl. Právě dostali napráskáno a chtějí se vybavit na příště." "Prý jim pěkně narostl hřebínek." Jak jste ho přistihli?" "Stejný průběh jako vždycky.

Tentokrát ne s kufříky značky Halliburton, ale Samsonite. Prázdné jsme dostali od Libanonce a fránce. Pak jsme zasáhli do černého s tím Iráčanem. Měl pravé nákresy." Jste si jistá?" "Naprosto. Volala jsem Gorowskému a ten je poznal podle pořadového čísla v dolním rohu." "Kdo byl sv~dkem předávání?" „Já s Frascionim. A pár studentů a člen učitelského sboru. K předání došlo v univerzitní kavárně." "O jllkt'ho člrrn utitidsk~ho sboru se jedná?"

I t

\

.I

~

i

I

~

"Profesora práv." "Co viděl?" "Celou transakci. Nemůže však odpřisáhnout, že viděl vlastní výměnu kufříků. Vyměnili si je nesmírně rychle, jako kdyby hráli skořápky. Kufř'ky byly úplně stejné. Stačí to?" Otdzky, na které jsem měl odpovědět jinak. Q!linn bude pravděpodobně tvrdit, že Iráčan už nákresy měl a získal je z neznámého zdroje. Prostě je nosil s sebou. Popře, že by došlo k jakékoliv výměně. Pak jsem si však vzpomněl na Syřana, Libanonce a fránce. A na všechny peníze v Q!linnově bance.

Oškubané oběti budou prahnout po pomstě. V úzkém kruhu by možná byly ochotny vypovídat. Ministerstvo zahraničí by jim možná nabídlo nějakou satisfakci. A na kufříku, co má Iráčan, budou Q!linnovy otisky prstů.

Nemohl si na schůzku navléknout rukavice. To by působilo podezřele.

Všechno dohromady by mělo stačit. Vysledovali jsme vzorec jeho chování, na účtu měl nevysvětlitelně vysokou sumu, irácký agent vlastnil tajný nákres armády Spojených států, dva vojenští policisté a jeden profesor práv viděli, jak ho získal, a na držadle kufříku zůstaly otisky prstů.

"Máme toho proti němu spoustu," pravil jsem. "Proved'te zatčení."

"Kam jdeme?" zeptala se Duffyová.

"Počkej a uvidíš." Prošel jsem kolem ní místností pro sekretářky do zadní kanceláře. Dveřmi do skleněné kukaně ve skladišti. Počítač Angela Dolla stál pořád na stole. Z židle stále vylézalo polstrování. Našel jsem správný vypínač a skladiště se zalilo světlem. Skleněnými stěnami bylo vidět jako na dlani. Na policích stále ležely koberce. Nezmizel ani vysokozdvíhový vozík. Uprostřed podlahy se však do výše hlavy tyčilo pět sloupců beden. Rozdělených do dvou skupin. Bedny ve třech sloupcích dál od svinovacích dveří byly dřevěné a otlučené. Označené cizokrajním písmem, většinou azbukou, přepsanou zprava doleva klikyháky nějakého arabského jazyka. Patrně dovezené zboží Bizarre Bazaaru. Blíž u dveří stály nové bedny potištěné anglicky: Mossberg Connecticut. Zboží Xavierovy společnosti, určené k vývozu.

Import-export, zredukovaný na nejprostší směnný obchod.

"Moc toho není," podivila se Duffyová. "Pět sloupců beden? Za sto čtyřicet tisíc dolarů? Myslela jsem, že má dojít k velkému obchodu." Je to velký obchod," namítl jsem. "Kvůli své důležitosti, nikoliv množs tví. " "Pojďme se podívat," navrhl Villllnueva.

Vyšli jsme do skladišt~. Sp(]lr~n~ s Villnnucvou jsme sundali horní bednu od Mossberg... Těžkou brclnu. L(vll~ku js(IU m~1 st~le oslabenou. Pro-

I

lit"

středkem hrudníku mi vystřelovala tupá bolest. Alespoň jsem zapomněl na rozbitá ústa.

Villanueva našel na stole kladivo s omláčeným koncem. Vytáhl jím hřebíky z víka. Pak víko sundal a položil ho na zem. Bednu vyplňovaly kuličky z pěnové gumy. Zalovil jsem v nich a vytáhl dlouhou zbraň zabalenou v povoskovaném papíře. Roztrhl papír. Objevil se Persuader M500, model Cruiser bez ramenní pažby, jen s revolverovou rukojetí. Kalibr dvanáct, hlaveň osmáct a půl palce, třípalcová komora, kapacita šest výstřelů, modrý kov, přední rukojeť z černé syntetiky, bez hledí. Proradná, brutální zbraň k pouličnímu boji zblízka. Natáhl jsem závěr. CVtÚl CVtÚl. Pohyboval se jako po másle. Vyzkoušel jsem kohoutek. Vydal luxusní zvuk jako nikon.

Jsou u toho i náboje?" zeptal jsem se.

"Tady," zavolal Villanueva. Držel v ruce krabičku broků Brenneke Magnum. Za ním jsem zahlédl otevřenou lepenkovou krabici plnou stejných balení. Roztrhl jsem dvě krabičky, nabil do brokovnice šest nábojnic, natáhl jednu do komory a zasunul sedmou. Potom jsem zacvakl pojistku, protože brenneky dokáží nadělat pěknou škodu. Váží jednu unci, jsou z masivní mědi a persuader opouští rychlostí tisíc sedm set kilometrů v hodině. Prorazí stěnu ze škvárobetonu a nechají v ní díru, kterou projde člověk. Odložil jsem zbraň na stůl a rozbil druhou. Nabil ji, zacvakl pojistku a přidal k první. Zjistil jsem, že mě Duffyová sleduje.

"Kvůli tomu se zbraně vyrábí," podotkl jsem. "Prázdné jsou k ničemu." Vrátil jsem obaly od brenneků do papírové krabice a zavřel víko. Villanueva si prohlížel bedny Bizarre Bazaaru. V ruce držel nějaké papíry.

"Vypadají jako koberce?" zeptal se.

"Vůbec ne," potvrdil jsem.

"Americký celník jménem T aylor si myslí něco zcela jiného. Propustil je jako ručně tkané koberce z Libye." "Stěší pro vás. Můžete Taylora vydat ATF. Ať se podívají na jeho výpisy z účtů. Možná u nich získáte plusové body." "Co v těch bednách ve skutečnosti skrývá?" zeptala se Duffyová. "Co vyrábějí v Libyi?" "Nic," opáčil jsem. "Pěstují data."

"Všechno pochází z Ruska," vysvětlil Villanueva. "Zboží propluje Oděsou dvakrát. Dovezou ho do Libye, tam se otočí a vyvezou ho k nám. Pro případ, že by si chtěl někdo v ulicích Tripolisu hrát na drsňáka." nA V Rusku se vyrábí spousta zbraní," poznamenala Duffyová.

Přikývl jsem. "Pojďme se podívat, jaké přesně." Ve třech sloupkách stálo devět beden. Sundal jsem horní z nejbližšího sloupu II Vill.ulll('v;1 začal pracovat s kladivem. Sundal víko a odhalil několik AK-74 uložených v dřevěných šponách. Standardní útočné pušky kalašnikov, hodně opotřebované. Velice nudné, na ulici k dostání za dvě stě dolarů, podle toho, kdo je prodává. Rozhodně žádná módní záležitost. Nedokázal jsem si představit překupníky v bundě North Face, jak je směňují za nádherné, matně černé H&K Druhá bedna byla menší, plná dřevěných špon a samopalů AKSU-74, odvozenin od AK-74. Účinné, ale neohrabané. Byly také použité, ale dobře udržované. Nic moc. Rozhodně ne lepší než stejný počet západních ekvivalentů. NATO by kvůli nim bezesné noci rozhodně netrávilo.

V třetí bedně jsme narazili na devítimilimetrové pistole Makarov. Z větší části poškrábané a staré. Jedná se o krutý a pomalý model, okopírovaný podle staříckého Waltheru PP. Sovětská armáda si nikdy nevypěstovala tradici pistolí. Střílení z boční zbraně považovala za stejně podřadné jako házení kamenů.

"Všechno haraburdí," vynesl jsem rozsudek. "Nejlepší by ho bylo roztavit na kotvy pro čluny." Pustili jsme se do druhého sloupu a hned první bedna mě zaujala. Našel jsem v ní tiché ostřelovací pušky V Ai. Až do roku 1994, kdy se Pentagonu jednu podařilo ukořistit, je halilo tajemství. Jsou celé černé, kovové, se skeletovou pažbou. Pálí speciální devítimilimetry pohlcující zvuk. Testy prokázaly, že ze vzdálenosti pěti set metrů prostřelí jakoukoliv ochrannou vestu. Ještě jsem si pamatoval, jaké ve své době vzbudily pozdivžení.

V bedně jich leželo dvanáct. V další bedně opět dvanáct. Byly to kvalitní zbraně. A dobře vypadaly. Bundy North Face by se o ně draly. Zejména o černé se stříbrným lemováním.

Jsou drahé?" zeptal se Villanueva.

Pokrčil jsem rameny. "Těžko říct. Patrně záleží na tom, kolik je zákazník ochoten zaplatit. Ale obdobný V Ai nebo SIG zakoupený nový ve Spojených státech přijde na pět tisíc." "V tom případě zaplatí hodnotu faktury." Přikývl jsem. Jsou to nebezpečné zbraně. Ale v ulicích jižního a centrálního Los Angeles téměř k nepoužití. Takže se budou určitě prodávat pod cenu."

"Měli bychom jít," upozornila Duffyová.

Znovu jsem se přes skleněnou kukaň podíval oknem zadní kanceláře. Poledne se přehouplo do druhé poloviny.

Pošmurno, ale stále světlo.

Ještě malý moment," požádal jsem.

Villanueva otevřel poslední bednu v druhém sloupci.

"Co to má, ksakru, znamenat?" podivil se.

Přistoupil jsem k němu. V hnědém dřevě hoblin ležela štihlá černá

/

,II

.1.."

trubka s krátkým dřevěným zakončením sloužícím jako opěrka pro rameno. Z hlavně vykukovala baňatá střela. Musel jsem se podívat dvakrát, než jsem si byl jistý.

"RPG-7," oznámil jsem. "Odpalovače proti tankovým raket. Zbraň pěchoty, odpaluje se od ramene." "RPG je zkratka pro odpalovač granátů," namítl Villanueva.

"V angličtině. V ruštině je to reaktivní protitankový granatomet. Místo granátů však odpaluje střely." Jako šipka s ocasem?" zeptala se Duffyová.

"Něco podobného. Ale tahle střela exploduje." "Vyhazuje do povětří tanky?" "K tomu účelu ji sestrojili." "Kdo by si ho tedy od Becka koupil?" "T o nevím." "Překupníci drog?" "Možné by to bylo. Dokázaly by zničit dům. Nebo pancéřovanou limuzínu. Ideální zbraň pro případ, že by si konkurent koupil neprůstřelné BMW." "Nebo teroristé," doplnila Duffyová.

Přikývl jsem. "Nebo militantní šílenci." "T o zní velice nebezpečně." "Spatně se s nimi mm. Střela je velká a pomalá. Stačí sebeslabší boční vítr a mine. Devětkrát z deseti pokusů. Což není útechou pro ty, které zasáhne omylem."

Villanueva vypáčil další víko.

"Další," oznámil. "Úplně stejné." "Musíme zavolat ATP," prohlásila Duffyová. "Nejspíš také FBI. Okamžitě." "Malý moment," požádal jsem znovu.

Villanueva otevřel poslední dvě bedny. Hřebíky zaskřípaly, dřevo zapraš tělo.

"Další podivnost," oznámil.

Podíval jsem se. Silné kovové trubky natřené na žluto. Vespuď elektronické moduly. Odvrátil jsem pohled.

"Graily," oznámil jsem. "SA-7. Ruské střely země-vzduch." "Co vyhledávají teplo?" "Přesně tak." "Na sestřelování letadel?" zeptala se Duffyová.

Přikývl jsem. "A velice dobré proti vrtulníkům." "Joký mnjí dOllnh?" chtěl vědět Villanueva.

"T ěměř tři kilometry." "Tím by se dalo sestřelit i normální linkov~ I~IIIII() ..

Přikývl jsem.

"Blízko u letiště. Brzy po vzletu," uvažoval jSC'II\ u..III.Ili. ..Daly by se použít ze člunu na East River. Představte si, že by I.,k(v~ ~lf('liI zasáhla letadlo vzletající z La Guardia. Představte si, že by dopndln Uil MJnhattan. Druhé 11. září." Duffyová zírala na žluté roury.

"Neuvěřitelné," vydechla.

"Tady už nejde o překupníky drog," upozornil jsem. "RozUřili trh. Přešli na teroristy. Jiné vysvětlení neexistuje. Tahle dodávka by stačila na celou jednu teroristickou buňku. Můžou s těmi zbraněmi udělat prakticky cokoliv." "Musíme zjistit, kdo o ně má zájem. A na co je chtějí." V tu chvíli jsme zaslechli kroky ve dveřích. Cvaknutí automatické pistole. A hlas.

"Neptáme se jich, na co je chtějí. Nikdy. Hlavně že platí."

I

14

"Počítače nám prozradily něco jiného. Naše přítelkyně v pytli ještě nikomu nic neoznámila. Stále čekají na první zprávu. V podstatě to vypadá, že na ni úplně zapomněli." "My nemáme s počítači nic společného." "Tím líp. Fachmani na volné noze. Nikdo neví, že jste tady, a já vás všechny držím v šachu." "Paulie mě taky držel v šachu." "zbraní?" "Dokonce dvěma." Zajel očima dolů. Pak se na mě zase podíval.

Jsem chytřejší než Paulie... Položte ruce na hlavu." Položili jsme ruce na hlavu.

"Reacher má berettu," pravil. "To vím úplně jistě. A předpokládám, že v místnosti se nacházejí ještě dva glocky. Patrně 17 a 19. Chci je všechny vidět na podlaze, pěkně pomalu, jednu zbraň po druhé." Nikdo se nepohnul. Harley namířil P14 na Duffyovou.

"Dáma první," poručil. "Palec a prst." Duffyová zajela levačkou pod bundu a vytáhla glock. Držela ho mezi palcem a prstem. Spustila ho na podlahu. Začal jsem sahat do kapsy.

"Počkejte," zarazil mě Hai-ley. "Vám se nedá věřit." Vykročil dopředu, napřáhl se a vrazil mi P14 do spodního rtu, hned vedle místa, kam mě udeřil Paulie. Pak mi levačkou vytáhl berettu. Odhodil ji ke glocku Duffyové.

"Teď jste na řadě vy," vyzval Villanuevu. P14 mi stále tlačil do rtu.

Chladnou, tvrdou ocel. Cítil jsem, jak mi vyvrad uvolněné zuby. Villanueva upustil glock. Harley odkopl všechny tři zbraně za sebe. Pak ustoupil.

"Výborně," vyslovil pochvalu. "Teď se postavte ke zdi." Vyrovnal nás k zadní stěně. Otáčel se zároveň s námi a zastavil se u beden.

"Máme venku ještě jednoho kolegu," pravil Villanueva.

Chyba, pomyslel jsem si. Harley se jen usmál.

"Tak mu zavolejte. Povězte mu, aby přišel." Villanueva neodpověděl. Vypadalo to na slepou uličku. Rychle se však změnila v past.

"zavolejte mu," zopakoval Harley. "Okamžitě, nebo začnu střílet." Nikdo se nepohnul.

"zavolejte mu, nebo ta ženská koupí kulku do stehna." "Telefon má ona," upozornil Villanueva.

"V kabelce," dodala Duffyová.

"A kde je kabelka,?"

"V autu."

BYL TO HARLEY. NAD KOŽI BRADKOU SE OTVÍRALA JESK~PLNÁ ZKAŽENÝCH zubů. Usmíval se. V pravé ruce držel výsadkářskou P14. P14 je bytelnou kanadskou kopií Coltů 1911. Byla na něj moc těžká. Měl tenká a slabá zápěstí. Glock 19, jaký používala Duffyová, by mu seděl daleko lépe.

"Viděl jsem světla," oznámil. "Napadlo mě zkontrolovat, co se tady děje." Pak upřel pohled přímo na mě.

Jak vidím, Paulie selhal. A vy jste napodobil jeho hlas do telefonu." Podíval jsem se na spoušť. Odjištěná. Půl vteřiny jsem se užíral vztekem, že jsem ho nechal bez povšimnutí vejít. Pak jsem začal uvažovat, jak se ho zbavit. Hlavou mi projelo: Villanueva ti seřve, když ho zlikviduješ ještě předtím, než se zeptáš na Teresu.

"Nepředstavíme se?" navrhl.

"To je Harley," pravil jsem.

Ostatní mlčeli.

"Co je to za lidi?" otázal se Harley.

Neodpověděl jsem.

"Federální agen~, " pronesla Duffyová.

"Co tady pohledáváte?" zeptal se Harley.

Otázku položil, jako by ho skutečně upřímně zajímala. Měl na sobě jiný oblek. Leskle černý. Se smírnou kravatou.

Osprchoval se a umyl si vlasy.

. Culík si svázal obyčejnou hnědou gumíčkou.

"Pracujeme," opáčila Duffyová.

Přikývl. "Reacher viděl, jak zacházíme s agentkami. Na vlastní oči." "Měl byste, Harley, přestoupit na jinou loď," navrhl jsem. "Ta vaše se potápí, " ..Vážně?" "Vě~tn~."

I

Chytrá odpověď. "Kde je auto?" "Kousek odtud." "Taurus vedle vycpaných zvířat?" Duffyová přikývla. Harley zaváhal.

"Můžete použít telefon v kanceláři," napadlo ho. "Zavolejte mu." "Neznám číslo," namítla Duffyová.

Harley se na ni jen podíval.

"Mám ho uložené. Neumím ho z paměti." "Kde je Teresa Danielová?" zeptal jsem se.

Harley se usmál. Otázka a odpověď.

Je v pořádku?" přidal se Villanueva. "Ve vašem zájmu doufám, že ano." "Nic jí neschází," odpověděl Harley. Je v nedotčeném stavu." "Chcete, abych zavolala?" otázala se Duffyová. .

"Půjdeme společně," opáčil Harley. "Až narovnáte bedny. Udělali jste tady pěkný nepořádek. Vůbec jste na ně neměli sahat." Přistoupil k Duffyové a vrazil ji hlavou do spánku.

"Počkám tady. A dáma počká se mnou. Jako moje životní pojistka." Villanueva se na mě podíval. Pokrčil jsem rameny.

Dostali jsme funkci skladníků. Udělal jsem krok dopředu a sebral ze země kladivo. Villanueva popadl víko od první

krabice s graily. Opět se na mě podíval. Nepatrně. jsem zavrtěl hlavou, aby to nikdo jiný neviděl. S láskou bych

Harleymu narval kladivo do hlavy. Nebo do úst. Zbavil ho navěky dentálních problémů. Ale kladivo proti střelné zbraňi

mnoho nezmůže. Zejména když je přitisknuta na spánek rukojmího. Kromě toho jsem měl lepší nápad. A ten bude záležet na naší poslušnosti. Tak jsem držel kladivo a zdvořile čekal, až Villanueva přiklopí žluté trubice na odpalování střel. Urovnal jsem víko dlaněmi, aby díry po hřebících seděly na původních místech. Pak jsem ho přitloukl a postavil se.

Stejným způsobem jsme zatloukli druhou bednu s graily. Zvedli ji a postavili na první. Pak jsme uvedli do předchozího stavu bedny s RPG-7. Zatloukli víka a vyrovnali je na sebe. Potom přišly na řadu tiché ostřelovací pušky VAL.

Harley nás pozorně sledoval. Ale trochu se na něm začínala projevovat únava. Vzorně jsme spolupracovali. Villanueva pochopil, o co mi jde. Rychle se chytil. Našel víko od bedny s makarovy. Zarazil se v polovině pohybu.

"Proč lidé takovéhle věci kupují?" Dokonali. Zeptal se konverzačním tónem, malinko udiveným. A s profesionálním zájmem, jako skutečný agent ATF.

"Prot by j~ nem~li kupovat?" "I'rotož(' j(' to hnmburelí," přidal jsem se. "Už jste jednu vyzkoušel?"

I
j
~

Harley zavrtěl hlavou.

"Dovolte mi, abych vám něco ukázal. Souhlasíte?" Harley stále tiskl zbraň Duffyové na spánek.

"Co mi chcete ukázat?" Zastrčil jsem ruku do bedny a vytáhl jednu pistoli. Odfoukl jsem hoblíny a pozvedl ji. Byla stará a poškrábaná. Hodně opotřebovaná.

"Velice hrubý mechanismus," oznámil jsem. "Zjednodušená verze původních waltherů. Dost nepovedená. Dvoučinná spoušť, jako u originálu, ale neskutečně tvrdá." Zamířil jsem pistolí do stropu, položil prst na spoušť a palec na konec pažby, abych zdůraznil nepříjemný efekt. Podržel jsem si paži druhou rukou a stiskl spoušť. Mechanismus zaskřípěl jako zadřená hřídel ve starém autě a pistole se mi zkroutila v dlaní.

"Křáp na vyhození," poznamenal jsem.

Zopakoval jsem pokus. Nechal pistoli zaskřípět a zkroutit mezi prstem a palcem.

"Úplně k ničemu," pokračoval jsem v přednášce. "Trefil byste tak jedině předměty těsně vedle sebe." Odhodil jsem pistoli do bedny. Villanueva na ni přiklopil víko.

"Měl byste si, Harley, dělat starosti. Vaše reputace utrpí vážnou škodu, jestli takovéhle krámy nabídnete k prodeji."

"To není můj problém," namítl Harley. "Moje reputace neutrpí ani v nejmenším. Jenom tady pracuju." Pomalu jsem zatloukal hřebíky, jako by mi docházely síly. Potom jsme se pustili do bedny s AKSU-74. Se starými kulomety. Pak do bedny s AK-74.

"Mohli byste je prodávat filmařům. Pro natáčení historických dramát," popíchl Villanueva. "K ničemu jinému se nehodí." Zatloukl jsem hřebíky a postavili jsme bednu k ostatním. Celá dodávka Bizarre Bazaaru vypadala, jako bychom se jí nikdy nedotkli. Harley nás stá-

le sledoval. Stále držel zbraň Duffyové u hlavy. Ale zápěstí mu umdlávalo a prst už neležel na spoušti. Opřel si ho o vnitřní stranu rámu, aby mu pomáhal nést váhu. Villanueva mi po podlaze poslal bednu od Mossberga.

Sebral víko. Otevřeli jsme jen jednu.

"Téměř hotovo," oznámil jsem.

Villanueva položil víko na bednu.

"Počkejte," zarazil jsem ho. "Dvě jsme zapomněli na stole." Přistoupil jsem ke stolu a sebral první persuader.

Překvapeně jsem se na něj; zahleděl.

"Vidíte?" zeptal JSC'111 sC' t larleyho a ulelzal na pojistku. "Dodávají je zajištěné. To by nC'I11~I() být. Mohl by se poškodit palebný mechanismus."

/

17\

Uvolnil jsem pojistku, zabalil zbraň do povoskovaného papíru a uložil hluboko pod kuličky z pěnové gumy. Vrátil se pro druhou.

"Úplně to samé," oznámil jsem.

"Pěkně se v té továrně flákají," přidal se Villanueva. "Vůbec neprovádějí kontrolu kvality." Odjístil jsem pojistku a odnesl zbraň k bedně. Tam jsem se otočil na pravé noze jako druhý chytač zaujímaví postavení na dvojitou hru, stiskl kohoutek a střelil Harleyho do břicha. Brenneke zarachotil jako bomba a obří nábojnice ho doslova přeřízla v půli. Jednu chvíli tam stál a pak najednou zmizel. Na podlaze ležely dvě půlky jeho těla. Skladiště se zaplnilo štiplavým kouřem a horkým pachem Harleyho krve a jeho zaživačícího systému. A jakotem Duffyové, protože muž, který vedle ní stál, bez varování explodoval. Zvonilo mi v uších. Duffyová stále ječela a uskakovala před louží rozlévající se po podlaze. Villanueva ji popadl a přivinul k sobě. Já jsem natáhl šoupátko persuaderu a pozoroval dveře pro případ, že by nás ještě někdo pocítil nečekanou návštěvou. Nikdo se však neukázal. Konstrukce skladiště přestala rezonovat, uklidnilo se mi srdce a do ticha zaznívalo jen rychlé, hlasité oddechování Duffyové.

"Stála jsem těsně u něj," ozvala se.

"Teď už u něj těsně nestojíš," opáčil jsem. "A o to hlavně šlo." Villanueva ji pustil, přešel k odkopnutým zbraním, sklonil se a sebral je.

Já jsem vyndal z bedny druhý persuader, rozbalil papír a zajistil pojistku.

"Opravdu pěkné zbraně," pochválil jsem.

"A docela dobře fungují," poznamenal Villanueva.

Oba glocky přidržel v jedné ruce a berettu mi zasunul do kapsy.

"Přivezte auto, Terry," požádal jsem. "Někdo už teď patrně volá policajům." Vyšel předními dveřmi. Podíval jsem se

oknem na oblohu. Černala se na ní spousta mraků, ale ještě se nesetmělo.

"Co teď?" zeptala se Duffyová.

"Teď někam odjedeme a budeme čekat."

Čekal jsem přes hodinu. Seděl u psacího stolu a díval se na telefon. Věděl jsem, že Kohlová zavolá. Cestu do Macleanu vypočítala na třicet pět minut. Vyjžděla z univerzity v Georgetownu, což ji zdrželo o dalších pět minut, v závislosti na provozu. Deset minut na obhlédnutí situace v Q!linnově v domě. Minuta na zatčení, tři minuty na spoutání a odvedení k autu. Padesát devět minut, od začátku do konce. Uplynula ale celá hodina a stále n~volala.

Po ~dmd<"i~ti minutách jsem si začal dělat starosti. Po osmdesáti velké

I

starosti. Přesně po devadesáti minutách jsem si vypůjčil ve vozovém parku auto a vyrazil.

Terry Villanueva zaparkoval taurus na rozdrobeném asfaltu před dveřmi kanceláře a nechal běžet motor.

"Pojďme zavolat Eliotovi," navrhl jsem. "zjistit, kam odjel. Počkáme s ním." "Na co budeme čekat?" zeptala se Duffyová.

"Na tmu." Natáhla se do brumlajícího auta a vytáhla kabelku. Vrátila se ke mně a vydala telefon. Zvolila číslo.

Představil jsem si situaci v domě. První zazvonění. Druhé. Třetí. Čtvrté. Páté. Šesté.

"Nikdo to nebere," šeptla Duffyová.

Potom se rozzářila. A zase posmutněla.

"Hlasová schránka," vysvětlila. "Něco se stalo." Jedem," zavelel jsem.

"Kam?" Podíval jsem se na hodinky. Zahleděl z okna na oblohu. Přilil brzy.

"Na pobřeží," rozhodl jsem.

Zhasli jsme světla, zamkli dveře a opustili skladiště. Nezamčené a volně přístupné jsme ho nechtěli nechat. Nacházelo se v něm příliš mnoho nebezpečných předmětů. Villanueva řídil. Duffyová seděla vepředu. Já jsem se usadil na zadní sedadlo s persuadery po boku. Vyklíčkovali jsme z přístavní čtvrti. Minuli pozemek, kde Beck parkoval modré dodávky. Zamířili kolem letiště na dálnici a vyrazili na jih, pryč z města.

Sjeli jsme z dálnice a po známé pobřežní silnici pokračovali na východ. Nepotkávali jsme žádná auta. Po obloze táhla nízká, šedá mračna a taurus se svištěním prorážel prudký vítr. Na přední sklo dopadaly kapky vody.

Možná dešťové. Možná jen slaná tříšť zanesená vichřicí kilometry daleko až od moře. Ještě se nesetmělo. Přilil brzy.

"Zkus ještě jednou zavolat Eliotovi," požádal jsem.

Duffyová vytáhla telefon. Stiskla tlačítko rychlé volby. Přiložila telefon k uchu. Dolehlo ke mně šest zazvonění a šepot hlasové pošty. Zavrtěla hlavou. Vypnula telefon.

"Dobře," prohhisil jsem.

Otočila se na sedadle.

"Ty si mysl, že jsou vlichni v domě?" "Všimla sis Harl<"yho obl'ku?14 "Černý," prcl Vil.t. „1.t'v11Ý"

I I,I

/

I

"Na něj téměř smoking. Zrealizoval vlastní představu slavnostního oblečení. A Emily Smithová měla v kanceláři pňpravené černé koktejlové šaty. Chystala se převléknout. Už si obula elegantní boty. Domnívám se, že pořádají banket." "Keast a Maden," připomněl Villanueva. "Dodavatelé občerstvení na večírky." "Správně," potvrdil jsem.

"Patnáct lidí, padesát pět dolarů na osobu.

A Emily Smithová si udělala poznámku. Jehněčí, nikoliv vepřové. Kdo jí jehněčí a nikoliv vepřové?" "Lidé, kteří se stravují košer." "A Arabové," doplnil jsem. "Například Libanonci." Jejich dodavatelé." "Správně," zopakoval jsem. "Hodlají upevnit obchodní vztahy. Ruské zbraně v bednách představují cosi jako symbolickou zásilku. Stejně jako persuadery. Obě strany dokázaly, že jsou schopny dodávat. Teď společně povečeří a pustí se do obchodování naplno." "V domě?" Pňkývl jsem. "Leží na působivém místě. Osamělém, velice divokém.

A má obrovský jídelní stůl." Pustil stěrače. Rozmázly na skle šedivé mazlavé čmouhy. Vítr hnal skutečně slanou tříšť z Atlantiku. Dopadala vodorovně na okénko.

Ještě něco," ozval jsem se.

"Co?" "Domnívám se, že T eresa Danielová je součástí obchodu." "Prosím?" "Chystají se ji prodat společně se zbraněmi. Hezkou světlovlasou Američanku. Představuje ten desetitisícový bonus." Nikdo nepromluvil.

"Zaznamenali jste, jak o ní Harley mluvil? V nedotčeném stavu." Nikdo nepromluvil.

"Dobře se o ni starali a ani na ni nesáhli." Paulie by se nezhazoval s Elizabeth Beckovou, kdyby měl k dispozici Teresu. Při vši účtě k Elizabeth.

Nikdo nepromluvil.

"Teď ji právě koupou a pňpravují." Nikdo nepromluvil.

"Cílem jejího určení bude Tripolis. Malý bonbónek navrch k obchodu." Villanueva dupl na plyn. Kolem předních sloupků a zpětných zrcátek se rozhoukal vítr. O dvě minuty později dojel k místu, kde jsme přepadli gorily, a (P~I zpomalil. Od domu nás dělilo sedm a půl kilometru. Teore-

1111

.

mL

tický,by nás mohli zahlédnout z horních oken. Zastavili jsme uprostřed silnice, předklonili se a upírali pohled na východ.

Vybral jsem si olivově zelený chevrolet a do Macleanu dorazil za dvacet devět minut. Zastavil jsem uprostřed cesty sto

metrů od Q!l innovy rezidence. K bydlení si zvolil tichou, zavedenou čtvrť plnou svěží zeleně. Lenivě se koupala v zářném slunci. Domy obklopovaly akrové pozemky a zakrývaly je porosty stále zelených křovin. Vedly k nim černé příjezdové cesty. V zahradách zpívali ptáci a z dálky se ozývalo tiché syčení zavlažovače. Ve vzduchu poletovaly vypasené vážky.

Sundal jsem nohu z brzdy a krokem ujel zbývajících sto metrů. Q!l innův dům byl obložený tmavým cedrem. Stácel se k němu dlážděný chodníček. Záhony se smrky a rododendrony lemovaly třicet čísel vysoké kamenné zidky. Měl malá okna a převís střechy se svažoval v takovém úhlu, že dům vypadal jako pňkrčený.

Frasconioho auto stálo na příjezdové cestě. Stejný olivově zelený chevrolet, jaký jsem zvolil já. Tiskl se předkem na dveře Q!l innovy nízké dlouhé garáže pro tři auta. Byla zamčená. Do ticha se ozývalo jen cvrlikání ptáků, prskání zavlažovače a bzucení hmyzu.

Zaparkoval jsem za autem. Pneumatiky na horkém povrchu vlhce zamlaskaly. Vystoupil jsem a vytáhl z pouzdra berettu. Odjistil jsem pojistku a vykročil po dlážděném chodníku. Přední dveře byly zamčené. Dům se nohl do ticha. Nakoukl jsem okénkem do haly. Nezahlédl nic jiného než kvalitní neutrální nábytek, typický pro drahé pronájmy.

Vydal jsem se okolo. Došel na terasu dlážděnou plochými kameny. Pře-, jel očima po grilu, vybledlém teakovém stole a čtyřech křeslech. Bílém plátěném slunečníku u bazénu. Trávníku a nenáročných, stále zelených křovinách. Cedrovém plotu stejného odstínu jako dřevěné obložení, zakrývajícím pohled od sousedů.

Vyzkoušel jsem kuchyňské dveře. Zamčené. Podíval jsem se oknem, ale nic nespatřil. Pak jsem pňstoupil k vedlejšímu oknu. Stále nic. Přesunul se k dalšímu a uviděl Frasconioho.

Ležel na zádech uprostřed obývacího pokoje zařízeného pohovkou a dvěma křesly s potahem z trvanlivé látky barvy bláta. Celou plochu podlahy pokrýval koberec. Ladil mu s uniformou. V čele se mu černala díra po zásahu devítimilimetrem. Po smrtelném zásahu. I přes okno jsem viděl zaschlou krustu a pod kůží nažloutle bílou lebku. Kolem hlavy se mu rozlilo jezero krve. Všaklo se do koberce a už začínalo schnout a tmavnout.

Nechtěl jsem vstoupit přízením. Kdyby byl Quinn ještě doma, počkal by si na m~ v prvnihri pOlř(" , kel(" by m~ltlklřlkou výhodu. Tak jsem do-

I
nu

vlekl teakový stůl ke garáži a vyšplhal se na střechu, přelezl po ní k oknu v prvním patře a rozbil loktem sklo. Nohama napřed jsem se spustil do ložnice pro hosty. Páchla zatuchlinou nepoužívané místnosti. Vyšel jsem do horní haly, tiše stál a poslouchal. Nezaslechl jsem jediný zvuk. Dům působil naprosto prázdně. Mrtvě. Bez lidských vibrací.

Pak jsem ucítil krev.

Prošel jsem halou a Dominique Kohlovou našel v ložnici pána domu.

Ležela na zádech na posteli. Zcela nahá. Na podlaze se válelo rozervané oblečení. Utržila několik ran do obličeje, které ji omráčily, a pak podstoupila řeznický zákrok. Obě nadra měla uříznutá velikým nožem. Ten jí trčel z měkkého místa pod bradou. Pronikl patrem až do mozku.

V té době jsem už zažilledacos. Jednou jsem se probral po teroristickém útoku a v břiše jsem měl zabořený kus čelisti kamaráda. Musel jsem z očí setřít jeho maso, abych viděl a mohl se odpazit. Plazil jsem se dvacet metrů urvanými končetinami, narážel koleny do oddělených hlava rukama si tiskl vyhrzlé vnitřnosti. Zažil jsem vraždy, nehody, muže pokosené ze msty kulometem, lidi proměněné po výbuchu v růžovou pastu a po požáru v ohořelé hrudky. Nikdy jsem však neviděl nic tak hrozného jako zohavené tělo Dominique Kohlové. Pozvracel jsem se na podlahu a potom jsem se poprvé za víc než dvacet let rozplakal.

"Co teď?" zeptal se Villanueva o deset let později.

"Půjdu sám," prohlásil jsem.

Jdu s vámi." "Nepřete se se mnou. Jenom mě zavezte trochu blíž. A jeďte pomalu." Sedý taurus splýval s šedivou krajinou a ztrácel se v pošmourném počasí.

A pomalu se pohybující předmět je méně nápadný. Sundal nohu z plynu, maličko přidal plyn a začal se sunout přibližně dvacítkou. Zkontroloval jsem berettu a náhradní zásobníky. Padesát pět nábojů, minus dva v Dukeově stropě.

Zkontroloval jsem persuadery. Čtrnáct nábojů, minus jeden v Harleyho břiše. Celkem šedesát šest nábojů proti méně než osmnácti lidem. Nevěděl jsem, koho všeho pozvali, ale Emily Smithová a Harley se z pochopitelných důvodů nedostaví.

Jít sám je hloupost," namítl Villanueva.

Jít ve dvou ještě větší. Nejkritičtější bude přiblížit se k domu." Neodpověděl.

"Lepší, když zůstanete oba v autě." Villanuc:va neodpověděl. Chtěl mi krýt záda a chtěl Tercsu, ale byl natolik chytrý, aby pochopil, že plřžit se za soumraku k opuštěnému a opevně~mu domu Ilrbude skuletně žádná legrace. Pomalu se plazil dopředu.

,
I

Pak sundal nohu z plynu, přeřadil na neutrální a nechal auto samo zastavit. Nechtěl riskovat zášleh brzdových světel.

Dostali jsme se zhruba půl kilometru k domu. .

"Tady počkejte," požádal jsem.

Villanueva pohlédl stranou.

"Dejte mi hodinu," požádal jsem.

Počkal jsem, dokud oba nepřikývli.

"Pak zavolejte ATP. Když se do hodiny nevrátím." "Možná bychom jim měli zavolat hned teď," zaváhala Duffyová.

"Ne," odmítl jsem. "Potřebuji hodinu." "ATF Qpinna dostane," namítl. "Rozhodně ho nenechají odejít." Vzpomněl

jsem si, co jsem viděl, a zavrtěl hlavou.

Porušil jsem veškerá nařízení a vykašlal se na všechny předpisy. Odešel jsem z místa činu a nic neohlásil. Rozhodl se vzít spravedlnost do vlastních rukou. Nechal Kohlovou v ložnici a Frasconioho v obývacím pokoji.

Jejich auto na příjezdové cestě. Odjel jsem do kanceláře, vzal ze skladiště zbraní Ruger Standard .22 s tlumičem a šel vyhledat krabice Kohlové. Instinkt mi napovídal, že Qpinn před útekem na Bahamy udělá ještě jednu zastávku. Někde musel mít nouzovou skrýš. S falešným průkazem, svazkem bankovek, možná se sbaleným zavazadlem. V práci by je neschoval.

Ani v pronajaté rezidenci. Na to byl příliš profesionální. Příliš opatrný. Ukryl by je na bezpečném a vzdáleném místě. Vsadil jsem na dům, který zdědil v severní Kalifornii po rodičích. Po železničním dělníkovi a mám v domácnosti. Jen jsem potřeboval adresu.

Kohlová měla úhledné písmo. Krabice naplnila poznámkami. Velice vyčerpávajícími. Úzkostlivě pečlivými. Zlomily mi srdce. Kalifornskou adresu jsem našel v osmistránkovém životopise. Pětimístné číslo na silnici spadající pod poštovní úřad v Eurece. Patrně osamělé místo, daleko od města.

Na stole sekretáře jednotky jsem si podepsal zásobu cestovních poukázek, uložil služební berettu a ruger s tlumičem do plátěného tlumoku a odjel na letiště. Než mě pustili se zbraněmi do kabiny, musel jsem podepsat spoustu formulářů. Ani jsem je nepřečetl. Nabízela se šance, že Qpinn poletí stejným letadlem. Kdybych ho zahlédl ve vchodu nebo na palubě, na místě bych ho odprásknul.

Nikde jsem ho však nezahlédl. Nastoupil jsem do letadla do Sacramenta, před odletem prošel uličkou, podíval se na všechny tváře, ale mezi cestu-

jídkami neseděl. Tak jsem číkal, až přistaneme, a upíral pohled do prázdna.

Letušky se k ní neodvážily přiblížit.

I

r

I

Na letišti v Sacramentu jsem si půjčil auto a rozjel se po I-S na sever a potom po silnici 299 na severozápad.

Dvěšestěadesátdevítka byla značená jako vyhlídková trasa. Kroutila se mezi horami. Já jsem však nevnímal nic jiného než žlutou čáru před autem. Časovým posunem jsem získal tři hodiny, ale když jsem se dostal na okraj Eureka, už se stmívalo. Našel jsem správnou silnici. Pokroucenou stůžku vinoucí se na sever a jih vysoko v kopcích nad mezinárodní dálnicí 101. Dálnice ležela hluboko pod mnou.

Na sever se valil proud bílých světél. Na jih červená koncová. Dokázal jsem si velice dobře představit, že tam kdysi vedla železnice. Možná i s nádražím, na kterém vystupoval Q!innův otec, když se vracel z práce.

Objevil jsem dům a bez zpomalení kolem něj projel. Byla to zanedbaná přízemní chata. Místo poštovní schránky před ní stála otlučená konev na mléko. Přední dvorek zarostl již před deseti lety. Otočil jsem se pět set metrů jižně za ní a vrátil se dvě stě metrů se zhasnutými světly. Zaparkoval jsem za opuštěným bistroem s propadlou střechou. Vystoupil a vyšplhal třicet metrů do svahu kopce. Ušel tři sta metrů a dostal se k chatě zezadu.

V přítomnosti se rýsovala úzká zadní veranda a vedla ní udusaná plocha pro auta. Do chaty se očividně vcházelo zadem. Nesvítlo se v ní. Za oknem visely polozatažené, sluncem vybledlé závěsy. Celé místo působilo prázdně a neobydleně. Ze svahu se otvíral výhled několik kilometrů na sever a na východ. Po silnici se neblížilo žádné auto.

Pomalou jsem slezl ze svahu. Obešel chatu. Zaposlouchal se u každého okna. Uvnitř nikdo nebyl. Předpokládal jsem, že Q!inn zaparkuje u verandy a vejde zadními dveřmi, tak jsem se vloupal předními. Do starého tenkého dřeva stačilo jen přitlačit, aby povolila vnější zárubeň, a pak seknout hranou dlaně nad zámek. Dřevo zapraštělo a dveře se otevřely.

Vstoupil jsem, zavřel a zaklínal je židli. Zvenku budou vypadat v pořádku.

Privítalo mě přítomnost, zatuchlina a chlad, nejméně o deset stupňů méně než venku. Chata měla zapojenou elektřinu, protože v kuchyni běžela lednice. Stěny pokrývaly prastaré tapety. Vybledlé a zažloutlé. Vnitřní prostor tvořily jen čtyři místnosti. Kuchyně s jídelním koutem, obývací pokoj a dvě ložnice. Jedna malá, druhá ještě menší. V menší patrně spal v dětství Q!inn. Ložnice oddělovala osamělá koupelna s bílým příslušenstvím potřísněným rzi.

Čtyři místnosti plus koupelna se prohledávají snadno. Skrýš jsem našel téměř okamžitě. Odhrnul jsem kobereček na podlaze v obývacím pokoji a narazil na čtvercový poklop zapuštěný do prken. Kdybych ho objevil v hale, považoval bych ho za šachtu k nějakým kohoutům. Našel jsem ho ale v obývacím pokoji. Vzal jsem z kuchyně šroubovák a vypáčil ho. Spadl jiskřivě na podlahu. Le-

žela na ní krabice od bot zabalená do mléčně zabarveného igelitu. Skrývala tři sta dolarů a dva klíčky. Patrně od bezpečnostní schránky nebo skříňky v úschovně zavazadel. Hotovost jsem si vzal a klíčky nechal v krabici. Potom jsem přiklopil víko, narovnal kobereček, vybral si křeslo, posadil se a čekal. S berettou v kapse a rugerem v klíně.

"Dávej na sebe pozor," rozloučila se Duffyová.

Jasně," opáčil jsem.

Villanueva nic neřekl. S berettou v kapse a persuaderem v každé ruce jsem vystoupil. Přesl jsem ke krajnici silnice, slezl na skály a začal postupovat na východ. Mraky stále prozařovaly zbytky denního světla, ale měl jsem na sobě černé oblečení, pohyboval se mimo silnici a nesl černé zbraně. Vítr se mi opíral do obličeje a vzduch byl prosycený vodou. V dálce zuřil oceán. Nastal odliv. Doléhal ke mně třeskot vln, dlouhý sykot spodního proudu a harašení oblázků.

Obešel jsem táhlou zatáčku a zjistil, že světla na stěně jsou už zapnutá.

Modrobíle se odrážela od potměšlé oblohy. Kontrast jasného elektrického světla a padajícího soumraku mě činil takřka neviditelným. Čím víc jsem se přibližoval, tím menší měli šanci mě zahlédnout. Tak jsem se vyšplhal na silnici

a dal se do běhu. Doběhl jsem, jak nejbliž jsem se odvážil, spustil se opět na skály a doklopýtal k pobřeží. Oceán mi duněl přímo u nohou. Vdechoval jsem vůni soli a řas. Skály klouzaly. Vlny mě zalévaly vodní tříští a hněvivě vířily. Tiše jsem stál. Pochopil jsem, že kolem zdi neproplavu. Tentokrát ne. Podobný pokus by se rovnal šílenství. Oceán by se mě zmocnil jako korkové zátky, vrhl mě na útesy a rozmačkal. Pokud by se mě nechopil spodní proud a nestáhl mě do hlubin.

Nemůžeš okolo, nemůžeš přes, tak musíš skrz.

Opět jsem vyšplhal na skály a co nejdál od brány vstoupil do pruhu světla.

V místě, kde základy přecházely do vody. Držel jsem se těsně u zdi a postupoval k bráně. Zalévalo mě pronikavé světlo.

Ale z východu mě nemohl nikdo zahlédnout, protože jsem se pohyboval v skrytu zdi. A ze západu mě viděli jen přátelé.

Musel jsem si dávat pozor pouze na senzory v zemi.

Našlapoval jsem velice zlehka a doufal, že je nezabudovali těsně ke zdi.

A patrně nezabudovali, protože jsem pronikl až ke strážnímu domku.

Odvážil jsem se nahlédnout škvírou mezi závěsy v předním okně a spatřil jasné osvětlený obývací pokoj. Paulieho nástupce odpočíval na proležené pohovce. Přibližně čtyřicátník, Dukeova věku a velikosti. O něco lehčí a o pět čísel menší než já. Snažil jsem se přesně odhadnout jeho výšku. Sehraje du)ejžitoll roli. Měl nn sobe!" džíny, bn~ trilkó it džfnovou bundu.

/

I

Pozvánku na večírek očividně nedostal. Jako Popelka dostal za úkol střežit bránu, zatímco ostatní se veselili. Doufal jsem, že víc Popelek nevybrali.

Že jim stále chybí personál. Spolehnout jsem se však na to nemohl. Normální bezpečnostní opatření by žádala druhého muže u hlavních dveří a třetího u Dukeova okna. Protože věděli, že Paulie selhal. A já se stále pohybuji v okolí.

Nového náhradníka jsem nemohl zastřelit. Zvuk beretty by nepohltilo ani dunění vln a kvílení větru. A nic na světě by nepřehlušilo persuader nabitý náboji Brenneke Magnum. Tak jsem o pár metrů ustoupil, odložil persuadery na zem a sundal kabát a sako. Pak jsem si svlékl košili a obalil si jí levé zápěstí. Opřel jsem se nahými zády o zeď a úkrokem došel k zataženému rohu okna. Nehty pravé ruky zaklepal na sklo, nepravidelně jako malá myš přebíhající nad stropem.

Zopakoval jsem to celkem čtyřikrát a napřahoval se k pátému pokusu, když jsem koutkem oka zahlédl, jak okno náhle potemnělo. Nový náhradník vstal z pohovky a přitiskl obličej na sklo, aby zjistil, co ho obtěžuje. Tak jsem se pokusil přesně vyměřit správnou výšku, otočil se o sto osmdesát stupňů, uštěl zabalenou pěstí, roztrhl sklo a o milisekundu později jeho nos. Složil se pod parapet. Protáhl jsem ruku vzniklým otvorem, odjistil závlačku, otevřel okno a prolezl dovnitř. Náhradník seděl na zemi. Z nosu mu tekla krev a střepty mu pořežaly obličej. Nevnímal okolní svět. Na pohovce ležela zbraň. Dva a půl metru od něj. Od telefonů ho dělilo tři a půl metru. Potřásl hlavou a podíval se na mě.

"Vy jste Reacher," pravil.

"Správně," potvrdil jsem. "Nemáte šanci," upozornil.

"Opravdu?" Přitakal. "Dostali jsme příkaz okamžité střílet." "Na mě?" Opět přitakal.

"Kdo má střílet?" "Všichni." "Příkaz od Xaviera?" Ještě jednou přitakal. Položil si hřbet ruky pod nos.

"A všichni ho poslechnou?" "Jasně." "Vy taky?" "Patm~ ne." "Slibujet~ ?" "Ano."

"Dobře," vzal jsem ho na milost.

Na okamžik jsem se zarazil a uvažoval, zda mu nemám položit další otázky. Možná by se vykrucoval. Kdybych ho ale ještě trochu propleskl, získal bych spoustu odpovědí. Rozhodl jsem se však, že jich víc nepotřebuji. Nehrálo roli, jestli na mě v domě čeká deset, dvanáct nebo patnáct protivníků, ozbrojených či beze zbraně. Střflej a zabíjej. Ty, nebo oni. Tak jsem jen odstoupil a začal uvažovat, jak s ním naložit, když mi usnadnil rozhodnutí. Porušil slib, zvedl se a skočil po zbrani na pohovce. Zarazil jsem ho prudkým levým hákem do krku. Podařilo se mi ho krásně umístit.

Rozdrtil jsem mu hrtan. Opět se složil k zemi a udusil se. Překvapivě rychle.

Během minuty a půl. Nemohl jsem mu pomoci. Nejsem lékař.

Chvilí jsem jen nehybně stál. Potom jsem si oblékl košili, vylezl oknem, sebral zbraň a kabát se sakem, vrátil se dovnitř a podíval se zadním oknem na dům.

"Do prdele," zaklel jsem nahlas a odvrátil pohled.

Cadillac stál na točně. Eliot neodjel. Ani Elizabeth, Richard a kuchařka.

Do hry se připletli tři civilisté. Přítomnost civilistů ztěžuje každý útok nejméně stokrát. A tenhle útok by byl dost obtížný i bez nich.

Ještě jednou jsem se podíval. Vedle cadillacu parkoval černý lincoln.

Vedle lincolnu dva tmavomodré suburbany. Dodávku s občerstvením jsem nikde neviděl. Možná s ní zajeli ke kuchyňským dveřím. Nebo dorazí později. Nebo vůbec ne. Třeba se žádný banket nekoná. Nesprávně jsem si vyložil vodítka a všechno zkazil.

Ostrou září světla na zdi jsem upíral pohled k domu topícímu se v přítmí. U předních dveří žádná stráž nehlídkovala. Rozumný člověk by se však v chladném a vlhkém počasí schoval do haly a střežil oknem. V Dukeově místnosti jsem také nikoho nezahlédl. Stahovací okno však bylo stále otevřené, přesně jak jsem ho zanechal. NSV patrně pořád visel na řetězu.

Znovu jsem se podíval na auta. Do lincolnu se vejde pět pasažérů. Do každého ze suburbanů sedm. Dohromady maximálně osmnáct lidí. Patnáct až šestnáct mocipánů a dvě až tři gorily. Nebo mocipáni přijeli jen se třemi řidiči. Také jsem se však mohl naprosto mýlit.

. Existuje jen jediný způsob, jak to zjistit.

A v něm spočívá nejobtížnější část. Musel jsem se dostat přes osvětlené území. Zvažoval jsem, jestli nezhasnout

světla. Náhlá tma by však všechny v domě varovala. Během pěti vteřin by telefonovali do strážního domku, aby zjistili, co se stalo. A strážný by jim to nevysvětlil, protože mrtví nemluví. Patnáct či kolik lidí by se vyhrnulo do přitní. Většinou bych se vyhnul. Nevěděl bych však, komu se vyhnout a na koho zaútočit. Protože kdyby mi Quinn ten večer unikl, nikdy bych ho už nespasil.

I

loI~

I

Tak jsem musel nechat světla rozsvícená. Zbývaly dvě možnosti. Buď rychle proběhnout k domu a omezit na minimum pobyt v ozářeném prostoru. Musel bych se však pohybovat rychle a každý rychlý pohyb upoutá pozornost. Nebo se pomalu proplížit podél zdi k oceánu. Šedesát neskutečně dlouhých metrů. Rozhodl jsem se pro druhou možnost.

Světla byla seřizena tak, aby ozařovala široký pruh. Mezi zdi a nejbližšími paprsky bude procházet tmavý tunel. Úzký, neosvětlený trojúhelník.

Mohl bych se jím proplížit, podél úpatí zdi. Velice pomalu. Palebným polem NSV.

Otevřel jsem zadní dveře. Na strážním domku žádná světla nesvítla. Začínala až šest metrů na pravé straně, v místě, kde stěna domku přecházela v obvodovou zeď. Protáhl jsem se ven a přikrčil. Otočil se o devadesát stupňů doprava a zapátral po tunelu. Skutečně jsem ho našel. Necelých devadesát čísel vysoký. Ve výši hlavy se už rozplýval. A nebyl zcela tmavý. Zasahovalo do něj rozptýlené světlo odražené od země, zlomené paprsky a záře ze zadní strany samotných světél. Můj tunel oscilloval mezi temnotou a zářivým jasnem.

Klekl jsem si, popolezl a zavřel za sebou dveře domku. Popadl jsem do každé ruky persuader, lehl si na břicho, přitiskl pravé rameno ke zdi a čekal. Natolik dlouho, aby každý, kdo měl pocit, že zahlédl pohyb dveří, ztratil zájem. Pak jsem se začal pomalu plížit.

Urazil jsem zhruba tři metry a zarazil se. Velice rychle. Zaslechl jsem zvuk přijíždějícího auta. Nikoliv sedanu. Něčeho většího. Možná další suburban. Změnil jsem směr. Zatnul prsty od nohou do země a odplížil se pozadu ke dveřím. Vytáhl jsem se na kolena, otevřel, vklouzl do strážního domku a postavil se. Odložil jsem persuadery do křesla a vytáhl z kapsy berettu. Z druhé strany brány se ozývalo dunění velkého osmiválce běžícího na volnoběh.

Rozhodnutí. Ať už stál za bránou kdokoli, očekával, že mu někdo otevře.

A velice pravděpodobně by poznal, že nejsem pravý strážný. Tak jsem se vzdal myšlenky na plížení. Patrně budu muset způsobit hluk. Zastřelit posádku, zmocnit se auta a rychle dojet k domu, než stihne kulometčík stisknout spoušť. Pak využít vzniklého chaosu.

Opět jsem přistoupil k zadním dveřím, odjistil berettu a nadechl se. Měl jsem počáteční výhodu. Věděl jsem, co udělám. Všichni ostatní musí teprve zareagovat. A to jim zabere o vteřinu déle, než je záhodno.

Pak jsem si vzpomněl na kameru na sloupu brány. Na monitor. Ukáže mi, na co se mám připravit. Spočítám protivníky.

Být předem varován by byl předem ozbrojen. Přistoupil jsem k obrazovce. Sedě a mlčky. Kamera zabíhá. Bílou

dodávku. S napsal jsem jí boku. Krast & Maden Catering. Vydechl

II

II

~

jsem. Zásilková služba s občerstvením strážného určitě nezná. Zastrčil jsem berettu zpátky do kapsy, sundal si kabát a sako. Sebral jsem mrtvé náhradě džínovou bundu a navlékl ji na sebe. Tlačila mě a byla potřísněná krví. Ale působila dostatečně přesvědčivě. Vyšel jsem ze dveří, natočený zády k domu a snažil se vypadat o pět čísel menší. Dokráčel jsem k bráně. Nadzvedl závoru pěstí, stejně jako Paulie. Otevřel. Bílá dodávka popojela. Muž na sedadle spolujezdce stáhl okénko. Měl na sobě smoking. Řidič také.

Další civilisté.

»Kam to bude?" zeptal se spolujezdec.

»Kolem domu doprava a dozadu. Ke kuchyňským dveřím." Okénko opět vyjelo. Dodávka se dala do pohybu. Mávl jsem na pozdrav a zavřel bránu. Vrátil jsem se do domku a pozoroval dodávku oknem. Zajela zprava na točnu. Ozářila cadillac, lincoln a dva suburbany. Pak blikla brzdová světla a zmizela z dohledu.

Čekal jsem dvě minuty a prosil bohy, aby se setmělo. Pak jsem odložil džínovou bundu, oblékl si sako a kabát a sebral z křesla persuadery. Otevřel jsem dveře, vykradl se ven, zavřel je a spustil se na břicho. Přitiskl jsem se ramenem ke spodku zdi a opět se začal pomalu plížit, obličej odvrácený od domu. Do loktů a kolen mě tlačily drobné kamínky. Nejvíce mě však mravenčilo v zádech. Plížil jsem se palebným polem zbraně, která dokázala za vteřinu vypálit dvanáct pŕpalcových kulek. Rukojeti patrně svíral odhodlaný střelec. Mohl jsem jen doufat, že první dávkou mine. Což bylo pravděpodobně. Než by zkusil druhou, vyrazil bych do temnoty a kličkoval ja~o divý.

Posuňoval jsem se dopředu. Deset metrů. Patnáct. Dvacet. Dával jsem si na čas. Obličej stále natočený ke zdi. Doufal jsem, že vypadám jako nenápadný stín v polostínu. Zápasil jsem sám se sebou. Nejraději bych se vymrštil a rozběhl. Srdce mi bušilo až v krku. Potil jsem se, i když bylo chladno. Lomcoval se mnou vítr. Dul od moře, odrážel se o zeď a jako odliv se mě snažil unést do nejjasnějšího světla.

Pokračoval jsem a dostal se až do poloviny. Zvládl jsem třicet metrů a třicet mi zbývalo. Pálily mě lokty. Persuadery jsem držel nad zemí a veškerou váhu táhl pažemi. Povolil jsem si odpočinek. Přitiskl jsem se k zemi a snažil se vypadat jako kámen. Otočil jsem hlavu a riskl pohled k domu. Nic se v něm nedělo. Podíval jsem se dopředu. Ohlédl se. Bod, ze kterého není návratu. Začal jsem se plazit dál. Nutil se k pomalosti. Stále víc mi trnulo v zádech. Ztěžka jsem oddechoval. Zmocňovala se mě panika. V krvi mi bublal adrenalin a nová~1 utkl'), IIIIkr}. Pun~1 jsem, lapal po dechu a přemlouval ruce a nohy k poslu Allosli. HmlJ/u, n"bódal jsem je. Pak jsem se dostal deset md'IIJ ke" kOIH I 01

1.11101'1111.1 BC' m~ 11.1d~j('. Dokážu 10. Zastavil

~I

/

.U

jsem se. Nadechl se. Ještě jednou. Začal se zase plazit. Pak se povrch zhoupl. Hlavou jsem se dostal k vodě. Pod tělem mě zastudil mokrý sliz. Dorážely na mě drobné vlnky. Otočil jsem se o devadesát stupňů. Dostal jsem se ze zorného pole osazenstva domu, ale musel jsem ještě překonat deset metrů jasného světla. Vzdal jsem pomalost. Sklonil hlavu a v předklonu se rozběhl.

V ohromivě jasné záři jsem strávil čtyři vteřiny. Přišly mi jako celá věčnost. Světlo mě úplně oslepilo. Potom jsem opět zacouval do temnoty, přikrčil se a naslouchal. Slyšel jsem jen rozbouřené moře. Neviděl jsem nic jiného než červené tečky před očima. Vrávoravě jsem udělal několik kroků přes skaliska a zastavil se. Ohlédl se k domu. Jsem uvnitř. Usmál jsem se v temnotě. Qjtinne,jdu si pro tebe.

I

I

.

15

PŘED DESETI LETY JSEM NA ~J (:EKAL OSMNÁCT HODIN. ANI NA OKAMŽIK jsem nezapochoyboval, že se objeví. Seděl jsem v křesle s rugerem v klíně. Nespál. Téměř nemrkal. Prostě seděl. Celou noc. Celé svítání. Celé následující ráno. Pominulo poledne. Seděl jsem a čekal.

Dorazil přesně ve dvě hodiny odpoledne. Zaslechl jsem na silnici zpomalovat auto, postavil se, držel se daleko od okna a sledoval, jak zahýbá.

Auto z půjčovny, stejně jako moje. Červený pontiac. Jasně jsem ho viděl předním sklem. Upravený a osprchovaný.

Učesané vlasy. V modré, u krku rozepnuté košili. Usmíval se. Auto zabočilo za dům a zastavilo na udusaném pruhu před kuchyní. Vyšel jsem do chodby. Přitiskl se na stěnu vedle kuchyňských dveří.

V zámku zarachotil klíč. Otevřely se dveře. Zaúpěly v pantech. Nezavřel je. Před chatou pobrukoval vůz, nevypnul motor. Nehodlal se zdržet dlouho. Na linoleu v kuchyni zapraskaly kroky. Rychlé, lehké, sebevědomé.

Muž, který hraje a vyhrává. Vyšel do chodby. Loktem jsem ho udeřil do spánku.

Složil se na záda. Roztáhl jsem ruku a přišpendlil ho za krk k zemi. Odložil.

jsem ruger a prohmatával ho. Přišel neozbrojený. Pustil jsem mu krk a Q!linn zvedl hlavu. Tnul jsem ho hranou dlaně pod bradu. Zátylkem udeřilo podlahu. Protočily se mu oči. Vstoupil jsem do kuchyně a zavřel dveře. Pak jsem se vrátil a odtáhl ho za zápěstí do obývacího pokoje, pustil ho a dvakrát propleskl. Namířil jsem mu ruger do obličeje a čekal, až se probere.

Otevřel oči a podíval se nejprve na zbraň a potom na mě. Měl jsem na sobě uniformu se spoustou prýmků a odznaků jednotky, takže ihned pochopil, kdo jsem a proč jsem přišel.

"Zadržte," ozval se.

"Proč?" "Dopouštíte Se' rhyby."

I

II..

"Opravdu?" "Zmýlil jste se." v, Vy') " " azne.

Přikývl. "Hrabali do vlastní kapsy." "Kdo?" "Frasconi a Kohlová." "Neříkejte." Opět přikývl. "A pak se ji pokusil vyšachovat." Jak?" "Můžu se posadit?" Zavrtěl jsem hlavou. Stále mu mířil do obličeje.

"Ne," odmítl jsem.

"Připravoval jsem léčku. Ve spolupráci s ministerstvem zahraničí. Chystali jsme se udeřit proti nepřátelským ambasadám. Fungoval jsem jako volavka. " "Co Gorowského dcera?" Netrpělivě potřásl hlavou. "Tomu dítěti se nic nestalo, vy blbče. Gorowski dostal pokyny, jak se má chovat. Pečlivě vypracované. Dáváme si na podobných akcích záležet. Je třeba vytvořit řetězec s do sebe zapadajícími články. Pro případ, že by někdo pojal podezření a začal jednotlivé články sledovat. Včetně fingovaných mrtvých schránek a předávání. Kdyby nás někdo pozoroval." "Co s tím mají společného Frasconi a Kohlová?" "Vedli si dobře. Velice brzy mě odhalili. A mysleli si, že jednám nelegálně. Což mě potěšilo, protože potvrdili, že svou roli hraju přesvědčivě.

Pak ale obrátili. Tvrdili, že zpomalí vyšetřování, když jim zaplatím. Abych měl čas opustit Spojené státy. Předpokládali, že se na to připravuji. Tak jsem si řekl proč ne. Kdoví, jaké křiváky věrohodná volavka ještě odhalí?

A čím více, tím lépe, že? Začal jsem jim tedy jít na ruku." Mlčel jsem.

"Vyšetřování se vleklo, není-liž pravda? Určitě jste si toho všiml. Táhl se týdný a týdný. Neskutečně pomalu."

Pomalu jako sirup.

"Včera se však změnila situace. Dostal jsem Syřana, Libanonce a fránce.

Potom toho Iráčana, který byl opravdu velká ryba. Rozhodl jsem se tedy skoncovat i s řaděním vašich křiváků. Přišli za mnou a požadovali konečnou platbu. Slo o spoustu peněz. Frasconi si je však chtěl nechat pro sebe. Praštil mě do hlavy. Když jsem se probral, zjistil jsem, že rozřezal Kohlovou. Byl to opmvdu cvok, věřte mi. V zásuvce jsem našel zbraň a zastřelil ho." "P!O~ jste potom utekl?"

I

"Protože jsem zpanikařil. Pracuji pro Pentagon. Nikdy předtím jsem neviděl krev. A nevěděl jsem, kdo všechno od vás je do případu ještě zapletený. Mohlo jich být klidně víc." Frasconi a Kohlová.

"Vy jste velice dobrý," pokračoval. "Rozjel jste se rovnou sem." Přikývl jsem. Vzpomněl si na osmistránkový životopis sepsaný úhledným písmem Kohlové. Povolání rodičů, domovská adresa.

"Či to byl nápad?" zeptal jsem se.

"Původně? Samozřejmě Frasconiho. Měl vyšší šarží." Jak se jmenovala?" Viděl jsem, jak se mu zablesklo v očích.

"Kohlová," odpověděl.

Opět jsem přikývl. Přišla ho zatknout v parádní unifonně. S černou acetátovou jmenovkou nad pravým ěadrem. Kohl. Bez uvedení pohlaví.

U ženski uniformy se jmenovka nosí podle individuálních telesných proporcí vodorovně vystředěná na pravé straně dva a půl až pět centimetrů nad horním knoflíkem. Uviděl ji, jakmile vstoupila do dveří.

"Křestním jménem?" Zarazil se.

"Nepamatuji se," odpověděl.

"Frasconiho křestní jméno?" U mužski důstojnicki uniformy se jmenovka nosí vystředěná na pravé náprsní kapse ve stejné vzdálenosti od švu a knoflíku.

"Nepamatuji se." "Zkuste si vzpomenout," vyzval jsem ho.

"Křestní jména jsem už zapomněl. Nejsou důležitá." "Tři z deseti," opáčil jsem. "Dostáváte E." "Za co?" "Za váš výkon. Propadl jste." "Proč?" "Váš otec pracoval jako železniční dělník. Matka zůstala v domácnosti.

Plným jménem se jmenujete Francis Xavier Q!linn." "A co má být?" "Vyšetřování probíhají takovýmhle způsobem. Když se chystáte dostat někomu na kobytku, nejdřív si o něm všechno zjistíte. Týdny a týdny jste je vodil za nos a nevyhledal ani jejich jména? Nepodíval se do osobních záznamů? Nedělal si poznámky? Nepsal hlášení?"

Neodpověděl.

"A Frasconi za celý život n('pliše) nn jediný samostatný nápad. Nevykonal nic, co by mu n~kdo nde'kl. Nikdo by o nith lle'mluvil jako o FrtlScollim

I

a,...

o deset let později se rychle stmívalo a já se proplétal mezi skalami za garáží. Po pravici mi vřelo a dunělo moře. Vitr se mi opíral do obličeje. Nečekal jsem, že na někoho narazím. Zejména ne po stranách domu a vzadu za ním. Tak jsem se pohyboval rychle, se zvednutou hlavou, ve střehu, v každé ruce persuader. Jdu si pro tebe, Quinne.

Když jsem vyšel zpoza garáží, zahlédl jsem u rohu dodávku s občerstvením. Na plesn~ stejném míst~, kde zaparkoval Harley, když jsme vynášeli 1. kufru BC'ckovu služebnou. Dodávka m~la otevřené zadní dveře a řidič se spolukzdrC'IIl ji vykldali. Detektor kovů zapípal pokaždé, když prošli

s kovovou nádobou. Měl jsem hlad. Vzduchem se linula vůně teplého jídla. Muži byli ve smokiních. Skláněli hlavu proti větru. Nevšímali si ničeho jiného než své práce. Přesto jsem se jim vyhnul. Opsal jsem oblouk po okraji skal, přeskočil Harleyho rozsedlinu a pokračoval dál.

Když jsem se dostal co nejdál od dodávky, zamířil jsem k protějšímu zadnímu rohu domu. Připadal jsem si velice dobře. Tichý a neviditelný. Jako prastaré tajemné stvoření kradoucí se z moře. Zastavil jsem a zvažoval, .

která okna vedou do jídelny. Našel jsem je. Svítlo se v nich. Přistoupil jsem blíž a riskl pohled dovnitř.

Jako prvního jsem spatřil Q!linna. Stál vzpřímený v tmavém obleku.

V ruce držel drink. Vlasy měl šedivé jako stříbro. Na čele se mu rýsovaly růžové lesklé jizvy. Maličko se hrbil v ramenou. Trochu přibral. Zestárl o deset let.

Vedle něj jsem~ahlédl Becka. Také v tmavém obleku. Také se sklenkou v ruce. Věrně po boku Q!linnovi. Oba se dívali na tři malé Araby s černými napomádovanými vlasy. Měli na sobě americké oblečení. Obleky ze žraločí kůže, světle šedivé a modré. Také svírali drinky.

Za nimi si těsně u sebe povídali Elizabeth s Richardem. Scéna v jídelně připomínala volnou koktejlovou party nacpanou k obrovskému stolu. Stůl byl prostřený pro osmnáct lidí. Velice formálně. Tři sady skleniček a tolik příborů, že by vystačily na týden. Kuchařka pobíhala s tákem s nápoji. Nabízela štíhlé šampusky a bytelné whiskovky. Oblékla si tmavou sukni a bílou blůzu. Degradovali ji na servírku. Její znalosti možná na kuchyni Blízkého východu nestačily.

T eresu Danielovou jsem nikde neviděl. Třeba ji chtěli nechat vyskočit na závěr z dortu. Zbytek hostů tvořili jen muži. Celkem tři. Patrně Q!linnovy nejlepší gorily. Nesourodé trio. Všechny měly drsné obličeje, nejspíš však nebyly nebe2;pečnější než Angel Do1l nebo Harley.

Osmnáct prostřených míst, deset stolovníků. Osm nedorazilo. Bez Dukea, Angela Do1la, Harleyho a Emily Smithové jen čtyři. Patrně pozvali i Paulieho náhradu. Takže chyběli tři. Jeden od hlavních dveří, jeden od Dukeova okna a třetí patrně střežil T eresu.

Zůstal jsem u okna a sledoval dění. Koktejlových večírků a formálních večeří jsem navštívil spoustu. V životě na základnách hrály důležitou roli.

Tenhle večírek bude trvat nejméně čtyři hodiny. Z jídelny vyjdou jedině na toaletu. Q!linn hovořil. Bez zábran se díval zároveň na všechny tři Araby. Vedl prim. Usmíval se, gestikuloval a hřměl smíchy. Vypadal jako muž, který hraje a vyhrává. Ale nevyhrával. Bortily se mu plány. Večírek pro osmnáct se smrsknul na večírC'k pro c('s('t, protože jsem se pohyboval po oko\).

a Kohlové. Vždycky jen říkali Kohlová a Frasconi. Od začátku jste hráli špinavou hru a můj tým poprvé spatřil, až když vás přišli zatknout. A oba jste je zabil." Dokázal, že se nemýlím. Pokusil se zaútočit. Počítal jsem s tím. Začal se hrabat na nohy. Srazil jsem ho, surověji, než jsem zamýšlel. Když jsem ho nakládal do kufru jeho auta, byl stále v bezvědomí. Stále v bezvědomí, když jsem ho za rozpadlým bistroem přendával do kufru svého auta. Odjel jsem s ním kousek na jih po mezistátní dálnici 101 a zabočil doprava k Pacifiku. Zastavil na šterkovém rozšíření silnice. Otevřel se přede mnou nádherný výhled. Byly tři hodiny odpoledne, svítlo slunce a oceán se třeptil úchvatnou modří. Rozšíření ohraničovalo čtyřicet čísel vysoké, kovové zábradlí, lemované z druhé strany ještě půlmetrovým pruhem šterku a za ním se otvíral sráz do příboje. Po silnici nejezdilo mnoho aut. Zhruba jedno za dvě minuty. Rozšíření leželo na vyhlídkovém obchvatu

dálnice.

Otevřel jsem kufr a znovu víko zabouchl, pro případ, že by se probral a chystal se po mně skočit. Ale nechystal. Byl napůl udušený a sotva při vědomí. Vyvlekl jsem ho ven, postavil na gumové nohy a nechal jít. Na chvíli jsem mu povolil podívat se na oceán, abych zkontroloval, jestli se někdo nedívá. Nedíval. Tak jsem ho otočil. Ustoupilo pět kroků.

„Jmenovala se Dominique,“ křikl jsem.

Pak jsem vystřelil. Dvakrát do hlavy a jednou do prsou. Počítal jsem s tím, že se okamžitě složí na štěrku a než ho hodím do oceánu, vpálím mu ještě kulku do oka. Nesložil se ale na štěrku. Zapotácel se dozadu, zachytil o zábradlí, dopadl ramenem na poslední pevný kousek Ameriky a skutálel se z útesu. Přidržel jsem se rukou kovového pažení, naklonil se a podíval dolů. Viděl jsem, jak udeřilo skály. Pak zmizel v příboji. Minutu jsem tam zůstal stát. Dva zásahy do hlavy, jeden do srdce, čtyřicet metrů volným pádem do oceánu, to nemohl přežít.

Sebral jsem prázdné nábojnice. „Deset-osmnáct, Dom,“ řekl jsem sám sobě a vrátil se k autu.

I

Sklonil jsem se a prolezl pod oknem ke kuchyni. Zůstal na kolenou, sundal si kabát, zabalil do něj persuadery a odložil na místo, kde si je později vyzvednu. Potom jsem se postavil a vešel rovnou do kuchyně. Detektor oznámil berettu v kapse. V kuchyni se činili muži z dodávkové služby.

Vyváděli cosi s alobalem. Kývl jsem na pozdrav, jako bych patřil k obyvatelům domu, a zamířil do haly. Silné koberce dumily ozvěnu mých kroků.

Z jídelny pronikal šum rozhovoru. U předních dveří stál chlap. Otočený zády ke mně, pohled upřený z okna. Ramenem se opíral o okenní výklenek. Světla na zdi mu barvila vlasy do modra. Postavil jsem se za něj. Zastřel a zabij, buď oni, nebo {I}. Okamžik jsem počkal, pak se natáhl a popadl ho pravačkou pod krkem. Opřel jsem se mu kotníky levačky o zátylek. Trhl jsem pravačkou nahoru a dozadu, zatlačil levačkou a zlomil mu páteř ve čtvrtém obratli. Složil se mi do náručí. Chytil jsem ho v podpaží, odešel s ním do Elizabetina salonku a hodil ho na pohovku. Na stolku stále ležel Doktor Živago.

O jednoho mň.

Zavřel jsem dveře salonku a zamířil ke schodišti. Tiše a rychle jsem vyšel nahoru a pak se zastavil před Dukeovým pokojem. Eliot ležel ve dveřích.

Na zádech a mrtvý. Měl rozevřené sako a košili plnou děr a zaschlé krve.

Na koberci pod ním ulpěla hnědá krusta. Překročil jsem ho, zůstal ve skrytu dveří a podíval se dovnitř. Spatřil jsem, proč zemřel. NSV se zadřel. Músel domluvit s Duffyovou, vyrazit ke dveřím a na poslední chvíli zahlédnout kolonu aut mířící k domu. Skočil ke kulometu. Stiskl spoušť a cítil, jak se zasekla. Byl to starý krám. Mechanik ho měl rozložený na podlaze. a snažil se opravit posuvný mechanismus pásu. Soustředěně se skláněl nad úkolem. Nevšiml si mě. Neslyšel mě.

Zastřel a zabij. Oni, nebo {I}.

O dva méně.

Nechal jsem ho ležet na samopalu. Zpod těla vykukovala hlaveň a vypadala jako třetí ruka. Rozhlédl jsem se z okna. N~ zdi stále zářila světla.

Podíval jsem se na hodinky. Z dohodnuté hodiny uplynulo přesně třicet minut.

Sestoupal jsem ze schodů a jako duch proplul halou. Zamířil jsem do sklepa. Svítlo se v něm. Prošel jsem tělocvičnou, minul prádelnu. Vytáhl jsem z kapsy berettu a odjistil pojistku. Napřáhl jsem zbraň před sebe, zahrnul za roh a vykročil ke dvěma zamčeným místnostem. Jedna byla prázdná a otevřená. Před druhou seděl mladík. Na židli opřené opěradlem o dvě. ~íval se přímo na mě. Rozšířily se mu oči. Poklesla brada. Nevydal mi hlásku. N('vypadal moc hrozivě. Měl na sobě džíný a tričko s nápisem Ot/I. P"lmllo POT(lilČOVÝ fanntik Trey.

~

"Buď úplně zticha, jestli chceš zůstat naživu." Byl zticha.

Jsi Troy?" Mlčky přikývl.

"Dobře, T royi." Nacházeli jsme se přímo pod jídelnou. Nechtělo se mi jim střílet pod nohama. Tak jsem zastrčil berettu do kapsy, popadl ho kolem krku, dvakrát uhodil hlavou o stěnu a omráčil ho. Možná jsem mu rozbil lebku. Možná také ne. Bylo mi to jedno. Svými triky s počítači zapříčinil smrt služebné.

O tři méně.

Vytáhl jsem mu z kapsy klíč. Odemkl jsem, otevřel a našel na matraci sedět Teresu Danielovou. Otočila se a podívala na mě. Vypadala přesně jako na fotografiích, co mi Duffyová ukázala v motelovém pokoji brzo ráno v den jedenáct. Zdálo se, že ji nic nechybí. Měla umyté a vykartáčované vlasy. Oblékli ji panensky bílé šaty. Bílé punčocháče a boty. V bledém obličejí zářily modré oči. Připomínala lidskou oběť.

Na okamžik jsem zaváhal. Nedokázal jsem odhadnout, jak zareaguje.

Muselo jí dojít, co s ní mají v úmyslu. A neznala mě. Z jejího pohledu jsem byl nepřítelem, který se ji chystá odvést k oltáři. Navíc absolvovala výcvik pro federální agenty. Kdybych ji požádal, aby šla se mnou, mohla by začít bojovat. Možná celou dobu shromažďovala síly a čekala na příležitost. A nechtěl jsem vyvolat hluk. Zatím ještě ne.

Pak jsem se jí ale podíval do očí. Jednu panenku měla obrovskou. Druhou mrňavou. Chovala se velice tiše a klidně.

Omámeně a apaticky. Nadopovali ji. Možná nějakou módní látkou. Jak se jmenuje droga, co dělá holky povolnými?

Rohypnol? Nedokázal jsem si vzpomenout. Drogy nepatřily k mé specializaci. Eliot by to býval věděl. Duffyová s Villanuevou to stále ví. Ta látka dělá lidi pasivními a poslušnými. Lehnou si na záda a nechají si všechno líbit.

"T ereo?" zašeptal jsem.

Neodpověděla.

Jste v pořádku?" Přikývla.

"Můžete chodit?" ~o," odpověděla. "Pojďte se mnou." Postavila se. Podlamovaly se pod ní nohy. Patrně ochablé svalstvo. Devět týdnů ji drželi zavřenou.

"Tudy," ukázal jsem.

/

III"

Nepohnula se. Jen stála. Napřáhl jsem ruku. Přijala ji a stiskla. Měla teplou suchou pokožku.

"Pojďme," vyzval jsem ji. "Nedívejte se na toho muže na podlaze." Předě dveřmi jsem se zastavil a pustil její ruku.

Odvlekl jsem Troye do kobky a zamkl dveře. Popadl jsem opět Teresu a vykročil. Poslouchala na slovo. Upírala pohled před sebe a kráčela. Zahnuli jsme za roh a minuli prádelnu. Prošli tělocvičnou. Hedvábné šaty jí zdobily krajky. Držela se mě jako milence. Měl jsem pocit, že mě vede na promenádní ples. Bok po boku jsme vystoupali po schodech a dorazili až na poslední stupeň.

"Počkejte tady na mě," nařídil jsem. "Nikam nechodte." "Dobře," šeptla.

"Chovejte se tiše." "Dobře," zopakovala.

Nechal jsem ji stát na posledním schodu a zavřel za ní dveře. Rukou se zlehka opírala o zábradlí, za hlavou jí svítila holá žárovka. Opatrně jsem se rozhlédl po hale a zamířil do kuchyně. Muži ve smokinzích se stále činili.

Jste od Keasta a Madena?" zeptal jsem se.

Bližší přikývl.

"Paul Keast," představil se.

"Chris Maden," připojil se jeho partner.

"Musím, Paule, popojet s vaší dodávkou," oznámil jsem.

"Proč?" "Stojí v cestě."

Paul Keast se na mě podíval. "Sám jste říkal, že tam s ní mám zajet." "Neříkal jsem vám ale, abyste ji tam zaparkoval."

Pokrčil rameny, zašátral na pultu a podal mi klíče.

Jak si přejete." Vzal jsem si klíče, vyšel ven a otevřel zadní dveře dodávky. Úložný prostor po obou stranách lemovaly kovové police na tácy s jídlem. Uprostřed procházela úzká ulička. Okna chyběla. Nic moc pohodlného, ale bude to muset stačit. Nechal jsem zadní dveře otevřené, usedl za volant a nastartoval. Vycouval na točnu, obrátil se a docouval zpátky ke kuchyni. Nyní stála dodávka správným směrem. Vypnul jsem motor, ale klíčky nechal v zapalování. Vrátil se dovnitř. Detektor zapípal.

"Co budou mít k večeři?" zeptal jsem se.

Jehněčí kebab," oznámil Maden. "S rýží a kuskusem. Jako předkrm plněné vinné listy. Baklavu na závěr. S kávou." "To je typicky libyjské?" ..Mezinrodní. Jí se to úplně všude." "Z... t.lkov~ jídlo js{"m plntfval dolar. Vy jim účtujete padesát pět."

i

;\

"Kde? V Portlandu?" "V Bejrútu," upřesnil jsem. Nahlédl jsem do haly. Klid a ticho. Otevřel dveře do sklepa. Teresa Danielová čekala jako robot na stejném místě, kde jsem ji zanechal. Natáhl jsem ruku.

I "Pojďte," přikázal jsem.

Vykročila nahoru. Zavřel jsem dveře. Odvedl ji do kuchyně. Keast s Madenem na ni vytřeštili oči. Nevšímal jsem si jich a vyšel s ní ven. K dodávce. Chvěla se zimou. Pomohl jsem jí nastoupit do úložného prostoru.

"Počkejte na mě," zopakoval jsem pokyn. "Úplně tiše." Mlčky přikývla.

"Zavřu vás," upozornil jsem.

Opět přikývla.

"Brzy vás zase pustím." "Děkuju," špitla.

Zavřel jsem za ní dveře a vrátil se do kuchyně. Chvilí stál a naslouchal.

Z jídelny se ozýval hovor. Zněl jako běžná společenská konverzace.

"Kdy budou jíst?" zeptal jsem se.

"Za dvacet minut," odpověděl Maden. "Až dopijí. V ceně padesáti pěti dolarů je zahrnuté i šampaňské." "Výborný servis," zatvářil jsem se smířlivě. "Tak se na mě už nezlobte." Podíval jsem se na hodinky. Uplynulo čtyřicet pět minut. Zbývalo patnáct.

Cas k návratu.

Vyšel jsem do zimy, nastoupil do dodávky a nastartoval. Rozjel jsem se dopředu, pomalu zahnul za roh, opatrně obkroužil točnu a krokem zamířil k bráně. Pryč od domu. Branou na silnici. Tam jsem dupl na plyn, prořít se zatáčkami, zastavil na úrovni Villanuevova taurusu a vyskočil. Vil.

lanueva s Duffyovou okamžitě vystoupili a vrhli se mi v ústřety.

"Vezu vám T eresu," oznámil jsem. "Nic jí není, ale nadopovali ji drogami." Duffyová sevřela pěsti, poskočila a zprudka mě objala. Villanueva otevřel zadní dveře. Teresa mu vypadla do náruče. Nadzvedl ji jako malé dítě. Potom se jí chopila Duffyová a Villanueva převzal objímání.

"Měli byste ji odvézt do nemocnice," poradil jsem.

"Odvezeme ji do motelu," opáčila Duffyová. "Pořád ještě pracujeme bez oficiálního souhlasu." Jsi si jistá?" "Bude v pořádku," vložil se Villanueva. "Nejspíš jí dali rohypnol. Od kamarádů překupníků. Nemá dlouhý efekt, brzy vyprchá." Duffyová tiskla Teresu jako sestru. Villanueva mě stále držel kolem ramen.

"Eliot je mrtvý," oznámil jsem,

I

Radostná nálada poklesla na nulu.

"zavolejte z motelu ATF," požádal jsem. Jestli vám nezavolám jako první." Jenom se na mě podívali.

"Vracím se," vysvětlil jsem.

Otočil jsem dodávku a zámířil k domu. V oknech se žlutě svítilo. V oparu plála modře zeď. Dodávkou cloumal vítr. Plán B, rozhodl jsem se. Q!l inn patří mně, ale o ostatní se může postarat ATE Zastavil jsem ve vzdálenější části točny a zacouval podél stěny domu.

Zabrzdl jsem před kuchyní, vystoupil, obešel zadní trakt a našel balíček.

Vybalil jsem persuadery a oblékl si kabát. Věděl jsem, že ho budu potřebovat. Byla chladná noc a za pět minut budu zase venku. " Přikročil jsem k oknu do jídelny, abych se podíval dovnitř. Zatáhli závěsy. Což dává smysl. Nastala divoká, větrná noc. Jídelna bude se zataženými závěsy působit mnohem útulněji. Orientální koberce, dřevěné obložení, stříbro na lněném ubrusu.

Sebral jsem persuadery a odkráčel do kuchyně. Detektor mohl zešít.

Maden s Keastem vyrovnali na pult deset talířů s plněnými vinnými listy.

Měl jsem hlad, ale nepozřel bych ani jeden. Nerozkousal bych je uvolněnými zuby. Díky Pauliemu budu celý týden na zmrzlíně.

"Nemohli byste s jídlem pět minut počkat?" požádal jsem. Keast s Madenem vytřeštili oči na zbraně.

"Vaše klíče," oznámil jsem.

Odhodil jsem klíčky od dodávky vedle vinných listů. Už je nebudu potřebovat. Měl jsem klíče, co mi dal Beck.

Předpokládal jsem, že budu odcházet předními dveřmi a použiju cadillac. Byl rychlejší. Pohodlnější. Vytáhl jsem z dřevěného špalku nůž. Rozřízl jím vnitřek pravé kapsy, právě natolik, aby otvorem prošla hlaveň persuaderu. Sebral jsem zbraň, kterou jsem zabil Harleyho, a zasunul ji pod podšívku. Druhou jsem sevřel oběma rukama. Nadechl se. Vyšel do haly. Keast s Madenem se za mnou mlčky dívali. Nejprve jsem zkontroloval záchod. Dramatická scéna v jídelně by byla k ničemu, kdyby Q!l inn právě konal potřebu. Záchod však zel prázdnotou.

Dveře do jídelny byly zavřené. Znovu jsem se nadechl. Pak ještě jednou.

Rozkopř jsem dveře, vstoupil dovnitř a vypálil dva brenneky do stropu. Zapůsobily jako umrtvovad granáty. Ozvaly se dva kolosální výbuchy. K zemi se snesla omítka a dřevo. Místnost se naplnila prachem a kouřem.

V-ichni 'trnuli. Namířil jsem zbraň Quinnovi na prsa. Ozvěna výstřelů odumřela.

~

~!

I I

I

~

I'

"Vzpomínáte si na mě?" zeptal jsem se. Do náhlého ticha zaječela Elizabeth Becková.

Udělal jsem dam krok a stále mířil Q!l innovi na prsa.

"Vzpomínáte si na mě?" zopakoval jsem otázku.

Jedna vteřina. Dvě. Začal otvírat ústa.

"Viděl jsem vás v Bostonu," pravil. "Na ulici. V neděli večer. Před necelými dvěma týdny." "Zkuste to znovu," doporučil jsem.

Tvářil se naprosto nechápavě. Nepamatoval si na mě. Diagnostikovali amnézii způsobenou traumatem, sdělila Duffyová. Na útok a předeslé dva dny si patrně nepamatuje.

Jsem Reacher," představil jsem se. "Potřebuji, abyste si na mě vzpomněl." Bezmocně se podíval na Becka.

Jmenovala se Dominique," dodal jsem.

Otočil se zpátky ke mně. Vytřeštil oči. Nyní věděl, kdo jsem. Změnil výraz obličeje. Odplavila se z něj krev a nahradila ji zuřivost. A hrůza. Jizvy na čele zbledly. Napadlo mě, jestli nemám zamířit přímo mezi ně. Byl by to těžký výstřel.

"Opravdu jste si myslel, že vás nenajdu?" "Můžeme si promluvit?" zeptal se. Chráptěl, jako by mu vyschlo v ústech.

"Ne," odmítl jsem. "Mluvil jste už o deset let déle, než jste měl." "Všichni máme zbraně," upozornil Beck. V hlase mu zazníval strach. Tři Arabové na mě zírali. Na napomádané vlasy se jim nalepil prach. "Tak všem řekněte, ať nikdo nestřelí," požádal jsem. Jedna smrtelná nehoda bude stačit." Lidé se ode mne odtahovali. Na stole se usazoval prach. Kus omítky roz-o bil skleničku. Posunul jsem se s davem, vylepšil úhel postavení a začal nahánět křiváky do rohu. Zároveň jsem se snažil oddělit Elizabeth, Richarda a kuchařku do druhého rohu. U okna se jim nic nestane. Nemluvil jsem.

Používal jen řeč těla. Natočil jsem rameno, vykročil dopředu, a i když nás dělil stůl, většina poslechla. Společnost se ukázněně rozdělila na dvě skupinky po osmi a třech. I "Všichni ustoupit od pana Xaviera," zavelel jsem.

Všichni ustoupili, kromě Becka. Beck zůstal stát. Podíval jsem se na něj.

Zjistil jsem, že ho Q!l inn drží za paži. Pevně ho svíral nad loktem a táhl k sobě. Urputně. Chtěl se jím zaštitit.

"Náboje jsou centimetr a půl široké," upozornil jsem. "Stačí, aby z vás koukal centimetr a půl a najdou si dl."

Neodpověděl. Jen táhl. Beck se bránil. V očích se mu zračil strach. Probíhala pomalá přetahovátná. Quinn vyhrával.

B~hem des('ti vteřin nastrčil

I

)(In

Becka napůl před sebe. Beckovo levé rameno se překrývalo s Q!l innovým pravým. Oba se chvěli námahou. I když měl persuader jen revolverovou pažbičku, pozvedl jsem ho k rameni a upřeně se zadíval podél hlavně.

"Stále vás vidím," ohlásil jsem.

"Nestřílejte," ozval se za mnou Richard Beck.

Podivným hlasem.

Vrhl jsem po něm pohled. Jen rychle otočil hlavu. Krátké mrknutí. Dozadu a zase dopředu. Svíral v ruce berettu.

Naprosto stejnou, jakou jsem měl v kapse. Mířil mi s ní na hlavu. Dopadalo na ni prudké elektrické světlo.

Zdůrazňovalo každý detail. I když jsem se ohlédl jen na zlomek vteřiny, zaznamenal jsem elegantně vyrytá písmena na šoupátku. Pietro Beretta.

Všiml jsem si slaboučké vrstvy nového oleje. Malé červené tečky oznamující odjištěnou pojistku.

"Odlož to, Richarde," požádal jsem.

"Ne, když můj otec stojí v palebné dráze." "Pusťte ho, Q!l inne," zavelel jsem.

"Nestřílejte, Reachere," požádal Richard. "Nebo střelím jako první." V tu chvíli stáli Beck s Q!l innem téměř v zákrytu.

"Nestřílejte," zopakoval Richard.

"Odlož zbraň, Richarde," vyzval jsem ho.

"Ne." "Odlož ji." "Ne." Pozorně jsem naslouchal jeho hlasu. Neposunul se. Stál na původním místě. Přesně jsem věděl kde. V jakém úhlu. Přehrál jsem si to v hlavě. Otočit. Vystřelit. Natáhnout. Otočit. Vystřelit. Dostal bych oba, během vteřiny á čtvrt. Příliš rychle, než aby stačil Q!l inn zareagovat. Nadechl jsem se.

Pak mi před očima vyvstal Richard. Směšné vlasy, chybějící ucho. Dlouhé prsty. Představil jsem si, jak do něj zajíždí brenneke, drtí ho a s obrovskou kinetickou energií trhá. Nedokázal jsem na něj vystřelit.

"Odlož zbraň." "Ne." "Prosím." "Ne." "Pomáháš jim." "Pomáhám tátovi." "Tvého tátu nezasáhnu." "Nepřipustím tak velké riziko. Je to můj táta." "Eliznbrlh, domluvte mu." "Nr," odmítl. „Jr 10 ml-j mnnžel."

~

Patov! postavení.

Horlí než palové postavení. Protože jsem nemohl absolutně nic udělat. Nemohl jsem vystřelit na Richarda. Protože bych to nepřenesl přes srdce. Tím pádem jsem nemohl vystřelit na Becka. A nemohl jsem oznámit, že na něj nevystřelím, protože by proti mně okamžitě vytáhli osm zbraní. Pár bych jich dostal, ale dříve či později by jeden zasáhl mě. A nemohl jsem odtrhnout Becka od Q!l inna. A nepřipadalo v úvahu, že by ho Q!l inn pustil dobrovolně a odešel se mnou z místnosti.

Patová situace.

Plán C.

"Odhoď zbraň, Richarde." Poslouchej.

"Ne."

Nepohnul se. Představil jsem si, kde stojí. Otočit, vystřelit. Nadechl jsem se.

Otočil jsem se a vystřelil. Třicet čísel napravo od Richarda do okna. Nábojnice proletěla závěsy a vyrvala celé křídlo.

Udělal jsem tři skoky a po hlavě se vrhl otvorem. Dvakrát se překulil v cuchanci látky, vyskočil na nohy a dal se do běhu. Rovně ke skalám.

Po dvaceti metrech jsem se otočil a zastavil. Zbytek závěsu povlával ve větru. Vystřeloval z okna a mizel vevnitř.

Ozývalo se pleskání látky. Za závěsem prosvítalo žluté světlo. U rozbitého okna se shromažďovali lidé.

Všechno se dalo do pohybu. Závěsy, lidé. Světlo matnělo a nabíralo na síle, jak se v něm třepotal závěs. Potom po mně začali střílet. Jednoručními zbraněmi. Jednou, čtyřmi, pěti. Brzy se přidaly další. Bzučely kolem mě kulky. Dopadaly na skály, jiskřily a odrážely se. Vzduchem poletovaly úlomky kamenů. Výstřely zněly tiše. Jako nezařaditelný praskot. Jejich zvuk pohlcovalo kvílení větru a dunění vln. Padl jsem na kolena. Pozvedl persuader. Pak výstřely ustaly.

Zůstával jsem připravený. Záclona zmizela.

Někdo ji utrl. Vylilo se světlo. Před hloučkem u okna jsem zahlédl Elizabeth s Richardem, ruce zkroucené za zády. Za Richardovým ramenem se tyčil Q!l inn. Mířil na mě.

"Zastřel mě," zakřičel.

Vítr mu rval slova od úst. Zezadu ke mně dolehl náraz sedmé vlny. Vystřelil sloupec vodní tříště a vítr mi ho vehnal na zátylek. Za Elizabeth jsem zahlédl jednoho z Q!l innových mužů. Obličej měla stažený bolestí.

Pravým zápěstím se jí opíralo rameno. Hlavu schovanou za její. V ruce držel zbraň. Vynořila se další zbraň. Udeřila do zbytků skla. Očistila okenní rám. Pak Richard poskočil dopředu. Dopadl koleno na parapet. Q!l inn ho vystřelil ven.

Vyskočil za ním. Stále ho pevně držel.

"Zastřel m-, " zoječe:1 znovu.

I

]14.1

V okně se objevila i Elizabeth. Kolem pasu ji svírala silná paže. Zoufale kopala nohama. Přistála na zemi a muž si ji opět přitáhl k sobě, aby mu dělala štít. Ve tmě svítil její bledý obličej. Stažený bolestí. Posunul jsem se dozadu. Z okna se vyhnuli další lidé. Postavili se k sobě. Vytvořili klín.

Na špičku vysunuli Richarda s Elizabeth. Klín se začal pohybovat směrem ke mně. V hrbatém obráceném V. Ustoupil jsem. Klín se blížil. Opět se rozštěkaly zbraně.

Nemířili přímo na mě. Snažili se mě obklíčit. Počítal jsem výstřely. Pět zbraní, plné nábojníky, dohromady sedmdesát pět nábojů. Možná víc. Zatím vypálili zhruba dvacet. Zbývala jich ještě spousta. A stříleli cíleně. Žádná divoká, nekontrolovaná palba. Trefovali se napravo a nalevo do skal, ve vteřinových intervalech. Postupovali jako stroj. Tank složený z lidských bytostí. Postavil jsem se. Ustoupil. Klín se nemilosrdně přibližoval.

Richarda vlekli napravo, Elizabeth nalevo. Vybral jsem si muže za pravým Richardovým ramenem a zamířil. Muž si mě všiml a ustoupil do středu. Klín se semknul a proměnil v úzkou řadu. Pokračoval vpřed. Nevystřelil jsem. Krok za krokem jsem ustupoval dozadu.

Levou patou jsem nahnatal okraj Harleyho rozsedliny.

Přihnala se voda a' zaplavila mi nohy. Slyšel jsem vlny. Rachocení kamínků. Přisunul jsem pravou nohu k levé.

Udržoval rovnováhu na okraji.

Vídl, jak se na mě směje. Ve tmě se blýskaly jeho zuby.

"Popřej nám dobrou noc," zařval.

Zůstaň naživu. Abys vidl, co přinese příští minuta.

Řada zaujala postavení. Šest, sedm mužů napřáhlo zbraně. Zamířilo. Čekali na rozkaz. U nohou mi třesla sedmá vlna.

Zalila mi kotníky a vyvalila se tři metry přede mne. Na okamžik se zarazila a pak se začala vracet, s lhostejností metronomu. Podíval jsem se na Elizabeth a na Richarda. Zahledl se do jejich obličejů. Zhluboka se nadechl. Oni, nebo jd. Odhodil jsem persuader a vrhl se pozadu do vody.

Nejprve se do mě zakousl chlad a pak jsem si připadal, že padám ze střechy. Nikoliv však volným pádem. Klouzal jsem ledovou kluzkou rourou.

Se stále větší rychlostí. Obličejem dolů. Hlavou napřed. Přetočila mě .na záda a chvíli jsem nic necítil. Jen studenou vodu v uších, očích a nose. Pálila mě na rtu. Ocítl jsem se třicet čísel pod hladinou. Zarazil se. Báł se, že vyplavu. Že vyskočím nad hladinu přímo před jejich očima. Určitě stojí na okraji útesu a mř { do vody.

Pak mi vstaly vlasy. Lehounce, jako by je někdo vyčesával kartáčem. Za hlavu m~ mezi dlaně uchopila pomyslná ruka a jemně zatáhla. potom siln~ji. Jřlt~ lřiln~ji. Nnpřlll a(' mi krk. Zdálo se mi, že se: prodlužuji. Potom se

II

tah přenesl i do hrudi a ramen. Volně plovoucí ruce mi vystřelily podél obličeje. Předvedl jsem ladný skok z můstku. Po zádech, vypjatý do oblouku. Ale zrychloval jsem. !Utl se mnohem rychleji než při pádu vzduchem. Jako by mě táhla obrovská elastická šňůra.

Nic jsem neviděl. Nevěděl jsem, jestli mám zavřené či otevřené oči. Mrazivost a tlak vody mě zbavovaly veškerých vjemů. Nemusel jsem se vůbec namáhat. Plul jsem bez vlastního přičinění. Jako při bezhmotných přesunech ve vědeckofantastických filmech. Jako bych se proměnil v tekutinu.

Prodloužil se. Byl najednou deset metrů dlouhý a tři čísla šu'hlý. Obklopovala mě temnota a chlad. Zadržoval jsem dech. Opustilo mě veškeré napětí.

Zaklonil jsem hlavu a vychutnával proudění na temeni. Natáhl jsem prsty na nohou. Prohnul páteř. Vypjal ruce dopředu. Nechal proudit vodu mezi prsty. Zaplavil mě klid. Stal jsem se kulkou. Zmocnila se mě blaženost. Pak mi hrud' sevřel nával paniky a uvědomil jsem si, že se topím. Začal jsem bojovat. Otočil se a kolem hlavy se mi omotal kabát.

Strhl jsem ho, rozmáchl se a udělal v ledové rouře kotmelec. Kabát mi proplul kolem obličeje. Serval jsem ze sebe sako. Zmizelo. Najednou mi byla hrozná zima. Stále jsem padal. Zvonilo mi v uších. Na bubínky doléhal tlak vody.

Zvolna jsem se otáčel. Propadal se nejvyšší rychlostí, jakou jsem kdy cestoval. Polapený jako v bezbřehé bažině.

Jak široká je roura? Neměl jsem tušení. Zoufale jsem zakopal nohama a zabořil se dlaněmi do vody. Připomínala tekoucí písek. Neplav dolů. Kopal jsem, rozmachoval se a snažil se najít stěnu roury. Přemlouval jsem sám sebe. Soustřed' se. Najdi stěnu. Postupuj dopředu. Zachovej klid. Za každých třicet čísel do strany obětuj patnáct metrů dolů. Na vteřinu jsem ustal, zkoordinoval pohyby a začal pořádně plavat. S nasazením. Jako by se trubka přeměnila v poklidný bazén a já závodil před očima krásné dívky čekající pod slunečníkem na okraji.

Jak dlouho jsem už pod vodou? Nevěděl jsem. Zhruba patnáct vteřin. Dech dokážeš zadržet na celou minutu. Tak se uklidni. Usilovně plav. Najdi stěnu roury.

Musela tam být. Celý oceán netvoří jediná trubka. Jinak by Portugalsko už dávno zalila voda. A polovinu Španělska. V uších mi duněl tlak.

Kam směřuji? Nezáleželo na tom. Musel jsem se jenom dostat z proudu.

Plaval jsem dopředu, bojoval s neuvěřitelně silným odlivem. Nejdřív mě jen jemně hladil. Teď mě rval. Jako by se rozhodl postavit na odpor. Zatínal jsem zuby a kopal nohama. Měl jsem pocit, že lezu přes podlahu s tisíci tunami na zádech. Pálilo mě v plicích. Mezi rty mi unikal vzduch. Plaval jsem a plaval. Rozrážel vodu před sebou.

Třicet vteřin. Věděl j~em, že se topím. Docházely mi síly. Plice se mi vyprázdnily. Svíral se mi hntclník. M~I jarm nnd sebou miliordy tun vody.

I

Obličej se mi stahoval bolestí. Hučelo mi v uších. Žaludek se stáhl do tvrdého uzlu. Levé rameno mě bolelo po Paulieho zásahu. V hlavě jsem slyšel Harleyho hlas:je/tl nikdo se nevrátil. Udělal jsem další tempo.

Čtyřicet vteřin. Ničeho jsem nedosáhl. Trubka mě stahovala do hlubiny.

Brzy naraz {m na dno. Vykopl jsem nohy. Zařal ruce do proudu. Padesát vteřin. Syčelo mi v uších. Praskala mi hlava.

Rty se mi lepily na zuby. Zmocňoval se mě vztek. Q!inn se z oceánu dostal. Proč bys to neměl dokázat i ty?

Dělal jsem jedno zoufalé tempo za druhým. Celd minuta. Do zmrzlých prstů mě chytala křeč. V očích mě pálila sůl. Přes minutu. Krčil jsem a natahoval údy. Probojovával se vodou. Plaval a bojoval. Potom jsem cítil, že se proudění zlehka mění. Nafel jsem okraj trubky. Jako bych z rozjetého vlaku zašmátral po telegrafním sloupu. Prorazil jsem stěnu. Zmocnil se mě nový proud, popadl mě za ruce, udeřil do hlavy, udělal jsem přemet a nejednou plul v klidné, jasné a ledové vodě.

Teď přemý!lej. Kudy vede cesta nahoru? Zmobilizoval jsem veškeré sebeovládání, přestal bojovat a nechal se nadnášet. Snažil jsem se zorientovat.

Zůstával jsem na místě. Plice jsem měl úplně prázdné. Pevně jsem stiskl rty. Nemohl jsem dýchat. Nedržela mě vznosná síla. Nepohyboval jsem se, plul jsem jako mrtvola. Ve vlastní kostce nekonečného oceánu. Otevřel jsem oči a rozhlédl se. Nad sebe, pod sebe, do stran. Stočil jsem se a obrátil. Nic jsem neviděl. Jako bych se ocítl v jiném světě. Jenom temnota.

Bez jediného paprsku světla. Je/ti nikdo se nevrátil.

Ucítil jsem slabý tlak na hrudi. Menší než na zádech. Vznášel jsem se obličejem dolů. Velice pomalu jsem plul vzhůru.

Usilovně jsem se soustředil a zpracovával v mozku nový pocit. Určit polohu. Sbalit se. Vymrštit ruce.

Vykopnout nohy. Vzepjal jsem se k povrchu. ~rai. Nedýchej.

Pracoval jsem nohama a ukradoval obrovská tempa rukama. Tiskl jsem rty. Do/el mi vzduch. Nakláněl jsem obličej, aby prorazil hladinu úst. Jak daleko je/ti? Obklopovala mě temnota. Prázdnota. Roura mě odnesla přes kilometr ke dnu.

Nemel jsem vzduch. Čekala mě smrt. Otevřel jsem rty. Do úst mi pronikla voda. Plival jsem a polykal. Plaval vzhůru.

Před očima se mi otáčely rudé kruhy. V hlavě mi bušila kladiva. Měl jsem pocit, že ~ě spaluje horečka. Pak mě roztřásla zimnice. Nakonec na mě dolehla pětová duchna. Velice měkká. Zbavila mě všech nepříjemných pocitů.

Přestal jsem plavat, protože jsem byl skálopevně přesvědčený, že jsem po smrti. Ot~vřel js~m ústa, abych se nadechl.

Lokl jsem si slané vody. Sevřela s~ mi hrud' a pokusila se nepřátelskou tekutinu vypudit. Dvakrát za sebou. VdrdlOval jsrm pouhou vodu. Rozmáchl jsem se ještě k jednomu \rtnpu. Nd vIl 1111 nrzbývaly síly. Jen na jediné tempo. Dal jsem si na něm I.~ki.(\ Pllk)/lrm I.tlvfe'l oli, plul a vd~choval stud~nou vodu.

I I I I j I

,

"

I

O vteřinu pozd~ji jsem prorazil hladinu. Po obličejí mě pohladil blahodárný vzduch. Ot~vřel jsrm ústa. Vyrazil ze mě proud vody. Lačně jsem se nadechl. Pak jsem s~ jako šílenec snažil udržet na povrchu. Mlátil jsem kolem sebe, lapal po d~chu, kašlal a dával se.

Roztáhl jsem paže, přestal kopat nohama, zvrátil do široka rozevřená ústa a plul. Pozoroval, jak s~ mi dme hrud'.

Pohybovala se neskutečně rychle. Nádech, výdech, nádech, výdech. Padla na mě nesmírná únava. Klid a pasivní pohoda. Mozku se nedostávalo kyslíku. Celou minutu jsem se nechal jen unášet a dýchal. Zostřil se mi pohled. Na obloze se vyloupl obrys mračna. Lačně jsem vdechoval čerstvý vzduch. Funěl jako lokomotiva.

Rozbolela mě hlava. Začal jsem šlapat vodu a zapátral po horizontu. Zakrývaly ho vysoké vrcholky vln. Pohazovaly se mnou jako s korkovou zátkou. Počkal jsem na další vlnu. Vymrštil se a vyhoupl na vrcholek. Rozhlédl se. Nic nespátlil. Propadl se opět do pětimetrové průrvy.

Netušil jsem, kam mě proud odnesl. Otočil jsem se o devadesát stupňů a opět se vyhoupl na vrcholek vlny. Podíval se doprava. Doufal, že zahlédnu loď. Obklopovala mě jen prázdnota Atlantiku. Unášela mě neznámo kam. Je/ti nikdo se nevrátil.

Otočil jsem se o dalších devadesát stupňů, vymrštil se na vrcholek vlny a podíval se doleva. Nepřátelská pustota.

Propadl jsem se a na dalším vrcholku pohlédl za sebe.

Proud mě odnesl sto metrů od pobřeží.

Zahlédl jsem dům. Rozsvícená okna. Strhl jsem si z ramen košili. Zbytečně mě tížila. Nadechl se. Přetočil se na břicho a začal plavat.

Sto metrů. Průměrný olympionik by je zdolal za čtyřicet pět vteřin. Průměrný vysokoškolský plavec pod minutu. Mně zabraly téměř patnáct minut. Brzdil mě odliv. Odnášel mě od pobřeží. Měl jsem pocit, že plavu na místě. Opět mě zachvátila beznaděj, že utonu. Nakonec jsem se ale dostal k pobřeží, zachytil se slizkého kamene a zůstal vyčerpaně ležet. Moře stále bouřilo. Vlny mi v pravidelných intervalech přirážely obličej na ledovou žulu. Nevšímal jsem si jich. Poddával se každému nárazu. Kámen mi připadal jako spasení.

Ještě minutu jsem odpočíval a pak jsem se mělkou vodou prokradl kolem garáží. Padl na ruce a kolena. Obrátil se na záda. Zadíval se na oblohu.

jeden se přece jen vrátil Harley.

Vlny mě zalévaly až do pasu. Stále na zádech jsem se posunul. Dosahovaly mi jen na kolena. Přetočil jsem se na břicho.

Přitiskl obličej na sk~lu. Připadal jsem si jako leklá ryba. Byl js~m promrzlý až do morku kostí. Při šel jsem o kab<it. O sako. O prrsu<ldt"ry i b'trttu.

I

Postavil jsem se. Crčela ze mě voda. Zvládl jsem několik kroků. V hlavě jsem slyšel hlas Leona Garbera: Co nás nezabije, to nás postlí. Tu větu vyslovil J. K. Kennedy. Původně však pocházela od Friedricha Nietzscheho a ten místo zabít použil zničit. Co vás nezničí, to vás posní. Odpotácel jsem se dva kroky ke stěně dvora, opřel se a vyvrátil nejméně čtyři litry slané vody. Hned se mi ulevilo. Protřepal jsem paže a nohy, abych obnovil krevní oběh a setřásl vodu z oblečení. Potom jsem si přihladil mokré vlasy a několikrát se zkušebně nadechl. Báł jsem se kašle. V krku mě páčila sůl a studená voda.

Prošel jsem kolem zdi, zastavil se u skryše a naposledy využil svůj balíček.

Jdu si pro tebe, Quinne.

Moje hodinky stále šly a ukazovaly, že sjednaná hodina dávno uplynula. Duffyová zavolala před dvaceti minutami ATP. Nedostaví se však okamžitě. V Portlandu patrně neměli vůbec pobočku. Nejbližší se nacházela v Bostonu. Odkud poslali služebnou. Takže mi pořád zbývalo dost času.

Dodávka s občerstvením odjela. Večeře se vzhledem ke vzniklým okolnostem nekonala. Ostatní auta však stála pořád před domem. Cadillac, lincoln a dva suburbany. V domě zbylo osm nepřátel. A Elizabeth s Richardem. Nevěděl jsem, ke které straně zařadit Richarda.

Držel jsem se při stěně domu a nahlédl do každého okna. Kuchařka se činila v kuchyni. Umývala nádobí. Keast s Madenem odjeli a nechali všechno ležet. Obývací pokoj se proměnil v trosky. Vitr smetl lněný ubrus a po podlaze se válely rozbité talíře a skleničky. V koutech se usazoval prach. Ve stropě zely dvě velké díry. Brenneky patrně pronikly

stropem, podlažím i střechem.

Ve čtvercové místnosti, kde jsem hrál ruskou ruletu, seděli u dubového stolu tři Libanonci a tři Q!tinnovi muži. Zamklí, vyplašení, ale nevypadali, že hodlají odejít. Sklonil jsem se pod parapet a propířil se až k Elizabetinu salonku. Hovořila s Richardem. Někdo odnesl mrtvého strážce. Seděla na pohovce a zaníceně mluvila. Neslyšel jsem, co říká, ale Richard zaujatě naslouchal.

Beck s Q!tinnem se stáhli do doupěte. Q!tinn se roztahoval v červeném křesle a Beck stál před vitrinou se sbírkou samopalů. Pobledlý Beck se tvářil zasmušile a nepřátelsky. Q!tinn se vrátil ke svému povýšenému jednání.

V ruce držel nezapálený doutník a přičezával ho luxusním nožikem.

Obešel jsem celý dům a vrátil se ke kuchyni. Potichu jsem vstoupil dovnitř. Detektor se neozval. Kuchařka mě nezaslechla. Zezadu jsem jí zakryl ústa a dovlekl ji k pultu. Po tom, co mi provedl Richard, jsem nikomu nevěřil. Zásuvky jsem vytáhl a použil ho jako roubík. Dru-

UI J

""

III

hým jsem jí svázal zápěstí, datMm kotníky. Nechal jsem ji pokroucenou sedět u dřezu. Čtvrtý ručník jsem si zastrčil do kapsy. Potom jsem vykročil do haly.

Pohyboval jsem se tiše. Slabě ke mně doléhl hlas Elizabeth Beckové.

Dveře do salonku byly otevřené. Jinak jsem neslyšel vůbec nic. Zamířil jsem přímo k Beckově doupěti. Otevřel.

Vstoupil. Zavřel za sebou.

Privítal mě kouř z doutníku. Q!tinn si ho právě zapálil. Něčemu se smál, ale smích mu zmrzl na rtech. Strnul zděšením. Stejně jako Beck. Oba na mě šokovaně zírali, bílí jako křída. Beck otevřel ústa. Napálil jsem mu cigaretový úder. Cvakly mu zuby, poskočila hlava, protočily se mu panenky a klesl na vysoký koberec na podlaze. Podařily se mi už lepší údery. Vlastní syn ho jednou zachránil. Kdybych nebyl unavený po zápase v moři, neposkytl bych mu druhou šanci.

Q!tinn se vymrštil z křesla. Upadl mu doutník. Zajel rukou do kapsy.

Vrazil jsem mu pěst do žaludku. Zlomil se v pase a dopadl na kolena. Udeřil jsem ho do hlavy a srazil na břicho. Klekl mu mezi lopatky.

"Ne," zasípal. Nemohl se nadechnout. "Prosím."

Položil jsem mu dlaň na zátylek, vytáhl z boty nabroušené dláto, zarazil mu ho za ucho a pomalu, velice pomalu táhl k mozku. Zemřel už v polovině řezu, ale přesto jsem zaryl dláto až po držadlo. Nechal jsem ho 101m trčet. Jenom jsem otřel ručníkem z kapsy držadlo a pak mu ho přehodil přes obličej. Postavil se.

"Deset-osmnáct, Dom," pronesl jsem sám k sobě.

Zašlápl jsem Q!tinnův hořící doutník, vytáhl Beckovi z kapsy kUlky od auta a proklouzl do haly. Vyšel kuchyní.

Kuchařka mě sledovala očun...

Obešel jsem roh domu, nastoupil do cadillacu, nastartoval a vystřelil lili západ.

Do motelu Duffyové mi to trvalo třicet minut. Seděli v jedn~ mílll110111 s Villanuevou a Teresou Justiceovou. Přestala být Teresou Danidovllu, stejně jako nastrojenou nevěstou. Přehodili přes ni koupací pláJť. (>11)l chovali ji. Rychle přicházela k sobě. Stále zesláblá, ale vypadala už Illkl člověk. Jako federální agentka. Vyděšeně na mě vytřeštila oči. Nejprve JI"III si myslel, že si na mě nepamatuje. Viděla mě jen ve sklepe. PovaŽUje IIU' za jednoho z nepřátel.

Pak jsem se však zahlédl v zrcadle v zabudované skříní a pochopil, l'() JI vylekalo. Kapala ze mne voda. Třásl jsem se. Zmodrala mi pokožka. Mli..

na rtu se otevřela a zbělela na okrajích. Po nárazech na skály se mi uděl.lly čerstvé modřiny. Ve vlasech a na košili mi ulpěly zelené řasy.

"Spadl jsem do moře," vysvětlil jsem lakonicky.

/

Nikdo nepromluvil.

"Osprchuju se, malý moment," omluvil jsem se. "Zavolali jste ATF?" Duffyová přikývla. Jsou na cestě. Portlandská pobočka už zajistila skladiště. Chystají se uzavřít pobřežní silnici. Patrně jsi poslední, kdo projel. "Byl jsem tam vůbec někdy?" Villanueva zavrtěl hlavou. "Neexistujete. Nikdy jsme se nepotkali." "Díky," opáčil jsem.

"Stará škola," dostalo se mi odpovědi.

Po sprše se mi ulevilo. Také jsem lépe vypadal. Neměl jsem však co na sebe. Villanueva mi půjčil oblečení.

Bylo mi trochu krátké a široké. Překryl jsem ho jeho pršipláštěm. Zabalil jsem se do něj, protože jsem se pořád chvěl zimou. Přivezli nám pizzu.

Všichni jsme umírali hladu. Po koupeli ve slané vodě jsem měl žízeň. Jedli jsme a pili. Okraj pizzy jsem nedokázal ukousnout. Jen jsem odsál měkkou část. Po hodině odešla Teresa Justiceová do postele. Potřásla mi rukou a zdvořile popřála dobrou noc. Neměla tušení komu.

"Rohypnol vymaže krátkodobou paměť," vysvětlil Villanueva.

Pak jsme si povídali pracovně. Duffyová byla hodně špatná. Prožila peklo.

Ztratila tři muže v nepovolené akci. A záchrana T eresy na tom nic neměnila. Protože T eresa neměla v blízkosti Becka co pohledávat.

"Tak dej výpověď," navrhl jsem. "Přejdí k ATF. Právě jsi jim předala obrovské sousto. Půjdu ti na ruku." Já odejdu do důchodu," oznámil Villanueva. Jsem na něj dostatečně starý a už mám všeho plné zuby." Já do důchodu odejít nemůžu," posteskla si Duffyová.

Večer před zatčením se mě Dominique Kohlová v restauraci zeptala: "Proč to děláte?" Nebyl jsem si jistý, co má na mysli. "Večeři s vámi?" "Ne, proč pracujete jako vojenský policista. Mohl byste být kýmkoliv.

Zvláštní oddíl, rozvědka, ozbrojené síly... cokoliv, čeho by se vám zachtělo." "Stejně jako vy." Jsem si toho vědoma. A vím, proč jsem si vybrala tuhle práci. Zajímal by mě, proč ji děláte vy." Na to se mě ještě nikdo nezeptal.

"Protože jsem vždycky chtěl být policajtem. Rodinné zázemí mě však předurčilo pro armádu. Tak jsem se stal vojenským policajtem." ..Neodpověď na mou otázku. Proč jste chtěl být policajtem?" roztřásl mě rameny. ..Prostě mám takovou národu. Policajti dělají správné

všechno."

1

\

j I I I v

j I

Jaké věci?" "Starají se o lidi. Pomáhají slabším." "Opravdu? Jde vám o pomáhání slabším?" Zavrtěl jsem hlavou. "Ve skutečnosti nejde. Slabší jsou mi ukradení. Nenávídím prohnání siláky, kteří si myslí, že jim všechno projde." "V tom případě dosahujete správných cílů pramenících z nesprávných předpokladů." Přikývl jsem. "Prostě se snažím chovat správně. Na důvodech příliš nezáleží. Rozhodují správné výsledky." Já také," přiznala. "Snažím se dělat správné věci. I když nás všichni nenávidí, nikdo nám nepomáhá a nikdo nepoděkuje. Domnívám se, že vykonání správné věci stačí samo o sobě. Jinak to nejde, nebo snad ano?"

"Zachovala ses správně?" zeptal jsem se o deset let později.

Duffyová přikývla.

"Žádné pochybnosti?" "Žádné," potvrdila.

"Víš to jistě?" "Naprostě." "V tom případě je všechno v pořádku," prohlásil jsem. "Učinila jsi nejlepší, co jsi mohla.

Nikdo ti nepoděkuje, ale jsi srovnaná sama se sebou." Na chvíli se odmlčela.

"Učinil jsi !y správnou věc?" zeptala se.

"Bezpochyby. " U toho jsme zůstali. Duffyová uložila T eresu do Eliotova pokoje. Villanueva spal ve vlastním a my jsme se s Duffyovou dělili o jeden. Tvářila se trochu rozpačitě. Nevěděl jsem, jestli hodlá vzít svá slova o nedostatku profesionalismu zpátky, nebo potvrdit.

"Klid," vyzval jsem ji. Jsem příliš unavený." A dokázal jsem, že nelžu. Ne že bychom se nepokoušeli. Začali jsme.

Dala jasně najevo, že bere předchozí slova zpátky. Rozhodla se říkat ano místo ne. Ochotně jsem souhlasil, protože se mi hodně líbila. Svlekli jsme se, vklouzli do postele a pamatuji se, že jsem ji líbal tak vroucně, až mě bolela ústa. K ničemu dalšímu však nedošlo. Usnul jsem jako špalek. Prospal celých jedenáct hodin. Když jsem se probudil, byli všichni pryč. Odjeli za svým nejistým osudem. Nechali mě samotného se spoustou vzpomínek.

Probudil jsem se do pozdního rána. Žaluziemi pronikalo sluneční světlo.

Tančila v něm zmrzlá prachu. Z opěradla židle zmizel Villanuevův zapůjčený oblek. Nahradila ho nákupní taška. Plná levného oblečení mé velikosti. Susan Duffyová dokázala odhadnout velikosti. Koupila dvě sady. Do teplého a chladného počasí. Nevěděla, kam vyrazím. Tak mě vybavila na obě možnosti. Velice praktická žena. Patrně mi bude chybět. Nějaký čas.

Oblékl jsem si lehké oblečení. Teplé teď nepotřebuji. Vezmu si Beckův cadillac. Odjedu s ním na odpočívadlo u Kennebunku. Tam ho zanechám. Chytnu bez problémů stop na jih. 1-95 prochází celými Spojenými státy až do Miami.